

ချစ်ဦးညို

အဆိပ်နှင့် တစ္ဆာတစ်သိန်း

စိစဉ်သူ
နီနီအောင်

BURMESE
CLASSIC
2008

ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်
အမှတ်(၈၅၅)၊ ဦးဌေးကိုင်လမ်း၊ ၄၁-ရပ်ကွက်၊
ဒဂုံမြို့နယ်၊ မြောက်ပိုင်း၊
၀၉၉၉၇၂၆၆၅

အဆိပ်နှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်း

ရန်အောင်စာပေစာအုပ် (၁၇)

စာမျှ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခွင့်ပြုအမှတ် ၅၀၁၇၂၂၀၅၁၂

မျက်နှာပုံ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခွင့်ပြုအမှတ် ၅၀၀၁၂၇၀၆၀၁

အကြိမ် - စတုတ္ထအကြိမ်

ရန်အောင်စာပေ-၂ ဖြန့်ချိသည့်

ပန်းချီ

ကိုကိုနိုင်

ကွန်ပျူတာစာစီ

မယု (မြဝတီ)

စာအုပ်ချုပ်

ကိုမြင့်

အတွင်း/ မျက်နှာပုံပုံနှိပ်

ကိုဇော်မြင့်ဝင်း ကာလာစုံပုံနှိပ်တိုက်

၃၁-လမ်း၊ ပန်ဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့

ထုတ်ဝေသူ

ဦးကျော်ဆန်း (ရဲအောင်စာပေ)

အမှတ်(၂) ချွန်း(၁)လမ်း

မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့

အုပ်ချုပ်

၁၀၀၀

တန်ဖိုး

1200

ရန်အောင်စာပေ-၂ နိဒါန်း ဖြန့်ချိရေး

ထွက်ရှိပြီးသော စာအုပ်များ

ထွက်ရှိပြီးသော စာအုပ်များ

၁။ ရန်အောင်စာ ရန်အောင်ဘဝ (ရန်အောင်)

၂။ ခြောက်ပန်းဥယျာဉ် ()

၃။ ဝတ္ထုတိုစု (၁) ()

၄။ အညာသူကလေး ()

၅။ အချစ် (သုမောင်)

၆။ ၃ နှစ် အခြားဝတ္ထုများ ()

၇။ စာမျက်နှာ ၁၆

၈။ အချစ်သစ်ပင်

၉။ အချစ်နှင့် သူ၏ကိုကို

၁၀။ အကြွေး

၁၁။ ရွှေလုံဗိုလ် (ယုဝတီခင်စိန်လှိုင်)

၁၂။ ဗိုလ်ရွှေမြိုင် ()

၁၃။ တောင်ပဲမဲ့သည် ငှက်ငယ်များ (မောင်ထွန်းသူ)

၁၄။ လာရာလမ်း လွမ်းမိပါရဲ့ ()

၁၅။ မင်းမဆိုးပါဘူး (မင်းလှ)

၁၆။ ရင်တွင်းခံစားမှု ပုံရိပ်များ (ရေနံမြေ မောင်မောင်ကြည်)

အတုလ

အဆိုပါနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်း (ချစ်ဦးညို)

စာရေးသူအမှာ

လေးစားအပ်သော စာဖတ်သူသို့-

ဤ “အဆိပ်နှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်း” သည် ရတနာမွန်မဂ္ဂဇင်းတွင် အခန်းဆက် အဖြစ် ရေးခဲ့သော ဝတ္ထုရှည် နှစ်ပုဒ်ကို ပြန်လည်စုစည်းထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“အဆိပ်” ဝတ္ထုမှာ ဆရာပါရဂူ ဘာသာပြန်သည့် ဗုဒ္ဓယဉ်ကျေးမှုပြဇာတ်များမှ ပီပီရက်မနွှပ်ရေးသော ဝတ္ထုဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် မူရင်းပြဇာတ်ရေးဆရာ ပီပီရက် မနွှပ်နှင့် ယင်းပြဇာတ်ကို ကျွန်တော်တို့ မြန်မာဘာသာဖြင့် ဖတ်ခွင့်ရအောင် ဘာသာ ပြန်ပေးခဲ့သည့် ဆရာပါရဂူတို့၏ ကျေးဇူးတရားကို ဤနေရာတွင် မှတ်တမ်းပြု ပူဇော်ပါ သည်။ “ကမ္ဘာတစ်သိန်း” ဝတ္ထုအတွက် ကျွန်တော်သည် လက်လှမ်းမီသော ဗုဒ္ဓစာပေ များကို (မြန်မာဘာသာ) ဖတ်ရှုလေ့ရှိပါသည်။ “ကမ္ဘာတစ်သိန်း” အတွက် အောက် မေ့ဆင်ခြင်ရမည့် ကျေးဇူးရှင်များကား မှတ်ပြုလေ့ရှိပါသည်။ ရတနာသုံးပါးနှင့်တကွ မိဘ၊ ဆရာ (ကြား၊ မြင်းဆင်တို့၏ မဟာကျေးဇူးတော်ပင် ဖြစ်သည်ဟု ဆိုရပါမည်။

ဤဝတ္ထုနှစ်ပုဒ်တွင် အထောက်အထား သာဓကများ ဒေသ၊ ပုဂ္ဂိုလ်အမည် များ၊ ကာလပြောင်းလဲမှုများနှင့် ပတ်သက်၍ ချွတ်ချော် တိမ်းပါးမှုများကို တွေ့ပါက ကျွန်တော်၏ အပြစ်သာလျှင် ဖြစ်ပါသည်။ ဝတ္ထုနှစ်ပုဒ်၏ ရည်ရွယ်ဦးတည်ချက်များ နှင့် ပတ်သက်၍မူကား အထွေအထူး ပြောရန်မရှိပါ။ လေးစားအပ်သော စာဖတ်သူနှစ်ပါး ကျွန်တော်အကြား တိုက်ဆိုင်တူညီမှု ရှိမည်ဟု ယုံကြည်ပါသည်။

လေးစားသော

ချစ်ဦးညို

အဆိပ်

လောက၌ ကျွန်ုပ်သိသော အရာနှစ်ခုတည်းသာ ရှိသည်။
ပထမအရာမှာ ကျွန်ုပ်၏အမည်။ နာဂသုန္ဒရ။
ဒုတိယအရာမှာ ပန်းချီအနုပညာ။
သည်မျှသာ ဖြစ်သည်။ သည်အရာနှစ်ခုမှအပ ကြွင်းသော
အရာတိုင်းသည် ကျွန်ုပ်မသိသော၊ သိရန်လည်း အားမထုတ်သော၊
သိလည်း မသိချင်သော အရာများသာ ဖြစ်သည်။
ကျွန်ုပ်၏ ဇာတိမျိုးရိုး၊ မိဘနှစ်ပါး၊ ချက်မြုပ်ဒေသ ဘာတစ်ခုမျှ
ကျွန်ုပ်မသိ၊ အန္တရာဘုရင့်နေပြည်တော်တစ်ဝန်းလုံးမှာလည်း ကျွန်ုပ်
မသိကြောင်းသိသူ တစ်ယောက်မျှရှိမည် မထင်ပေ။
အစကမူ ပိန်းပိတ်သား မည်းမှောင်သော ကျွန်ုပ်၏ အတိတ်
ကာလအတွက် စိတ်ပျက်ဝမ်းနည်း အားငယ်ခဲ့မိသည်မှာ အမှန်ဖြစ်
သည်။ အတိတ်ဘဝကို ရှာဖွေစုံစမ်းရန် အားထုတ်ခဲ့မိသေးသည်။
သို့သော် ဝက်ပါပေါင်း အရာအထောင် ထပ်ဆင့်ထားသည်ကမူ
ကျွန်ုပ်လမ်းအပြေကို တွေ့ချင်တွေ့နိုင်ဦးမည်။ ကျွန်ုပ်၏ အတိတ်ဘဝကား
မိမိယောက်ဆုံးနေချေသည်။

ရန်အောင်စာပေ-၂

အိမ်

ထိုအခါ အချင်းနီးသောလုပ်ငန်းများဖြင့် အကျိုးမဲ့စေမည်
ထင်ကာ အဘယ်နေရာဆိုတွင် လျောင်းစက်နေသည်မသိသော
တစ်စုံတစ်ခုသည် ဝန်းခနဲ ကျွန်ုပ်ရင်တွင်း၌ ပေါက်ကွဲလာသည်။ အနု
ယုတ်သည်တို့၏ မာနဟု ခေါ်လေမည်လား။

မာနလှိုင်းတံပိုးများသည် သူတော်စင်ကျောက်ဆောင်နှင့် တိုက်
ခတ်မိသောအခါ စိတ်စိတ်အမြှာမြှာ...။

မလိုက်တော့ဘဲ ကျွန်ုပ်၏ ပစ္စုပ္ပန်ဘဝတစ်ခုလုံးကို တစ်စုံတစ်ခု
အပေါ်သို့ သွန်ချလိုက်တော့သည်။

ထိုအရာသည် ကျွန်ုပ်အတွက် တောင့်တင်းခိုင်မာသော ကမ်းပါး
မဟုတ်တိုင်းကြီးတစ်ခု ဖြစ်လာသည်။

ထိုအရာကား ပန်းချီရေးဆွဲခြင်းပင်။

ကျွန်ုပ်၏ တင်းကုပ်ထဲတွင် ဆေးခွက်၊ အင်တုံး၊ စုတ်တံ၊ ဖျင်ကား
ချပ်များ ရှိသည်။ လောကတစ်ခုလုံး၏ အရောင်အသွေးများ ရှိသည်။
လောကလူသား၏မျက်နှာတွေ ရှိသည်။ သစ်ပင်တောတောင်၊ သမုဒ္ဒရာ၊
ဘုရင့်နန်းတော်၊ ပန်းဥယျာဉ်၊ နေပြည်တော်၊ ဈေးလမ်းမ၊ စိုက်ခင်းများ။
ကွဲပြားစွာစားကျက်ခင်းများ ဆင်တပ်၊ မြင်းတပ်များ ရှိသည်။

အကျွန်ုပ်တောင်ကုန်းများ၊ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်များ၊ လိုဏ်ဂူစေတီ
ဘုရားပုထိုးများလည်း ရှိသည်။

ဟာဒယနုလုံးသို့ ထိခိုက်လာသမျှအားလုံးကို ကျွန်ုပ်သည်
ဆေးစပ်ဖျဉ်ချပ်ပေါ် ဆေးရောင်များကို ရောမွှေပြီးနောက် စုတ်တံများနှင့်

တို့ယူကာ ဖျင်ကားချပ်ပေါ်သို့ ပို့ဆောင်လိုက်သည်။
ကျွန်ုပ်၏ တင်းကုပ်ထဲတွင် ကမ္ဘာလောကကြီး ရှိနေပြီ။
ကျွန်ုပ်နာဂသုန္ဒရ ဘာကို ဆိုလိုအပ်သေးသနည်း။

+ + + + +

နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ်တာကာလပတ်လုံး ဘဝကို ကျေနပ်ရောင်ရဲစွာ
နေထိုင်ခဲ့ပြီးသည်၏ တစ်ခုသောနေ့ဝယ် ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်ဘဝ
အတွက် ကြီးမားသော အပြောင်းအလဲတစ်ခုကို ကြိုခဲ့ရသည်။

ပန်းချီစားချပ်များကို နေပြည်တော်ဈေးသို့ သွားရောက်ရောင်းချ
ခြင်းမှ အစပြုသည်။ ကျွန်ုပ်အဖို့ ရေးဆွဲပြီး ပန်းချီကားတစ်ချပ်တလောက်
ဈေးသို့သွားရောင်းရလာသော အသပြာဖြင့် ဆယ်ရက်၊ ဆယ်ငါးရက်
တင်းကုပ်တွင် ပြန်အောင်းကာ ရေးဆွဲစရာရှိသည်များကို ဆက်ရေးဆွဲ၊
သာမန်လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်သာ။

သို့သော်...

“ဟေ့ပင်နှင့် ရွှေပလ္လင်”ကို အောင်မြင်တော်မူခန့် ပန်းချီကားကို
ရေးဆွဲပြီးသည့်နေ့၌ ယင်းပန်းချီကားကို ဈေးသို့ယူသွားပြီးမှ မရောင်း
တော့ဘဲ တင်းကုပ်သို့ ပြန်ယူလာခဲ့သည်။

ဈေးရုံတော်သို့ရောက်ပြီးမှ ထိုပန်းချီကားကို ရောင်းချလိုစိတ်
မရှိတော့။ ဘာကြောင့်မှန်း မသိ။ အခါတိုင်း အခါတိုင်း ကျွန်ုပ်

www.burmeseclassic.com

အဖေ့ ယုံကြည်မှုများအပေါ် ကျွန်ုပ် တွယ်တာခြင်း မရှိခဲ့ပေ။
 ဤပုံကားချပ်မှ အသံပြာနှင့် လဲလှယ်ရမည်ကို ကျွန်ုပ်ရင်ထဲ၌
 နောင်နှေးလေးလံခြင်း ဖြစ်လာမိသည်။

တင်းကုပ်တွင် ဆန်နှင့် အခြားစားနပ်ရိက္ခာများ ကုန်နေပြီ
 ဖြစ်သော်လည်း ရိက္ခာကို ဖြည့်ရန်ထက် ပန်းချီကားပြန်ယူခဲ့ရန်ကိုသာ
 ဆုံးဖြတ်လိုက်မိသည်။

မိမိရေးသော ပုံကားပေါ်၌ မိမိကိုယ်တိုင် ညွတ်နူးသက်ဝင်မိ
 သည်မှာ ဤအကြိမ်သည် ပထမဆုံးအကြိမ်။

သို့ဖြင့် ပုံကားချပ်ကိုပိုက်ကာ တင်းကုပ်သို့ ပြန်ခဲ့သည်။
 ဆာလောင်မွတ်သိပ်ခြင်းကို မေ့ပျောက်လျက် သေးငယ်ကျဉ်းမြောင်း
 လှသော ကျွန်ုပ်၏တင်းကုပ်အတွင်း ပုံကားချပ်ကို ချိတ်ဆွဲထားရန်
 အမြင်မြတ်ဆုံးနေရာကိုသာ ကျွန်ုပ် ရှာဖွေနေမိသည်။ ဆေးစက်များ
 မြေဖျာစက်များ ပေကျံကာ ဆေးစပ်၊ အင်တုံ၊ ဖျင်စ၊ ဒေါက်တိုင်၊
 စုတ်တံများဖြင့် ရှုပ်ပွေနေသော တင်းကုပ်အတွင်းဝယ် ပုံကားချပ်
 ချိတ်ဆွဲရန် ကျွန်ုပ် နေရာရှာမတွေ့ ဖြစ်ရသည်။

ကျွန်ုပ်၏တင်းကုပ်သည် "ဗောဓိနှင့် ရွှေပလ္လင်ကို အောင်မြင်တော်
 မူခန်း" ပုံကားချပ်ကို နေရာမပေးနိုင်ကြောင်းတွေ့သောအခါ ကျွန်ုပ်
 ဝမ်းနည်းအားငယ်မိတော့သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ချစ်စိမ်းညွှတ်သည်သည် အရောက်အပေါက်၊
 အဝင်အထွက် မရှိသလောက် နည်းပါးလှသော ကျွန်ုပ်၏တင်းကုပ်

တံခါးဝသို့ လူရိပ်သဏ္ဌာန်နှစ်ခု ရောက်လာလေသည်။

"ပန်းချီကျော် နာဂသုန္ဒရပါလား"

"ပန်းချီကျော်ရဲ့ ဂေဟာပါလား"

ယောက်ျားပျိုနှစ်ဦး၏အသံ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်။

ပုံကားချပ်ကို ပွေ့ပိုက်လျက် ကျွန်ုပ်တံခါးဝတွင် ရပ်လိုက်သည်။

အဝတ်တန်ဆာ နှမ်းပါးသော်လည်း ကြည်လင်သန်မာသည့်

ကျွန်ုပ်ယောက်ကို ကျွန်ုပ် တွေ့လိုက်ရသည်။

"ကျွန်ုပ်... နာဂသုန္ဒရပါ။ ဘာကိစ္စလဲ"

သူတို့က ကျွန်ုပ်ရင်ခွင်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသည်။ ရင်ခွင်
 ထဲတွင်...

"ဗောဓိပင်နှင့် ရွှေပလ္လင် အောင်မြင်တော်မူခန်း" ပုံကား။

"ဒီကားချပ်ကို စောစောက သင် ဈေးရုံတော်ထဲယူလာပြီး

တင်မယ်လုပ်ပြီးမှ မရောင်းတော့ဘဲ ပြန်ယူလာခဲ့တာ မဟုတ်လား"

သူတို့မေးခွန်းများ စပ်စပ်စုစုနိုင်သည်ဟု ကျွန်ုပ်ထင်သော်လည်း

ကျွန်ုပ်ကြည်လင်သော သူတို့၏ မျက်နှာများကို ကျွန်ုပ် ယုံကြည်

မိမိမိသည်။

"ဟုတ်ပါတယ်၊ မိတ်ဆွေတို့က..."

"ကျွန်ုပ်တို့က အရှင်အာနန္ဒဟိတရဲ့တပည့်တွေ"

"အရှင်အာနန္ဒဟိတ..."

"ဟုတ်ပါတယ်၊ အန္တရာဘူရင်ရဲ့ ကောင်းမှုကုသိုလ်တော် အသစ်

ဖြစ်တဲ့ အထွေထွေတောင်ကုန်းပေါ်က ဗုဒ္ဓပုထိုးတော်သစ် တည်ထား ကိုကွယ်နေမှာ ဦးစီးနာယကဖြစ်တဲ့ အရှင်အာနန္ဒဟိတသူမြတ်ပါ။ ကျုပ်တို့က ဆရာတော်အရှင်သူမြတ်ရဲ့ သာဝကနှစ်ဦးပါ။ သူက နီလ၊ ကျုပ်က တိဿပါ။

“ဪ...ဪ...အထဲဝင်ကြပါအုံး မိတ်ဆွေတို့၊ ကျုပ် တင်းကုပ်ကတော့ မြင်တဲ့အတိုင်း ထိုင်စရာရယ်လို့ မရှိပါဘူး။”

တိဿဆိုသူက...

“အို...နေပါစေ ပန်းချီကျော်၊ ကျုပ်တို့ ထိုင်ဖို့လာတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သင့်ရင်ခွင်ထဲမှာ ပွေ့ထားတဲ့ ပန်းချီကားအတွက်...”

ရင်ခွင်ထဲမှာ ယခုအထိပိုက်ထားမိဆဲ ပန်းချီကားဆီသို့ ကျွန်ုပ် ယောင်ယမ်းဝင်ကြည့် လိုက်မိသည်။

“ဪ...ဒါလား၊ အင်း...အစကတော့ ကျုပ် ဒီပုံကို ရောင်းချပြီး ကျုပ်မှာလိုအပ်တဲ့ စိုက္ခတ်အချို့နဲ့ ဆေးတွေ၊ စုတ်တံတွေ ဝယ်မလို့ပါ။ ဈေးရုံထဲရောက်တော့ ဘာကြောင့် မုန်းမသိဘူး၊ ဒီပုံကို ရောင်းဖို့အတွက် ကျုပ်ရင်ထဲ ရှက်ကြောက်သလိုလို ဖြစ်သွားပြီး တင်းကုပ်ကို ပြန်ယူလာခဲ့တာပါ။ တင်းကုပ်ထဲမှာလည်း ဒီပုံအတွက် သင့်မြတ်တဲ့နေရာ မတွေ့တာနဲ့ ချိတ်ဆွဲဖို့ အခက်အခဲတွေ...”

အယောင်ယောင် အမှားမှားဖြင့် နှုတ်က ထွက်သွားပြီးမှ ကျွန်ုပ်၏ အဖြစ်မှန်ကို ဖွင့်ဟဝန်ခံနေခြင်းအတွက် ရှက်သွားမိပြီး ပြောလက်စ စကားကို မဆုံးသေးဘဲ ရပ်လိုက်သည်။

နီလက ရင်းနှီးစွာ ပြုံးလိုက်လေသည်။ ထို့နောက်...

“ဒါဖြင့်ရင် ဒီပန်းချီကားအတွက် ချိတ်ဆွဲထားဖို့ အသင့်မြတ်ဆုံး တစ်နေရာရှိနေမယ်ဆိုရင်ကော ပန်းချီကျော်အနေနဲ့ ကျုပ်တို့ကို ရောင်းလိုက်နိုင်မလား။”

ဪ...သူတို့ ပန်းချီကား လာဝယ်သူများကို။

ကျွန်ုပ် ခေါင်းယမ်းပြလိုက်သည်။

“ဝမ်းနည်းပါတယ် မိတ်ဆွေတို့၊ ဒီပုံကားကို ဝယ်သူက ကျုပ်တို့ မဟုတ်ပါဘူး။ နီလနဲ့ တိဿ မဟုတ်ပါဘူး။ ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်တစ်ပါးပါ။”

အဘယ်နေရာဆီတွင် လျောင်းစက်နေခဲ့သည်မသိအောင် တစ်စုံ တစ်ခုသည် ဝန်းခနဲ ကျွန်ုပ်ရင်တွင်း၌ ပေါက်ကွဲလာသည်။ အနုပညာ သည်တို့၏ မာနဟု ခေါ်လေမည်လားမသိ။

“နီလနဲ့ တိဿ မဟုတ်ဘူးတဲ့လား၊ ဘယ်သူလဲ၊ အန္တရာဘုရင်မင်း ြတ်လား၊ နေပြည်တော် သူဌေးသူကြွယ်တစ်ဦးဦးလား၊ ကောရာဇ်ဘုရင် တစ်ပါးပါးလား၊ ဒီမယ် မိတ်ဆွေတို့ စကြဝတေး မန္တုတ်မင်းက ဝယ် ခယ်ဆိုရင်တောင် ကျုပ်မရောင်းနိုင်ပါဘူး၊ ဒါဟာ ကျုပ်ရဲ့ နောက်ဆုံး ကောင်းပါပဲ။”

“အို...မဟုတ်ပါဘူး...မဟုတ်ပါဘူး ပန်းချီကျော်၊ ဒီလိုပါ၊ ဒီကားကို အလိုရှိသူက ကျုပ်တို့ရဲ့ဆရာတော် အရှင်အာနန္ဒဟိတပါ။”

“ဘာ...”

“အရှင်အာနန္ဒဟိတ ဝယ်ခိုင်းတာပါ။”

www.burmeseclassic.com

အရှင်အာနန္ဒဟိတ . . . အဂ္ဂန္တတောင်ကုန်းများပေါ်၌ ဗုဒ္ဓ
ပုထိုးတော်အသစ်များ တည်ထားကိုးကွယ်ရေးအမှုကိုစဉ် ဦးစီးနာ
ယကအဖြစ် ဆောင်ရွက်တော်မူသော အရှင် အာနန္ဒဟိတသူမြတ်

မာနလှိုင်းတံပိုးများသည် သူတော်စင်ကျောက်ဆောင်နှင့် ရိုက်
ခတ်မိလိုက်သောအခါ အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာ လွင့်စဉ်ကွဲပျက်သွား
ကြလေသည်။ အားထုတ်စဉ်းစားခြင်းမပြုရဘဲလျက် အဖြေသည်
ထင်လင်းစွာ ပေါ်ပေါက်လာချေ၏။ နိမ့်ကျသောတင်းကုပ်အတွင်း၌
သင့်မြတ်သည့် နေရာကိုမရနိုင်သော ပန်းချီကားသည် အရှင်သူမြတ်၏
မိဟာရုမှာသာလျှင် . . .

ရင်ခွင်ထဲမှ ပန်းချီကားဘောင်ကို ဆုပ်ကိုင်လျက် နီလနတ်
တိဿတို့ထံသို့ ကျွန်ုပ် ကမ်းပေးလိုက်သည်။

“စောစောက ပြောပါတော့ မိတ်ဆွေတို့၊ ရော့ . . . ယူသွားပါ
အရှင်သူမြတ်ကိုလည်း လျှောက်ထားလိုက်ပါ။ အညတရပန်းချီသမား
နာဂသုန္ဒရကို သနားကရုဏာထားတော်မူတယ် ဆိုရင် ဒီပန်းချီကား
အတွက် အသပြာကြေးငွေမပေးပါနဲ့။ နာဂသုန္ဒရက သစ္စာကြီးစွာ
လျှူဒါန်းလိုက်ပါတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း၊ ဒါအတွက် သာဓုမောဒနာ
ခေါ်ပေးခြင်းသည်ပင်လျှင် နာဂသုန္ဒရအဖို့ ကြီးစွာသောဆုလာဘ်ကြီး
ဖြစ်ပါတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း . . .”

သူတို့အပြောကို မစောင့်တော့ဘဲ ပန်းချီကားကို သူတို့ လက်ထဲ
အပ်လိုက်ပြီး ကျွန်ုပ် တင်းကုပ်တွင်းသို့ ပြန်ဝင်ခဲ့သည်။

ကဲလားကို ပိတ်ပြီး ဆီမီးညှို့လိုက်သည်။
ဗလာဖြစ်နေသော ဆန်အိုးအတွက် ပုံကားတစ်ခု အမြန်ဆုံး
ရေးဆွဲရမည်။

ဘာရေးရမည်လဲ။
လောလောဆယ် အတွေ့အကြုံ ကျွန်ုပ်၏ရင်သို့ ပူနွေးစွာ
ရိုက်ခတ်နေသည်။ နောင်တ . . . နောင်တ . . . မစူးစမ်း မမေးမြန်းမီဘဲ
အရှင်သူမြတ်၏ သာဓုကုန်စီးကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဆက်ဆံမိလေ
သည်အဖြစ်။ နောင် . . .

ဟုတ်ပြီ . . .
နောင်တရသွားသော အနုပညာသည်တစ်ယောက်၏ပုံ ရေးမည်။
ကျွန်ုပ်၏ပုံ၊ အို . . . မဟုတ်သေးဘူး။

အခုရေးမည့်ပုံက နက်ဖြန်မနက်စောစော ဈေးရုံတော်သို့
သွားရောင်းရမည်ပုံ။ ဝယ်မည့်သူက အသပြာမဆစ်ဘဲ တစ်ခါတည်း
ကြိုက်သွားစေရမည်ပုံ။ တစ်ခါတည်း ကြိုက်သွားဖို့က အင်း . . .
မိန်းမပျိုတစ်ယောက်ပုံ ရေးမှ။ အဲဒီမိန်းမပျိုက အနုပညာသည်လည်း
ဖြစ်ရဦးမည်။ နောင်တရသည့် အနုပညာသည်၊ နောင်တရသည့်
အနုပညာသည်၊ နောင်တ ရသည့် . . .

အို . . . ဟုတ်ပြီ။
“ကချေသည်၏ နောင်တ”ဟု အမည်ပေးလိုက်သည်။ လှပလော
မိန်းမပျိုတစ်ဦး၊ ကဟန်၊ ပြီးတော့ နောင်တရသည့် မျက်လုံးများ။

ထဲ...ရေး...ရေး နာဂသုန္ဒရရေး...

ဒါဟာ ဆန်အိုးအတွက်ပဲ။

+ + + + +

တစ်ညလုံး ထိုင်ရေးပစ်လိုက်သည်။

တကြုတ်ကြုတ်မြည်သော ဝမ်းဗိုက်မှအသံကို ရေဖြင့် ငြိမ်းသတ်ရသည်။ ဗလာ ဟင်းလင်းဆန်အိုးက လှုံ့ဆော်နေသောကြောင့်လား မသိ။ အရေးထဲမှာ ပုံက ရေးလိုကောင်းလွန်းနေပြန်သည်။ ဆေးရောင်တွေကလည်း နှစ်ခါမစပ်ရ၊ စုတ်ကလည်း နှစ်ချက်မဆွဲရ။

လင်းအရုဏ်အပျိုတွင် ညှိုးငယ်ပူပန်သော မျက်လုံးလှများရှိသည့် ကချေသည် မိန်းမပျိုလေးတစ်ဦး ဖြင့်ချုပ်ထဲမှာ ပေါ်လာသည်။ ကဟန်တက်ကြွစွဲပျောင်းသလောက် သူ့မျက်နှာကား ထိုင်းမှိုင်းလှချေသည်။ ဘာကြောင့် သူ နောင်တပူပန်ဖြစ်နေသည်လဲတော့ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်လည်း မသိ။

အို...သူ တစ်ခုခုမှားခဲ့လို့၊ ထိုအမှားကလည်း သူ့နလုံးသားအပေါ်မှာ အရိပ်မည်း ကြီးတစ်ခုလို ဖြန့်ကြက်နေလို့ ဖြစ်မှာပေါ့။

ဆေးမခြောက်သေးသော ပန်းချီကားကို သတိကြီးစွာ ကိုင်တွယ်ကာ ကဲလားကို ဖွင့်လိုက်သည်။ နံနက်ဦး၏ ရှင်းသန့်လေပြည်က ကျွန်ုပ်ကို နှုတ်ဆက်သည်။ ကျွန်ုပ်ကလည်း ပြန်နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

ငါ့ဗိုက်ထဲမှာ သိပ်ဆာနေပြီကွာ...ဟု။

တင်းကုပ်တံခါးကို ဖွင့်၍ အပြင်ထွက်ခဲ့သည်။

“ကချေသည်၏ နောင်တ”ကို အသပြာတစ်ရာ ဈေးခေါ်မည်ဟု စဉ်းစားလိုက်သည်။

အို...တစ်ရာမရလည်း ကိုးဆယ်၊ ရှစ်ဆယ်၊ ကဲ... ငါးဆယ်ရလည်း ရောင်းလိုက်တော့မည်။

“နာဂသုန္ဒရ...”

ပန်းချီကားဈေးနှုန်းကို စဉ်းစားတွက်ချက်နေမိသဖြင့် လူတစ်ယောက်နှင့် တိုက်မိ တော့မည်ဖြစ်သွားပြီး ထိုသူ့ဆီက ကျွန်ုပ်၏ အမည်ခေါ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။ မော့ကြည့် လိုက်သောအခါ...

တစ်ယောက်မဟုတ်...နှစ်ယောက်။

“ဟင်...နီလနဲ့ တိဿ...”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျုပ်တို့ပါ”

“မိတ်ဆွေတို့ စောစောစီးစီး...”

“အရှင်သူမြတ်က သင့်ကို အခေါ်ခိုင်းလိုက်လို့ပါ”

“ဘယ်ကိုလဲ နီလ”

“ဘာအတွက်လဲ”

“ဒါတော့ ဝိဟာရရောက်ပြီး အရှင်မြတ်နဲ့တွေ့မှ သိရမှာပဲ”

သူတို့က ကျွန်ုပ်လက်ထဲမှပန်းချီကားကို ကြည့်ကြသည်။

“နောက်ထပ် တစ်ပုံပါ၊ ဒါကိုတော့ ဒီမနက် အသေအချာ

ရောင်းချမှု ကျွန်ုပ် ဝိဟာရကို လိုက်ပါမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဈေးရုံတော်
ဝင်ကြအုံးနဲ့၊ ဒီကားချပ်ကို ရောင်းချပြီးမှ သွားကြတာပေါ့။

နီလနှင့် တိဿတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်ကြသည်။
နီလက...

“ဒီလိုလုပ်ဗျာ၊ ကျွန်ုပ်က ဒီပန်းချီကားကို ဈေးရုံတော်ယူသွားပြီး
ရောင်းမယ်၊ ပန်းချီကျော်က တိဿနဲ့ ဝိဟာရကို လိုက်သွားနဲ့ပါ။
အရှင်မြတ်က အဂ္ဂန္တတောင်ကုန်းကို သွားစရာရှိနေတယ်၊ အရှင်
မြတ်ထွက်မသွားခင် တွေ့မှူဖြစ်မယ်၊ ပန်းချီကားအတွက် စိတ်ချပါ၊
ကျွန်ုပ် အများဆုံးဈေးရအောင် ရောင်းပြီး လိုက်ခဲ့ပါမယ်။”

အရှင်အနန္တဟိတနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် ကျွန်ုပ် အလိုလို
လိုက်လျော့မိတတ်ပြီ ထင်သည်။ နီလ၏အစီအမံကို ငြင်းဆန်ရန်
စိတ်ကူးမရှိတော့။

“ကောင်းပြီလေ၊ အသပြာငါးဆယ်လောက်ရရင် တော်ပြီ၊
ဟုတ်လား... ရအောင် တော့ရောင်းခဲ့ နီလ၊ ကျုပ်အိုးထဲမှာ ဆန်
တစ်စေ့မှ မရှိတော့ဘူး။”

နီလနှင့် တိဿတို့က ရီဝေစွာ ကြည့်ကြလေသည်။

“ပေး... ပေး ပန်းချီကား”

ပန်းချီကားကို နီလဆီ ကမ်းပေးလိုက်သည်။ နီလ ကားချပ်က
နေရောင်တွင် ကြည့်လျက်...

“ဘယ်အချိန်ကများ ရေးသားလိုက်တာလဲ နာဂသုန္ဒရီ”

“ညကလေ... တစ်ညလုံး ထိုင်ရေးတာပဲ၊ အခု ပြီးပြီးချင်း
ထွက်ခဲ့တာပဲ”

သူတို့ ထူးဆန်းသောအကြည့်ဖြင့် ကျွန်ုပ်ကို ကြည့်ကြပြန်သည်။

“အင်း... ကချေသည်၏ နောင်တ... တဲ့၊ နာဂသုန္ဒရီရယ်...
ခင်ဗျားဟာ မှော်ဝင်နေတဲ့ အနုပညာရှင်ပါပဲ၊ ဒီကားဟာ ခင်ဗျားပြောတဲ့
ဈေးထက် နှစ်ဆလောက် ရနိုင်မှာပါ”

“ရရင်လည်း ကောင်းတာပေါ့၊ နီလ၊ ကဲ... သွားကြစို့လား
တိဿ”

နီလက ကားချပ်ကိုပိုက်လျက် ဈေးရုံတော်ဆီသို့...

ကျွန်ုပ်နှင့် တိဿက ဝိဟာရဆီသို့ စတင်ရွှေ့လျားလိုက်သော
ထမခြေလှမ်းများ သည်ပင် ကျွန်ုပ် နာဂသုန္ဒရီ၏ဘဝကို ကွေ့ချိုးပစ်
ထိုက်သည့် ခြေလှမ်းများဖြစ်ကြောင်း ထိုစဉ်က ကျွန်ုပ် မသိခဲ့ရိုး
အမှန်ပင်တည်း။

တိဿက ကျွန်ုပ်ကို ဝိဟာရ၏ ဦးခန်းဆောင်သို့ ခေါ်ဆောင်
သွားသည်။ အာနန္တဟိတ အရှင်သူမြတ်၏အမည်ကို ကြားရုံသာ
ကြားဖူးသော ကျွန်ုပ်မှာ ဝိဟာရ၏ ခမ်းနားကြီးကျယ်ခြင်းနှင့်
အိတ်ဆိတ်အေးချမ်းခြင်း၌ အဆန်းတကြယ် ခံစားရမိလေသည်။

အနားရိပ်၊ တရားရိပ် ဖြင့် ဂုဏ်သိန်ထည်ဝါလှသော ဝိဟာရ ဦးခန်း
ဆောင်တွင် ပုဆစ်တုပ်နေထိုင်နေရင်း ကျွန်ုပ်မှာ သိမ်ငယ်စိတ်များ
သာသည်။ ရှုပ်ထွေးကျဉ်းမြောင်းသော ပန်းချီတင်ကုင်ငယ်တစ်ခုထဲမှ

အညတရန်ချီသမား ကျွန်ုပ်အား ယခုလို ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်သည့်
ဝိဟာရမှ အာနန္ဒဟိတ ကိုယ်တော်က တကူးတကူးခေါ်ယူခြင်းအတွက်
လည်း အတိုင်းမသိ အံ့ဩနေမိသည်။

တိဿသည် တစ်လမ်းလုံးလည်း ကျွန်ုပ်ကို အကျိုးအကြောင်း
တစ်ခွန်းတစ်ပါဒ်မပြော။ ယခု ကျောင်းဆောင်ပေါ်ထိုင်မိကြသည့်
အချိန်အထိလည်း ဘာမျှမပြောသေး။ သူ့ မျက်နှာရိပ်၊ မျက်နှာကဲမှာ
လည်း ကျွန်ုပ်ကို တိတ်ဆိတ်နေစေချင်သည့်ပုံစံရှိသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ
သိလိုသည့် ဆန္ဒကို ထုတ်မမေးသေး။

ဦးခန်းဆောင်၏အမြင့်ပိုင်း ခါးပန်းထက်မှတင်းတိမ်စ လှုပ်ရှမ်း
သွားသည်။ ဝင်းဝါ ပြည့်ဖြိုးသောခြေဖုန်းများကို တွေ့လိုက်ရသည်။
ထိုနောက် သင်္ကန်းအစအနားလိပ်များ...

“နာဂသုန္ဒရ ရောက်ပြီလား”

“ရောက်ပါပြီ အရှင်ဘုရား”

တိုင်းတိမ်စနောက်မှ ထွက်လာသူကား အရှင်အာနန္ဒဟိတက
ပေတည်း။ တိဿက ပြောပြောဆိုဆို အရှင်မြတ်အား ဦးချသောကြောင့်
ကျွန်ုပ်လည်း လက်အုပ်ချီဦးချလိုက်ရသည်။

“ဒကာလေး နာဂသုန္ဒရ၊ အင်း...ငယ်ငယ်လေး ရှိသေးတာပဲကိုး”

အရှင်မြတ်က ကျွန်ုပ်ကို တည်ငြိမ်သောအကြည့်ဖြင့်ကြည့်ရှု
ဆိုသည်။ “ရှေ့တိုးထိုင် ဒကာလေး၊ တိဿ...သူ့အတွက် စားစရာတော်
ပြင်လိုက်ပါ”

တိဿ ထွက်သွားသည်။ အရှင်မြတ်နှင့် ကျွန်ုပ် နှစ်ဦးတည်း
ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ အရှင်မြတ်က သားရေနွယ်ချပ်ပေါ်၌ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ
ထိုင်လိုက်လေသည်။

“နာဂသုန္ဒရ အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ်ပါ ဘုရား”

“အင်း...သင်ဟာ ပါရမီရှင်ပေပဲ”

ကျွန်ုပ် ဘာပြန်လျှောက်ရမှန်းမသိ။

“ဟောဟိုမှာ ကြည့်စမ်း ဒကာလေး”

အရှင်မြတ်ညွှန်ပြရာသို့ ကျွန်ုပ် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ရုပ်ပွား
ဆင်းတုတော်များ၊ ဉာဏ်တော် အရွယ်ရွယ် အစားစား ထားရှိပူဇော်
အပ်သည့် ဘုရားဆောင်၊ ဆီမီးပန်းမန်များ၊ အမျိုးစုံလင်လှသော
ဓမ္မပစ္စည်းများဖြင့် တင့်တယ်လှချေသည်။

မှန်သောစကားကိုဆိုရပါမူ ကျွန်ုပ်အဖို့ ဝိဟာရ၏ ဘုရားကျောင်း
ဆောင်ကို ကြည့်လိုက်သည့်အချိန်တွင် အခြားသောအရာများထက်
ရုပ်ပွားဆင်းတုတော်များ၏ ဗိသုကာ ပန်းတမောနှင့် ပန်းပုလက်ရာအလှ
ကိုသာ ထိတွေ့ခံစားမိသည်။ ဆင်းတုတော်များ၏ အချိုးအစား
ပြေပြစ်မှုနှင့် အလယ်ဗဟိုရှိ ဇေယျပတိ ချွတ်ခန်းရုပ်ပွားတော်မှ
ထွက်ပန်းများကိုသာ စိတ်ဝင်စားမိသည်။ မကိုဋ်သင်းကျစ်နှင့် စလွယ်
သော ကနုတ်များသည် လေးစားလောက်သည့် အနုပညာလက်ရာ
တည်း။ ယင်းတို့ကို ဖျင်ကားချပ်ပေါ်တွင် ရေးဆွဲကြည့်ရန် ကျွန်ုပ်

စိတ်ကူးနေသည်။ အချို့သော ကနတ်ပန်းများသည် ကျွန်ုပ်မတွေ့ဖူးသော လက်ရာမျိုးဖြစ်နေသည်။ မဇ္ဈိမဆန်၍ အပျော့အခွေ၊ အပျောင်းအညွတ်များမှ စုတ်ချက်ရဲသော ကောက်ကြောင်းများသဖွယ်ရှိသည်။ ကနတ်ပန်း၏ ချွန်မြဲသော အနားသတ်အဖျားစွန်းများသည်...

“ဟင်...”

အနုလက်ရာများ၌ စိတ်ဝင်တစားလွင့်မျောသွားနေသော ကျွန်ုပ်၏ မျက်လုံးများ တစ်နေရာတွင် ရပ်တန့်သွားကာ ထိုမှ ဆက်၍မရွေ့လျားနိုင် ဖြစ်သွားရလေသည်။

ဇမ္ဗူအတိချွတ်ခန်းဆင်းတုတော်၏ လက်ဝဲဘက်တွင် တစ်စုံတစ်ရာကို ကျွန်ုပ်တွေ့လိုက်ရသောကြောင့်ပင်။ ထိုအရာကား ကျွန်ုပ်ရေးဆွဲခဲ့သော “ဗောဓိပင်နှင့် ရွှေပလ္လင်ကို အောင်မြင်တော်မူခန်း” ပန်းချီကား။

မိမိ၏ပန်းချီကားကို မိမိပြန်ပြင်တွေ့ခြင်း၌ ကျွန်ုပ်လောက် အံ့ဩတုန်လှုပ်သွားသည့် ပန်းချီဆရာမရှိနိုင်ဟု ကျွန်ုပ် ပြောရဲသည်။ စင်စစ်မူ မိမိရေးဆွဲသောကားချုပ်ကို မိမိတွေ့ရခြင်းသည် ဘာမျှ ဆန်းကြယ်သည့်အမှုမဟုတ်။ အခုမူ ကျွန်ုပ်အဖို့ အဆန်းတကြယ်ဖြစ်နေသည်။ တအံ့တဩရှိရသည်။ အကြောင်းမူ ကျွန်ုပ်၏ပန်းချီကားသည် ကျွန်ုပ်တစ်ခါမျှ စိတ်မကူးခဲ့ဖူးသည့် စိတ်ကူးရမှန်းပင် မသိခဲ့သည့် မြင့်မြတ်သောနေရာတွင် ရောက်နေသောကြောင့်ပင်တည်း။

“ဒကာလေး မနေ့ကလျှာလိုက်တဲ့ ကားချုပ်လေ”

“မှန်...မှန်ပါဘုရား”

ကြိုးစားပြောဆိုနေသည့်ကြားထဲက ကျွန်ုပ်မှာ အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ ဖြစ်သွားသည်။ အဘယ်သို့သော ခံစားမှုဟု ပြောရမည်လဲ။ အနီးကပ်ဆုံးဆိုရလျှင် မိမိ၏ရင်သွေးငယ်ကို အလွန်ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်ထူးကြီးတစ်ဦးအဖြစ် တွေ့လိုက်ရသော မိခင်၏ ခံစားမှုမျိုးတူ ပြောရမည် ထင်သည်။

“ဒကာလေး အနုပညာနဲ့ စိတ်စေတနာ သဒ္ဓါတရား အဲဒီအရာနှစ်ခုရဲ့ အရှိန် အဟုန်ပြင်းထန်မှုကြောင့် ဒီပန်းချီကားဟာ အခုလို ထိုက်တန်စွာ နေရာရရှိသွားခြင်း ဖြစ်တယ်၊ ဘယ်နှယ်လဲ နာဂသန္ဓရ”

“ဇာပည့်တော်ကို... တပည့်တော်ကို ကြီးစွာချီးမြှောက် ထိုက်တယ်လို့ နားလည်ပါတယ် အရှင်ဘုရား”

နီလနှင့်တိဿတို့မှတစ်ဆင့် လျှာလိုက်စဉ်ကလည်း ကျွန်ုပ် စိတ်ထဲတွင် အလေးအနက် မရှိခဲ့။ ကျွန်ုပ်၏ စုတ်ချာသော တင်းကုပ်ထဲတွင် ဇမ္ဗူအတိဟုသဘောရကာ ဤကားချုပ်ကို ကျွန်ုပ် လျှာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဆေးလျှာပြီးနောက်တွင်လည်း ကျွန်ုပ်ပန်းချီကားသည် ဝိဟာရတွင် အဘယ်သို့သောနေရာမျိုးတွင် ချိတ်ဆွဲခြင်းခံရမည်ကို တစိုးတစိ ချွေမတွေးခဲ့။

ယခုလို ဇမ္ဗူပတိချွတ်ခန်းဆင်းတုတော်နှင့် တွဲယှဉ်ကာ ဘုရားကျောင်းဆောင်၏ အလယ်ဗဟိုတွင် ပန်းချီကားကို တွေ့ရလိမ့်မည်ဟု ထည်း နည်းနည်းလေးမှ မမျှော်လင့်ခဲ့။

“ထောနာအင်အား ပြုစင်ကြီးမားပြီး အနုပညာဂုဏ်မြောက်တယ် ဆိုရင် အဲဒီအနု ပညာလက်ရာတစ်ရပ်ဟာ ကာယကံရှင်ကိုယ်တိုင်က မမျှော်လင့်ပေမယ့် ထိုက်တန်စွာ ခိုးမြှောက်ခြင်းခံရတယ် ဒကာလေး”

အရှင်မြတ် မိန့်ကြားနေသည်ကို နားထောင်ရင်း တစ်ခုခုကို ကျွန်ုပ်တွေ့လာမိသည်။ ကျွန်ုပ်ကို ဘာကြောင့် ဝိဟာရကို ခေါ်သနည်း။ ဝိဟာရသို့ရောက်ပြီးနောက် ဘာကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ပန်းချီကားကို ပြသနည်း။ အရှင်မြတ်သည် ခေါ်ရင်းကိစ္စကို မမိန့်သေး။ ကျွန်ုပ်လည်း လာရင်းကိစ္စကို မမေးလျှောက်မိသေး။

“ကိုင်း...ကိုင်း...စားစရာ၊ သောက်စရာတွေ ရောက်လာပြီ စားလိုက်အုံး နာဂသုန္ဓရ”

တိဿ ဘယ်အချိန်က ပြန်ရောက်လာသည် မသိလိုက်။ ဒေါင်း လန်းတစ်ခုနှင့် စားစရာများ ပြင်ထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုအခါ မှပင် ယမန်နေ့ညက တစ်ညလုံး မအိပ်ခဲ့ခြင်းနှင့် ဘာမျှမစားရသေးခြင်းတို့ကို သတိရမိတော့သည်။

ဝိဟာရမှကျွေးမွေးသော နံနက်စာ သစ်သီးနှင့် နွားနို့ကို ကျွန်ုပ် အငမ်းမရ စားသောက်လိုက်သည်။ အရှင်မြတ်အာနန္ဒဟိတသည် ကျွန်ုပ် စားသောက်နေသည့်တစ်ချိန်လုံး တိတ်ဆိတ်စွာ စောင့်နေတော် မူလေသည်။

“သင့်ကို ခေါ်တဲ့ကိစ္စကတော့ နံရံပန်းချီကားတွေ ရေးဆွဲခိုင်းချင်လို့ ပဲ နာဂသုန္ဓရ၊ ရေးရမယ့်နေရာကတော့ အခုတည်နေတဲ့ အာဂ္ဂန္တ

တောင်ကုန်းပေါ် ဗုဒ္ဓပုထိုးတော်ရဲ့ ဓာတ်တော်ဌာပနာတိုက်ခန်းနံရံ ဖြစ်တယ်။ သင် လက်ခံနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်တယ်”

အရှင်မြတ်က လိုရင်းကို တည့်မတ်ရှင်းလင်းစွာ ဆိုလေသည်။ ကျွန်ုပ် ဘာကိုမှ စဉ်းစားနေရန်မလို။

အာနန္ဒဟိတ အရှင်မြတ်က ခိုင်းစေသည်။ အလုပ်...။ ထို အလုပ်မှာ ပန်းချီရေးရန်။

“တပည့်တော် ဂုဏ်ယူဝမ်းမြောက်စွာ လက်ခံပါတယ်ဘုရား”

အရှင်မြတ်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ စကားနှစ်ခွန်းတည်းနှင့် အားလုံးပြည့်စုံ ပြီး ဖြစ်သည်။

“သခင်...သာဓု...သာဓု ဒကာလေး၊ အာဂ္ဂန္တတောင်ကုန်းကို သွားကြစို့”

+ + + + +

တင်းကပ်သို့ ကျွန်ုပ် မပြန်တော့။

မိဘဆွေမျိုးနဲ့ တစ်ကောင်ကြွက် ကျွန်ုပ်အဖို့ ပန်းချီရေးဆွဲသည့် နေရာသည်ပင် ကျွန်ုပ်၏ဂေဟာ ဖြစ်သည်။ ဆေးစပ်အင်တုံများအကြား ကွက်လပ်နေရာတစ်နေရာသည် ကျွန်ုပ်၏အိပ်ရာ ဖြစ်သည်။ မှက်ခွဲ များဖွင့်မရတော့အောင် လေးလံလာပြီဆိုလျှင် အင်တုံတွေကြားမှာ ခေါင်းချအိပ်ပစ်လိုက်သည်။ နီးထလာချိန် ဝမ်းဗိုက်ဟာပြီဆိုလျှင်

www.burmeseclassic.com

အစာစားမည်။ ပြီးလျှင် ပန်းချီရေးမည်။ ကျွန်ုပ်၏ ပြည့်စုံသောလောက။

ယခုအခါ အာဂျန္တိုတောင်ကုန်းများအနက် တစ်ခုသော တောင်ကုန်းထိပ်ဆီက ဓာတ်တော်ဌာပနာတိုက်ခန်းသည် ကျွန်ုပ်၏ဂေဟာ ဖြစ်နေပေပြီ။ ဌာပနာတိုက်ခန်းထဲမှ ကျွန်ုပ် မထွက်တော့၊ ထွက်စရာလည်း မလိုတော့ပေ။

အာဂျန္တိုတောင်ကုန်းအရှင်မြတ်က ကျွန်ုပ်အတွက် ကူဖော်လောင်ဖက်အဖြစ် နီလနှင့်တိဿ တို့ကိုပေးထားသည်။ ကျွန်ုပ်အတွက် အစားအစာကို သူတို့ပြင်ပေးသည်။ နံရံသို့တက်ရန် လှေကားဆင်ပေးသည်။ လှေကားထက်မှ ကျွန်ုပ်လှမ်းတောင်းသော စုတ်တံ၊ ဆေးခွက်တို့ကို ယူပေးသည်။ ပန်းချီမှုအတွက် ကျွန်ုပ်လိုအပ်သော ပစ္စည်းပစ္စယတို့ကို ရှာပေးသည်။ အောက်ခံဆေးရောင်ကို ကျွန်ုပ်ခိုင်းသည့်အတိုင်း သူတို့ သုတ်ခြယ်ပေးသည်။

နီလနှင့် တိဿတို့လည်း ကျွန်ုပ်နှင့်အတူတကွ အလုပ်လုပ်ခြင်းကို ပျော်ရွှင်နေကြ လေသည်။ သူတို့နှစ်ဦးစလုံး ပန်းချီရေးဆွဲခြင်းအမှုကိုစွဲ၍ ဝါသနာပါကြသူများ ဖြစ်လေသည်။ တစ်စနှင့်တစ်စ သူတို့နှစ်ယောက်လုံး ကျွန်ုပ်တပည့်များ ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်လာကြသည်။

ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်၏ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့မှုကား လုံးဝကျေနပ်စရာပင်။

နံရံ၌ ပန်းချီကားရေးဆွဲရခြင်းသည် စင်စစ် ခက်ခဲသောအမှုပင် ဖြစ်သည်။ ကျောက်တုံးပေါ်၌ သို့မဟုတ် လူတစ်ရပ်ခန့် ကျောက်ပြားပေါ်၌ ကျွန်ုပ် ပန်းချီရေးဖူးသည့် အတွေ့အကြုံ ကျွန်ုပ်မှာ ရှိသည်။

သို့သော် ပြောပလောက်အောင် ခက်ခဲသောအလုပ် မဟုတ်ပေ။

ယခု အရှင်မြတ်အာဂျန္တိုတောင်ကုန်း ခိုင်းစေချက်အရ မြင့်မားကျယ်ပြန့်သော ဌာပနာတိုက် ခန်းနံရံပေါ်တွင် ပန်းချီကားရေးခြင်းသည် ကျွန်ုပ်အဖို့ ဝထမဆုံးအကြိမ် ဖြစ်ပေသည်။

အလွန်စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းပြီး အလွန်စွန့်စားရသော အလုပ် ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်မှတစ်ပါး အခြားမည်သူမျှ သိနိုင်မည်မထင်။

စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းသည်ဆိုခြင်းမှာ အခြားမဟုတ်။

ကျွန်ုပ် အမြဲတစေရေးဆွဲခဲ့သော ရုပ်ပုံအချိုးအစားများကို အနည်းဆုံး ဆယ်ဆ၊ ဆယ်ငါးဆ ချဲ့ထွင်၍ ရေးရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ရေးဆွဲနေသော မျက်နှာပြင်မှာ နှစ်တောင်၊ သုံးတောင် အနံအလျားရှိသည့် ဖျင်ချပ်မဟုတ်၊ အတောင်သုံးဆယ်၊ လေးဆယ်၊ ငါးဆယ်ရှိသည့် မျက်နှာပြင်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ပန်းချီကား၏ အသေးမျှင်ဆုံးသော စုတ်ချက်အရေးအကြောင်းသည်ပင် နံရံထက်၌ လက်မလောက်ထူရမည် ဖြစ်သည်။ မျက်ခုံးမွေး၊ မျက်တောင်၊ နှုတ်ခမ်းမြွှာ၊ လည်တိုင်အရစ်အကြောင်း၊ လက်သည်းအရေးအကြောင်းများကိုပင် ထူထူထဲထဲ ရေးရသည်။

ကျွန်ုပ်မှာ အတိုင်းအဆချဲ့ကားယူရသော ရေးဆွဲနည်းပညာသစ် တစ်ရပ်ကို မိမိဘာသာ စူးစမ်းတီထွင်နေရသည့်အတွက် အတိုင်းမသိ စိတ်ဝင်စားမိတော့သည်။

ဤကား စိတ်ဝင်စားရသည့်အချက်။

စွန့်စားရသည်ဆိုခြင်းကား အခြားမဟုတ်။ နီလနှင့် တိဿတို့ တတော့ နံနက် အမြင့်ဆုံးမျက်နှာကြက်အထိ လှေကားနှင့်တက်သွားပြီး မျက်နှာကြက်တွင် သိုင်းချည်ထားသော “ပုခက်”ထဲမှာဝင်ရင်း ပန်းချီ ရေးပြီဆိုလျှင်...

“ဆရာ...ဆရာ...သတိထားနော်၊ လိမ့်ကျမယ်... လိမ့်ကျမယ်”ဟု အောက်မှ တဖွဖွ သတိပေးတတ်ကြသည်။

“တကယ်စွန့်စွန့်စားစား ပန်းချီဆွဲတာပဲနော်”ဟုလည်း ဆိုကြသည်။ ကျွန်ုပ်ဆိုလိုသည့် စွန့်စားခြင်းက ဤအရာမဟုတ်ပေ။ ကျွန်ုပ်ဆိုလိုသည့် စွန့်စားခြင်းက ဤသို့ ဖြစ်သည်။

ဓာတ်တော်ဌာပနာတိုက်ခန်းကို ဆောက်လုပ်သည့် တိုက်ခန်း များမှာ အာဂ္ဂန္တတောင် ကုန်းများမကျောက်များ ဖြစ်သည်။ အာဂ္ဂန္တ ကျောက်သားသည် ဂဝံဆန်သည်။ ထုံး အနည်းငယ်ရောသည်။ ကျောက်သားပကတိအရောင်မှာ ပွေးပွေးဖြူသော်လည်း ထုံးရောနေ သောကြောင့် ယင်းအပေါ်သို့ ဆေးရောင်တင်ရာတွင် အတိုင်းအဆ၊ အရောအစပ် အလွန်အရေးကြီးသည်။ နီညိုရောင်ဆေးအတွက် ကျွန်ုပ်မှာ ရှားစေးကို စွက်ဖက်အသုံးပြုရသည်ဖြစ်ရာ ထုံးရောနေသော အဖြူခဲကျောက်သားမျက်နှာပြင်တွင် ရှားစေးအချိန်အဆ များသွားပါက လိုအပ်သည်ထက် ပို၍ နီရဲသွားတတ်သည်။

ထို့အပြင် ဂဝံဆန်သောကျောက်သားဖြစ်သဖြင့် ဆေးရောင်တင် လိုက်လျှင် လျင်မြန်စွာ စုပ်ယူတတ်သည်။ ဆေးရောင် အစွဲမြန်သည်။

ရှားစေးအချိန်အဆ နည်းနည်းများသွားပြီဆိုလျှင် ရဲခနဲ နီလာပြီး ထိုအနီ ရောင်သည် ပြန်၍မလျော့နိုင်မိမှာပင် အရောင်စွဲသွားတတ်သည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ အာဂ္ဂန္တတောင်ကုန်း၏ သဘာဝ ကျောက်သားမျက်နှာပြင်နှင့် အတိမ်းအစောင်းမခံ တိုက်ပွဲဝင်နေရလေ သည်။ ရှားစေးကို လိုအပ်သည်ထက် လျော့ပြန်လျှင်လည်း ညှိပုပ်ပုပ် ဖြစ်သွားတတ်သည်။ မဆိုစလောက် အချိန်အဆများသွားပြီဆိုလျှင် ထည်း ထုံးအခံရှိသောမျက်နှာပြင်သည် ရဲခနဲ အနီလွန်သွားကာ ထိုအနီကို ကျောက်သားက အလျင်အမြန် ဖမ်းယူစုပ်ဆွဲသွားသည်။ ကျွန်ုပ်ဆိုလိုသော “စွန့်စားခြင်း”ကား ဤအရာပင်။

အို...မည်သို့ရှိစေ။ ဤမြေပေါ်ဝယ် စိတ်အလှုပ်အရှားရဆုံးနှင့် အတည်ငြိမ်စွာ လေဒနာ၊ အခမ်းနားဆုံးနှင့် အရိုးသားဆုံးဘဝ။

အကျဉ်းပြောင်းဆုံးနှင့် အကျယ်ပြန့်ဆုံးလောက။ ယင်းသို့သော် ဝေပုကွခြင်းရာတို့ကို တစ်ချိန်တည်းတွင် ထူးထွေဆန်းကြယ်စွာ ခံစား သိမ်းဝိုက်ကာ မိမိဘဝကို မိမိကျေနပ်နှစ်သက်နေသူ လူသားတစ်ဦး နီသည် ဆိုပါစို့။

ထိုသူကား အခြားသူမဟုတ်၊ ကျွန်ုပ် နာဂသုန္ဒရ။

အာဂ္ဂန္တတောင်ကုန်းများ၏ ဓာတ်တော်ဌာပနာတိုက်ခန်းနံရံပေါ် တွင် ကြီးမားသော ပန်းချီကားချပ်ကြီးများကို ရေးခြယ်ဆင်ယင်နေသည့် နန်းချီဆရာ။

စကြာဝတေး မန္တာတ်မင်း၏ဘဝနှင့် မလဲနိုင်သော နာဂသုန္ဒရီပင် တည်း။

+ + + + +

ညောင်စောင်းစက်ရာထက်မှ ကတ္တီပါအခင်းသည် ပြေလျော့ လျော့အမြိတ်စများဖြင့် လှပစွာ ရှိနေသည်။ မိုးအံ့အနားကွပ် ကနတ်ပန်း ခက်များသည်လည်း ယုက်နွယ်လိမ်ဖောက် နေကြသည်။ တင့်တယ်သော ထိုညောင်စောင်းစက်ရာထက်တွင် မိန်းမမြတ် ဥဂ္ဂဟတ်ဂုဏ် ခြပ်နှင့် မြင့်မြတ်ခြင်းကို ဆောင်သည်။ “သီရိမင်္ဂလာမာယာဒေဝီ”သည် မျက်လွှာကိုပိတ်လျက် အိပ်ပျော်နေသည်။ ရွှေကြိုးဖြင့် ချည်နှောင်ထားသော မိုးပြာနုတင်း တိမ်စည်အထက်နားတွင် ငိုက်ကျကာ အောက်ဘက်တွင် ငြိမ်သက်စွာ တွဲရစ်နေသည်။ တင်းတိမ်စင်္ကြံဘက် ယွန်းယွန်း အထက်ဆီတွင် အဝါ၊ အနီ၊ အပြာ၊ အစိမ်း၊ ခရမ်း၊ စကားစိမ်းပန်းရောင်နှင့် ပုလဲ၏တောက်ပြောင်သော အဖြူရောင် အရောင်ခုနစ်မျိုးကို ရစ်ခွေထားသည်။ ထိုအရောင်တို့အလယ်တွင် ဘော်ငွေ၏ဝင်းလက်သော အဖြူကိုဆောင်သည့် ဆင်ဖြူတော်။

“မယ်တော်မာယာ အိပ်မက်ခန်း”

နံရံပန်းချီတစ်ချပ် ပြီးသွားပြီ။

“အမှမခန်း အနုပညာပေပဲ ဒကာလေး”

အာနန္ဒဟိတအရှင်မြတ်က ဆိုသည်။

သုံးရက်လုံးလုံး တမေးမေးမှ မအိပ်ခဲ့သော်လည်း ကျွန်ုပ်မှာ ထူးခြားစွာပင် အားအင်အပြည့်ဖြိုးဆုံး ဖြစ်နေလေသည်။ ပန်းချီကား ပြီးသည်အထိ အစဉ်တစိုက်ပါဝင်ခဲ့သော နီလနှင့် တိဿတို့သည် ထည်း ယခုမှပင် မြင်ဖူးသည့်အလား နံရံကို တအံ့တဩ ငေးကြည့်နေကြသည်။

ကြီးမားကျယ်ပြန့်သော နံရံကြီးသည် ဆေးရောင်စုံတို့ဖြင့် ခမ်းနားလှသော ပန်းချီကားကြီးတစ်ချပ် ဖြစ်သွားလေပြီ။

“တစ်ဖက်နံရံမှာ ဘာပန်းချီကားရေးမလဲ ဒကာလေး”

“သိဒ္ဓတ္ထပွားမြင်ခန်း ရေးမယ်လို့ စိတ်ကူးပါတယ်ဘုရား”

“အင်း...ကောင်းတယ်”

အာနန္ဒဟိတအရှင်မြတ်သည် တိုတိုတုတ်တုတ်ပင် မိန့်ကြားကာ ဥပနာတိုက်အတွင်းမှ ထွက်ခွာသွားသည်။ နီလနှင့် တိဿတို့က ကျွန်ုပ်ကိုကြည့်ရင်း ပြီးသည်။

“ဒီပန်းချီကားကြီး အခုလို အောင်အောင်မြင်မြင် ပြီးသွားခဲ့တာ ဘာကြောင့်လို့ ထင်သလဲ တိဿ”

“ဘာကြောင့်လဲ နီလ”

နီလက ပြုံးရယ်လျက်...

“ဆရာ နာဂသုန္ဒရီ အပေါ်တက်ပြီး ပန်းချီရေးဖို့အတွက် ငါ့လုပ်ပေး”
“လေကားနဲ့ ပုခက်ကြောင့်...ငါကြောင့်”

ကျွန်ုပ်တို့ ရယ်မိကြလေသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး။ နံရံအောက်ခံဆေးသုတ်တာ ကောင်းလို့ပါ”

တိဿက အားကျမခံ ဝင်ပြောသည်။ အောက်ခံဆေးသုတ်သူ

ကား တိဿ။ ကျွန်ုပ် တို့အားလုံး ပျော်ရွှင်ရယ်မောမိကြသည်။ နီလက

ကျွန်ုပ်ကို စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်ရင်း အရယ်ရပ်လိုက်သည်။ သူကြည့်ပုံမှာ

ကျွန်ုပ်ကို တစ်ခါမှမမြင်မှီသည့်အကြည့်မျိုး ဖြစ်နေသည်။

“ဆရာ”

“ဘာလဲ နီလ”

ဆရာ မျက်နှာတွေ ချောင်ကျသွားတယ်။ ပြီးတော့...

“အသားလည်း ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်နေတယ်။ သိပ်ပိန်သွားတယ်”

“ဆရာ အနားယူဖို့ ကောင်းတယ်”

“အိပ်ပျက်တယ်။ ပြီးတော့ ပြင်ပနေရောင်နဲ့ မတွေ့ရဘူး ဒါကြောင့်

ပိန်ပြီး အသားတွေ ဖြူရော်ရော် ဖြစ်နေတာပေါ့။ ဒါ ဘာဆန်းသလဲ

နီလ”

“ဆရာ အနားယူဖို့ ကောင်းပါတယ်”

“အနားယူရမယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒုတိယပန်းချီကားမရေးခင် အနားယူသင့်တယ်”

“ကျွန်ုပ်ပြုံး၍ အသက်ပြင်းပြင်းနှိုက်လိုက်သည်။

“ကိုင်း...တိဿ၊ ဟိုဘက်နံရံမှာ အလုပ်စလုပ်ကြစို့”

“သိဒ္ဓတ္ထပန်းမြင်ခန်း ဒီနေ့ပဲ စရေးမယ်”

ပြင်ပနေရောင်နှင့် မထိတွေ့ရသည်မှာ ရက်ပေါင်းများစွာကြာခဲ့ပြီ

ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်၏ အသားအရေမှာ ဖျော့တော့ဖြူဖွေးလာသည်။ ထိုထက်မူ

အာဟာရတောင်ကုန်းဒေသရှိ တောင်များအနက် ယခု ကျွန်ုပ်တို့လို

ထိုထက်နံရံပန်းချီရေးဆွဲနေသောတောင်မှာ ဖြူဖွေးသော မြေမှုန့်၊ ကျောက်

မှုန့်အမျိုးအစားရှိသည့်တောင် ဖြစ်နေသည့်အတွက် မြေငွေ့ကျောက်ငွေ့

သင့်ကာ လိုအပ်သည်ထက် ပို၍ ဖွေးဖွေးဖြူနေတော့သည်။

သိဒ္ဓတ္ထပန်းမြင်ခန်းကို ရေးဆွဲနေသည့် ယခုနံရံမှာ ဂူလိုက်အတွင်း

သက် ပိုကျသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ နေ့ခင်းဘက်မှာပင် ဆီမီးများထွန်းညှိ၍

အလုပ်လုပ်ကြလေသည်။

နီလနှင့် တိဿက ကျွန်ုပ်ကို အပြင်ထွက်ပြီး လေကောင်းလေ

သန့်ရှင်းနုနယ် နေခြည်နှင့် ထိတွေ့ရန် အကြံပေးကြသော်လည်း ကျွန်ုပ်

တစ်မခံခဲ့ပေ။

နံရံပန်းချီဆွဲရာတွင် လိုက်ဂူကြီးထဲမှာပင် ကျွန်ုပ်၏ဘဝ ပြည့်စုံ

နေသည် မဟုတ်လော။ ပြင်ပလောကသည် ကျွန်ုပ်အတွက် သူစိမ်း

ဖြစ်၍ ဖြစ်နေသည်ဟု ခံစားရသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ဂူထဲတွင်နေထိုင်

သူ့နံရံတွင် ပန်းချီကားရေးဆွဲရန်အတွက် အသက်ရှင်နေသည်ဟု

ကျွန်ုပ်တို့ကျွန်ုပ် နားလည်ပြဋ္ဌာန်းလိုက်သည်။

ထို့ပြင်...

နံရံပေါ်မှ ဆေးရောင်များ၊ အရပ်များ၊ မျဉ်းကြောင်းများ

တစ်ခုတည်း ပို၍ ပြည့်စုံကြွယ်ဝလာခြင်းနှင့် ကျွန်ုပ်၏ အဓိပ္ပာယ်အတွက်

နိဗ္ဗာန်လည်း ထူးခြားသောဆေးရောင်များ ပေါ်ပေါက်လာသည်ကိုလည်း တွေ့ရချေသည်။

ဤအကြောင်းကို တစ်နေ့သောအခါ နီလနှင့် တိဿတို့အား ကျွန်ုပ် ဖွင့်ပြောလိုက်သည်။ သူတို့ကို ရည်ညွှန်းပြောဆိုသည်ထက် မိမိကိုယ်မိမိ ပြန်လည်ပြောဆိုခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

“ဟင် . . . တကယ်လား ဆရာ”ဟု သူတို့ တအံ့တမြဲ ရေရွတ်ကြသည်။

“တကယ်ပေါ့၊ အခု ငါဟာ ငါရဲ့နှလုံးသားအပေါ်မှာ ပြန်ပြီး ပန်းချီကား ရေးနေရတယ်လို့ ခံစားလာရတယ်၊ တစ်ခါတစ်ရံ ငါ့ကိုယ်တိုင်လည်း ပန်းချီကားထဲရောက်သွားတယ်လို့ ထင်မိတယ်၊ တစ်ခါတစ်ခါကျတော့ ငါဟာ ဒီဂူနဲ့ရဲ့ မျက်နှာပြင်ကဲ့သို့တစ်ဆင့် ဟိုး . . . အတွင်းဘက်ထိ ဝင်သွားတယ်လို့ စိတ်ထဲမှာ ထင်မိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလိုဖြစ်တိုင်းဖြစ်တိုင်း ကြာရှည်မခံဘူး၊ မွန်းကျပ်ပိတ်မှောင်သွားပြီး အပြင်ကို ပြန်ပြန်ထွက်လာရတယ်”

နီလနှင့် တိဿတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကြသည်။ သူတို့အကြည့် များ၏အဓိပ္ပာယ်ကို ကျွန်ုပ် သိလိုက်သည်။

“ဘာလဲ နီလနဲ့ တိဿ၊ ဂူထဲမှာ ကြာရှည်ကြာမြင့်နေပြီး လူတွေနဲ့ မတွေ့လို့၊ အလုပ်ဒဏ်ပိလို့ ငါ ကယောင်ချောက်ချားဖြစ်သွားပြီလို့ ထင်နေကြသလား၊ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ တကယ်ပြောနေတာ၊ ငါ ဆောက်တည်ရာမရဖြစ်နေတာတော့ အမှန်ပဲ၊ ကိုယ်ရေးတဲ့ပန်းချီ ကားထဲမှာ

ကိုယ်ပြန်နေချင်သလိုလို၊ ဂူနဲ့ပေါ်မှာ ကိုယ့်အရပ်တွေနဲ့အတူ နေရာတစ်နေရာ ယူချင်သလိုလို ဖြစ်ခဲ့တယ်၊ ဒါဟာ စိတ်နှလုံးမငြိမ်သက်မှုလို ပြောချင်လည်းပြော၊ အခုတော့ ငါ့ထွက်ပေါက်တွေပြီ၊ ငါ့အတွက် အဖြေတွေပြီ”

“ဆရာရယ် . . . ဆရာအသက် ငယ်ငယ်လေးပဲ ရှိသေးတာ” ကျွန်ုပ် နှစ်ခြိုက်စွာ ရယ်မောလိုက်မိသည်။

“အသက်ငယ်တာ၊ ကြီးတာနဲ့ ဘာဆိုင်သလဲ နီလ၊ ငါ့အဖို့တော့ ဒီအသက်အရွယ် အထိ ဒီအတိုင်းနေခဲ့ရတဲ့အချိန်တွေဟာ များလှပြီလို့တောင် ထင်တယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ အခု သိဒ္ဓတ္ထဖွားမြင်ခန်းကားချပ်ကြီး ပြီးတော့မယ်၊ ဆရာတော်ရဲ့ မိန့်ကြားချက်အရ ဟိုအတွင်းဘက်ပိုကျတဲ့နံရံမှာ တတိယပန်းချီကားကို ရေးပြီးရင် . . .”

ခွန်အားပြည့်ဝစွာ သက်ပြင်းတစ်ချက် ရိုက်သွင်းလိုက်ပြီးမှ ကျွန်ုပ် စကားကို အဆုံးသတ်လိုက်သည်။

“ငါ ရဟန်းဝတ်မယ်”

“သိပ်အံ့သြစရာ ကောင်းတာပဲ၊ သိပ်အံ့သြစရာ ကောင်းတာပဲ” တိဿ တတွတ်တွတ် ရေရွတ်နေပြန်သည်။

“ဘာအံ့သြစရာရှိလို့လဲ တိဿ”

“အံ့သြစရာတွေ အများကြီးရှိတာပေါ့ ဆရာ၊ ပထမအချက် ဆရာဟာ ဝတ်ကြောင်ကို စွန့်ပြီး ရဟန်းဘဝခံယူဖို့အတွက် အသက်အရွယ်ငယ်ငယ်လေးပဲ ရှိသေးတယ်၊ ဆရာဟာ ပျိုမျှန်နယ်တက်ကြွတဲ့

ယောက်ျားဟိုတစ်ယောက်၊ ပြီးတော့...

“ပြောပါ တိဿ၊ ပြောစရာရှိတာ အကုန်ပြောပါ”

“ဆရာဟာ ချောမောလှပတဲ့ ယောက်ျားဟိုတစ်ယောက်”

ကျွန်ုပ်ဟာ ရယ်မိတော့သည်။

“ထားပါတော့... ဒါပေမဲ့ ချောမောလှပတဲ့ ယောက်ျားဟိုတစ်ယောက်က ရဟန်း မဝတ်ရတော့ဘူးတဲ့လား။ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်တော်လက်ထက်က ရှင်ကစ္စည်းဆို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ငါဟာ ရှင်ကစ္စည်းထက်တော့ မလှနိုင်ပါဘူးကွာ”

“ကျွန်တော်ပြောတာက ဒီလို မဟုတ်ပါဘူး ဆရာ၊ ဟိုလေ... ဟို...ဟို...”

“အင်း...ပြောစမ်းပါအုံး၊ ဘယ်လိုလဲ”

“ချောမောတဲ့ယောက်ျားဟိုတစ်ယောက်က ရဟန်းမဝတ်ရဘူးလို့တော့ မရှိဘူးပေါ့၊ ဒါပေမဲ့...ဟိုဒင်း...”

“ဘာလဲ တိဿရဲ့ မင်းစကားက ဝေလည်နေပါပကော”

“ငယ်ရွယ်နုပျိုချောမောလှပတဲ့ ဆရာလို လူတစ်ယောက်က ရဟန်းပြုမယ်ဆိုတာ မယုံနိုင်စရာ ကောင်းလွန်းလို့ပါ”

“ဪ...တိဿ...တိဿ မင်း နားမလည်ပါဘူးကွာ”

“အဲဒါထက်ပိုပြီး နားမလည်စရာကောင်းတာ ရှိသေးတယ်”

နီလက စိတ်အားထက်သန်စွာ ဝင်ပြောပြန်သည်။ နီလသည် တိဿထက် ပို၍ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း တွေးတတ်၊ ပြောတတ်သူ ဖြစ်လေ

သည်။

“ကဲ...ဆိုစမ်း နီလ”

“ဆရာဟာ ရိုးရိုးသာမန် လူတစ်ယောက်ဆိုရင် ကျွန်တော် လောကီကို မအံ့သြပါဘူး။ ဒီလိုပဲ ငယ်သော၊ ကြီးသောမရွေး လောကီကို ကျောခိုင်းပြီး သင်္ကန်းကို လွှမ်းခြုံခဲ့ကြတာ ရှိသားပဲ”

“အင်း...ဟုတ်ပြီ”

“အခု ဆရာက အနုပညာရှင်၊ အနုပညာရှင်မှ သူလိုကိုယ်လို မဟုတ်၊ အံ့မခန်း ပါရမီရှင်၊ ဆေးရောင်တွေ၊ လှုပ်တွေ၊ အရာဝတ္ထု ဗစ္စည်းတွေ၊ ပြီးတော့ နေရောင်၊ လရောင်၊ ပန်းပွင့်၊ နဂါးငွေ့ နှင်းစက် အို...အများကြီး၊ အများကြီးကို ဖန်ဆင်းနိုင်တဲ့ လက်ပိုင်ရှင်”

“နီလ ငါ့ကိုယ်ငါတောင် အထင်ကြီးသွားရပြီ”

“တကယ်ပြောတာပါ ဆရာ၊ ဆရာဟာ ပါရမီရှင်ပါ။ အနုပညာရှင်ပြောကလေးလေး အဲဒါကိုဖန်တီးတဲ့ အနုပညာရှင်ရဲ့ နှလုံးသားဟာ မင်းနားကြွယ်ဝလေလေ၊ ဒီအနုပညာရှင်က လောကီထဲမှာ မွေ့လျော်ချင်လေလေပဲလို့ ကျွန်တော် နားလည်ထားတာ၊ ပါရမီရှင်အနုပညာသမားများရဲ့နှလုံးဟာ တရားဓမ္မနှင့် အလှမ်းဝေးမှာပဲလို့ ကျွန်တော်က ဆင်ထားတာ”

ကောင်းလိုက်သည့်စကား၊ ကျွန်ုပ် ပြောချင်နေသည်မှာလည်း အချက်ပင် ဖြစ်လေသည်။

“နီလ မင်းနားလည်ထားတာတွေ မဆိုးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ယောဘုရား

အပြင် ဖြစ်နေတယ်။ အနုပညာဆိုတာ လောကီအာရုံခံစားမှုနဲ့သာ သက်ဆိုင်တယ်ဆိုတဲ့အချက်ကို ငါလည်း သဘောပေါက်ခဲ့ပါတယ်။ အနုပညာရှင်တစ်ယောက်ဟာလည်း ထိုနည်းတူပဲ။ သူ့အနုပညာ အစွမ်းအစထက်မြက်လေလေ သူ့မှာ ကာမဂုဏ်ခံစားနိုင်မှုအင်အား ကြီးမားလေလေပဲ။ သူ့ နှလုံးသားဟာ လောကထဲက အရသာ၊ အလှ အပ မှန်သမျှကို ခံစားထိတွေ့ဖို့ ပြီးတော့ ဒီအလှတွေကို ပြန်ပြီး တင်ပြနိုင်ဖို့အတွက် အမြဲတမ်း နိုးကြားထက်မြက်နေတယ်။ ဒါက ယေဘုယျသဘော။ သို့သော် ငါ့အတွက်ကျတော့ ဒီယေဘုယျ သဘောကို ကျော်လွန်သွားပြီ နီလ။ ငါ့ခံစားမှုဟာ သိပ် သိမ်မွေ့သွားပြီ။

“ဘယ်လို ကျော်လွန်သွားတာလဲ၊ ဘယ်လို သိမ်မွေ့သွားတာလဲ ဆရာ”

“ဟောဒီ နံရံပန်းချီက ဘေးကြီးနစ်ချပ်ကို ရေးဆွဲအပြီးမှာ အပြောင်း အလဲဖြစ်သွားခဲ့တာပဲ နီလ”

မယ်တော်မာယာ အိပ်မက်ခန်းနှင့် သိဒ္ဓတ္ထပွားမြင်ခန်း ပန်းချီကား များ။

“ဒီကားချပ်ကြီးတွေကို ရေးဆွဲနေရင်းနဲ့ ငါ့ရင်ထဲကို သဒ္ဓါယုဂ်ကြည် မှုဆိုတာ တစ်စ ထက်တစ်စ ဖြစ်ထွန်းကျယ်ပြန့်လာတယ်။ ပန်းချီရေး နေတယ်လို့ ငါ မထင်တော့ဘူး။ ဗုဒ္ဓရှင်မြတ်ကို ငါ့အနုပညာနဲ့ ပူဇော် နေရတယ်လို့ပဲ ထင်လာတယ်။ ကြည်နူးလာတယ်။ မြတ်နိုးလာတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ဗုဒ္ဓအရှင်မြတ်၊ တရားဓမ္မနဲ့ ရဟန်းအရှင်မြတ်

...ရတနာသုံးပါးပေါ့။ ဗုဒ္ဓ၊ ဓမ္မ၊ သံဃာကို ငါ့အနုပညာနဲ့ ပူဇော်နေရုံတင် အားမရ မတင်းတိမ်နိုင်တော့ဘဲ ငါ့ဘဝ၊ ငါ့နှလုံးတွေ၊ ငါ့ညီညာဉ်၊ အို... အားလုံးနဲ့ ပူဇော်ချင်လာတယ်။ ဘုရားရိပ်၊ တရားရိပ် ခေါ် ထာဝရလုံလျောင်းပြီး အလုပ်အကျွေးပြုချင်လာတော့တယ်။ အင်မတန် သိမ်မွေ့နက်ရှိုင်းတဲ့ကိစ္စပါလေ။ ငါလည်း ဒီလောက်ပဲ ပြော ထုတ်တော့တယ်”

နီလာက နားလည်ရန် ကြိုးစားဟန်ဖြင့် ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညှိတ်နေသည်။

“ဆရာတော်အရှင်မြတ် ခိုင်းထားတဲ့အတိုင်း ဟောဟိုအတွင်း နိဗ္ဗာန်မှာ တတိယပန်းချီကားရေးပြီးရင် ငါ့ရဟန်းဘောင်ဝင်တော့ သိ”

အင်တုံဆေးခွက်ထဲမှ စုတ်တံတစ်ချောင်းကို ကျွန်ုပ် အင်အားပြည့် သွား ကောက်ယူ ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“သိဒ္ဓတ္ထပွားမြင်ခန်း”ကို အပြီးသတ်ရပေဦးမည်။

+ + + + +
 “နာဂသုန္ဒရ”
 “ဘုရား”
 “သင် စိတ်ထဲမှာ မသိမသန်ဖြစ်နေရင် ပြောနော်၊ ဒီအတွင်းဘက် ကို ပြင်ဆင်ဖို့ အချိန်ဟာ ရက်သတ္တတစ်ပတ်အပြင် ပိုမကြာဘူး”

ပန်းရန်ပညာရှင်တွေလည်း အဆင်သင့်ရှိတယ်”

“တပည့်တော် ဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီဘုရား၊ ပန်းရန်ပညာရှင်တွေကိုလည်း ပြန်လွှတ်လိုက်ပါတော့ဘုရား၊ တပည့်တော် ဒီနေ့ပဲ ဒီနံရံမှာ ပန်းချီစရေးမှာ ဖြစ်ပါတယ်”

အာနန္ဒဟိတအရှင်မြတ်က ကျွန်ုပ်ကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေသည်။ ကျွန်ုပ်ကလည်း ဆရာတော်၏မျက်လုံးများကို ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။ အစဉ်အမြဲ ကရုဏာရောယုက်သန်းနေသော ဆရာတော်၏ မျက်လုံးများမှာ ယခုအခါ ပို၍ ကြည်လင်တောက်ပနေကြလေသည်။

ကျွန်ုပ်၏မျက်လုံးများမှ စိတ်အားတက်ကြွမှုကို ဆရာတော်တွေ့ရှိသွားဟန် ရှိသည်။

“ကဲ...ဒါဖြင့်လည်း အလုပ်စတင်ပေတော့ နာဂသုန္ဒရ၊ သတိတော့ထားနော်၊ နေ့နေ့ ညည မီးမပြတ်ထွန်းထား၊ ဂူက အတွင်းဘက်သိပ်ရောက်လာတော့ ပိုပြီးမောင်လာတယ်၊ ပြီးတော့ မြေပြင်နဲ့ထိစပ်နေတဲ့အောက်ခြေတွေ၊ မျက်နှာကြက်နဲ့ နီးတဲ့နေရာတွေကို သတိထားကြားလား နာဂသုန္ဒရ”

“မှန်လှပါ ဘုရား”

ဆရာတော် ပြန်ကြွသွားပြီးနောက်တွင် နီလနှင့် တိဿတို့ ကျွန်ုပ်အနီးသို့ တိုးကပ်လာကြသည်။ သူတို့ မျက်နှာပြင်ပေါ်မှာလည်း စိုးရိမ်မကင်းမဲ့သည့် သောကဋ္ဌေများကို တွေ့ရလေသည်။

“ဘာမှ စိတ်မပူကြပါနဲ့ကွာ” ဟု ကျွန်ုပ်က နှစ်သိမ့်လိုက်ရသည်။

နီလက နံရံကြမ်းပြင်အောက်ခြေသို့ တိဿက မျက်နှာကြက်ဆီသို့ ထိတ်ဆိတ်စွာ ကြည့်နေကြသည်။ သူတို့အသွင်မှာ ယခုပင် အန္တရာယ်အစဉ်အတော့တော့မယောင်။

ဂူအတွင်း၏ တိတ်ဆိတ်ခြင်းမှာ ဟကတိတိတ်ဆိတ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏ အသက်ရှူသံသည် ပဲ့တင်မြည်မြည်သွားတတ်သည်။ ဆီမီးတို့ အနိုင်နိုင်ထွန်းထားသည့် ကြားထဲက အအေးဓာတ်က ဂူအတွင်းယုံ့နေသည်။ နံရံကပ်ဆီမီးတိုင်များမှ မီးတောက်များသည် ငြိမ်သက်ခြောက်သွေ့စွာ ခိုးယူကလင်းထိန်နေကြသည်။

နီလနှင့် တိဿတို့ကို အားပေးရန် ကျွန်ုပ် စိတ်ကူးရသည်။ ဟုတ်ပေသည်။ သူတို့ ကြောက်ရှာကြပေမည်။

အန္တရာယ်က ပြောမပြနိုင်လောက်အောင် ကြီးမားလွန်းသည်။ ဤအတွင်းဘက်ဂူနံရံတွင် တတိယမြောက်ပန်းချီကားကို ရေးရန်အတွက် အောက်ခံဆေးသုတ်သည်နေ့မှာပင် အန္တရာယ်အငွေ့အသက်ကို ကျွန်ုပ်တို့ ရင်ဆိုင်ခဲ့ကြရပေသည်။ စတင်သတိပြုမိသူက နီလ။

နံရံထက်သို့ထောင်ထားသော လှေကားပေါ်တွင် နီလ တက်၍ ဆေးသုတ်သည်။ တိဿက အောက်မှနေ၍ ဆေးရည်ဖြည့်ကာ ဘုန်းပေးသည်။ ကျွန်ုပ်က နီလကို အောက်မှနေ၍ ညွှန်ကြားနေခဲ့သည်။

နောက်တစ်နေရာ ဆေးသုတ်ရန် လှေကားကိုအရွေ့တွင် တင်ရာ

တစ်ခုထူးခြားမှုကို တွေ့လိုက်ရသည်။

လှေကားအစွန်းနှင့် နံရံမျက်နှာပြင်တို့ထိတွေ့ရာမှ ပေါ်လာသော “လိုဏ်သံ”။

ဂူထဲမှာ တိတ်ဆိတ်လွန်းသောကြောင့် လိုဏ်ခေါင်းသံကို ကျွန်ုပ်တို့သုံးယောက်စလုံး အတိုင်းသား ကြားလိုက်ရသည်။

“လိုဏ်သံ ထွက်နေတယ်”

တိဿက ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ အတွင်းဘက်မှာ ဂူလိုဏ်ရှိနေပြီ ထင်တယ်”

နီလက မှတ်ချက်ချသည်။

ပြီးခဲ့သည့် နံရံနှစ်ခုစလုံး လိုဏ်သံမထွက်ခဲ့။ နံရံတစ်ဖက်တွင် ထုလည်းကြီးသော ကျောက်သားချပ်များ ရှိနေခဲ့သည်။ ယခုနံရံကျမှ အခေါင်းပေါက်လိုဏ်သံ ပေါ်လာသည်။

“နံရံအနှံ့ လိုက်ခေါက်ကြည့်စမ်း နီလ”

နီလက သစ်သားချောင်းတစ်ချောင်းဖြင့် နံရံကို တီးခေါက်ကြည့်သည်။ အချို့နေရာများ လိုဏ်သံပေါ်လာသည်။ နံရံနောက်တွင် အခေါင်းပေါက်များ ရှိနေသည်သဘောပင်။

“ပန်းရန်တွေ စေ့စေ့စပ်စပ် မလုပ်ခဲ့ကြဘူးနဲ့တူတယ်”

တိဿက ရေရွတ်သည်။ ညည်းညူသံပါသည်။

မှန်ပေသည်။ ကျွန်ုပ် အသုံးပြုသောဆေးများမှာ လိုဏ်ရှိသောနံရံနှင့် မသင့်တော်ပေ။ ဆေးရောင်စွဲရန် အထပ်ထပ် အခါခါသုတ်သော

ကြောင့် ဂူလိုဏ်ရှိနေသောနံရံဆိုလျှင် နံရံ ကျွဲသွားနိုင်သည်။

“ဆရာတော်ကို လျှောက်ကြည့်အုံးမှနဲ့ တူတယ် ဆရာ”

နံရံကို အမြန်ဆုံးပြုပြင်သင့်ကြောင်း နီလနှင့် တိဿတို့က

ပြောကြသည်။

ကျွန်ုပ် စဉ်းစားသည်။ နံရံပြုပြင်ပြီးဆုံးသည့်အချိန်အထိ ကျွန်ုပ်တို့စောင့်နိုင်ပေ။ သို့သော် ဂူလိုဏ်ရှိနေခြင်းကိုလည်း ကျွန်ုပ် မကြိုက်။

သို့သော် ဆရာတော်အာနန္ဒဟိတကိုမူ လျှောက်ထားသတိပေးရလေသည်။ ဆရာတော်က ပန်းရံဆရာကြီးတစ်ဦးကိုခေါ်ကာ နံရံကို စစ်ဆေးစေသည်။ ပန်းရံဆရာကြီးက လိုဏ်သံ ထွက်နေသောနေရာများကို လိုက်ခေါက်ကြည့်ကာ...

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ အရေးကြီးတဲ့နေရာတွေမှာ နံရံဟာ နောက်ခံထားနေပါတယ်။ နာဂသုန္ဒရဆေးကြောင့် နံရံ ဘာမှဖြစ်မသွားနိုင်ဘူး၊ မကျွံနိုင်ဘူး၊ အာဂုဏ္ဍတောင်ကုန်းက ကျောက်တွေဟာ ကျောက်ဖြူ...”

အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာ စကားပြောနေရင်းမှာပင် ပန်းရံဆရာကြီးသည် တစ်ခုခုတွေ့နေဟန်ဖြင့် စကားတစ်ပိုင်းတစ်စနှင့် ရပ်သွားသည်။

ချက်ချင်းပင် သူ့မျက်စိမျက်နှာပျက်လာကာ မျက်ဆန်အိမ်များ ဖုံးလွှမ်းလာသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ ဆရာကြီး၊ နေမကောင်းဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူး... မဟုတ်ဘူး”

“ဘာမဟုတ်တာလဲ ဆရာကြီး”

“အန္တရာယ်...”

သူ့အသံမှာ အန္တရာယ်ကို ရုတ်ခြည်း မျက်မှောက်ပြုလိုက်သလိုပင်။

“ဘာအန္တရာယ်လဲ...”

“ဟောဒီ ကျောက်ဖြူတောင်ဂူထဲမှာ အင်မတန်ကြီးမားတဲ့ အန္တရာယ်ရှိနေတယ်။ ဒီအထဲက အမြန်ဆုံးထွက်ကြရင် ကောင်းမယ်”

“ဘာလဲ ဆရာကြီးရဲ့”

“နှစ်ပေါင်းရာနဲ့ချီပြီး နေထိုင်ကြတဲ့ အင်မတန်အဆိပ်ပြင်းတဲ့ မြွေဖြူကြီးတွေ၊ မြွေဟောက်ဖြူကြီးတွေ...”

သူ့အသံ တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်လာသည်။

“အဆိပ်... အဆိပ်သိပ်ပြင်းတယ်၊ ပြောမပြနိုင်လောက်အောင် ကြောက်စရာ ကောင်းတယ်။ အဆိပ်အပြင်းဆုံးနဲ့ မြွေဖြူမြွေဟောက်ကြီးတွေ၊ ဒီနံရံရဲ့နောက် အခုလိုထိသံ ကြားနေရတဲ့ ခေါင်းပေါက်တွေထဲမှာ သူတို့ရှိနေနိုင်တယ်။ တစ်ကိုယ်လုံး ဆွတ်ဆွတ်ဖြူလို့၊ မျက်လုံးကြီးတွေ နီရဲလို့၊ ခံတွင်းနဲ့ လျှာကလည်း နီရဲလို့ ဘုရား... ဘုရား။ ကျုပ် ဒီထဲမှာ မနေရဲဘူး။ ကျုပ်... ကျုပ်... နှလုံးသွေးရပ်ပြီး လဲသေလိမ့်မယ်”

ပန်းရန်ဆရာကြီးသည် ဒဿိဒ်ယိုင်ဖြင့် ထွက်ပြေးသွားလေသည်။

မြွေဟောက်ကြီးတွေ...

ကျွန်ုပ်ကျောထဲတွင် ဖြန်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ နီလနှင့် တိဿတို့ မျက်လုံးများ ဝိုင်းဝိုင်း လည်နေသည်။ ဆရာတော်ကမူ မျက်လုံးအစုံ

အိတ်လျက် တည်ငြိမ်စွာ ရှိလေသည်။ ဆရာတော် မေတ္တာပို့နေခြင်း ဖြစ်သည် ထင်သည်။ ဆရာတော်၏ မယွင်းမတိမ်း ကူခြေတော်သည် ကျွန်ုပ်၏ရင်တွင်သို့ ကူးစက်လာသည် ထင်ရသည်။

“မြွေဟောက်ဖြူကြီးတွေ ရှိတော့ကော ဘာဖြစ်သလဲ၊ သူတို့ဟာ သူတို့ နေကြတာပဲ၊ နံရံကလည်း မကျွန်နိုင်ဘူးလို့ ဟိုဆရာကြီး ပြောသွားတာပဲ၊ တို့အလုပ် တို့လုပ်ကြတာပေါ့၊ နီလ”

စောစောက ကြက်သီးထသွားခဲ့သည်မှန်သော်လည်း ချက်ချင်းပင် ကြောက်စိတ် တစ်ရွေးသားတစ်စီမျှ မရှိတော့သည့်အဖြစ်အတွက် ဒီတိုယ်မိမိလည်း အံ့အားသင့်နေမိသည်မှာ အမှန်။

တကယ်ပင် ကျွန်ုပ် မတုန်လှုပ်မိပေ။ မြွေဟောက်ဖြူကြီးတွေ နံရံတစ်ဖက် လိုဏ်ခေါင်းများတွင် ရှိနေကြသည်ဆိုစေ့။ ဘာမျှ ကြောက်စရာမလို၊ သူတို့ကလည်း နံရံကိုဖောက်၍ သည်ဘက်သို့ အနိုင်ကြမည်မဟုတ်၊ ကျွန်ုပ်တို့ကလည်း သူတို့ကို အနှောင့်အယှက်ပြု မည် မဟုတ်။

အို... သူတို့ နံရံကိုဖောက်ထွက်လာကြသည်ပဲ ထားပါ။ ကျွန်ုပ်တို့က သဒ္ဓါဝီထိဖြင့် ပန်းချီရေးနေကြသူများပဲ မဟုတ်လား။ ထင်းမှူကုသိုလ်ပြုနေကြသူများပဲ မဟုတ်လား။

အို... ယုတ်စွအဆုံး မြွေဟောက်ဖြူကြီးတစ်ကောင်ကောင်က အိပ်စက်ခြင်းကို နှောင့်ယှက်သည်ထင်ကာ ကျွန်ုပ်ကို နာကျန်ရဟူသော ပန်းချီဆရာကို ပေါက်သတ်လိုက်သည်ပဲ ထားလိုက်ပါ။

အဆိပ် ပျော်ရွှင်ခြင်းရှက်စွာ သေပွဲဝင်လိုက်မည်ပေါ့။ အနုပညာ
ပညာရှင် ရတနာ သုံးပါးကိုပူဇော်နေချိန်အတွင်း သေဆုံးရမည်
ဆိုခြင်းမှာ ဘယ်လောက်ကောင်းသော သေခြင်းပေလဲ။

ထို့ကြောင့် နံရံကိုပြုပြင်မည်ဆိုသည့် ဆရာတော်၏အကြံပေးချက်
ကို ကျွန်ုပ် ဖယ်ရှားပစ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ နီလနှင့် တိဿတို့
ကျွန်ုပ် အားရရွှင်လန်းစွာ အားပေးစကား ဆိုလိုက်သည်။

“အဆိပ်ပြင်းတဲ့ မြွေဟောက်ဖြူတွေဟာ တို့လိုနဲ့လုံးသန့်စင်
ပန်းချီပညာရှင်တွေကို ဘယ်တော့မှ ရန်မမူဘူး စိတ်ချ အဆိပ်ရှိသူဟာ
အဆိပ်ရှိသူကိုပဲ ရန်ပြုတတ်တယ်။ တို့မှာ မေတ္တာကိန်းနေတယ်
စေတနာသဒ္ဓါ ကိန်းနေတယ်။ မြွေဟောက်ဖြူကြီးတွေဟာ ဘုံရဲ့အ
ပညာနဲ့ ပူဇော်ခန်းမှာ ဝင်ပြီးတော့တောင် အားပေးရင်း သာဓုခေါ်
အုံးမှာ၊ လာကြပါကွာ ပန်းချီကား ဆက်ရေးကြတာပေါ့”

အခက်အခဲတိုင်းသည် ကျွန်ုပ်၏ အနုပညာစွမ်းရည်ကို စိန်ခေါ်
လျက်ရှိသည်။ အန္တရာယ်သည် ကျွန်ုပ်၏ သဒ္ဓါပီတိအတွက် မှု
ကျောက်ဖြစ်နေသည်။ အချိန်နှင့်အမျှ နေနေသည့် အေးစိန်တိတ်ဆိတ်
နေသည့် လိုဏ်ဂူကြီးအတွင်းဘက်တွင် လိုဏ်ခေါင်းပေါက်ကြီးမှ
ရှိနေသည့်နံရံ၊ ထိုဂူလိုဏ်ခေါင်းပေါက်များတွင် နစ်ပေါင်းရည်ကြ
နေထိုင်ကြ သည်ဆိုသော မြွေဟောက်ကြီးများ။ အရာခပ်သိမ်းသို့
ကျွန်ုပ်ကို နောက်မဆုတ်စတမ်း အလုပ်လုပ်ရန် နှိုးဆော်နေသော
အင်အားများပင် ဖြစ်တော့သည်။

ယခုအခါ နံရံကို အောက်ခံဆေး သုံးထပ်သုတ်ခြယ်ပြီးပေပြီ။
နီလနှင့် တိဿတို့မှာ နံရံ၏ အခြားတစ်ဖက်ဆီမှ လိုဏ်သံပေါ်
ထွက်လာတိုင်း ကတုန်ကယင်ဖြစ်နေကြသည်။ စုတ်တံနှင့် ဆေးစပ်
အင်တံများ လွှတ်ကျမတတ် ဖြစ်ကြသည်။ နံရံမျက်နှာကြက်ထောင့်
နှင့် အောက်ခြေများဆီသို့ သူတို့ မကြာခဏ လှမ်းကြည့်ကြသည်။
ကျွန်ုပ်ကမူ သူတို့၏ထိတ်လန့်မှုကို အသိကျိုးကျွန်ပြုထား
လိုက်သည်။ ပန်းရန်ဆရာကြီးပြောသွားသည့် မြွေဟောက်ဖြူကြီးများ
အကြောင်းကို သူတို့စကားစလာမည်ပြုတိုင်းလည်း ကျွန်ုပ်က ရယ်သွမ်း
သွေးကာ အခြားအကြောင်းအရာတစ်ခုခုဆီသို့ စကားလမ်းလွှဲပစ်
လိုက်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကျွန်ုပ် အမှန်ပင် သနားမိပေသည်။
နံရံပန်းချီရေးဆွဲခြင်းအမှုကို ယခုအခါ သူတို့ ကောင်းစွာ စိတ်ပါ
ဝင်စားနေကြပြီ ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်ခိုင်းစေသော ဆေးစပ်ခြင်း အောက်ခံ
ဆေးသုတ်ခြယ်ခြင်းအလုပ်များတွင်လည်း သူတို့ အထိုက်အလျောက်
ကျွမ်းကျင်နေကြပြီ ဖြစ်သည်။ ထို့အပြင် ကျွန်ုပ်အပေါ်တွင်လည်း
သူတို့ “ဂုရု”တစ်ပါးနှင့်မခြား လေးစားခင်တွယ်နေကြပြီ ဖြစ်သည်။
နာကသုန္ဓရနှင့် ပန်းချီပညာအပေါ်၌ လေးစားခင်တွယ်ခြင်းက
တစ်ဖက်၊ မြွေဟောက်ဖြူကြီးများကို ကြောက်ရွံ့ခြင်းကတစ်ဖက် နီလနှင့်
တိဿတို့မှာ ကျွန်ုပ်ကိုထားခဲ့ပြီး စွန့်ခွာထွက်ပြေးသွားဖို့လည်း
စိတ်မကူးရဲ။ ကျွန်ုပ်နှင့်အတူနေရန်ကလည်း နံရံတစ်ချပ်ခြားမှာရှိ

အသော ခြွေဟောက်ဖြူကြီးများ၏အန္တရာယ်က ပြောမပြနိုင်အောင် ကြိုးစားလှသည်။

ထို့ကြောင့် သူတို့ကို ကျွန်ုပ် သနားမိပေသည်။
သို့သော်...

တတိယနံရံ၏ပန်းချီကားကို ရေးဆွဲရန် အသင့်ရှိပေပြီ။
လုံလောက်သော အောက်ခံဆေးသုတ်ခြယ်ပြီးပြီ။

နံရံလည်း ကျွဲသွားခြင်းမရှိ။ မည်သည့်နေရာကမှ မည်သည့်
အကောင်မှလည်း ထွက်လာခြင်းမရှိ။ ခြွေဟောက်ဖြူကြီးများကိုထားဘိ၊
ကြွက်ငယ်ငယ်လေးတစ်ကောင်တလေကိုမှ ကျွန်ုပ်တို့ မတွေ့ကြရ။

နံရံတွင်ထောင်ထားသော လှေကားထစ်များအတိုင်း ကျွန်ုပ်
တက်လိုက်သည်။ ပထမဆုံး စုတ်ချက်ကို တင်ရတော့မည်။ နီလနှင့်
တိဿတို့ကို ကျွန်ုပ် ပြီးပြလိုက်သည်။ သူတို့ကလည်း ပြန်၍ ပြီးပြ
ကြသည်။ နှုတ်ခမ်းများကပြီးနေသော်လည်း သူတို့မျက်လုံးများပေါ်က
စိုးရိမ်ကြောင့်ကြငွေများမှာမှ အတိုင်သား။ နံရံပေါ်သို့ စုတ်ဖျားတင်
လိုက်သည်။

“ကာမ၏အရုံး”ကို ကျွန်ုပ် စတင်ရေးဆွဲတော့သည်။

+ + + + +

ပန်းချီကားထဲမှာ အဓိကထားရမည့်ဆေးရောင်နှင့် အဓိကထားရ

ညှော်ရပ်ပုံကို မျက်စိမှိတ်၍ စိတ်ကူးလိုက်သည်။ စိတ်အာရုံတွင်
ပန်းချီကားတစ်ချပ်ပေါ်လာအောင် ကွန်မြူးယူရသည်။

မဟာပုရိသလက္ခဏာတော်နှင့် တင့်တယ်စွာ စံပယ်နေသောမူ
သော ရှင်တော်ဗုဒ္ဓ၊ ဗုဒ္ဓ၏ရှေ့မှောက်တွင် တဏှာ၊ ရတီ၊ ရာဂါတည်း၊
ဗျာသော နတ်မိမယ်လှပျိုဖြူများက အထူးထူးသော မာယာကွန်ရက်
ကိုပြန်ခင်းကာ ကပြနေကြပုံ။

ပန်းချီကား၏အမည်က “ကာမ၏ အရုံး”။

ရုပ်ပုံနေရာများကို တစ်ကြောင်းဆွဲစုတ်ချက်ဖြင့် အကြမ်းရေးခြစ်
ဆိုက်သည်။ တဏှာ၊ ရတီ၊ ရာဂါတို့၏ နေရာအထားအသိုမှန်ဖို့၊
အရေးကြီးသည့် ကကွက်ကကြိုးများ ထူးခြားဆန်းကြယ်စေဖို့ အရေး
ကြီးသည်။ ကျွန်ုပ်ရေးဆွဲခဲ့ဖူးသမျှ ကချေသည်ဟန်မျိုးကို အာရုံတွင်
ဖော်ယူကြည့်သည်။ ရေးဖူးသမျှအားလုံးထက် ပို၍ ကဟန်စုံလင်
ဆန်းကြယ်နေစေရမည်။ ပြီးတော့...

မျက်နှာအမူအရာတွေ...ဟုတ်သည်။ ခြေလက်တွေသာမက
ချက်လုံးတွေ၊ နှုတ်ခမ်းတွေကပါ ကဟန်ပါနေစေရမယ့်။ အလှပဆုံး၊
အညှိုငင်ဆုံး အဖမ်းစားဆုံး ကိလေသာ အခိုးအငွေ့တို့ကို ခြောင်းခြောင်း
ဆအောင် ပစ်လွှတ်နေပုံ၊ တဏှာ၊ ရတီ၊ ရာဂါ...မာရ်နတ်၏
သမီးများ...ကာမ၏အရုံး။

နတ်မိမယ်သုံးပါး၏ အဝတ်ဒွါဒရတို့ကလည်း အရေးကြီးသည်။
ဆန်းကြယ်လှပနေစေရမည်။ သို့သော် ကိုယ်ဟန်အချိုးအစားနှင့်

ကကွက် မထိခိုက်စေရ၊ အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေရ။

အရောင် . . . ဟုတ်သည်။ အရောင်ကလည်း ရဲရဲလွင်လွင် ထင်ထင်ပြတ်ပြတ် ဖြစ်ရမည်။ ဖက်ဖူးစိမ်းပါ ခရမ်း။ အရုဏ်ပျိုးချို၊ နေခြည်စများကဲ့သို့ လိမ္မော်စူးစူးအရောင်မျိုး။ အမူသရုပ်ဆောင် အရောင်မျိုး။

တရားဓမ္မ၊ အခြားတစ်ဖက်တွင် ဝိဇ္ဇာ။

ငြိမ်းချမ်းခြင်း၊ အခြားတစ်ဖက်တွင် လောကီနွံ။

ပဋိပက္ခများကို ရုပ်ပုံဖြင့်၊ အရောင်ဖြင့် တိုက်ခိုက်ထိတွေ့စေမည် ထို့နောက် အရုံးပေးသွားရသော ကာမ။

ဗုဒ္ဓရှင်တော်၏ အသွင်တော်မြတ်ကိုလည်း သက်ရှိထင်ရှားစွာ ပူဇော်ရေးခြယ်ရမည်။ မွေးညင်းစိမ်းမြ၊ ဝင်းဖန့်ကိုယ်ရောင်၊ ထက်ထ ဖွဲ့ခွေနေသော ကိုယ်တော်ထက်မှ သက်နှီးအနားလိပ်များ။

ပန်းချီကား၏ အဆုံးသတ်အထိ စိတ်အာရုံတွင် ထင်ဟပ်စေရန် နောက် ပထမစုတ်ချက်များကို ကျွန်ုပ် စတင်ရေးဆွဲလိုက်သည်။ မျှတသော အောက်ခံဆေးကြောင့် နံရံမျက်နှာ ပြင်ထက်တွင် လှုပ်ရှားနေသော ကျွန်ုပ်၏စုတ်တံသည် သက်သောင့်သက်သာရှိချေသည့် အလိုရှိရာသို့ အလိုက်သင့်မျောပါနေသည်။ အခြားတစ်ပါးဒွေ လောကအတွင်းသို့ ကျွန်ုပ် ရောက်ရှိသွားသည်။

သည်နေရာတွင် တဏှာမင်းသမီး၊ သည်ဘက်တွင် ရသေ့၊ သည်ဘက် ကရာဂါ၊ တဏှာနတ်မိမယ်က ထိုင်လျက် ကဟန် ဟုတ်

စိတ်ကူးထဲတွင်ရှိသော အရေးအကြောင်းများကို အကြမ်းဖျင်း ပုံဖော်ပြီးသွားသည်။ ရုပ်ပုံများအနေအထား ကောင်း၊ မကောင်းကို အောက်မှ ဆင်းကြည့်ရဦးမည်။ အဝေးကြည့် မြင်ဖြင့် သုံးသပ်ရမည်။ လိုအပ်တာရှိလျှင် အချိန်မီပြုပြင်ရမည်။

အောက်ပြန်ဆင်းရန် နံရံမှ ကျွန်ုပ် မျက်နှာပြန်လှည့်လိုက်သည်။

လှေကားထစ်ပေါ်သို့ ခြေတင်၍၊ လက်ရန်းကို ဆုပ်ကိုင်၍

အောက်ဘက်သို့ ကြည့်လိုက်သောအခါ . . .

နှလုံးသွေးလှည့်ပတ်ခြင်းကို ရုတ်ခြည်း ရပ်တန့်သွားသည့်အလား လှေကားထက်မှ ပြုတ်မကျသွားအောင် သတိထားလိုက်သည်။

အောက်ဘက်တွင် တွေ့လိုက်ရသည်ကား . . .

နီလနှင့် တိဿတို့နှစ်ယောက် အလယ်မှာ . . .

အကယ်၍ ထိုအရာသည် ပန်းရန်ဆရာကြီးပြောသွားသော သေမင်းအန္တရာယ် မြေဟောက်ဖြူကြီးဆိုလျှင်ပင် ကျွန်ုပ် သည်မျှ ထိခိုက်တုန်လှုပ်လိမ့်မည် မထင်။

ယခုမူကား . . . တစ်ကိုယ်လုံးဆွတ်ဆွတ်ဖြူလျက်၊ မျက်စိနှစ်လုံးနှင့် အာခံတွင်းတို့ ရဲရဲနီလျက် အလွန်အဆိပ်ပြင်းသည်ဆိုသော မြေဟောက် ဖြူ ဟုတ်မဟုတ်။

ငွေရောင်ဖျပ်ဖျပ်တောက်နေသည့် အဖြူရောင်ဝတ်စုံ၊ နီရဲသော နှုတ်ခမ်းလွှာ၊ စူးရဲ ပြုံးပြက်သော မျက်လုံးရွှဲကြီးများဖြင့် ကျွန်ုပ်ကို စောင့်ကြည့်နေသည့် မိန်းမလှတစ်ဦး ဖြစ်နေခြင်းကြောင့်ပင်တည်း။

၄၈ နှစ်

ဆင်းအံ့ခြေထောက်တို့သည် ရောက်ရှိဆဲလေကားထစ်မှာပင် ရပ်တန့်နေကြသည်။ အောက်သို့ဆက်ဆင်းပြီး အလွန်လှပသော ထို မိန်းမပျိုရှိရာ လေကားရင်းသို့ ရောက်ရှိသွားမည်ကိုပင် ခြေထောက်က ငြင်းဆန်နေသည်။

လေကားပေါ်တွင် မတုန်မလှုပ်ရှိပြီး ကျွန်ုပ်အောက်ခြေမနေ၍ ကျွန်ုပ်ကို စောင့်ကြည့်နေသည့် မိန်းမပျို။ မိန်းမပျိုဘေးတွင် တိတ်ဆိတ်စွာရပ်နေကြသည့် နီလနှင့် တိဿ၊ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး လှုပ်ရှားမှု ပျောက်ဆုံးနေကြသည်။ ထိုအခိုက်အတန့်သည် ရှည်လျားကြာမြင့် လှသည်။

“ဆင်းခဲ့ပါ နာဂသုန္ဒရ၊ ရှင့်ကို ကျွန်မ စောင့်နေပါတယ်”

မိန်းမပျိုဆီကအသံသည် လုံခြုံသောဂူအတွင်း ပဲ့တင်ရိုက်သွားသည်။ ဆင်းခဲ့ပါ... ဆင်းခဲ့ပါ... ဆင်းခဲ့ပါ။ ကျွန်ုပ်ကို အထပ်ထပ်ခေါ်နေသည့်အလား။

တုန်လှုပ်သောရင်ကို သတိဖြင့် ထိန်းချုပ်ကာ ကျွန်ုပ် ဆင်းခဲ့သည်။ မိန်းမပျိုက ကျွန်ုပ်လက်ထဲမှ စုတ်တံကို လှမ်းယူရန် လက်ကမ်းသည် ကျွန်ုပ် ဖယ်ရှားမိသလား။ လှမ်း ပေးလိုက်သလား အတိအကျမသိ သူလက်ထဲသို့ စုတ်တံရောက်သွားသည်ကိုသာ တွေ့လိုက်ရသည်။

ရန်အောင်စာပေ-၂

မိန်းမပျိုက ဆေးစများပေးကုန်နေသည့် စုတ်တံများကို တယုတယ စုတ်သပ်ရင်း ကျွန်ုပ်ကို မျက်လုံးများဖြင့် ထွင်းဖောက်မတတ် ကြည့်လေသည်။

“ရှင့်ကို ကျွန်မ လိုက်ရှာနေတာ သုံးလကျော်ပြီ”

ပြောပြီးနောက်မူ ညင်းညံ့စွာ ရယ်ပြန်သည်။ ရယ်သံက နံရံကို ထိစိုက်ကာ ပဲ့တင်သံ ထွက်လာပြန်၏။ အဆက်မပြတ်ရယ်သံ ဖြစ်သွားသည်။ ကျွန်ုပ်၊ နီလနှင့် တိဿတို့သုံးဦးမှာသာ မလှုပ်မယှက် ရှိနေကြချေသည်။

“ကျွန်မရောက်လာတာ စိတ်အနှောင့်အယှက်များ ဖြစ်နေကြ သလားဟင်”

“စိတ်အနှောင့်အယှက်”။ အခုမှ သတိရတော့သည်။ ဂူထဲသို့ ထူမိမ်းတစ်ဦးရောက်လာမည်ကိုစွဲကို နီလနှင့် တိဿ မသိလေရော သလား။ ဘာကြောင့် ကျွန်ုပ်ကို အသိမပေးသလဲ။ ကျွန်ုပ်ကလည်း အပြင်မထွက်၊ အပြင်ကလူများလည်း ကျွန်ုပ် အလုပ်လုပ်နေရာသို့ လောစေချင်မှန်း သူတို့မသိဘူးလား။ သည်အချင်းအရာသည် ကျွန်ုပ်ကို အနှောင့်အယှက်ပေးမည်ဟု သူတို့ မသိဘူးလား။ သူတို့ မသိဘူးလား။ သူတို့ ပေါ့လျော့ချေသည်။

“အို...အို...နီလနဲ့ တိဿတို့မှာ အပြစ်မရှိပါဘူး နာဂသုန္ဒရ၊ အမှန်တော့ ကျွန်မ ဒီကိုလာမယ်ဆိုတာ သူတို့နစ်ယောက်စလုံး သိကြပါဘူး။ သူတို့တင် မဟုတ်ပါဘူးလေ။ ဘယ်သူမှလည်း မသိကြပါ။

ရန်အောင်စာပေ-၂

ဘူး”

သူ ရယ်ပြန်သည်။ တစ်ခုခုပြောရန် ကျွန်ုပ် ပြင်လိုက်သည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ် ဘာမှ မပြောရခင်မှာပင်...

“ဪ... ကျွန်မကို ရှင်မသိသေးဘူးနော်၊ နီလနဲ့ တိဿတို့ ကတော့ သိပြီးကြပါပြီ သူတို့ကတော့ ကျွန်မ ဒီဂူထဲမရောက် လာခင် ကတည်းက သိထားကြတာပါ။ ဟုတ်တယ်နော် နီလ”

နီလနှင့် တိဿတို့ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချနေကြသည်။ ဘုန်း အာဏာ တစ်ခုခုရော့မှောက် ရောက်နေကြသည့် အသွင်မျိုး မိန်းမပျိုထဲတွင် သူတို့ ကြောက်ရွံ့စရာတစ်ခုခု ရှိနေသည့် အသွင်မျိုး...

“ကျွန်မ ယေသီရိ...ပါ”

ယေသီရိ ကျွန်ုပ် မကြားမှသောအမည်။ ယေသီရိ...ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ကလဲ၊ ဘာကိစ္စ ကျွန်ုပ် ပန်းချီရေးနေသော ဂူထဲသို့ မပြောမဆို ဝင်လာရသလဲ။

“ဪ... ကျွန်မ မေ့သွားတယ်၊ နာဂသုန္ဒရဆိုတဲ့ ပန်းချီကျော်ဟာ ပန်းချီရေးဆွဲခြင်းကလွဲပြီး ဘာမှမသိဘူး၊ သိဖို့လည်း စိတ်မဝင်စားဘူး မဟုတ်လား၊ ယေသီရိဆိုတဲ့နာမည်ကို သိရရုံနဲ့ ရှင် ဘာမှနားလည်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မ အပြည့်အစုံပြောမှ ဖြစ်မယ်၊ ကျွန်မက အာဂျန္တာ ဘုရင့်သမီးတော် ယေသီရိပါ”

ဘုရင့်သမီးတော်ဟု သိလိုက်ခြင်းအတွက် အနည်းငယ် အံ့သြ သွားမိရုံမှအပ ကျွန်ုပ် မည်သို့မျှ လှုပ်ရှားထိခိုက်ခြင်း မရှိပေ။ ထိုထက်မှ

ဘုရင့် သမီး တော်ဖြစ်နေခြင်းသည်ပင်လျှင် သူ့ကို ဂူထဲမှထွက်သွားရန် နှိပ်စက်ဖို့ ပိုမိုခိုင်လုံသော အကြောင်းအချက် ဖြစ်လာသည်ဟု ကျွန်ုပ် သဘောပေါက်မိသည်။

ဤနေရာတွင် ကျွန်ုပ်သည် စကြာဝတေးမန္တာတ်မင်းပင် ဖြစ်စေဦး၊ ကျွန်ုပ်၏ အလုပ်ကို မနှောင့်ယှက်ရန် ကျွန်ုပ်၏ အချိန်များကို လုပ်ယူရန် ပြောဆိုကြိမ်းမောင်းကာ နှင်ထုတ်ပစ်ရန် အသင့်ရှိနေပေသည်။

“အို... ဘုရင့်သမီးတော်ဆိုတဲ့ ဝတ်စုံကို ကျွန်မ ဟောဒီ အာဂျန္တာဂူထဲမဝင်ခင် ဂူမှခံအပေါက်ဝမှာပဲ ခွာချထားခဲ့ပါပြီ၊ အခုလာတာ ဘုရင့်သမီးတော် တစ်ပါးအနေနဲ့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ပန်းချီဆရာ နာဂသုန္ဒရရဲ့ အနုပညာကို မြတ်နိုးပူဇော်လိုတဲ့ ယေသီရိဆိုတဲ့ မိန်းမသားတစ်ဦး အနေနဲ့ လာတာပါ။ ကျွန်မကို နှင်ထုတ်အုံးမလို့လားဟင်”

သည်စကား၌မူ ကျွန်ုပ် ထိခိုက်သွားသည်မှာ အမှန်။

“ပြောပါ နာဂသုန္ဒရ၊ ကျွန်မကို နှင်ထုတ်မှာလား ဟင်...”

“ဘုရင့်သမီးတော်...ဘာ...ကိစ္စ... နဲ့ လာတာလဲ”

အလိုအလျောက် ပြောဖြစ်သွားသော စကားဖြစ်သည်။

“ကျွန်မ ပြောပြီးပါပကော၊ ရှင့်ကို အဲ... ရှင့်အနုပညာကို မြတ်နိုးလို့၊ ရှင့်အနုပညာကို ပူဇော်ချင်လို့”

“ဘုရင့်သမီးတော်အနေနဲ့ ဒီကို...လာဖို့...”

“အို...ဆရာတော် အာနန္ဒဟိတမထေရ် သိပြီးပါပြီ၊ ဆရာတော်၏ နှိုင်းတောင်းပြီးမှ ကျွန်ုပ် လာတာပါ။ ဘယ်အခြေအရံမှ မတိကျဘူး”

ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းပါ။ ရှင်အတွက် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာစိုးလို့ ကျွန်မ အသံမပြတ် ဒီအထဲဝင်လာတာ။ ကဲ...ပြောပါ နာဂသုန္ဒရီ ရှင်ဟာ အနုပညာကို ဆတ်ဆတ်ထိမခံတဲ့ မာနမင်းသားတစ်ပါးလို့ ကြားဖူးပါတယ်။ အခု ကျွန်မကိုကော လက်ခံမှာလား။ နှင်ထုတ်မှာလား။ နှင်ထုတ်ရင်လည်း ကျွန်မ ထွက်သွားပါမယ်။ လက်ခံမယ်ဆိုမှ ကျွန်မ ပြောစရာရှိတာတွေ ဆက်ပြောရမှာ”

ကျွန်ုပ် နှုတ်သည်။ လေးဖင့်ဆွဲအနေခြင်းကို တစ်ခါမျှ မကြုံစဖူးခဲ့

“ပြောပါ။ ကျွန်မ ထွက်သွားရမှာလားဟင်”

“နေ...နေပါ...နေနိုင်ပါတယ်”

မောပန်းနွမ်းနယ်နေခြင်းကို ခံစားနေရလေသည်။

“ကဲ...ဒီလိုဆို ကျွန်မ ပြောတော့မယ်နော်၊ နာဂသုန္ဒရီဆိုတဲ့ ပန်းချီကျော်ကို တွေ့ချင်လို့ စကားပြောချင်လို့ လိုက်ရှာနေတာ သုံးလ ကျော်ပြီ ပြီးခဲ့တဲ့သုံးလရဲ့ တစ်နေ့မှာ ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို ရခဲ့တယ်။ ဈေးရုံတော်ထဲမှာ လူတစ်ဦးက အဲဒီပန်းချီကားကို ရောင်းနေသတဲ့ အဲဒါကို သူကြွယ် ဘောဂသေနက အသပြာသုံးရာနဲ့ ဝယ်လိုက်တယ်။ ကျွန်မက အဲဒီပန်းချီကားကို ဘောဂသေနဆီမှာ တွေ့လိုက်တော့ ကြိုက်လွန်းလို့ အသပြာငါးရာနဲ့ ထပ်ဝယ်လိုက်တယ်။ အဲဒီ ပန်းချီကား ဟာ ရှင်ပန်းချီကားလေ။ “ကချေသည်၏ နောင်တ” ဆိုတဲ့ ပန်းချီကား”

မှတ်မိပါလေပြီ။ ဆရာတော်အာနန္ဒဟိတ၏ ဝိဟာရသို့ ကျွန်ုပ်

ဆက်ရှိနေသည့်နွေ၊ နီလနှင့် တိဿတို့ ကျွန်ုပ်ကိုလာခေါ်သည့် နံနက်၊ တစ်ညလုံး ကျွန်ုပ်ရေးဆွဲထားသည့် ပန်းချီကားကို နီလက ဈေးရုံတော်ပြီး ဈေးရုံတော်မှာ ရောင်းခဲ့သည်။ တိဿနှင့် ကျွန်ုပ်က ဝိဟာရသို့ ထွက်ခဲ့သည်။ “ကချေသည်၏ နောင်တ” ကို ရသမျှ ဈေးနှင့် ရောင်းခဲ့ရန် နီလကို ကျွန်ုပ်မှာလိုက်သည်။

ထိုနောက်တွင်မူ ပန်းချီကားကို နီလရောင်းဖြစ် မရောင်းဖြစ်လည်း ကျွန်ုပ် မမေးမိ။ ထိုပန်းချီကားအကြောင်း ကျွန်ုပ် လုံးဝမေးနေသည်။ အာနန္ဒာဂူနံရံပန်းချီကားရေးဆွဲခြင်း အလုပ် စတင်ကတည်းက အားလုံး ကို ကျွန်ုပ်မျှော်နှာလွှဲခဲ့သည်။ နီလကလည်း ထိုပန်းချီ ကားအကြောင်း ကျွန်ုပ်ကို ဘာမျှမပြော။

“အား...ဟုတ်တယ်ဆရာ၊ ကျွန်တော်လည်း ခုမှ သတိရတယ်။ ဆရာနဲ့တိဿ ဝိဟာရကိုသွားရော၊ ကျွန်တော်က ဈေးရုံတော်ဘက် ထွက်ခဲ့ရော၊ ကချေသည်၏ နောင်တ ကို အသပြာသုံးရာနဲ့ ရောင်းခဲ့ တယ်။ အဲဒီအသပြာတွေလည်း ဆရာတော်ဆီ အပ်ထားတယ်။ အခု သမီးတော်ပြောမှ သတိရတော့တယ်”

“ကချေသည်၏ နောင်တ”ကိုလည်း ကျွန်ုပ် စိတ်မဝင်စား။ အသပြာသုံးရာကိုလည်း စိတ်မဝင်စား။ ဘုရင်သမီးတော် ဆက်ပြော မည့်စကားများကိုသာ နားစွင့်နေမိသည်။

“အဲဒီပန်းချီကားရတဲ့နေ့ကစပြီး နာဂသုန္ဒရီဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်အကြောင်း ကျွန်မ လိုက်နာမိခဲ့တယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ခမည်းတော်ဆီက တစ်ဆင့်

ဆရာတော် အာနန္ဒဟိတကတစ်ဆင့် ဟောဒီ အာဂ္ဂန္တဂူနံရံမှာ ရှင် ပန်းချီတေးချုပ်ကြီးတွေ ရေးနေကြောင်း သိလာရတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်မ ရှင့်ဆီကိုလာတာပဲ”

“ဘုရင့် သမီးတော်အတွက် ဘာလုပ်ပေးရပါမလဲ”

“အို . . . အို . . . ကျွန်မကို ဘုရင့်သမီးတော်လို့ မခေါ်နဲ့လေ။ ပြီးတော့ ဟောဒီနေရာမှာ ဇယသီရိက ဘုရင့်သမီးတော် မဟုတ်ပါဘူး။ ရှင်ကသာ အနုပညာရှင် ဘုရင့်တစ်ဆူပါ။ ရှင်က ပိုပြီး ရိုသေမှုကို ခံယူအပ်တဲ့သူပါ”

နီးကပ်စွာရှိနေသော သူမျက်လုံးများကို ကျွန်ုပ် ရင်မဆိုင်ရဲသဖြင့် နောက်ဆုတ်လိုက်ရသည်။ သူထံမှ အကြည့်ကိုလည်း သိမ်းလိုက်ရ သည်။ သို့သော် မနောစက္ခုတွင်မူ သူရပ်ပုံစွဲမြဲစွာ ခတ်နှိပ်ပါရှိလာ လေသည်။

ဆွတ်ဆွတ်ဖြူဘော်ဝွေဝတ်စုံ၊ နီမြန်းသော နှုတ်ခမ်းမြွှာအစုံ၊ မည်းမှောင် တောက်ပြောင်သည့် မျက်ဆန်အိမ်များ၊ အထူးသဖြင့် ပိရိုသေသပ်သော နဖူးဆံစနှင့် နိုင်မာသွယ်လျသော လည်တိုင်တို့သည် ခွန်အားရှိသော အလှ၏နိမိတ်များ ဖြစ်နေကြသည်။

ဘုရင့်သမီးတော်၏ အလှသည် နုနယ်ပျိုမြစ်သည်နှင့်အမျှ ရဲဝံ့ ထက်မြက်သော အလှမျိုး ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်ုပ် ခံစားနားလည်နေသည်။ လျော့ရဲပျော့ညံ့သော ဒဏ္ဍာရီအလှမျိုး မဟုတ်။ ပြတ်သာထက်မြက် သောအလှမျိုး။

“စောစောက ရေးလိုက်တဲ့ ကောက်ကြောင်းတွေဟာ တဏှာ၊ ရတီ၊ ရာဂါ နတ်သမီးတွေရဲ့ ရုပ်ပုံတို့ ပုံကြမ်းလောင်းလိုက်တာ တူတတ်လား ဟင်”

ဂူနံရံထက်သို့ သူမော်ကြည့်ကာ ပြောပြန်သည်။ ဘေးတိုက်မှ တွေ့နေရသည့် သူမျက်နှာကို ကျွန်ုပ် ငေးမောမိပြန်သည်။ တင့်တယ် ခြေပြစ်စွာသော အလှပိုင်ရှင် တစ်ဦးပင်ဖြစ်ချေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ဘုရင့် သမီးတော်”

“ဒီပုံကို ဘယ်လိုနာမည်ပေးမလဲ နာဂသန္ဓရ”

“ကာမ၏ အရုံး . . .”

“အို . . . သိပ်ကောင်းတာပဲ၊ ကျွန်မ ရှင့်ကို ကူညီလိုရပြီ” ကျွန်ုပ် နားမလည်သေး၊ ဇယသီရိက ကျွန်ုပ်ကို ဘာကူညီနိုင် သည်နည်း။

“တဏှာ၊ ရတီ၊ ရာဂါတို့ရဲ့ ကကွက်တွေသာ သာမန်ရိုးရိုး တချောသည်ရဲ့ ကကွက် ကဟန်မျိုး မဖြစ်စေရဘူး၊ ရှင်တော်မြတ် ဘုရားကို ဖျက်ဆီးဖို့ အားထုတ်တဲ့ မာရ်နတ်ရဲ့ ကြိုးပမ်းချက် မဟုတ် တာ။ ဒီတော့ နတ်မိမယ်သုံးပါးရဲ့ ကကွက်တွေဟာ ထူးထူးကဲကဲ ဖြစ်စေရမယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

ဘုရင့်သမီးတော်သည် အနုပညာရှင်တစ်ဦး ဖြစ်ရမည်ဟု ကျွန်ုပ် ချီးမွမ်းလိုက်သည်။ အနုပညာတစ်ရပ်၏ နောက်ခံအကြောင်းအရာ

ဗျူးပတ်ကို ဤမျှ စိတ်ဝင်တစားရှိသူမှာ အနုပညာရှင်သာ ဖြစ်ရမည်။

“ကျွန်မ... နာဂကသုတ္တရာကို နားလည်ပါတယ်”

ကျွန်ုပ် အံ့သြသွားသည်။ အကပညာကို ကျွန်ုပ်လည်း ပန်းချီသမား တစ်ဦးအနေဖြင့် နားလည်ထားသည်။ ကနေသောပုံပေါင်း မြောက်မြားစွာကို ကျွန်ုပ် ရေးခဲ့ဖူးပြီ။ ကကွက် ကဟန် ကကြိုးများစွာကို ကျွန်ုပ် ဖန်ဆင်းနိုင်သည်။ သို့သော် သာမန်အကပညာထက် ပို၍ခက်ခဲ နက်ရှိုင်းသော နာဂကသုတ္တရာပညာကိုမူ ကျွန်ုပ်မသိ။

နာဂကသုတ္တရာသည် ရိုးရိုးအကပညာမဟုတ်။ စိတ္တဗေဒ၊ ခန္ဓာ ကိုယ်အချိုးအဆစ် ပညာ၊ သဘာဝလောကနှင့် လူ့စိတ် မနောတို့ ကူးလူးဆက်ဆံပုံ စသည့် အခြားသော ပညာရပ်များစွာ ပါဝင်နေသည့် ပညာတစ်ရပ်ဖြစ်သည်။

“ကျွန်မက ဘုရင့်သမီးတော်သာမဖြစ်ရင် ကချေသည်ဖြစ်မှာ” ဇယသီရိက ရယ်လျက် ပြောပြန်သည်။

“ကဲ... ပြောလေ နာဂသုန္ဒရ၊ ရှင်ရဲ့ ကာမ၏အရုံး အတွက် ကျွန်မ အကူအညီယူမလား၊ ကျွန်မ ကူညီနိုင်မယ်ဆိုတာကော ရှင် ယုံမလား”

နှုတ်ခမ်းဝတွင် အဖြေစကား ပျောက်ဆုံးနေသည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ နက်ဖြန်ညမှာ ရှင်ဆီကို ကျွန်မ အကြံတော်တွေ လွှတ်လိုက်မယ်၊ နန်းတော်သဘင်ခန်းမကို ရှင်လိုက်ခဲ့ပါ။ ရှင် ပန်းချီကားအတွက် အကောင်းဆုံးသရုပ်ဖော်ပုံတွေ ရှင်ရနိုင်ပါလိမ့်မယ်။

အဆိပ်နယ်လဲ လက်ခံမလား...ဟင်”

သုမေးခွန်းတိုင်းတွင် ခေါင်းညှိတ်စေသောအဖြေကို ဆွဲထုတ်သည့် အင်အားတစ်ရပ် ပါနေသည်သို့ ထင်ရလေသည်။

“ဂွန်ရံ ပန်းချီထဲမှာ ကျွန်မရဲ့ ကုသိုလ်ကောင်းမှုလည်း ပါဝင်ပါရစေ အကသုန္ဒရ၊ အနုပညာရှင်အချင်းချင်းအနေနဲ့ ဒါတစ်ခုတော့ ရှင် ကုသိုလ်ကောင်းမှု မျှဝေပေးသင့်ပါတယ်၊ ရှင်ပန်းချီကားထဲမှာ ကျွန်မရဲ့ရဲဝံ့ညာဉ်ပွား ပါဝင်ပါရစေနော်၊ ကာမ၏အရုံးထဲမှာ ဇယသီရိ ရဲဝံ့ညာဉ်လည်း ပါဝင်ပါရစေ ဟုတ်လား”

“ကောင်းပါပြီ ဘုရင့်သမီးတော်”

ရွန်းမြို့စွာ ကြည့်၍ ပြုံးလိုက်ပြီး သူထွက်သွားသည်။ သင်းပျံ့ကိုယ်နဲ့များ ဂူထဲမှာ ဝဲပျံ့ကျန်ရစ်ခဲ့ချေသည်။ ဪ... ကာမ၏အရုံးထဲမှာ ဇယသီရိရဲဝံ့ညာဉ် ပါဝင်ပါရစေတဲ့။ တီးလုံးမပါသော အကသက်သက်ကို တွေ့နေရသည်။

သို့သော် အကသည်ပင်လျှင် ဂီတသံပေါင်းများစွာကို တစ်ပါ စည်းဆောင်ကြဉ်းလာနေပေသည်။ ထိုကဟန်လှုပ်ရှားမှုထဲတွင် ကမ္ဘာလောက၏ အသံအားလုံးကို ကြားနေရသည်။ မျက်လုံး၊ မျက်ဝန်းအိမ်၊ နှုတ်ခမ်းမြွှာများ၊ လည်တိုင်၊ လက်ချောင်းများ၊ လက်ကောက်ဝတ်နှင့် လက်မောင်းသားများ၊ ပခုံးသားနေရာတိုင်း၏ လှုပ်ရှားမှုတိုင်းတွင် ဂီတသံပါလာသည်။

ဇယသီရိ၏အကသည် စင်စစ် တီးလုံးမပါသောအကပင်။

သူ့အကသည် တေးသံဖြစ်သည်။ သူ့အကသည် ဂီတဖြစ်သည်။
ကဗျာလည်း ဖြစ်သည်။ စကားလုံးပေါင်းများစွာလည်း ဖြစ်သည်။
အဓိပ္ပာယ်ပေါင်းများစွာကို ဖွင့်ပြနေသည်။ ခမ်းနားကြွယ်ဝသိုက်မြိုက်
စည်ကားလွန်းသောအက။

နာဠကသူတ္တရ၌ ဘုရင့်သမီးတော် ဤမျှ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာခြင်း
အတွက် ကျွန်ုပ်အတိုင်းမသိ အံ့သြမိသည်မှာ အမှန်ဖြစ်တော့သည်။
ဇယသီရိသည် ခန္ဓာကိုယ်အဆစ်အပိုင်းကို အသေးစိတ်တစ်ဆစ်စီ
တစ်ပိုင်းစီ ကပြရင်းဖြင့် ယင်းတို့၏အနက်ကိုလည်း ရှင်းလင်းပြောဆို
သည်။ သို့သော် သူ့အဓိပ္ပာယ် ရှင်းလင်းချက်များကို ကျွန်ုပ် တိတိကျကျ
နားမလည်ပေ။ ဝန်ခံရလျှင် သူ့စကားများကို မကြားတစ်ချက်၊ ကြား
တစ်ချက် ဖြစ်နေသည်။ အာရုံသည် အကြား၌မတည်ဘဲ အမြင်၌သာ
စုဝေးဖြစ်ထွန်းနေသည်။ မျက်တောင်ခတ်လိုက်ရမည်ကိုပင် ကျွန်ုပ်
စိုးရိမ်နေမိသည်။

မြင်ရခြင်း၌ မရောင့်ရဲ မတင်းတိမ်နိုင်သောအက။
ကြည့်နေရင်းမှာပင် ထင်မြင်ချင်လောက်အောင် ဆွဲဆောင်မှု
လွန်းသောအလှ၊ အလျဉ် မပြတ်သောဆန္ဒကို စေ့ဆော်နေသည့်
ပသာဒ...။

ပန်းချီသမား၏ မျက်စိများဖြင့် သူ့ကဟန်အလှုပ်အရှား၊
ရုပ်ပုံဖော်ရန် ကျွန်ုပ် ကြိုးစားကြည့်သည်။ ကကွက်တစ်ခုပြောင်းလေတို
ကောက်ကြောင်းများကို မှတ်မိစေရန် ကျွန်ုပ် မနောအာရုံဖြင့်

ပုံရေးကြည့်သည်။

မရ။ အသစ်အသစ်သော ကကွက်တစ်ခု ပြောင်းလေတိုင်း မူလ
က မှတ်မိထားသော ကကွက်၏ ကောက်ကြောင်းသည် ပျောက်ဆုံး
သွားချေသည်။ အလှအပ၏အမြဲတေသည် ဘယ်နေရာမှာ ကိန်းဝပ်နေ
သည်မှန်း မသိနိုင်တော့လောက်အောင် အင်အားကြီးစွာ ဖြန့်ကြက်
ပုံးလွှမ်းနေတော့သည်။

အနုပညာ၏သမာဓိကို ကျွန်ုပ် လိုက်လံဖမ်းယူသည်။ တိမ်းမှူး
ပျံ့လွင့်နေသော မနောကို ထိန်းချုပ်ရန် ကြိုးစားကြည့်သည်။ သတိသည်
ကပ်တုံ့ခွာတုံ့ တစ်ခါတစ်ရံ လက်ချောင်း ထိပ်ဖျားများဆီသို့ အာရုံပြုကာ
သမာဓိငြိမ်သက်အောင် အားထုတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ လည်တိုင်၊
တစ်ခါတစ်ရံ လက်ကောက်ဝတ်၊ တစ်ခါတစ်ရံ ပခုံးသားများ။

“အို...ဘယ်လိုမှ မရပါလား။”

ဘုရင့်သမီးတော်သည် သူ၏အကကို သူ့အလှနှင့် ပေါင်းစပ်ကာ
တစ်စုံတစ်ခုသော ကဝေအတတ်နှင့် ရောမွှေလျှက် ထူးဆန်းသော
တန်ခိုးတစ်ခုကို ထုတ်လွှတ်နေပြီထင်သည်။

“ဒီလောက်ဆိုရင် ရှင့်ပန်းချီကားအတွက် အထောက်အကူ
ရသင့်သလောက် ရရောပေါ့နော် နာဂသူန္တရ၊ ခဏနားလိုက်ကြအုံးစို့”
ကကွက်တစ်ခုကို ရုပ်သိမ်းရာမှ ဇယသီရိက ပြောသည်။
ထို့နောက် ကျွန်ုပ်ရှေ့သို့လျှောက်လာကာ မျက်နှာချင်းဆိုင်
နီးကပ်စွာ ရပ်သည်။ ကျွန်ုပ် နောက်သို့ အနည်းငယ်ဆုတ်လိုက်မိသည်

၅၈ နှစ်ဦးညို

ထင်သည်။

“ပြောပါအုံး ကျွန်မရဲ့သေသိမ်းတဲ့ အကပညာဟာ ရှင်ပန်းချီကားကို အထောက် အကူပြုနိုင်ရဲ့လား”

“ပြောမပြနိုင်လောက်အောင် ခမ်းနားကြွယ်ဝတဲ့ အကပညာပါ ဇယသီရိ”

မနားတမ်း လှုပ်ရှားကပြခဲ့သူက ဘာမျှမဖြစ်ဘဲ ထိုင်ကြည့်နေခဲ့သော ကျွန်ုပ်သာလျှင် မောဟိုက်နွမ်းနယ်နေလေသည်။

ဇယသီရိက ပြုံးလျက် . . .

“ခမ်းနားကြွယ်ဝတဲ့ အကပညာ...ဟုတ်လား၊ ရှိပါစေတော့လေ၊ ရှင့်လို အနုပညာရှင်တစ်ဦးရဲ့ ဂုဏ်အတွက် ကျွန်မ ဝမ်းသာပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အရေးကြီးတာ ရှင့် ကာမ၏အရုံး အတွက် ကျွန်မ ကကွက်တွေဟာ အသုံးဝင်မှဝင်ရဲ့လားဆိုတာ . . .”

“အို...ဒီကကွက်တွေဟာ . . .”

ကျွန်ုပ် ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိဖြစ်သွား၍စကားစပြတ်နေသည်။ သူကကွက်များတွင် ကျွန်ုပ်နစ်မြောနေခဲ့ခြင်း၊ ရုပ်ပုံဖော်ရန်အတွက် ကောက်ကြောင်းကို မမှတ်မိခြင်းများကို ကျွန်ုပ် ဘယ်လိုပြောရမှန်း မသိ။

“ပြောလေ . . . ဒီကကွက်တွေက ဘာဖြစ်သလဲ”

အဖြစ်မှန်အတိုင်း ပြောပြလိုက်ရန်သာ ကျွန်ုပ် ဆုံးဖြတ်သည်။

“ဇယသီရိရဲ့ကကွက်တွေကို ကျွန်ုပ်မှတ်မိဖို့ ကြိုးစားခဲ့ပေမယ့်

အောင်မြင်ဘူး၊ ကကွက်တိုင်းဟာ ပြောမပြနိုင်လောက်အောင် ဂုဏ်မြောက်လွန်းနေကြောင်း၊ အလှချင်းပြိုင် နေကြတဲ့အတွက် ဘယ်ဟာကို ရွေးရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားတယ်၊ ကျွန်ုပ်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ ဘုရင့် သမီးတော်”

လုပ်သော သူမျက်ဝန်းအိမ်များ ညှို့ခန့်ဖြစ်သွားပြီးမှ သွေးရောင် လွှမ်းသော ဇယသီရိသည် လွတ်လပ်ပွင့်လင်းစွာ ရယ်လိုက်လေသည်။

“ဪ... နာဂသုန္ဒရ၊ ရှင်ဟာ တကယ်ရိုးတဲ့သူပဲ၊ စိတ်ထဲရှိတဲ့ အတိုင်းပဲ အပြည့် အစုံ၊ မခြင်းမချန် ပြောတတ်တာပဲကိုး၊ အေးလေ၊ အဲဒီ ရိုးသားပွင့်လင်းမှုကပဲ ရှင့်ရဲ့ အနုပညာဂုဏ်ဖြစ်နေတာပေါ့”

“အင်း...ဟုတ်တယ်၊ အနုပညာရှင်ဆိုတာ ရိုးသားပွင့်လင်းရတယ်၊ ဒါဟာ အရေး ကြီးဆုံးဂုဏ်အင်္ဂါပဲ၊ သူရင်ထဲထိခိုက်လာသမျှကို ပြန်ပြီး ထုတ်ဖော်ပြတာကိုက အနုပညာ ရှင်ပီသတဲ့ သတ္တိတစ်ခုပဲ”

“ဘုရင့် သမီးတော် ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“ရှင့်ကို သဘောကျလို့”

“ဟင် . . .”

“ဟုတ်တယ်၊ ရှင်ဟာ အင်မတန် ပွင့်လင်းရိုးသားတဲ့သူပဲ၊ ဒါကို ကျွန်မ သဘောကျတယ်၊ အရင်တုန်းကတော့ ရှင့်ရဲ့ပန်းချီကားတွေ ကြည့်ပြီး ရှင့်အနုပညာကို မြတ်နိုးခဲ့ရတယ်၊ အခုတော့ ရှင့်ရဲ့ ရိုးသားပွင့်လင်းမှုကို တွေ့ရပြီ၊ ရှင့်ကို . . .”

ကိုယ်ထဲတွင် လှည့်ပတ်နေသောသွေးများ ရုတ်ခြည်း အဟုန်ဖြင့်

ထန်သွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

ဇယသီရိသည် ကျွန်ုပ်မျက်လုံးများထဲသို့ ပြုံးပြက်စွာ စိုက်ကြည့်နေသည်။ မျက်ဝန်းအိမ်၏ နှုတ်ခမ်းသားများ တစ်လျှောက် အရောင်တဖျပ်ဖျပ် ထွက်ပေါ်နေသည် ထင်ရသည်။

“နာဂသုန္ဓရ... ကျွန်မလည်းရှင့်ကို ရိုးသားပွင့်လင်းစွာ ပြောတော့မယ်”

သူ့မျက်လုံးများကို ရှောင်လွှဲရန် ကြိုးစားနေရင်းမှာပင် ထိုမျက်ဝန်းများတွင် အရိပ်ပေါ်နေသော ကျွန်ုပ်၏ရုပ်ပုံကို အတိုင်းသာ ကြည့်နေမိတော့သည်။

“ဟိုတုန်းကဆိုရင် ပန်းချီကားတွေကိုကြည့်ပြီး ဒါတွေကိုရေးဆွဲသူ ပန်းချီဆရာတွေရဲ့ ရုပ်သွင်ကို ကျွန်မ စိတ်မုန်းနဲ့ ရုပ်ဖော်ယူကြည့်တယ်။ ကျွန်မ အမြဲတမ်း လွဲခဲ့တာပဲ သိလား။ ပန်းချီကားထဲက အရောင်တွေ ရှုခင်းတွေ၊ မိန်းမပျိုတွေဟာ လှပသလောက် ရေးဆွဲတဲ့ ပန်းချီဆရာတွေကတော့ ကျွန်မထင်သလို ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်၊ ချောချောလှလှတွေ မဟုတ်ဘူး။ အသက်ကြီးကြီးနဲ့ အရပ်ဆိုးဆိုးတွေချည်းပဲ။ ကျွန်မလေ အမြဲတမ်း လွဲခဲ့တယ်။ အခုတော့ ကျွန်မ မလွဲတော့ဘူး။ စိတ်ကူးမှန်သွားပြီ”

တစ်ခုခု အော်ပြောနေမိသော်လည်း ကျွန်ုပ်၏အသံသည်ရင်ထဲမှာသာ ရှိနေသောကြောင့် ဇယသီရိ ကြားနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

“သိလား။ နာဂသုန္ဓရ၊ ကျွန်မလေ...”

ယဲ့ယဲ့ပြုံးသည်။ ခွန်အားရှိလွန်းသော အပြုံး။

“ရှင်ပန်းချီကားတွေကြည့်ပြီး ရှင်ရုပ်သွင်ကိုစိတ်မုန်းနဲ့ စိတ်ကူးထဲမှာ ဖမ်းယူကြည့်တယ်။ အခု ရှင့်ကိုတွေ့လိုက်ရတော့ ကျွန်မစိတ်ကူးမှန်နေပြီဆိုတာ တွေ့ရတော့တယ်။ ရှင်ဟာ ကျွန်မစိတ်ကူးထဲက အကိုင်ပဲ နာဂသုန္ဓရ”

ကျွန်ုပ်၏အသံ အက်ကွဲခြောက်သွေ့နေသည်ကို အတိုင်းသား ပြန်ကြားရသည်။

“အို... မပြန်ပါနဲ့အုံး နာဂသုန္ဓရရယ်၊ ကျွန်မ ရိုးသားပွင့်လင်းစွာ ပြောတာတွေကို ရှင်နားမထောင်ချင်ဘူးလားဟင်”

“နားမထောင်ပါရစေနဲ့တော့ ဇယသီရိ”

သူ့အတန်ကြာ ငြိမ်သက်နေသည်။ ကျွန်ုပ်ထံမှအကြည့်ကို လွှဲဖယ်ကာ အဝေးဆီသို့ ကြည့်သည်။ မျက်လွှာစုံကို ဖြည်းဖြည်းချင်း မှိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ ရှင့်စိတ်ချမ်းသာမှုကို ကျွန်မအမြဲ လိုလားပါတယ်။ အခု မပြန်ခင်မှာကော နောက်ထပ်ကကွက်တွေ ကြည့်ချင်သေးသလားဟင်၊ ရှင့် ပန်းချီကား “ကာမ၏အရုံး” အတွက် ပြောနေတာပါ နာဂသုန္ဓရ”

ကာမ၏အရုံးပန်းချီကား၊ လိုဏ်နံရံ ပန်းချီကား။

အို... ဟုတ်ပေသားပဲ၊ တဏှာ၊ ရတီ၊ ရာဂါတို့၏ ကကွက်များ၏အတွက် ယခုထိ ကျွန်ုပ်ဇယသီရိထံမှ ကကွက်ကဟန် မရသေး။

<ပျော်စရာသော စိတ်အစဉ်အောက်တွင်> အနုပညာသမာဓိတို့
ထုတ်ဖော် ပျောက်ဆုံးနေဆဲ။

“အင်း... ကကွက်တွေကိုတော့ ထပ်ကြည့်ချင်သေးတယ်။
အခုထိ ကျုပ်တစ်ပုံမှ မရသေးဘူး”

“ရှင့်အလိုအတိုင်း ဖြစ်စေရမယ် နာဂသုန္ဒရ”

ခန်းမအလယ် ကော်ဇောဆီသို့ သူပြန်လျှောက်သွားသည်။

“ဟောဒီကဟန်ကို ရေးကတော့ “မိုးဦးအစတွင် ပန်းပွင့်များနိုး
ကြားလာခြင်း” လို့ အမည်တပ်ကြတယ်။ အဲဒီအဓိပ္ပာယ်ကို ဟောဒီလို
ဖော်ယူတယ်”

ထူးခြားခမ်းနားသော အလှကို ကျွန်ုပ် ဆက်ကြည့်ရလေသည်။

“အမှန်တော့ အကဆိုတဲ့ စကားလုံးနဲ့တင် မလုံလောက်ဘူး
အဆုံးစွန်သော နှစ်သိမ့်ရောင့်ရဲမှုကို အနုပညာအားဖြင့်သာ ရရှိနိုင်တယ်
တခြား ဘာနဲ့မှ မရနိုင်ဘူးဆိုတာကို ငါကောင်းကောင်း သဘောပေါက်
ခဲ့ရတယ်။ ငါတော့ သူကကွက်တွေကိုကြည့်ရင်းနဲ့ ကောင်းကင်
ခရီးတစ်ခုကို ပျံသန်းပြီး ထူးဆန်းတဲ့ လောကတစ်ခုထဲ ရောက်သွားသလို
ခံစားနေရတယ်”

“ဘုရင့်သမီးတော်ဟာ တုတ်ကံကင်းတဲ့ အလှပိုင်ရှင်ပဲနော် ဆရာ”

“ဟုတ်တယ် နီလ၊ ဒါပေမဲ့ ခက်တာက သူ့အလှနဲ့ သူ့အကကို
ငါ ခွဲခြားမြင်ဖို့ မစွမ်းနိုင်ဘူး။ သူ့အလှကိုယ်တိုင်ကပဲ အကဖြစ်နေသလို
သူ့အကကလည်း အလှတစ်ခု ဖြစ်နေတယ်”

“အား... အတော် နားမလည်နိုင်စရာကောင်းတဲ့ ကိစ္စပါလား
ဒီလိုရင် ကကွက်ပုံတွေတော့ ဆရာအများကြီး ရခဲ့မှာပေါ့နော်”

“ကကွက်ပုံတွေ...”

“အင်းလေ... ဆရာဟာ၊ စိတ်အာရုံ အင်မတန် ထက်မြက်တဲ့
ပန်းချီကျော်ပဲ။ အခု ဘုရင့်သမီးတော်ရဲ့ ကဟန်တွေကို ကြည့်ခဲ့ပြီး
အလှဆုံး၊ အကောင်းဆုံးကိုယ်ဟန်တွေ ဘယ်နှစ်မျိုးလောက် ရခဲ့သလဲ”

တိဿဇာအမေးကို ပြေရန် ကျွန်ုပ် နှောင့်နှေးနေရသည်။

“အမှန်အတိုင်း ပြောရရင်တော့ တိဿရေး... အကနဲ့ အလှမှာ
မျှော်ပါနေတာကြောင့် တစ်ပုံမှ ငါမရခဲ့ဘူး။ အနုပညာမျက်စိနဲ့
ကြည့်ရမှတ်သားဖို့ ကြိုးစားခဲ့ပေမယ့် ငါ့ကြိုးစားချက် မအောင်မြင်ခဲ့ဘူး
ပြီးတော့...”

ဇေယသီရိ ပြောခဲ့သော စကားများကို ပြန်လည်ကြား ယောင်မိရင်း
ကျွန်ုပ်တစ်ကိုယ်လုံး နွေးထွေးရှိန်းမြသွားသည်။ အရောင်လက်သော
သူမျက်လုံးများကို ချက်ချင်းပကတိ ထင်ရှားမြင်ယောင်လာသည်။

“ပြီးတော့... ဘာဖြစ်တာလဲ ဆရာ”

“သူ့မှာ တန်ခိုးတစ်ခုခုရှိနေတယ်”

“တန်ခိုး...”

ဟုတ်တယ်၊ တန်ခိုးလို့ပဲ ပြောရမယ်။ ဘာကြောင့်လည်းဆိုတော့
ငါ့ရဲ့ အမြဲတမ်း နီးကြားနေတဲ့ အနုပညာအာရုံကို သူထုထိုင်
တွေဝေသွားအောင် လုပ်နိုင်လို့ပဲ။ အနုပညာရှင်တစ်ယောက်ရဲ့ အာရုံခံ

စားမှုဟာ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်အပေါ်မှာ အမြဲတမ်း နီးကြားထက်မြက်နေတယ်။ သူ နှလုံးသားဟာ ကြွပ်စွဲနေတဲ့ သစ်ကိုင်းခြောက် တစ်ခုလိုပဲ။ အပေါ်ပါးဆုံး ငှက်မွေးလေးတစ်မျှင်ရဲ့ အထိအတွေ့ကိုတောင်မှ သူ တုံ့ပြန်ခံစားနိုင်တယ်။ အဲဒီလို ထက်မြက်စွာရတဲ့ အာရုံရဲ့ နီးကြားမှုတွေဟာ ဇယသီရိရဲ့ ရှေ့မှောက်ရောက်တဲ့အခါကျတော့မှ လေးကန်ငြိမ်သက်သွားခဲ့ရတယ်။ ငါဟာ နာဂသုန္ဒရဆိုတဲ့ အဖြစ်ကို မေ့လျော့သွားပြီး သူ့အလှနဲ့ အကရဲ့ အလုပ်အကျွေး ဖြစ်သွားရတယ်။

နီလနှင့် တိဿတို့ တိတ်ဆိတ်စွာ ရှိနေကြသည်။

“ဆရာကို သူ ဘာတွေ ပြောသေးသလဲ”

“နီလက တက်ကြွစွာ မေးလေသည်။

“သူ... ငါ့ကို... အင်း... အများကြီး ပြောတာပေါ့”

“ဆရာကကော...”

“ငါကတော့... ဟင့်အင်း... ငါ ဘာမှ မပြောခဲ့ဘူး”

“ကျွန်တော် သိသွားပြီ”

နီလ တိုးညှင်းစွာ ရေရွတ်သည်။

“ဘာကို သိတာ...”

“ဆရာရဲ့ အနုပညာကို သူ့မြတ်နိုးရာကတစ်ဆင့် ဆရာတို့နှစ်ယောက် ဟာ...”

“နီလ...ဟေ့...နီလ ဘာတွေပြော...”

“ဆရာတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အကြားမှာ...”

“ဟေ့...နီလ”

“တစ်စုံတစ်ခုဟာ ပေါက်ဖွားခဲ့ပြီ”

“ဟေ့...မင်း...”

“အဲဒါ...အချစ်”

+ + + +

စိတ်နှလုံး အနှောက်အယှက်ရဆုံး ကာလများပင် ဖြစ်တော့သည်။

တန်းတူ ပြည့်ဝအင်အားချင်း မျှကြကုန်သော ခံစားမှုသုံးခုသည် ကျွန်ုပ်၏ နှလုံးသားကို တစ်လှည့်စီ၊ သို့မဟုတ် တစ်ပြိုင်တည်း ချုပ်နှောင်ဆွဲငင်နေကြသည်။

ခံစားမှု သုံးခုဆိုသည်ကား အခြားမဟုတ်။

“သိဒ္ဓတ္ထစွာမင်းမြင်ခန်း”ပန်းချီကားကို ရေးဆွဲစဉ်ကတည်းကဖြစ်ပေါ်သော ဆုံးဖြတ်ချက်၊ နံရံပန်းချီကားများ ရေးဆွဲခြင်းအမှု ပြီးဆုံးလျှင် အာန်းဘောင်ပင်တော့မည်ဟူသော ဆုံးဖြတ်ချက်...

နီလကိုပြောခဲ့သည့် ကျွန်ုပ်၏စကားလုံးများ ယခုတိုင် နံရံများတွင် စောင်ရိုက်ဆဲ ရှိကြလေမည်။

“ပန်းချီရေးရင်းနဲ့ သဒ္ဓါယုကြည်မှုဆိုတာ တစ်စထက်တစ်စ ခြစ်ထွန်း ကျယ်ပြန့်လာတယ်။ ရတနာသုံးပါးကို ငါ့အနုပညာနဲ့ ပူဇော်ရန်နဲ့တင် အားမရနိုင်တော့ဘူး။ ငါ့ဘဝ၊ ငါ့နှလုံးသွေး၊ ငါ့ဝိညာဉ်၊ အနီ...အားလုံးနဲ့ ပူဇော်ချင်လာတယ်။ ဘုရားရှိပါ၊ တရားရှိပါ၊ ငါ့အနုပညာနဲ့ ပူဇော်ချင်လာတယ်။

တာဝရလဲလျောင်းပြီး အလုပ်အကျွေးပြုချင်လာပြီ”

ပထမနှောင်ကြီး။

ဒုတိယနှောင်ကြီးကား “ကာမ၏အရုံး” ပန်းချီကား။

“မယ်တော်မာယာ အိပ်မက်ခန်း” “သိဒ္ဓတ္ထပွားမြင်ခန်း” ပန်းချီကား နှစ်ခုကို နံရံတွင် ကျွန်ုပ် ရေးဆွဲပြီးစီးခဲ့ပြီ။ ယခု တတိယပန်းချီကား “ကာမ၏အရုံး” ဘာကြောင့်မှန်းမသိ၊ ဤတတိယမြောက်ကားတွင် ကျွန်ုပ် ပို၍ ထက်သန်တက်ကြွနေသည်။ စုတ်ချက်များသည် ကျွန်ုပ် ကိုယ်တိုင် အံ့ဩယူရလောက်အောင် အသက်ဝင်နေသည်။

ဆေးရောင် တစ်ခါတို့လေတိုင်း များစွာကြွယ်ဝသော အဓိပ္ပာယ်အနက်တို့ ပါဝင်သွားတတ်သည်။ တစ်စုံတစ်ခုသောဝိညာဉ် အစဉ်တစိုက် ပူးကပ်နေသလိုပင်၊ တဏှာ၊ ရတီ၊ ရာဂါတို့၏ကဟန်များ သည် အခြားမလုပ်သော လှုပ်ရှားမှုများဖြင့် ရှင်သန်နေတော့သည်။ “ကာမ၏ အရုံး” ကို အတောမသတ်နိုင်သော အနုပညာလောကဇာဖြင့် ကျွန်ုပ်ရေးမိသည်။ ဆည်ကန်ခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်။

တတိယနှောင်ကြီးကား...

အို...သည်တတိယနှောင်ကြီး၏ အတုပ်အဆွဲ၊ အထိန်းအချုပ် ကား အပူလောင်၊ အပြင်းပြဆုံး ဖြစ်မည်ထင်သည်။ အဟုန် ပြင်းထန် သည်၊ ရှုပ်ထွေးနက်ရှိုင်းသည်၊ အကျူးကျော်ဆုံး၊ အပါးနပ်ဆုံး အဝင်အထွက်ပြုသည်။

ဇေယသီရိ...အချစ်...

ချစ်ခြင်းမေတ္တာ...ဟု နီလနှင့် တိဿတို့က ပြောသော်လည်း ထွန်ပ်ကမူ ဝန်ခံခြင်းမပြုသေး။ သို့သော် ယင်း၏ ပူလောင်ပြင်းပြမှုကို ခံစားနေရသည်ကား အမှန်ပင်။ ဘုရင့် သမီးတော်အပေါ်၌ စုံမက် နှစ်သက်မိပါပြီဟု နီလနှင့် တိဿတို့ကို ကျွန်ုပ် ဝန်ခံသေးသော် ထည်း ကျွန်ုပ်၏ နှလုံးသားကိုမူကား ကျွန်ုပ် တီးတိုးဝန်ခံနေရပြီ ထင်သည်။

ဘုရင့်သမီးတော်သည် ကျွန်ုပ်တို့၏ဂူသို့ နောက်ထပ်လာရောက် ခြင်း မရှိတော့ပေ။ သူနန်းဆောင်သို့ ကျွန်ုပ် သွားခဲ့ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့ ထပ်မံ၍လည်း မတွေ့ဆုံကြတော့။ သူ မလာသည့်အတွက် ကျွန်ုပ် ကျေနပ်မိသော်လည်း သူနှင့် ထပ်မံမတွေ့ဆုံရသည့် အတွက်ပင် ရင်ထဲ၌ ဆောက်တည်မဲ့ ခံစားမိရပြန်သည်။ သူနှင့် တွေ့ရမည်။ သူမျက်ဝန်းအိမ်များနှင့် အကြည့်ဆုံရမည်။ သူ့စကားသံများ နားထောင် ရမည်ကို စိုးရွံ့နေမိရင်းမှာပင် ယင်သို့ ကင်းကွာနေရခြင်းကြောင့် နှလုံးပူပန်ဆင်းရဲ ဖြစ်နေပြန်သည်။

ဒါကိုပင် “အချစ်” ဟု နီလနှင့် တိဿတို့က ဆိုကြပြန်သည်။

အချစ်...အို...မဟုတ်နိုင်ဘူး။ ဒါဟာ ပူလောင်တဲ့ တပ်မက်ခြင်း၊ ဒါဟာ ဘဝတဏှာ၊ ဝေဒနာရဲ့အကြောင်းရင်း၊ ဒါဟာ မရှိသင့်ဘူး၊ မရှိအပ်ဘူး။ မင်း ဒါကို မတွေ့နဲ့၊ မခံစားနဲ့လေ နာဂသူနွဲ့ရ။

“ကာမ၏အရုံး” ပြီးသွားလျှင် တိကျသော အခြေတစ်ခု ထွက်လာ မည်ဟု ကျွန်ုပ် အလိုလိုသိနေသည်။ “ကာမ၏အရုံး” သည်

ကျွန်ုပ်၏ ထင်ခွဲတစ်ခုခုကို ရွေးချယ်ဆုံးဖြတ် ပေးမည့်အရာပင် ဖြစ်လေသည်။ နာကသုန္ဒရသည် ရဟန်းဘောင်သို့ပင် ဝင်လေမည်လား။ သို့တည်းမဟုတ် ယေသီရိနှင့်အတူ...။

ပစ္စုပ္ပန်သည်သာ ခိုအောင်းရာ ဖြစ်တော့သည်။ အတိတ်၌ မမေ့လျော့ခြင်း အနာဂတ်၌ ဆွတ်ပျံ့ခြင်းတို့ကို ပန်းချီကားရေးခြင်းဖြင့်သာ ကုစားရတော့သည်။

“ကာမ၏အရုံး”သည် တစ်စထက်တစ်စ ရုပ်လုံးပေါ်လာကြလေပြီ။ တဏှာ၊ ရတီ၊ ရာဂါတို့၏ အကများ ဖူးပွင့်လာကြလေပြီ။ တဏှာနတ်မိမယ်၏ ကော့ညွတ်နေသော လက်ချောင်းများမှာ ပဝါအစိမ်းရောင်ကို နောက်ဆုံး စုတ်ချက်သွင်းနေသည့် တစ်နေ့မှာပင် ကျွန်ုပ် မျှော်လင့်ခဲ့သော ဖြစ်ရပ်တစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာသည်။ ကျွန်ုပ် လုံးဝမေ့လျော့နေခဲ့သော အခြင်းအရာ...

+ + + +
“ဟောဒီ ညာဘက်ထောင့်လိုက်နံရံမှာ ဆေးရောင်ရဲ့ တိုက်စားမှု ကြောင့် သိပ်ကို ပါးလွှာသွားပြီ ဆရာ၊ အထဲက လိုက်သံကို ကောင်းကောင်း ကြားနေရပြီ”

“အေးလေ... အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်သလဲ”
မျက်စိမျက်နှာ ပျက်နေကြသော နီလနှင့် တိဿတို့နှစ်ဦး။
“ဟင်... ဘာဖြစ်ရမလဲ... ဆရာ၊ ဒီနံရံရဲ့နောက်က

“လှိုက်ပေါက်”
ယခုပင် သူတို့ဆိုလိုသောအဓိပ္ပာယ်ကို သတိရပါတော့သည်။ သူတို့၏ ကြောက်ရွံ့ခြင်းကို နားလည်နိုင်လေသည်။

“ငါ... အောက်ဆင်းခဲ့မယ်”
လှေကားထစ်များအတိုင်း နံရံထက်မှ ကျွန်ုပ်ဆင်းခဲ့သည်။ လက်တစ်ဖက်တွင် ဆေးစပ်အင်တုံ ခါးကြားတွင် စုတ်တံများရှိနေ သည့်အတွက် ခက်ခက်ခဲခဲ ဆင်းရလေသည်။ နီလနှင့် တိဿတို့က ကျွန်ုပ်လက်ထဲမှ ဆေးအင်တုံကို လှမ်းယူရန် အောက်မှ စောင့်နေကြ သည်။

သူတို့ကို အားပေးနှစ်သိမ့်ရန် ကျွန်ုပ် ပြုံးပြလိုက်သည်။ အောက်ဆုံးလှေကားထစ် ငါးထစ်သို့ ရောက်လာသည်။ လှေကားထစ်အစွန်းနှင့် ဆေးအင်တုံကို ချည်နှောင်ထားသော ခြိမ်း ငြိနေသောကြောင့် ကျွန်ုပ်အောက်သို့ ဆက်မဆင်းနိုင် ဖြစ်နေ သည်။

နီလနှင့် တိဿတို့က အကူအညီပေးရန် ရှေ့တိုးလာကြသည်။ ငြိနေသောကြိမ်းကို ခဲခဲယဉ်းယဉ်း ဖြုတ်ယူနေရသည်။ ကျွန်ုပ်ကလည်း အောက်သို့ မမီ၊ နီလနှင့် တိဿတို့ကလည်း လှေကားထစ်များပေါ်မှ ကျွန်ုပ်ထံသို့ မမီ။

“ဖယ်ကြ... ဖယ်ကြ... ကျွန်မ တက်ယူပေးမယ်”
ယေသီရိ၏အသံ...

ဘုရင့်သမီးတော်သည် ဘယ်အချိန်ကဝင်လာပြီး ဘယ်က
 နောက်လာသည် မသိ၊ နီလနှင့် တိဿတို့ ဘာမှမပြောနိုင်မိမှာပင်
 သူတို့နှစ်ဦးအကြားမှ ဖြတ်ဝင်လာကာ လေကား ထစ်များပေါ်သို့ သူ
 တက်သည်။ ကျွန်ုပ် ခြေထောက်တင်ထားသော လေကားထစ်၏
 အောက်အဆင့် လေကားတစ်ထစ်တွင် ဇယသီရိနှင့်၍ ရပ်လိုက်သည်။

“ရှင် ငြိမ်ငြိမ်လေးနေလိုက်၊ ကြိုးစက အထဲမှာဝင်ပြီး ညှပ်နေတယ်
 ကျွန်မ ဖြုတ်ပေးမယ်”

လေကားထစ်ပေါ်တွင် သူ ခက်ခက်ခဲခဲ၊ ခဲခဲရင်းရင်း ကြိုးစက
 ဖြေပေးသည်။ သူ့ကိုယ်ငွေ့၏ သင်ပြရန်ကို ရှုရှိုက်နေရသည်။ လက်ချင်း
 ထိမိသည်။ မျက်နှာချင်း အလွန် နီးကပ်နေသည်။ သူ့မျက်ဝန်းအိမ်ထဲ
 ကျွန်ုပ်၏အရိပ်ကိုပင် ပြန်မြင်နေရသည်အထိ။

“ခဏနေအုံးနော်၊ ဟောဒီမှာ ကြိုးစတွေလိမ်ပြီး ရှုပ်နေတာ”

ဘုရင့်သမီးတော်ဟူသော ဂုဏ်ဒြပ်နှင့် ရာဇာတို့၏ ကူခြေကို
 ဇယသီရိထံတွင် အလျှင်းမတွေ့ရ။ ဇနပုဒ် သူတစ်ယောက်လို သူ
 လွတ်လပ်ရဲတင်းစွာ လှုပ်ရှားဘိသည်။

နီလနှင့် တိဿတို့ကို ကျွန်ုပ် လှမ်းကြည့်မိသည်။ ကျွန်ုပ်၏မျက်လုံး
 များတွင် ရှက် ကြောက်ခြင်း၊ မလုံမလဲအရိပ်အငွေ့များ ပါသွားကြမည်
 မှာ သေချာသည်။ ကျွန်ုပ်ကို မော့ကြည့်နေသော သူတို့၏ မျက်နှာများ
 ပေါ်တွင်လည်း၊ ပြုံးစနဲ့အသွင်။

တစ်ကိုယ်လုံး ထူပူနေသည်။ သည်မျှ ရင်းနှီးရဲတင်းလွန်းသော

သူ့အဖေကို မနှစ်မမြို့ဖြစ်နေရင်းမှာပင် သူ့ကိုယ်သင်းနဲ့ကို တိတ်တနိုး
 နင်းသက်ရှိက်နေမိသည်။

“ကဲ...ဆင်းလို့ရပြီလေ”

ပြောပြောဆိုဆို သူ့အလျင်ဆင်းသွားသည်။ ထိုနောက် သူဝတ်လွှာ
 အပေါ်တွင် ပေကဲ့သွားသော ဆေးစုန်မှန်များကို ခါလိုက်သည်။ နင်းထိ
 ချမှန်း မသိလိုက်သော ခြေလှမ်းများဖြင့် ကျွန်ုပ် လေကားအတိုင်း
 ဆင်းခဲ့သည်။ သူ့ရှေ့တွင် ရပ်မိလျက်သာ ခေါင်းငုံ့ထားရမလား၊ သူ့ကို
 ကြည့်နေရမလား၊ သူ့ထံမှအကြည့်ကို လွှဲလျက် နီလနှင့် တိဿတို့ကို
 ကြည့်နေရမလား၊ အို...ဘယ်သူ့ကိုမှမကြည့်ဘဲ နံရံပေါ်ကပန်းချီကားကို
 ကြည့်နေရမလား၊ မိမိ၏အကြည့်ကို ဘယ်နေရာမှ အတည်တကျ
 ခြိမ်းသက်စွာ ထားရမည်မှန်း မသိတာ တစ်ဒင်္ဂ။

နလုံးသည် ဆောက်တည်မဲ့ လှုပ်ခုန်နေသည်။

နလုံးသွေးကို ပွတ်ဆွဲနေသံသည် လိုဏ်ဂူကြောင့် ပဲ့တင်မြည်
 ချည်းမည်ကိုပင် စိုးရိမ်ရတော့သည်။ တစ်ခါမှ မမြစ်ဖူးသော ဝေဒနာ။

“ဟင်...ပန်းချီကားက အပြီးသတ်နေပြီပဲ”

ဇယသီရိကမူ ကျွန်ုပ်ကို တမင်မသိကိစ္စကျွန်ုပ်ပြုလေသလား၊ ကျွန်ုပ်
 မေ့လျော့ သွားသည်လား၊ မပြောတတ်။

“ကာမ၏အရုံး”ကို မော်ကြည့်နေသည်။

သူ နောက်ဆုတ်သည်။ ပန်းချီကားအပြည့်နံရံကို ပိုဘက်ထိပ်၊
 သည်ဘက်ထိပ် လျှောက်ကြည့်ကာ တစ်ခါတစ်ရံ တစ်နေရာရာတွင်

ရပ်ကာ၊ တစ်ခါတစ်ရံ ရှေ့တိုးကာ ပန်းချီကားကို ကြည့်လေသည်။ လိုဏ်ဂူထဲတွင် သူတစ်ယောက်သာ လှုပ်ရှားနေသည်။ သူတစ်ယောက် ဆီမှသာ အသံကြားနေရသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သုံးယောက်မှာ ပကတိ မလှုပ်မရှား။

“ဟောဒီမှာ ရတီနတ်သမီးကနေပုံဟာ ဟိုနေ့က ကျွန်မပြတိ ကကွက်ပါလား။ နာဂသန္ဓေရ...ရှင်ဟာ တကယ်ထူးချွန်တဲ့ အနုပညာ ရှင်ပဲ။ ကျွန်မရဲ့ ကကြီးကို တစ်သဝေမတိမ်း တူအောင် ရေးနိုင်တယ် နီလ ပြုံး၍ ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညှိတ်နေသည်။

“အို...ဟောဒီမှာလည်း တစ်ပုံ၊ ရာဂီနတ်သမီးရဲ့ဝတ်စုံဟာ ကျွန်မဝတ်တဲ့ဝတ်စုံ အရောင်အတိုင်းပဲ၊ ခါးစည်းကြိုးနဲ့ လက်ကောင် တွေ၊ ခြေချင်းဝတ်က ချူတွေလည်း ဟိုနေ့က ကျွန်မဝတ်တဲ့အတိုင်းပဲ နံရံပန်းချီကားရှေ့တွင် ဟိုမှ သည်မှ ခေါက်တွဲလူးလာ လျှောက် သွားနေပုံမှာ ပန်းချီ ကားတစ်ချပ်ကို ကြည့်နေသော မိန်းမလူတစ်ဦးနဲ့ မတူ စစ်ထွက်မည်တပ်မဟာကြီးကို စစ်ဆေးနေသော စစ်သေနာ ပတိကြီး တစ်ဦးအလား။ ကျွန်ုပ်တို့မှာကား စစ်သေနာပတိရှေ့ မှောက် တပ်မှူးငယ်များပမာပင်။

“ဟောဒီ ရာဂီနတ်သမီးရဲ့ ဘယ်ခြေဖျားထောက်နေပုံမှာတော့ တစ်ခုခုလိုနေသလိုပဲ”

ဇယသီရိသည် နံရံထောင့်ဆီသို့ ရောက်သွားပြန်သည်။ ပန်းချီကား အောက်ခြေကို ရေးဆွဲထားသော ကောက်ကြောင်းများပေါ်သို့ သူ့ထံ

ချောင်းထောက်ကာ ကောက်ကြောင်းအတိုင်း လိုက်ရေးနေသည်။

“ဟာ...မလုပ်နဲ့...မလုပ်နဲ့ ဘုရင့်သမီးတော်”

ကျွန်ုပ်ဘေးမှ တိဿက ချောက်ချားစွာ အော်ဟစ်ရင်းသွားသည်။ ဇယသီရိနားသို့ သူရောက်သွားသည်။ ဇယသီရိက သူ့ကို နားမလည်စွာ လှည့်ကြည့်နေသည်။

“ဘုရင့်သမီးတော်...ဒီနားမှာ မနေပါနဲ့၊ ဒီနေရာမှာ ဆေးတိုက် စားထားလို့ နံရံ သိပ်ပါးနေတယ်၊ တစ်ဖက်က ဂူလိုဏ်သံကိုတောင် ကြားနေရတယ်၊ တစ်ဖက်မှာ အခေါင်းပေါက် ရှိနေတယ်၊ အဲဒီ အထဲမှာ...”

တွေဝေယစ်မှူးနေခဲ့မိသော မိမိကိုယ်ကိုမိမိ ဒေါသဖြစ်စွာဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ဇယသီရိဆီသို့ ပြေးသွားလိုက်သည်။ အန္တရာယ်ရှေ့တွင် စိတ်ချလက်ချ ထိုင်နေသော သူ့ကိုယ်စား ပြင်းစွာ တုန်လှုပ်သွားမိသည်။

“ဇယသီရိ...ဇယသီရိ ဒီဘက်ကိုလာ...”

သူ့လက်ကိုကိုင်ကာ ဆွဲခေါ်မိတော့သည်။

သူကမူ ကျွန်ုပ်တို့ ချောက်ချားမှုကြောင့် ရုတ်တရက် ထိတ်လန့် သွားရုံမှအပ ဘာမျှ မသိသောအသွင်မျိုးဖြင့် ကျွန်ုပ် ဆွဲခေါ်ရာနောက်သို့ ပါလာလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့၏ လှုပ်ရှားမှုသည် မပြောပလောက်သော်လည်း ထုံခြုံသောလိုဏ်ဂူထဲ၌မူ ပဲ့တင်သံများ ဆက်ကာ ဆက်ကာ ထွက်ပေါ်လာစေသည်။ ဇယသီရိကို ဆွဲခေါ်လိုက်ချိန်တွင် ရှေ့မှာရှိနေ

သော စုတ်တံထည့်ထားသည့်အိုးကို ကျွန်ုပ်၏ခြေထောက်နှင့် တိုက်မိသွားသည်။ အိုးသည် အရိန်ဖြင့် လိမ်စဉ်သွားကာ နံရံအောက်ခြေနှင့် ရိုက်မိလေသည်။

“ဘုရား...ဘုရား...”

နီလ၏ တုန်လှုပ်သောရေခွတ်သံ။

နံရံဆီမှ ဂူလိုဏ်သံကို အတိုင်းသားကြားလိုက်ရချေသည်။ သည်မျှ မကသေး။

ဂူလိုဏ်သံနှင့်အတူ နံရံတစ်ဖက်ဆီမှ ထူးခြားသောအသံတစ်ခု ကိုပါ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး အတိုင်းသားကြားလိုက်ရသည်။

ယင်းအသံကား...

ဒေါသကြီးစွာ တစ်ချိန်မှတစ်ချိန်ထုတ်သံ။ ထိုနောက် လုံးချောရှည်မျောသော တစ်စုံတစ်ခု ရွေ့လျားပွတ်တိုက်သွားသံ။

ကျွန်ုပ်မျက်နှာပေါ်တွင် ချွေးသီးချွေးပေါက်များ တလိမ်လိမ်ယိုလာသည်။ နီလ၏ မျက်လုံးများ ဝိုင်းဝိုင်းလည်လျက် တိဿ၏ မျက်နှာ သွေးစုတ်ဖြူရောင်လျက်။

ဇယသီရိကတော့ ဘာမျှမသိရှာ။ နီလသည် အသံထွက်လာရာ နံရံအောက်ဆီသို့ ကစဉ့်ကလျား လှမ်းကြည့်လိုက်ရင်း တိုးတိတ်စွာ သို့သော် တုန်ယင်ထစ်ငေါ့စွာ ရေခွတ် လိုက်သည်။

“အဲဒီမှာ...မြွေ...မြွေဟောက်ဖြူကြီး...ရို...ရိုနေတာ သေချာနေပြီ”

“နီလ...မင်းက ဆရာတော်ဆီသွားပါ။ တိဿက ပန်းရန် ဆရာကြီးဆီသွား။ အကျိုးအကြောင်းကို ပြောပြပြီး ဆရာတော်ကိုလည်း ဒီကိုပင့်ခဲ့။ တိဿ ပန်းရန်ဆရာကြီးနဲ့ သူ့တပည့်တွေကိုခေါ်ပြီး အမြန် ဆုံးလာခဲ့။ ဒီအထဲမှာ တို့ထင်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်နေပြီဆိုတာ ပြောပြ၊ ဒီနံရံလိုဏ်ဂူကို ပြင်ပစ်ရမယ်၊ အို...ဒီကိုသာ ခေါ်လာခဲ့”

“ဆရာကကော... ဆရာရော ဘုရင့်သမီးပါ ဒီအထဲမှာ နေပါနဲ့၊ ဂူအပြင်ထွက်နေ ကြပါ”

“ငါပြောတဲ့အတိုင်း မြန်မြန်သွား၊ ငါတို့ အပြင်ထွက်နေမယ်၊ စိတ်ချ”

“ကျွန်တော်တို့သွားမယ် ဆရာ၊ ဆရာတို့ ဒီနေရာမှာ နောက်ထပ် တစ်စုံတစ်ခုမှ လက်တစ်ဖျစ်တောင် မနေနဲ့နော်”

“အေးပါ...၊ စိတ်ချသွား”

နီလနှင့် တိဿတို့ ပြေးထွက်သွားကြသည်။

“ကဲ...လာ ဇယသီရိ၊ အပြင်သွားကြရအောင်...”

တင်းကျပ်စွာ ဖျစ်ညစ်ဆုပ်ကိုင်ထားဆဲ သူ့လက်မောင်းကိုဆွဲ၍ နီလ ခြေလှမ်းပြင် လိုက်သည်။ ဇယသီရိ မရွေ့လျား၊ ခိုင်မာစွာ အမြဲရပ်နေသည်။

“နေပါအုံး...နာဂသုန္ဒရရယ်၊ ဘာတွေ ဖြစ်နေကြတာလဲ” အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာ ရှိလှချေသည်။ ကျွန်ုပ် သည်းမခံနိုင်တော့။

“ဘာတွေ ဖြစ်ရမလဲ၊ စောစောက နံရံတစ်ဖက်ဆီကအသံက”

မကြားလိုက်ဘူးလား။ တစ်ခါမှတစ်ခါထုတ်တဲ့အသံ၊ ပြီးတော့ ခွေအိပ်
နေရာကနေပြီး ဒေါသတကြီးနဲ့ ကိုယ်လုံးကို ဆန့်ထုတ်လိုက်တဲ့ အသံ၊
မြွေဟောက်ဖြူကြီးလေ... မြွေဟောက်ဖြူကြီး”

“မြွေဟောက်ဖြူကြီး... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ... ဇယသီရိနဲ့ နံရံတစ်ချပ်လေးသာခြားခဲ့တဲ့
အန္တရာယ်၊ ဒီအကောင် ကြီးတွေဟာ အာဂျန္တာတောင်ကုန်းရဲ့တွေထဲမှာ
နစ်ပေါင်းများစွာ ခိုအောင်းနေကြတယ်ဆိုတာ ဘုရင့်သမီးတော်
မသိဘူးလား”

“ကျွန်မ သိပါတယ်လေ”

ဘုရင့်သမီးတော်ကို ကျွန်ုပ် နားမလည်နိုင်တော့။ ထိတ်လန့်ခြင်း
အရိပ်အငွေ့လောက် မျှပင် သူထဲ၌ မတွေ့ရ။ ပီဘီ ဆန့်ကျင်စွာပင်
ပြုံးရယ်ရွှင်မြူးဟန်ကို သူ့မျက်နှာပြင်၌ တွေ့ရသည်။ ဘုရင့်သမီးတော်
သည် တန်ခိုးရှင်တစ်ပါးသော်လည်းကောင်း၊ ရူးသွပ်သူနေသူသော်
လည်းကောင်း ဖြစ်ရမည်။

“အပြင်ထွက်နေကြရအောင်... ဇယသီရိ၊ လာ...”

“အို... ကျွန်မလက်မောင်းကို ရှင်ဆုပ်ကိုင်ထားတာ ကြာလှ
ပကော”

အယောင်ယောင် အမှားမှား လွတ်လိုက်မိသည်။

သူက ကျွန်ုပ်ကို တည်မတ်စွာ စူးစိုက်ကြည့်ရင်း ပြုံးလေ၏။

“နာဂသုန္ဒရရယ်...”

ရှိန်းမြနွေးထွေးစွာ သူခေါ်သည်။

“အာဂျန္တာ ဘုရင့်သမီးတော်ဖြစ်တဲ့ ကျွန်မ ဇယသီရိဟာ
အိပ်တိုင်းပြည်ထဲက ရေမြေဒေသတွေအကြောင်းမသိဘဲ ရှိပါ့မလား။
အာဂျန္တာတောင်ကုန်းလို ဖာရိုက်ကုန်းထဲမှာ နေတတ် တဲ့
ဆင်မတန်အဆိပ်ပြင်းတဲ့ မြွေဟောက်ဖြူကြီးတွေအကြောင်းကိုလည်း
မသိဘဲ ရှိပါ့ မလား။ ဒါပေမဲ့ မြွေဟောက်ဖြူကြီးတွေဟာ
သူတို့ဘာသာသူတို့ နေကြတာပဲ၊ ဘာမှ အန္တရာယ် မရှိပါဘူး။
ပြာစမ်းပါ... ဒီမြွေဖြူတွေကို ရှင် ကြောက်နေသလားဟင်”

ရှင် ကြောက်နေသလားတဲ့။ မသိတာ ဆိုးရွားလှတဲ့
အမေးခွန်းကြောင့် ကျွန်ုပ်ရင် ထဲမှာ ဖျဉ်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။
အမေးစကားသည် ကျွန်ုပ်ကို ပုတ်ခတ်လိုက်သည့်အလား ပင်။
အိုးထိုးဝှေ့တက်လာသောစကားလုံးများကို မျိုသိပ်တားဆီးရန် ကျွန်ုပ်
ကြိုးစားတော့။

“ဟာ... ကြောက်နေသလားတဲ့... ဟုတ်လား၊ မြွေဖြူတွေကို
မျှပ်က ကြောက် နေသတဲ့ လား။ နာဂသုန္ဒရသား
ကယ်ကြောက်ရိုးမန်ရင် ရက်ပေါင်းများစွာ ဟောဒီဂုဏ်မှာ လာနေပြီး
အိပ်ခိုအိပ်ရာပြည့် ပန်းချီကားကြီးတွေကို မရေးဘူး၊ နားလည်သလား
ရှင် သမီးတော်၊ ပြင်ပလေမရှိ နေရောင်ခြည်မရှိ မီးတိုင်အလင်းကိုပဲ
ရောင် ညဉ့်ရောင်ထား ပြီး လူတွေနဲ့မတွေ့ဆုံဘဲ ဒီအထဲမှာလာနေတဲ့
အစ်ယောက်က ကြောက်ရမတဲ့လား”

ကျွန်ုပ်၏အသံ ဂူထဲတွင် ဟိန်းထွက်နေသည်။

“ဒါဖြင့် ဘာကြောင့် အထိတ်တလန့်တွေဖြစ်ပြီး ဂူအပြင်ထွက်ကြီးစားနေရတာလဲ၊ ဘာကြောင့် ကျွန်မကို မလွှတ်တမ်း ဖျစ်ညှစ်ပြီး ဆွဲခေါ်နေရတာလဲ၊ ဘာကြောင့် ဆရာတော်နဲ့ ပန်းရန်သမားတွေကို အခေါ်လွှတ်ရတာလဲ ပြောလေ...”

“မင်းအတွက် စိုးရိမ်လို့”

ကျွန်ုပ်၏အဖြေ ပဲ့တင်ထပ်မဆုံးမီမှာပင် သူ ထပ်မေးသည်။

“ဘာကြောင့် စိုးရိမ်ရသလဲ နာဂသုန္ဒရီ”

ရုတ်ခြည်းတောက်ပြောင်လာသော မျက်ဝန်းအိမ်အရ လူးလွန်ယှက်ပြာသွားကြသည့် မျက်တောင်ကော့ကြီးများ ပွင့်အားနီမြဲသော နှုတ်ခမ်းလွှာ၊ သွေးရောင်လျှမ်းသွားသော ပါးပြင်နှစ်ဖက်။

လောကတွင် အဆိပ်အပြင်းဆုံးမြွေဟောက်ဖြူနှင့် ရင်ဆိုင်နေရ ဖြစ်ကြောင်း တစ်မဟုတ်ချင်း ကျွန်ုပ် သိလိုက်လေပြီ။

သို့သော် သိနေရင်းမှာပင် ထိုမြွေဟောက်ဖြူ၏အဆိပ်ကို ကျွန်ုပ် စိုးစဉ်းမျှ မကြောက်ရွံ့ကြောင်း မိမိကိုယ်မိမိ တွေ့နေရပြန်သည် ဟုတ်သည်။ အဆိပ်အပြင်းဆုံး။ သို့သော် တိမ်းမူးညွတ်နူးဖွယ် အကောင်းဆုံး သူ့ကို ကျွန်ုပ် မကြောက်၊ ကြောက်စရာမဟုတ် အကြောက်တရားမဟုတ်။ သည်အရာသည် အကြောက်တရားမဟုတ် သည်အရာသည် အချစ်။

တင်းကျပ်စွာ ယှက်လိမ်ပွေ့ဖက်လာသော လက်မောင်းအဖုံ

အသံတိတ်ပြီမိသည်။ မြွေဟောက်ဖြူတစ်ကောင်၏ ရစ်ပတ်မှုကို ကျွန်ုပ် သိသော် မြွေဟောက်ဖြူအကောင် ပေါင်းများစွာ၏ ရစ်ပတ်ခြင်းထက် ပို၍ တင်းကျပ်သောရစ်ပတ်မှုမျိုး ဖြစ်နိုင်သည်။

“နားထောင်စမ်းပါ အချစ်ရယ်၊ ကျွန်မဟာ အနုပညာရှင်တစ်ယောက်ပါ၊ လောကမှာ ဇယသီရိဆိုတဲ့ မိန်းမသားတစ်ဦးရဲ့ဘဝကို ကျွန်မရလာတဲ့အခါမှာ ဒီဘဝအပေါ် ကျွန်မ အမြတ်နိုးဆုံးက ဘာရင့်သမီးတော်အဖြစ်လည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ အာဂ္ဂန္တရဲ့ အလှဆုံးကေရီဆိုတဲ့အဖြစ်လည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မအမြတ်နိုးဆုံးဟာ အနုပညာရှင်ဆိုတဲ့ဘဝပါ၊ ဒါထက် ပိုပြီး မြတ်နိုးစရာကောင်းတဲ့ဘဝကို ကျွန်မ မသိတော့ပါဘူး”

သူခံတွင်းမှာ ထွေးနွေးသင်းမြဲအနံ့နှင့်အတူပင် သူစကားလုံးများ ခွန်အားကြီးမား လှချေသည်။

“ဒါပေမဲ့ အခုတော့လေ ကျွန်မကိုလည်း အနုပညာရှင်တစ်ဦးဆိုတာကလွဲပြီး တခြားဘာကိုမျှမသိတဲ့ လူသားတစ်ယောက်ကို တွေ့လာရတယ်၊ အဲဒီလူရဲ့ အနုပညာရှင်စိတ်နည်းကို ကျွန်မ သဘောကျမိတယ်၊ ပြီးတော့ သူ့ရဲ့အနုပညာကို အံ့ဩလေးစားမိတယ်၊ နောက်ဆုံးတော့ အဲဒီလူနဲ့ အနုပညာရှင်ဘဝနဲ့ ကျွန်မဘဝကို ပေါင်းစပ်ချင်လာတယ်တဲ့၊ ကဲ... ပြောစမ်းပါ နာဂသုန္ဒရီရယ်၊ ဒါဟာ အချစ်ပဲလား”

ကျွန်ုပ် ဘာမှမပြောနိုင်။

“ရှင်နောင်ခွဲတဲ့ ကျွန်မဘဝဟာ သူညီပဲ နာဂသုန္ဒရီ ကျွန်မဟာ
ရှင်အတွက် ဘုရင့်သမီးတော်မဟုတ်ဘူး။ အလုပ်အကျွေးလုပ်ကျွေး
မယ့် “ကျွန်မ”သာဖြစ်တယ်”

တစ်ခါမှ မတွေ့မမြင်ဖူးသော တက်ကြွသည့်အလှကို ကျွန်
သတိလက်လွတ်ငေး ကြည့်နေမိသည်။ စက္ခုအာရုံမှာ ဝေဝါးမှုန့်
သွားလိုက်၊ ကြည်လင်လင်းပြတ်လာလိုက်။

ဇယသီရိ၏မျက်နှာပြင်ကို ငေးကြည့်နေရင်းမှာပင် ပခုံးပြင်
ကျော်လျက် နောက်ဘက်မှာတွေ့နေရသော မြင်ကွင်းကား တစ်စတစ်
ထင်ရှားလာသည်။

“ကာမ၏အရုံး” ပန်းချီကား။

တဏှာ၊ ရတီ၊ ရာဂ၊ နတ်မိမယ်တို့၏ မာယာအကများ၊ အထူးထူး
အပြားပြားသော ညှို့ငှင်ဖမ်းစားမှုများ၊ ကျော့ကွင်းများ၊ နောင်ကြိုးများ

သူတို့ရှေ့မှာတွင်မှု သုံးလောကထွတ်ထား ဗုဒ္ဓရှင်တော်ဘုရား
မဟာဣန္ဒြေသည် ကိုယ်တော်အလုံးကို စီးဖြန့်နေသည်။ အမှောင်တံခါး
ကိုဖွင့်ရန် ကြိုးစားနေကြသည့် အဝိဇ္ဇာသမီးသုံးဦးကို လျစ်လျူ
ထားသည်။

“ငါသည် ကိလေသာကို ပယ်ဖြတ်ပြီးပြီ၊ ငါသည် ကိလေသာ
လွန်မြောက်ခဲ့ပြီ၊ သင်တို့သည် ငါထံ၌ အချည်းနှီး” မြွက်ဟသယောဂီ
နုတ်ခမ်းတော်အစုံ”

“ကာမ၏အရုံး”

တဏှာနတ်မိမယ်၏ကိုယ်ဟန်၊ ရတီနတ်မိမယ်၏လက်ဟန်၊
ရာဂ၊ နတ်မိမယ်၏ ခြေဟန်တို့မှာ ဇယသီရိ၏ကိုယ်ပွားများ ဖြစ်ချေသည်။
အကကိုကြည့်ပြီး ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် သုံးဦးထံ၌ သူကကြိုးများကို ခွဲဝေ
လှုပ်ရှားစေခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ်ကြည့်ခဲ့ရသော သူ့အကကို ကျွန်ုပ်စုတ်
တံကို လက်ဖြင့် နံရံပေါ်၌ အသက်သွင်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဇယသီရိသည် နံရံပေါ်မှာလည်း ရှိနေသည်။

တဏှာ၊ ရတီ၊ ရာဂ၊ တို့ဘဝနှင့် တည်ရှိနေသည်။

ဘုရား ဘုရား

ကျွန်ုပ်၏ ပန်းချီကားလောကမှ နက်ရှိုင်းခြင်းမရှိသော
ကျွန်ုပ် . . .

“ကာမ၏အရုံး” လောက်မှ အသိဉာဏ်မရှိသော ပန်းချီဆရာ
ပါကလား။

ပန်းချီကားသည် ပန်းချီဆရာကို လှောင်ပြောင်နေလေသည်။
ဆေးရောင်များသည် ဆေးရောင်ဖန်တီးသူကို ပြက်ရယ်ပြုနေကြလေ
သည်။

မျက်လုံးအစုံကို တစ်စုံတစ်ခုဖြင့် ရိုက်ပုတ်လိုက်သလို အထိတ်
တလန့် နိုးကြားသွားသည်။ မနောစက္ခုဝိညာဏ်တွင် အလင်းတစ်ခု
ဝင်းပစ္စာ ဖြစ်ထွန်းသွားသည်။

အင်အားများစွာသည် အရပ်ဝန်းကျင်အားလုံးမှ စီးဝင်လာကြ
သည်။ ကျွန်ုပ် မိမိကိုယ်မိမိ တွေ့ရှိပြီ။

“ဘုရင့်သမီးတော် ဒီအထဲမှာ အန္တရာယ်များလွန်းပါတယ်၊ အပြင် ထွက်နေပါ”

ဆတ်ခနဲ သူ့ခွာ၍ ကျွန်ုပ်ကို မော့ကြည့်သည်။ နားမလည်သော မျက်လုံးများ...။

“ရှင် ကျွန်မပြောတာတွေကို နားမလည်ဘူးလားဟင်”

“ဘုရင့်သမီးတော် အပြင်ထွက်နေပါ”

“ကျွန်မကို နားမလည်ဘူးလားဟင်”

“ကျုပ် အားလုံးနားလည်ပါတယ် ဘုရင့်သမီးတော်၊ ဒါပေမဲ့ အားလုံးထက် ပိုနားလည် ထားတဲ့အရာတစ်ခုလည်း ရှိပါတယ်၊ အဲဒီအရာမှတစ်ပါး ကျုပ်နဲ့လုံးသည်းပွတ်ထဲမှာ ဘာမှ မရှိနိုင်ဘူး ဘုရင့်သမီးတော်”

“ဘာကို ပြောတာလဲဟင်”

“ဘုရင့်သမီးတော်က ကျုပ်ထက်ပိုပြီး ဉာဏ်ပညာ အလိမ္မာကြီး သူပါ။ ကျုပ် ရိုးသားရှင်းလင်းစွာ ပြောပါမယ်၊ ကျုပ်ဟာ ပန်းချီပညာကို ကျွမ်းကျင်ပါတယ်၊ အကပညာကို နားမလည်ပါဘူး၊ အင်း...အက ပညာကို ချစ်မြတ်နိုးသူလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ်ဘဝမှာ ကျုပ်နဲ့လုံး သားထဲမှာ သမီးတော်လိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးအတွက် နေရာမရှိပါဘူး”

“ကျွန်မ နားမလည်ဘူး၊ ကျွန်မ နားမလည်တော့ဘူး”

“ဘုရင့်သမီးတော် နားလည်နိုင်ပါတယ်လေ၊ ကျုပ်ဘဝမှာ ဗုဒ္ဓ တရားတော်မှတစ်ပါး အခြားဘာကိုမှ လက်မခံနိုင်ပါဘူး”

“ဗုဒ္ဓတရားတော်...”

“ကာမ၏အရှုံး ပန်းချီကားကို ပြန်ကြည့်ပါ ဘုရင့်သမီးတော်၊ အဲဒီထဲက အတု မရှိတဲ့ ဗုဒ္ဓတရားတော်ရဲ့ အဆုံးအမသည်သာလျှင် ကျွန်ုပ်ရဲ့တစ်ခုတည်းသော လဲလျောင်းနားခိုရာ ဖြစ်ပါတယ်”

“ကျွန်မ ရှင့်ကို...”

မျက်ရည်ပေါက်ကြီးများ လိမ်ဆင်းလာသည်။

သူသည် သည်းထန်စွာ ရှိုက်ငိုနေပြီ။

လှပလွန်းသောမိန်းမတစ်ဦး၏ မျက်ရည်များသည် ဤမျှ တန်ခိုးအင်အားကြီးမားလိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ် မထင်ခဲ့။ သူမပြင် နှစ်ဖက်ပေါ်သို့ တလိမ့်လိမ့်ဆင်းလာသည့် မျက်ရည် ပေါက်ကြီးများကို ကြည့်ရင်း ရင်ထဲမှာ ခြောက်သွေ့ပူပြင်းလာသည်။ ကြော့ကွဲထိခိုက်စွာ ရှိုက်ငိုနေသော သူ့အသံကို နားထောင်ရင်း ကျွန်ုပ်မှာ မောဟိုက်လာ သည်။ သူ့ကို ဤသို့ သိမ့်သိမ့်ငိုကြွေးစေအောင် ကျွန်ုပ် ပြုလိုက်မိပြီ ဟူသောအသိကြောင့်လည်း စိတ်ထိခိုက်မိသည်။ ဇယသီရိကို ချောမော နေသည်လား။ သူ့မျက်ရည်တွေကို သုတ်ပေးရမည်လား။ ရှိုက်သံနှင့်အမျှ ထုတ်ခါနေသော သူ့ပခုံးများကို ဆုပ်ကိုင်၍ သူ့အင်္ဂုလိတံစေ့ရန် ဆောင်းဖျရမည်လား။ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်ပင် ဘာလုပ်ရမန်းမသိ။

သူ ရုတ်ခြည်း အင်္ဂုလိတံသွားသည်။

မျက်ရည်တို့ ဖွဲ့အိုင်နေဆဲ၊ မျက်လုံးရွှေကြီးများဖြင့် သူ ကြည့်သည်။ ဆောက်ပစ္စန်းဆိုသော မျက်ဝန်းအိမ်တို့မှာ လှပလိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။

ဆွဲဆောင်နိုင်အား ကြီးမားလွန်းသော သူမျက်လုံး အငွေ့တိုက်မှု လွှဲဖယ်ရုန်းထွက်ရန် ကြိုးစားနေသည့်ကြားထဲက ထိုအလှကို ငြင်းပယ်ရန် မစွမ်းသာ။

သူ ပြီးသည်။ အို...မျက်ရည်တွေနှင့် ပြီးနေသည်။ အငိုကြားထဲမှ ဖူးပွင့်လာသော အပြုံး။

ဆောင်းငွေနှင်းမှုန်တွေကြားထဲမှ နေခြည်တစ်စ ထိုးကျလာခြင်း သူနှုတ်ခမ်းမြှာတို့ ပွင့်အာလာကြသည်။

“ရှင်ကို ကျွန်မ သိပ်ချစ်တယ် နာဂသုန္ဒရီ”

သူ ရယ်သည်။ သူ ရှုသွပ်သွားပြီလား သို့တည်းမဟုတ် ကျွန်ုပ်တို့ ဆွဲအသွားပြီ လား။

ကျွန်ုပ်၏ပါးပြင်နှစ်ဖက်ပေါ်တွင် သူ့လက်ဖဝါးနှစ်ခု၏ နူးညံ့သော အထိအတွေ့ကို ခံစားလိုက်ရသည်။ တဖြည်းဖြည်းနီးကပ်လာသော သူ့မျက်ဝန်းစူးစူးရဲ့တို့ဆီမှ အငွေ့တ ခြောင်းခြောင်း ထွက်ပေါ်လာသည့် ဟု ထင်ရတော့သည်။

“ပြောစမ်းပါ။ ရှင် ကျွန်မကို ချစ်နေတယ် မဟုတ်လား”

နောက်ဆုံးကြွင်းကျန်ရစ်ခဲ့သော မျက်ရည်နှစ်စ သူ့မျက်ဝန်းထဲက လိမ့်ဆင်း သွားသည်။

ပါးပြင်ပေါ်သို့ နှစ်သွယ်ပြိုင်ကျသွားသည့်မျက်ရည်များကို ကျွန်ုပ် လိုက်ကြည့်နေမိသည်။ တောက်ပြောင်သော မျက်ရည်ဥထဲ နှစ်ခုသည် သူ့မျက်နှာစွန်းတွင် ခေတ္တမျှတွဲနေ ကြပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့

လက်ခုံပေါ်သို့ ပြုတ်ကျသွားလေသည်။ ပူနွေးသောမျက်ရည်စများ။

“ပြောစမ်းပါ။ ရှင်လည်း ကျွန်မကို ချစ်နေပါတယ်၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လားဟင်၊ ရှင်ရဲ့ နပျိုတဲ့မျက်နှာပြင်ပေါ်မှာ၊ ရှင်မျက်လုံးတွေထဲမှာ၊ ရှင်နှုတ်ခမ်းတွေပေါ်မှာ အချစ်ကို ကျွန်မ တွေ့နေပါတယ်၊ ရှင်ကိုယ်ရှင် ဖုံးကွယ်နေတာ မဟုတ်လား၊ ရှင်နဲ့လုံးသားကို ရှင် လိမ်ညာဟန်ဆောင် နေတာ မဟုတ်လားဟင်”

နလုံးခုန်သံကို အတိုင်းသားကြားလာရသည်။ ရက်ကြောက် ခြင်းသည် ပြင်းစွာသော အပူငွေ့နှင့်အတူ တစ်ကိုယ်လုံးပြန့်လာ နေသည်။ သူ့အကြည့်သည် ကျွန်ုပ်အသည်းနလုံး ပေါ်သို့ကျရောက် နေပြီ ထင်သည်။

“ပထမဆုံး စတွေ့ကတည်းက ရှင် ကျွန်မကို စွဲလမ်းခဲ့တာ မဟုတ်လား၊ ဟိုလောက်က ပေါ်ကနေ ရှင် ကျွန်မကို လှမ်းကြည့်လိုက်တဲ့ အကြည့်ထဲမှာ ရှင်ရဲ့အချစ်ကို ကျွန်မ မြင်လိုက်ပါတယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်မရဲ့နှုန်းဆောင်ထဲကိုလိုက်ပြီး အကတွေ့ကိုကြည့်စဉ်ကလည်း ရှင်ဟာ အနုပညာရှင်တစ်ဦးရဲ့ မျက်လုံးထက်ပိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်တွေနဲ့ ကျွန်မကို ငေးမောနေခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူး...မဟုတ်ဘူး...” အော်ဟစ်ရန် ကြိုးစားကြည့်သည် မရ။ အသံတို့ ပျောက်ဆုံးနေသည်။ ငြင်းဆန်ပစ်ရန် စကားလုံးများကို ရှာမတွေ့။

“ဒီမယ် နားထောင်စမ်းပါ အချစ်ရယ်၊ ကျွန်မကို ဘုရင့်သမီးတွေက

ဆိုတဲ့ ဂုဏ်ခြပ်ကြောင့် ရှင်အချစ်ကို ရှင်ဖုံးကွယ်ဖို့ ကြိုးစားနေတာပါ။ အဲဒီဂုဏ်ပုဒ်တွေကအားလုံးကို ရှင်ခြေထောက်အောက်မှာ ကျွန်မ ပစ်ချထားလိုက်ပြီလေ။ နာဂသုန္ဒရရယ်၊ ငယ်သီရိရယ်၊ ပြီးတော့... အနုပညာရယ်၊ ဒီသုံးခုပဲ ရှိတော့တယ်လေ”

လွင့်စဉ်တော့မည့်ဆဲဆဲ သတိတရားကို ခက်ခဲစွာ လိုက်ရှာယူရသည်။ အသက်ရှူ ရသည်မှာပင် မဝ။ အို... အသက်ပင် မရှူမိဟု ထင်သည်။ နှစ်မြှုပ်တတ်သော ရေသေ အိုင်ထဲမှာ ကူးခတ်နေရသလိုပင်။

“ပြီးတော့လေ ကာမ၏အရုံး ပန်းချီကားထဲက နတ်သမီးသုံးပါး နဲ့ပုံကိုရေးခဲ့တဲ့ တစ်ချိန်လုံး ကျွန်မဟာ ရှင်ရင်ထဲမှာရှိနေတယ် မဟုတ်လား။ ရင်ထဲမှာရှိနေလို့သာ အဲဒီ အလျဉ်းတွေက ရှင်ရဲကျွမ်းကျင်တဲ့ လက်ချောင်းတွေအပေါ် စီးဝင်သွားပြီး ဒီလိုပုံတွေကို ရေးဖြစ်ခဲ့တာ မဟုတ်လား”

“ကာမ၏အရုံး”...တဲ့။

နှစ်မြူအံ့ဆဲဆဲတွင် မြက်တစ်ပင်ကို ရလိုက်ပြီ။ အမှောင်ထဲမှာ လွင့်နေစဉ် အလင်းတန်းလေးတစ်ခုကို ပြက်ခနဲ မြင်လိုက်ရပြီ။

သူ့လက်ကို ဖြုတ်လိုက်သည်။ နံရံပန်းချီကားဆီသို့ ကျွန်ုပ် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ပန်းချီဆရာက မိမိရေးဆွဲခဲ့သော ပန်းချီကားကို ပြန်၍ သုံးသပ်ရန် ကြည့်ခြင်းမျိုးမဟုတ်။ မိမိ၏ပန်းချီကားထဲမှ ခွန်အားတစ်ခုခုကို ဖမ်းယူဆုပ်တွယ်ရန် ကြည့်ခြင်းမျိုး။

နတ်သမီးသုံးပါးအလယ်မှ ရှင်တော်ဗုဒ္ဓသခင်။

အလွန်ရိုးစင်းသော ဆုတောင်းတစ်ခုကို ကျွန်ုပ်စိတ်ထဲမှာ အာရုံပြုမိသည်။

“ဘုရားတပည့်တော် နာဂသုန္ဒရသည် မိမိတတ်ကျွမ်းရာပညာရပ်ကို အသုံးပြုလျက် စေတနာနှင့် သဒ္ဓါကိုဖြစ်စေကာ အရှင်ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်အား ပူဇော်ရိုခိုးခဲ့ပါသည် ဘုရား။ ဤသို့ ပူဇော်ခြင်းကြောင့်...”

အလင်းတန်းသည် ရုတ်ခြည်းပင် ကျယ်ပြန့်ဖြစ်ထွန်းလာကာ အမှောင်ကို ဝါးမျှိုသွားလေသည်။ ကျွန်ုပ်သွားရမည့်လမ်းကို ပြက်ပြက် ထင်ထင် သိပြီ။

ဘုရင်သမီးတော်ကို ကျွန်ုပ် မျက်နှာချင်းပြန်ဆိုင်လိုက်သည်။ ဆောက်တည်မှု မရပေပြီ။

“ဘုရင်သမီးတော် ကျွန်ုပ်တို့ ဒီအထဲက ထွက်ကြပါစို့”

သူ့မျက်နှာတစ်ပြင်လုံးသွေးရောင်လွန်းပြီး ချက်ချင်းပင် သွေးဆုတ်ဖြူရောင်သွားလေသည်။

“ရှင်...ရှင်...”

“ဟော...ဟိုနေရာမှာ မြွေဟောကဖြူရီနေတယ် ဘုရင်သမီးတော်၊ ဒီထဲမှာ အန္တရာယ်ကြီးပါတယ်၊ လာ...အပြင်သွားစို့”

သူ့လက်မောင်းကို ဆွဲကိုင်ကာ ကျွန်ုပ် ဂူပေါက်ရှိရာသို့ လာခဲ့သည်။

“အို...ကျွန်မကို ရှင်...ရှင်...”

သူ ရုန်းကန်နေသဖြင့် ခက်ခက်ခဲခဲ ဆွဲခေါ်နေရသည်။

“နာဂသုန္ဒရယ်...ကျွန်မဟာ ဒုက္ခသည်ပါ။ ဒီဒုက္ခကို ရှင် တစ်ယောက်သာ ပျောက် ကင်းသွားအောင် လုပ်နိုင်ပါတယ်။ ကျွန်မဟာ ရှင်ဆီကအချစ်ကို ငတ်မွတ်နေတဲ့သူပါ”

ရုန်းကန်ရင်း သူ တတွတ်တွတ် ပြောနေပြန်သည်။

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ ဘုရင့်သမီးတော်၊ ဒီဒုက္ခတွေကနေ လွတ်ကင်း အောင်လုပ်ဖို့ နည်းလမ်းကတော့ အမှန်တကယ် ရှိနေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီနည်းလမ်းအဖြေဟာ ကျုပ် မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီဒုက္ခရဲ့အကြောင်းရင်းက ကာယက သူခကို တပ်မက်တဲ့ အာသာရမ္မက်ပါ။ ဒီအကြောင်းတရားကို ဖျက်ပယ်လိုက်ရင် ဒုက္ခလည်း ပျောက်ကွယ်သွားမှာပါ”

“အို...မသိဘူး၊ မသိချင်ဘူး”

“နားထောင်စမ်းပါ ဘုရင့်သမီးတော်၊ ကျုပ်တို့ဟာ...”

သူက ငြင်းဆန်ရုန်းကန်လိုက်၊ ကျွန်ုပ်က ဆွဲခေါ်လိုက်ဖြင့် ဂူထဲမှာ ပဲ့တင်သံများ မစဲတော့။

“တဏှာကြောင့် ဝေဒနာကို ခံစားရတယ်၊ ဝေဒနာကြောင့်ပဲ တဏှာတိုးပွားရတယ်၊ ဒါဟာ အတွင်းရုပ် အာယတနနဲ့ အပူရုပ်အာယတန နှစ်ပါး ထိခိုက်ကြတဲ့ဒဏ်ချက်ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ကာယဝိညာဉ်စိတ် ပါ။ အခု ဘုရင့်သမီးတော်ဆီမှ ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့စိတ်ဟာ သမီးတော်ရဲ့ ဂိုဏ်းသန္တာန်အတွင်းမှာ ရှိနေတာမဟုတ်ပါဘူး၊ အခြားအရပ်ကနေပြီး

ရောက် လာတာလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ထိခိုက်ဆဲခဏမှာ ပေါ်လာတာပါ။ ဒါကို နားလည်လိုက်စမ်း ၊ ဒီဝေသနာဆိုတာဟာ...”

“နာဂသုန္ဒရ...ရှင် ကျွန်မကို လွှတ်လါ၊ ဖယ်ပါ”

သူ အော်ဟစ်လေတော့သည်။ ကျွန်ုပ်ကိုလည်း သူ့ကို ဖျောင်းဖျံ ရန်နှင့် မိမိကိုယ် ကိုမိမိ အားပေးရန် ကျွန်ုပ်သိရှိထားသော ဓမ္မအချို့ကို တတွတ်တွတ် ပြောနေတော့သည်။

ဂူဝ၏ အခြားတစ်ဖက် ဂူများဆီမှ ခြေသံများကို ကြားရလေပြီ။ နီလနှင့် တိဿတို့ ဆရာတော်နှင့် ပန်းရန်ဆရာကြီးကို ခေါ်လာ သည့်...ခြေသံများပင်။

“ကြားလား ဘုရင့်သမီးတော်၊ ဆရာတော်တို့ လာနေကြပြီ”

“မလိုက်ဘူး၊ ရှင် ကျွန်မကို မထိပါနဲ့၊ ကျွန်မ...”

သူ ဆောင့်၍ ရုန်းလိုက်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်လက်ထဲမှ လွတ်သွား သည်။ ညှိုးငယ်လှသော သူ့အလှကို ကျွန်ုပ် ကြင်နာစွာ ကြည့်မိသည်။ မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့်အုပ်လျက် သူ သည်းထန်စွာ ငိုကြွေးပြန်လေ သည်။

“နာဂသုန္ဒရ...”

အက်ကွဲတုန်ယင်စွာ သူ ရေရွတ်သည်။

“ကာမ၏အရူးထဲမှာ ဟို...တဏှာ၊ ရတီ၊ ရာဂါတို့ ဘယ်လောက်ပဲ လှပစွာ ကပြနေပေမယ့် ရှင်တော်ဗုဒ္ဓက မတုန်မလှုပ်၊ မဖောက်မပြန် သလိုပဲ ရှင်ကလည်း...ကျွန်မကြောင့် ဘယ်တော့မှ မတုန်မလှုပ်ဘူးလေ”

ဟုတ်လား...

“အို...မနှိုင်းအပ်၊ မယဉ်အပ် ဘုရင့်သမီးတော်”

“ကျွန်မ သိပါပြီလေ၊ ဒီတစ်သက်မှာ ရှင့်အချစ်ကို ကျွန်မ မရနိုင်တော့ဘူးဆိုတာ သိပါပြီ၊ ကောင်းပါပြီ အချစ်ရယ်၊ ကျွန်မ ရှင့်အနုပညာကိုပဲ ချစ်မြတ်နိုးနေပါတော့မယ်”

ဘယ်လိုမှ မမျှော်လင့်မိသော အဖြူအမူတစ်ခု၊ သူ ကျွန်ုပ်ဆီ ပြေးလာသည်။ ထိုနောက် ကျွန်ုပ်၏ လက်အစုံကိုကိုင်ကာ လက်ဖဝါး လက်ဖဝါး နေရာအနှံ့အပြား သူ နမ်းရှုပ်သည်။ လက်နစ်ဖက်စလုံး မျက်ရည်များဖြင့် ရွှဲစိုသွားသည်။

ထိုနောက်...

“ဇယသီရိ...ဇယသီရိ...”

ကျွန်ုပ်အသံ ဘယ်လောက် ကျယ်သွားသလဲ မသိ။ ဂူတစ်ခုလုံး ပဲ့တင်ဟည်သွားသည်။ သူ့ဆီသို့ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးဝင်သွားလိုက်သည်။ သူ မိုက်မဲလွန်းလေစွ။

“ဇယသီရိ...ဒီကိုလာ...ဒီကိုလာ...”

ကျွန်ုပ် နောက်ကျသွားပေပြီ၊ ပန်းချီကားထောင့် အောက်ခြေဆီသို့ သူ ပြေးသွားသည်။ လွင့်စင်သွားသော စုတ်တံထည်သည်အိုးသည် နံရံအောက်ခြေသို့ အရှိန်ပြင်းစွာ ထိုးဆောင့်သွားသည်။ စောစောက ကျွန်ုပ်ခြေထောက်ဖြင့် တိုက်မိပြီး လွင့်စင်ထိခိုက်မိသောနေရာ၊ လိုဏ်ဂူထွက်သောနေရာ။ ပါးလွှာသော နံရံမျက်နှာပြင်...

“ဇယသီရိ...”

နံရံမျက်နှာပြင် ကွဲထွက်သွားသောအသံ။ ထိုနောက်... အင်တေအပိုင်းအစများ တဖွားဖွားလွင့်စင်သွားပြီး ဆွတ်ဆွတ် ဖြူသော ကိုယ်လုံးကြီးတစ်ခု လူးလူးလိမ့်လိမ့် ထွက်လာသည်။ အခြားဖျား ကိုယ်ပိုင်း ဦးခေါင်း...

ရဲရဲနီသော မျက်စိကြီးများ၊ ရဲရဲနီသော အာခံတွင်း၊ ဖွေးဖွေးဖြူသောအစွယ်၊ တဖျတ်ဖျတ်လှုပ်ယမ်းနေသည့် လျှာနှစ်ခွ။

“ဇယသီရိ...”

သူ့ကို ခုန်အုပ်၍ တွန်းလှဲပစ်လိုက်သည်။ ကျွန်ုပ်၏လက်သည် မြွေဟောက်ဖြူကြီး၏အစွယ်ရှေ့ ရောက်သွားသည်။

ပြက်ခနဲလက်သွားသော မျက်လုံးကြီးနှစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရပြီး နောက်...

လက်ဖဝါးမှတစ်ဆင့် လက်မောင်း၊ ပခုံး တစ်ကိုယ်လုံး ဖိသံချွန်နှင့် အချက်ပေါင်းများစွာ အထိုးခံရသလို ဖြစ်သွားသည်ကို သိလိုက်ရပြီ နီလ၏မျက်နှာ၊ ထိုနောက် တိဿ၊ ထိုနောက် ဆရာတော် အာနန္ဒဟိတ၊ ပန်းရန် ဆရာကြီးနှင့် အခြားသူများ။

ဦးစွာ ခံစားလိုက်ရသည်မှာ ကိုက်ခဲနာကျင်နေသော လက်ဖဝါးပင် ဖြစ်သည်။

“ဆေးရည် ထပ်သောက်လိုက်အုံး” ရေအေးအေးနဲ့တိုက်

ဆရာတော်က ပြောသည်။ တိဿတိုက်သော ဆေးရည်နှင့် ဆေးရည်ကို ကျွန်ုပ် အခမ်းမရ သောက်ချလိုက်သည်။ မျက်စိ ပြန်မှိတ်လိုက်သည်။

အာရုံတွင် မြင်ယောင်လာသည်မှာ ကြောက်မက်ဖွယ် မြင်ဟောက်ဖြူကြီး။

ပြီးတော့ ဇယသီရိ။

မျက်စိ ပြန်ဖွင့်လိုက်သည်။

“ဇယသီရိကော...ဟို...မြွေ...မြွေဖြူကြီး”

တိဿ ကျွန်ုပ်၏ကျောဘက်မှ ထူမပေးသည်။

အို...ဘုရား...ဘုရား...။

ပန်းရန်ဆရာကြီး ကဗျာကယာ အဝတ်စကို ဆွဲဖုံးလိုက်သည်။ ကြားထဲမှ မြင်လိုက်ရသောမြင်ကွင်းက ကြောက်ဖွယ်ကောင်းလွန်းလှချေသည်။

ဘုရင်သမီးတော်၏ နှုတ်ခမ်းတစ်ပိုက်၌ သွေးများပေးကျနေသည်။ လှပသော မျက်နှာပြင်ကား မြင်မကောင်းအောင် မည်းညို၍ ပြာနန်းနန်း ဖြစ်နေရာချေပြီ။

“ဆရာတော်တို့ အထဲကိုရောက်လာချိန်မှာပဲ မင်းတို့အဖြစ်ကို တွေ့ရတော့တာပဲ နာဂသန္ဓေရ၊ မြွေဟောက်ဖြူကြီးက မင်းလက်ကိုကိုင်ပြီး နံရံအပေါက်ထဲ ပြန်ဝင်သွားတယ်။ ဘုရင်သမီးတော်က မင်းတို့က လှုပ်လိုက်လှ လဲကျသွားပြီး မြွေဟောက်ဖြူကြီးအန္တရာယ်က လွတ်ခဲ့”

သမယ့် မင်းလက်ပေါ်က အစွယ်ရာကို သူ့သွားနဲ့ သွေးထွက်အောင် ချိတ်လိုက် တယ်။ ပြီးတော့ သူ အဆိပ်တွေကို စုပ်ယူတယ်။ အဆိပ်ကို သူ ထွေးထုတ်ပေးမယ့် စုပ်ယူ လိုက်တဲ့သွေးနဲ့အတူ အဆိပ်တွေဟာ သူ့ကိုယ်ထဲရောက်သွားတယ်။ သူ ဒီလိုလုပ်တာ မြန်လွန်းတော့ အသက်သာမှု မတားနိုင်ကြဘူး။ ချက်ချင်းပဲ အဆိပ်တက်ပြီး သူ လဲကျ သေဆုံးသွားခဲ့ရာတယ်။ မင်းကိုယ်ထဲကို အဆိပ်မရောက်အောင် အဆိပ်တွေကို စုပ်ယူပစ်တဲ့ ဘုရင်သမီးတော်”

“ဘုရား...ဘုရား...”

သူတို့ နှစ်ပေါင်းများစွာ ခိုအောင်းနေခဲ့ကြသည့် ကျောက်ဂူများကို သူများတွေသွားပြီဖြစ်၍ အာဂျန္တာတောင်ကုန်းတွင် မြွေဟောက်ဖြူကြီးများ ဆက်မနေကြတော့ပေ။ အဆိပ်အပြင်းဆုံး မြွေဟောက်ဖြူကြီးများ ပြောင်းရွှေ့သွားခဲ့ကြပြီ။

ယခုအခါ ကျွန်ုပ် လူဝတ်ကြောင်ပန်းချီကျော် နာဂသန္ဓေရဘဝက အဆွဲပွဲဇာတ်သဘော ဂူနံရံပန်းချီများကို ဝင်ထွက်မစဲ လာရောက်ကြည့်ကြသည်။ ကြည့်သလိုပင် ပရိသတ်များဖြင့် အာဂျန္တာလိုက်ဂူများလည်း ဖြစ်လာနေပေပြီ။

“ကာမ၏အရှုံးထဲမှာ ကျွန်ုပ်မရဲဝံ့ညာဉ်လည်း ပါစေချင်တယ်”ဟု ပြောခဲ့ဖူးသော ဘုရင်သမီးတော်၏ဆန္ဒလည်း သူ့အသက်နှင့်ရင်းကာ အထမြောက်ခဲ့ရာပြီ ဖြစ်သည်။

နိဗ္ဗာန်မရမီအကြား ဘဝအဖုံဖုံဖြင့် သံသရာတွင် ကျင်လည်ကြရာ

မည့် ဘုရင်သမီးတော်နှင့်တကွသော အဆိပ်သင့်ကံ ဝေနေယျသတ္တဝါ
 များအတွက် မေတ္တာဘာဝနာပွားရင်း ကျွန်ုပ်လည်း သာသနာအာဇာနည်
 ကောင်းဖြစ်ရေးကို ဆထက်ထမ်းပိုး ကြိုးပမ်းရန်မှအပ အခြားမရှိတော့
 ပြီ။

ကမ္ဘာတစ်သိန်း

လေတဝန်ကျောင်းတော်အနီးတွင် လူတို့ဆေးကြောသန့်စင်ရန်
ရေကန်တစ်ကန် သီးသန့်ရှိသည်။ ရေကန်တံတိုင်း၏အပြင်ဘက်တွင်
အနားနေနေ အပန်းဖြေကြစေရန် ကျောက်ညောင်စောင်းများလည်း
ရှိသည်။

ခါတိုင်းဆိုလျှင် ကျောက်ညောင်စောင်းများအပေါ်၌ ရေမချိုးသေး
သူ၊ ရေချိုးသန့်စင်ပြီးသူ၊ သာဝတ္ထိပြည်သူပြည်သားများဖြင့်စည်ကားနေ
ကျဖြစ်သည်။ ရေကန်၏ကျောက်လှေကား အဆင့်ဆင့်ရှိသော ရေချိုးခုံ
များထက်မှာလည်း တက်သူ၊ ဆင်းသူများ ရှုပ်ထွေးစည်ကားပြီး

အများအားဖြင့် လေတဝန်ကျောင်းတော်ပရဂျက်အတွင်းသို့ဝင်ကာ
မြတ်စွာဘုရားအား ဖူးမြော်ကြမည့် ပရိသတ်သည် ဤရေကန်တွင်
ဦးစွာသန့်စင်ကြစေ၍ ဖြစ်သည်။ ယခုလည်း ပရိသတ် အုတ်အုတ်ကြွက်
ကြွက် စည်ကားနေသည်။ သို့သော် ခါတိုင်းလို စည်ကားခြင်းမျိုး
ဟုတ်။ ညောင်စောင်းအသီးသီးတွင် လူများရှိမနေ။ ရေကန်အတွင်း
ဆင်းတူ၊ တက်သူ ရှုပ်ထွေးမနေ။ ယခုစည်ကားနေပုံမှာ ချောက်ချားဖွယ်
ကောင်းသော စည်ကားခြင်းဖြစ်သည်။

သာဝတ္ထိလူထုသည် ရေကန်တစ်ဖက် သစ်ပင်ရိပ်များအောက်တွင်

စုဝေးနေကြသည်။ အရာအထောင်သော မျက်လုံးအစုံတို့တွင် မယုံနိုင်လောက်အောင် အံ့သြသောအရိပ်အငွေ့များ တစ်ပြိုင်တည်းပေါ်နေသည်။

သူတို့အားလုံး၏ အကြည့်သည် ရေကန်တံတိုင်းအပြင်ဘက် ပြန်ပြန်သောမြေပြင် ထက်က တစ်ခုသောညောင်စောင်းဆီသို့ တစုတစုတည်း ကျရောက်နေကြသည်။ ညောင်စောင်းအနီးသို့လည်း မချဉ်းကပ်ကြ။ ညောင်စောင်းတွင်ရှိသော “သူ” ၏လှုပ်ရှားမှုများကို မျက်တောင်မခတ်ကြည့်နေကြသည်။

ညောင်စောင်းထက်တွင် လျောင်းနေသူကမူ လူအုပ်ကြီးကို ကျောပေးလျက်သာရှိသည်။

“သူ” ဟုတ်နိုင်ပါ့မလား။

တိုညင်းသော အမေးသံတစ်ခုက လူအုပ်တစ်နေရာဆီမှ ပေါ်ပေါက်လာသည်။ မယုံကြည်နိုင်မှုနှင့် သံသယတို့က ပေါက်ပွားလာသော မေးခွန်းသည် လေသံများဖြင့်သာ ဖြစ်သော်လည်း ပကတိတိတိဆီသို့ လွန်းလှသောကြောင့် လူများထံ ရိုက်ခတ်သွားသည်။

“ဟုတ်ပါ့မလား။ ခါဟာ သူ တကယ်ပဲလား။”

“သူ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။”

“ဘုရားရှင်ရှိရာကို သူ လာသတဲ့လား။”

“ဘုရားရှင်ကို သူက ဝန်ချတောင်းပန်မယ်ဆိုပါလား။”

သံသယအသံများ လူအုပ်အတွင်းမှာ တီးတိုးပြန့်ကျယ်သွားသည်။

မေးခွန်းများသာ တစ်ဆင့်တစ်ဆင့် ကူးစက်သွားသည်။ မည်သူ့ထံကမျှ အပြေစကား ထွက်ပေါ်လာခြင်းမရှိ။

တညီတညွတ်တည်းဖြစ်ပေါ်နေသော မယုံကြည်နိုင်မှုကို အတည်ပြုပေးမည့်သူ တစ်ယောက်တလေမျှ ထွက်ပေါ်လာခြင်းမရှိ။

လူအုပ်ကြီးမှာ တဖြည်းဖြည်းသာ တိုးပွားလာသည်။

နောက်မှရောက်လာသူများက မိမိရှေ့ရှိ ဦးစွာရောက်နေသူကို မေးသည်။ အမေးခံရသူကလည်း သူ့ရှေ့မှ သူ့ထက်အလျင်ရောက်နေသူကို ထပ်မေးသည်။ နုတ်ယအမေးခံ ရသူကလည်း နောက်တစ်ယောက်ကို ထပ်မေးသည်။ သို့ဖြင့် အမေးသာ ဆင့်ကဲဆင့်ကဲ ပွားနေသည်။

ထိုစဉ်...

ကျောက်ညောင်စောင်းထက်တွင် ပရိသတ်ကို ကျောပေးလဲ ဆောင်နေသူက ချဉ်းနပ်ပန်းလွန်းလှသော လှုပ်ရှားမှုဖြင့် လူအုပ်ဘက်သို့ နံတောင်စောင်းလှည့်လိုက်လေသည်။

လူအုပ်ကြီးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖြစ်သွားသည်။

သစ်ပင်ရိပ်များတွင် စုရုံးနေသော လူအုပ်ကြီးထဲမှ ဝမ်းခေါင်သံကြီးတစ်ခု တစ်ပြိုင်တည်းပေါ်လာကာ တစ်ယောက်မကျန် နောက်ဆုတ်သွားကြသည်။

“ဘုရား...ဘုရား...သူမှ သူ့အစစ်ပါလား။”

“ဟုတ်တယ်...ဟုတ်တယ်...သူပဲ”

“ဟာ...ဟုတ်တာပေါ့၊ ဒါဟာ သူပဲပေါ့”

ကြောက်လန့်တကြား တီးတိုးရေရွတ်သံများ ပေါ်ပေါက်လာပြန်သည်။ ကျောက်ညောင်း စောင်းထက်တွင် လျောင်းနေသူက လူအုပ်ကြီးကို မြင်ဟန်မတူ။ သူနှင့်ပတ်သက်သော ထိတ်လန့်သံများကိုလည်း ကြားဟန်မတူ။ သူရင်အုပ်သည် ဖားဖိုကြီးလို နိမ့်မြင့်လှုပ်ရှားနေသည်။ နာခေါင်းဖြင့် အသက်ရှူရသည်မှာ မတင်းတိမ်နိုင်သလို ပါးစပ်ကိုဖွင့်လျက် ရှူသွင်းနေသည့်ပါးစပ်မှ အသက်ရှူလိုက်သောအခါ ကတွတ်ပေါက်သို့ ရေတိုသံနှင့်တူသောအသံ ထွက်လာသည်။ ရင်အုပ်ကြီးမောက်ကြွလာကာ ဝမ်းဗိုက်မှာလည်း ဝိုင်းဝန်းသော မီးပုံးကဲ့သို့ ဖောင်းစုလာသည်။

ခက်ခဲစွာရှူသွင်းခဲ့သော ဝင်သက်ကို ပင်ပန်းစွာ မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။

ထွက်သက်လေသံကား ဆူပွက်နေသော ထမင်းအိုးအလားပင်။ “ဟယ်...”

လူအုပ်ကြီးထဲမှ ချောက်ချောက်ချားချားအသံကြီးတစ်သံ ပေါ်လာသည်။

မှုတ်ထုတ်လိုက်သော ထွက်သံနှင့်အတူ ထိုသူ၏ခံတွင်းထဲ ညိုညစ်သော သွေးခဲ၊ သွေးစက်များ ထွက်ကျသောကြောင့် ဖြစ်သည့် သွေးစတို့သည် ပါးစောင်ထက်ဆီမှတစ်ဆင့် မေးတစ်လျှောက် ထိုနောက် လည်ပင်း ကိုဖြတ်ကာ ရင်ပတ်၊ ပခုံးများပေါ်သို့ စီးကျပေ၏။

သွားသည်။ ညောင်စောင်းထက်မှာ သူကား သွေးများကို မသန့်စင်နိုင်။ အရိုးပြိုင်းပြိုင်းထသော လက်များကို နှုတ်ခမ်းဆီသို့ မသယ်မနိုင်။

“သူ့ကိုထမ်းလာတဲ့ သူလူတွေကော...”

“ရေကန်ထဲဆင်း ရေချိုးနေကြတယ်လေ”

“နေပါအုံး တကယ်ပဲ သူ့ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော် ခေါ်သွားမှာ တဲ့လား”

“ဒီလိုပဲ ပြောနေကြတယ်လေ”

“ဘုရားရှင်ကို ဖူးမြင်ချင်တယ်လို့ တကယ်ပဲ သူ ပြောသလား”

“အဲဒီလိုပဲ ပြောကြတာပဲ”

“သူက ဘုရားရှင်ကို ဖူးမြင်ချင်လို့ ဟုတ်စ”

“ဟုတ်တယ်တဲ့”

“ဘုရားရှင်ဆီကို လေးသမားလွတ်လိုက်တဲ့ ဟိုင်းဆင်ကြီးနဲ့ ဘုရားရှင်ကို တိုက်သတ် ခဲ့တဲ့၊ ဘုရားရှင်အပေါ် ကျောက်တုံးနဲ့ လိုဗ်ချခဲ့တဲ့...သူက ဘုရားရှင်ကို ဖူးမြင်ချင်သတဲ့ လား”

“ဟာ...ကျုပ်လည်း ခင်ဗျားတွေ့သလို တွေးရတာပဲ၊ ခင်ဗျား သိသလောက် သိတာပဲ၊ ဟိုမှာ ကြည့်ပါလား...ညောင်စောင်းထက်က သူမှ သူ့အစစ်ပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ သူ အစစ်ပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မြင်နေလျက်နဲ့ ကျုပ် မယုံနိုင်ဘူး”

“သူတော့ သူ့အစစ်ပဲဗျ”

“သွေးတွေအန်နေလိုက်တာလည်း မကြည့်ရဲစရာပါလား”

“ဟုတ်ပါရဲ့ အသက်ရှူပြီး ပြန်ထုတ်လိုက်တိုင်း တပွက်ပွက်နဲ့ သွေးတွေအန်ကျနေ လိုက်တာများ... မြင်မကောင်းဘူး”

“အဲဒါ... ခင်ဗျားကကြည့်ပြီး သနားနေသလား”

“သနားနေသလားတဲ့... ဟုတ်စ၊ ဒင်းလို လူယုတ်မာမျိုးအပေါ်မှာ တစ်ရွေးစေ့ လောက်တောင် သနားစိတ်မပေါ်သေးဘူး”

“နည်းတောင် နည်းသေးတယ်ဟေ့... သိလား”

“နေ... နေကြစမ်းပါအံ့လေ၊ ခင်ဗျားတို့တစ်စု စဉ်းစားမိကြရဲ့လား”
“ဘာတုံးဗျာ... ”

“ဒင်း တကယ်ပဲ သွေးတွေအန်၊ နောင်တ သံဝေဂတွေဖိစီးလို့ ဘုရားရှင်ထံကို အဖူးအမြင်ဝင်လာတာလို့ ခင်ဗျားတို့ တကယ်ယုံ သလား”

“ဘယ်လိုဗျ”

“ဒင်းလို လူယုတ်မာမျိုးက အမြင်မှန်ရလာတယ်ဆိုတာကို ယုံကြည်ကြသလား”

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်၊ သူဟာ ဇမ္ဗူဒိပ်မှာ အကောက် ကျစ်ဆုံး၊ အယုတ်မာဆုံး သူယုတ်မာတဲ့၊ အခုလည်း သူ ဘုရားရှင်ကို တစ်ခုခုမကောင်းကြံစည်ဖို့ အနီးကို ချဉ်းကပ်လာတာပဲ ဖြစ်နိုင်တယ်”

“ဟော... ဟော... ကြည့်စမ်း”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ပြောနေသံများ ရုတ်ခြည်း တိတ်ဆိတ်

သွားသည်။

ညောင်စောင်းထက်မှသူက တစ်စုံတစ်ခု လှုပ်ရှားလိုက်သော ကြောင့် ဖြစ်သည်။ လက်ယာနံတောင်းစောင်းနေရာမှ လက်ကို ညောင်စောင်းထက်တွင် ထောက်မီကာ ကိုယ်ကိုကြွလိုက်သည် တဖြည်းဖြည်းကြွလာသော ပခုံးနှစ်ဖက်ဖြင့် ညောင်စောင်းနောက်သို့ ထိကပ်ရန် အားထုတ်သည်။

မရ...။

ခုတ်လှဲချလိုက်သော သစ်ပင်တစ်ပင်လို ညောင်စောင်းပေါ်သို့ တစ်ရှိန်ဆိုး ပြန်လဲ ကျသွားသည်။ လဲအကျတွင် ညောင်စောင်း ထက်တင်နှင့် ပခုံးသားပြင်တို့ အရှိန်ပြင်းစွာ ရိုက်မိသွားသောကြောင့် ပါးစပ်မှပွက်ခနဲ သွေးစများထွက်ကျလာပြန်သည်။

သည်အခါ ထွက်အန်ကျလာသောသွေးတို့မှာ သွေးရည်များပါ မလာတော့။ ဆီးကင်းခန့်သော သွေးစိုင့်၊ သွေးခဲများသာ ဖြစ်သည်။ သူပါးစပ်သည် သွေးတစ်များကိုသွန်ချသည့် ခွံရပေါက်အဖြစ်မှတစ်ပါး အခြားအလုပ် မလုပ်တော့ဟု ထင်ရသည်။

သွေးခဲတို့သည် ကြွင်းကျန်ရစ်သမျှသော သွေးတို့ကလည် ပါးစပ်မှ ထွက်ကျလာရန် အားယူနေဟန်ဖြင့် တဂူးဂူး တဟဲဟဲ အသံများ ပေါ်လာသည်။

နောက်တစ်ကြိမ်ထရန် သူ ကြိုးစားပြန်သည်။

လက်နှစ်ဖက်ကို ညောင်စောင်းထက်တွင် ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

ဆတ်ဆတ်တုန်နေ သော သူလက်မောင်း၊ တံတောင်ဆစ် နှစ်ဖက်ပေါ်တွင် သူတစ်ကိုယ်လုံးရှိနေသည်။ ကိုယ်သည် တဖြည်းဖြည်း ကြွေတက်လာပြန်သည်။ ကိုယ်ခန္ဓာကို အပေါ်သို့ မြှောက်ချီမတင် လိုက်တိုင်း သွေးခဲများက တပွက်ပွက် ကျဆင်းနေသည်။ လှုပ်ရှားမှု၏ ဆံခြည်တစ်မျှင် တစ်ရွေတိုင်းတွင် သွေးခဲ တစ်ခဲ၊ နှစ်ခဲကို သွန်ထုတ်ရသည်။

ညောင်စောင်းတွင် တစ်ကိုယ်လုံး တည့်မတ်စွာရှိ၍ ရလှရဆဲမှာပင်...

ဖောင်းစုနေသော ဝမ်းဗိုက်ကြီးသည် ကျောရိုးနှင့် ထိကပ်လျက် မတတ် ပြားကပ်ချိုင့် ဝင်သွားသည်။ အရိုးပြိုင်းပြိုင်း နံရိုးပြင်ရင်အုပ်ကြီးစာစ်ခလုံး မောက်ကြွလာကာ...

မည်သည့်အနိစ္စာရုံ အသံမျိုးနှင့်မျှမတူသည့် ဝမ်းခေါင်းလေတိုးသံကြီးတစ်သံ တရူးရူး ပေါ်ထွက်လာပြီးနောက်...

“ပွက်” ခနဲ သွေးခဲကြီးတစ်ခု ပါးစပ်မှ ထွက်ကျလာသည်။ ညောင်စောင်းထက်တွင် မှောက်လျက် လဲကျသွားပြန်လေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ရေကန်တံတိုင်း၏ တစ်ခုသော ကျောက်လှေကား ရေဆိပ်ဆီမှ လူတစ်ယောက်ထွက်လာကာ ညောင်စောင်းဆီသို့ ပြေးသွားသည်။

“အဲ...အဲဒါ သူ့ကို ထမ်းခေါ်လာတဲ့ထဲက သူတပည့်တစ်ယောက်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ သူ့ကိုဏ်းသားတစ်ယောက်ပဲ”

လူအုပ်ကြီးဆီမှ ကျွက်စီကျွက်စီအသံများ ပေါ်လာပြန်သည်။ နှစ်ချင်းပြန်၍ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ ညောင်စောင်းဆီသို့ အာရုံရောက်သွားကြသည်။

ရေကန်မှတက်လာသူက ညောင်စောင်းပေါ်တွင် မှောက်လျက် ထဲထွေးနေသူအနီးတွင် ရပ်ကြည့်သည်။ လဲကျနေသူကို ပွေ့ထူရန် သက်ကိုပြင်လိုက်ပြီးမှ ချင်းချင်းနီသော သွေး များကို စက်ဆုပ်ရွံရှာဟန်ဖြင့် နောက်ဆုတ်သွားသည်။ နောက်ဆုတ်လိုက်သော သူခြေထောက်သည်လည်း သွေးခဲများပေါ်သို့ နင်းမီသောကြောင့် တုန်လှုပ်စွာ ခုန်လိုက်သည်။

လဲကျနေသူ လူးလွန်းလာသည်။ ကိုယ်အောက်တွင်ပိနေသော သက်တစ်ဖက်ကို ခဲယဉ်းစွာထုတ်ယူကာ တစ်နေရာဆီသို့ ဆန့်တန်းခဲ့သည်။

“တွေ့လား...မသေသေးဘူး၊ လက်လှုပ်ပြတယ်”

“လှုပ်ပြနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ တစ်ခုခုဆီသို့ ညွှန်ပြနေတာ” လဲကျသူ၏လက်သည် အရှေ့အရပ်ဆီသို့ တူရူးနေလေသည်။

“ဟော...ဇေတဝန်ကျောင်းတော်ဆီကို ပြနေတာ မဟုတ်လား” အနီးမှာရပ်ကြည့်နေသူ နားလည်သွားဟန် တူသည်။ ပွေ့ထူရန် ကြိုးစားတော့ဘဲ ညောင်စောင်းနားမှ ခွာသွားသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် မယုံနိုင်လောက်စရာ လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ကြရသည်။

ညောင်စောင်းထက်က သူသည် တစ်မဟုတ်ချင်းပင် ကိုယ်ကို

မတ်၍ ညောင်စောင်း နောက်သို့ မှီထိုင်လိုက်သည်။ စောစောကလို
လက်ထောက်ခြင်းလည်းမပြု၊ အားယူခြင်းလည်း မရှိ၊ သွေးလည်းမအန်
လူအုပ်ကြီးလည်း ရုတ်တရက် လန့်၍ နောက်ဆုတ်သွားကြသည်။
သူကမူ ပရိသတ်ကိုလည်း မကြည့်၊ ပရိသတ်ဘက်မလှည့်ဘဲ
ဇေတဝန်ကျောင်းတော် ဆီသို့သာ မမှိတ်မသုန်ကြည့်နေသည်။ နှုတ်ခမ်း
များ တလှုပ်လှုပ်ရှိသည်။ တစ်စုံတစ်ခုကို ရွတ်ဆိုဟန်ပင်၊ သို့သော်
ပရိသတ်အဖို့ ဘာသံမှမကြားရ။

နောက်ထပ် ထွက်အန်ကျစရာသွေးလည်း မရှိတော့ဟု သိ
သည်။

သူက ညောင်စောင်းပေါ်တွင် ကောက်ကောက် ကွေးကွေးတီး
ထားသည့် ခြေထောက်များကို အောက်သို့ချလိုက်သည်။ ညောင်စောင်း
အောက်ခြေရှိ ပြန့်ပြူးသော မြေပြင်အထက်မှ စောစောက သူအ
ထုတ်ခဲ့သည့် သွေးအိုင်အပျစ်အခဲပေါ်သို့ သူ့ခြေထောက်အစုံ ရောက်
သွားသည်။

ခြေထောက်အစုံ မြေပြင်သို့ချမီသည်နှင့် သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို
ပူးကပ်ရန် ကြိုးစားသည်။ လက်အုပ်အစုံကိုချီ၍ နဖူးထိပ်ထက်ထိ
မြှောက်ယူသည်။

လက်အစုံကို နဖူးထိပ်သို့ မရောက်မီမှာပင် . . .
သူ့ခြေထောက်နှစ်ဖက်အောက်ရှိ သူ့ အန်ထုတ်ခဲ့သော သွေးအိုင်
သည် ရစ်ခွေလှုပ်ရှားသွားသည်။

“ဟယ် . . .”

အရာအထောင် ပရိသတ်ကြီး၏ ထိတ်လန့်တကြား အော်သံကြီး
သည် တစ်ခဲနက် ဟိန်းထွက်သွားတော့သည်။

သွေးအိုင်သည် ဝဲကတော့တစ်ခုလို အကြားမလပ် လည်ပတ်နေ
ခဲ့သည်။

လည်ပတ်နေရင်းမှာပင် သွေးအိုင်မျက်နှာပြင်တွင် ပလုံစီထလာ
သည်။ သွေးအိုင် အဝန်းသည် တစ်စတစ်စ ကျယ်လာသည်။ သူထိုင်
နေသော ညောင်စောင်းတစ်ဝိုက်အထိ ကျယ်ပြန့်လာပြီးနောက် အလည်
ပေသွားသည်။

ထို့နောက် . . .

မြေကြီးသည် မီးပြင်းတိုက်ထားသော ဒယ်ထဲမှ မုန့်နှစ်မျက်နှာ
ပြင်ကဲ့သို့ တဖောက်ဖောက် မြည်လာသည်။ အချို့နေရာတွင် လက်
ခန်းဖျားခန့်တွင်း ချိုင့်ကလေးများ ပေါ်လာကာ တပွက်ပွက် ဆူနေ
သည်။ တွင်းချိုင့်ကလေးများဆီမှ စည်ဖောင်းငယ်လေးများ တစ်ခု
တစ်ခု ထွက်လာပြီး စည်ဖောင်းငယ်များ ဖောက်ခနဲ ကွဲသွားတိုင်း
အငွေ့များပျံတက် သွားကြသည်ကို အတိုင်းသား တွေ့ကြရလေသည်။

လူအုပ်ကြီးမှာ မျက်စိဖြင့် တပ်အပ်မြင်နေရသည်တိုင် ထိုအခြင်း
အရာကို မည်သို့ နားလည်ရမှန်းမသိ၊ အချို့ကမူ “သူ” တန်ခိုးပြနေသည်
ကို ထင်ကြသည်။ ထူးခြားဆန်းကြယ်သော လှည့်စားချက်များကို
ခံစားပြရာ၌ သူသည် နာမည်ကျော်ကြား ထင်ရှားသူ တစ်ယောက်

ဖြစ်သည်အတိုင်း ယခု မြင်တွေ့နေကြရသည့် အခြင်းအရာမှာလည်း သူတို့ဆင်းရဲများသာ ဖြစ်သည်ဟု ယုံကြည်နေကြသည်။

သို့သော် . . . ထိုသူများ၏အထင်ကို ပျက်ပြယ်သွားစေသော အခြင်းအရာတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

မြေပြင်သည် အရည်ကျိုထားသော သံချော်ရည်အဆင်းလို ဖြစ်သွားသည်။ စောစော ကလို သွေးရောင်မဟုတ်တော့။ နီကြန့်ဝါကြန့် သောအရောင်သို့ ပြောင်းသွားသည်။ အငွေ့များလည်းပို၍ ခြောက် ခြောင်းထလာသည်။ သည်တစ်ခါတွင် လွင့်ဖျံလာသောအငွေ့တို့သည် စောစောကလို အဖြူရောင်မဟုတ်တော့ဘဲ အနီ၊ အဝါ၊ အပြာ၊ အစိမ်း အရောင်မျိုးစုံ ဖြစ်လာသည်။

ပွက်ပွက်ဆူနေသော အရှိန်အဟုန်လည်း ပို၍ ပြင်းထန်လာလေ သည်။

အခိုးအငွေ့များသာမက မီးလျှံများပါ ထွက်ပြူးလာကြသည်။ ချွန်မြသော မီးလျှံများပါ ထွက်ပြူးလာကြသည်။ ချွန်မြသော မီးလျှံများ၏အဖျားတို့သည် သူတစ်ကိုယ်လုံးကိုပင် ဝါးမျှီတော့မတတ် မြင့်မားစွာ ထိုးထွက်ရှည်လျားလာကြကာ သူ ရှေ့နောက်ဝဲယာဝန်းကျင်တွင် ယိမ်းထိုးလှုပ်ရှားနေကြသည်။

သို့သော် . . . သူ့ကိုမူ တစ်စုံတစ်ရာ လောင်ကျွမ်းဟန်မရှိ။ မြင်ကွင်းက ရုတ်ခြည်း ပြောင်းလဲသွားပြန်သည်။

မီးလျှံများ မြေကြီးထဲသို့ ငုပ်လျိုးသွားသည်။ ပွက်ပွက်ဆူနေ

သံချော်ရည်များ ငြိမ်သက်သွားသည်။ ရောင်စုံအငွေ့တို့လည်း တော့။ ကြောက်မက်ဖွယ် တိတ်ဆိတ်ခြင်း ကြီးစိုးသွားသည်။

ထိုနောက်တွင်ကား . . .

လေပြင်းတိုက်သံနှင့်လည်း မတူ၊ မုန်တိုင်းကျသံနှင့်လည်း မတူ၊ ဆူတော်လဲသံနှင့် လည်း မတူ။ သို့သော် . . . လေပြင်းမုန်တိုင်းနှင့် ဆူတိုက်၏အသံများအား ပါဝင်သော တစ်ခဲနက် မြည်ဟည်းသံ တစ်သံကို အဝေးအရပ်ဆီမှ သဲသဲကြားလိုက်ရသည်။

အသံနက်ကြီးသည် ဝေးလံစွာအရပ်ဆီမှနေ၍ တဟဲဟဲမြည် လာကာ တစ်စ တစ်စ ကျယ်လောင်လာသည်။ သတ္တဝါကြီး မိကောင်၏ အော်ဟစ်ကြွေးကြော်သံနှင့် တူနေသည်။

မုန်တိုင်းကျတော့မည်အထင်နှင့် ပရိသတ်သည် ကောင်းကင်သို့ ကြည့်ကြသည်။ အဆုပ်ဆုပ်တိမ်ဖြူစတို ပါးလျားစွာ လွင့်စဉ်နေ စကောင်းကင်ပြာသည် ကြည်လင်လျက်ပင် ရှိနေသည်။ ရေကန် တစ်ခုတစ်ဝိုက်တွင် နေခြည်သည် ကောင်းစွာ လင်းလက်နေသည်။ မုန်တိုင်းကျတော့မည့် အရိပ်အရောင်မရှိ။

အသံနက်ကြီးကား တဖြည်းဖြည်း ကျယ်လောင်လာနေဆဲပင်။ လေဆင်နာမောင်း သို့မဟုတ် လေနီကြမ်း ဆင်လေမည်လား ဆင်မြင် ပရိသတ်သည် ဥယျာဉ်တစ်ဝိုက်ရှိ သစ်ပင်များအထက်ဆီ ကြည့်ကြပြန်သည်။ သစ်ရွက်ဖျားလေး များသော်မှ လှုပ်ခါခြင်းမရှိ။ အသံနက်ကြီးကား တဟူးဟူး တဟဲဟဲ ကျယ်လောင်နေဆဲပင်။

သစ်ပင်ရိပ်များအောက်တွင် ဟိုတစ်ခု၊ သည်တစ်ခုနှင့် ပျံ့နေကြသော လူအုပ်ကြီးသည် ထိတ်လန့်စွာ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး တိုးဝင်ပူးကပ်ကြသည်။ အကြောက်တရားကြီးစွာ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသည့် မျက်လုံးအစုံအပေါင်းများစွာတို့သည် အကြည့်ချင်းဆုံနေကြသည်။

အရှေ့၊ အနောက်၊ တောင်၊ မြောက် အရပ်လေးမျက်နှာလှမ်းမျှော်ကြည့်ကြသည်။ တစ်ခဲနက်အသံကြီးသည် အဘယ်အရပ်မှ လာလေသနည်း။ မိုးမှန်တိုင်းလည်းမဟုတ်သော ဤကြောက်မက်ဖွယ် အသံကြီးသည် မည်သည့်နေရာက ပေါ်လာသနည်း။ ဤအသံကြီးနောက်တွင် အဘယ်သို့သော အန္တရာယ်ဆိုးကြီး ပါလာလေမည်နည်း။

ညောင်စောင်းပေါ်တွင် ထိုင်လျက် ခြေအစုံကို မြေသို့ချ လက်အစုံကို နဖူးထိပ်ထက်တွင် တင်ရန်ကြိုးစားနေသော သူကိုပင် ပရိသတ်သည် အခိုက်အတန့်၌ မေ့နေကြသည်။

အသံနက်ကြီးကား အကျယ်လောင်ဆုံး အဆင့်သို့ရောက်နိုင်သော နီးကပ်လာပြီဖြစ်သည်။

ကျောက်တောင်ကြီးတစ်တောင် ပြုလဲသံနှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူသော ဤအသံနက်ကြီးသည် ပြင်ပမှလာသည်ဟု ထင်မရတော့ဘဲ မိမိရင်တွင်းမှာ ဖြစ်ပေါ်နေသည်ဟု အားလုံး ထိတ်လန့်စွာ ခံစားနေကြသည်။

ထူးခြားသည်ကား ဤမျှ သွေးပျက်ချောက်ချားဖွယ်ကောင်းသော အသံနက်ကြီးမျိုးဆိုလျှင် မြေပြင်သည် သိမ်သိမ်တုန်နေသင့်သကဲ့သို့

မခူ မြေပြင်သည်လည်း ပကတိတည်ငြိမ် စွာပင်။

“ခေါဘိဏီတပ်ကြီးတွေ ချီလာတာများလား၊ မြင်းတွေ အသိန်းသန်း၊ ဒုန်းစိုင်း လာတာမျိုး”

တစ်ယောက်ယောက်မှ အားငယ်သောအသံ ထွက်လာသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒါဆိုရင် မြေကြီးဟာ တုန်နေရမှာပေါ့”

တစ်ယောက်က အားတင်း၍ စကားပြောခြင်းဖြင့် အကြောင်းကို ဖီရန် ကြိုးစား သည်။

“လျှင်တော်လဲသံလား”

“လျှင်ဆိုရင်လည်း အခုလောက်ဆို တဝန်းဝန်း လှုပ်နေလောက်

“ကမ္ဘာပျက်တော့မယ်နဲ့ တူတယ်”

“လေတဝန်ကျောင်းတော်ဆီ ပြေးကြစို့... ပြေးကြစို့”

စကားသံများ ကျွက်စီကျွက်စီဖြစ်လာကာ အသံတွေ ရောသွားသည်။ “ပြေးကြစို့” ဟုပြောကြသော်လည်း မည်သူမျှ ခြေလှမ်းမရွှေ့ကြ။ မိမိတို့ရောမရှိတော့ဟု အားလုံးထင် နေကြသည်။

“မိုးပြိုတော့မယ် ထင်တယ်”

“တိတ်စမ်း... တိတ်စမ်း”

သတိကောင်းဟန်တူသူ ကျယ်လောင်သော ငေါက်ငမ်းသံတစ်ခု ပေါ်လာသည်။ တစ်ယောက်တစ်ယောက်ပြောနေကြသော အသံများ နှုတ်တညွတ် တိတ်သွားကြသည်။

အသံနက်ကြီး၏ ချွန်မြသောအသွား မကြာမီ ပေါ်ထွက်လာစေမည်ဟု အားလုံး အလိုအလျောက် နားလည်လိုက်ကြသည်။ သို့သော် ဘယ်နေရာက ဘယ်လိုပေါ်လာမည်လဲ ဆိုသည်ကိုကား နောက်အချိန်အထိ မည်သူမျှ မသိကြသေး။

မကြာမီ မျက်မှောက်ပြုရတော့မည့် အမျိုးအမည်မသိ အန္တရာကြီးကို ဤအတိုင်း စောင့်ကြည့်နေကြရုံမှအပ ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့အားလုံးခံစားမိကြရသည်။

ထိုအချိန်ကမှပင် ညောင်စောင်းထက်တွင်ထိုင်နေသော သူပြန်၍ သတိထားမိ ကြတော့သည်။ သူကား ခြေအစုံကို မြေသို့ချထရင်း လက်အုပ်ကို နဖူးထိပ်ထက်ချီရန် ကြိုးစားနေဆဲ။

အသံနက်ကြီးသည် အကျယ်လောင်ဆုံး မြည်ဟည်းပေါက်ကဲ့ “ဟယ်...”

အသံနက်ကြီးလာရာလမ်းကို သူတို့ တွေ့ကြရပေပြီ။ အသံနက်ကြီး၏နောက်ကွယ်မှ အဓိပ္ပာယ်ကိုလည်း မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်ကြရ

ဖျိုးဖျိုးဖျစ်ဖျစ်မြည်သံကြီးနှင့်အတူ မြေပြင်သည် တစ်ချက်လူးလွန်သွားသည်။ သိမ့်ခနဲတုန်သွားသောအဟုန်နှင့်အတူ မြေပေါ်တွင် မိုးကြိုးလျှပ်စီးကြောင်းကဲ့သို့ အလင်းတန်းတစ်ခု ဖျတ်ပေါ်လာသည်။ ထို့နောက် နောက်ထပ်အလင်းတန်းများ တွန့်ထိကောက်ကွေးစွာ တဖွားဖွား ပေါ်လာသည်နှင့် တူသည်။ အထွေအသောင်းမကသော မြေများအရပ်လေးမျက်နှာမှ ထွက်လာကာတစ်

ရာတည်းသို့ ပြေးဝင်ကြသည်နှင့် တူသည်။

ထိုအက်ကြောင်းများ ဖျိုးဖျိုးဖျစ်ဖျစ်မြည်သံများသည် မြေပြင်ပေါ်တွင် အနံ့အပြား ပေါ်လာကာ ထူးဆန်းစွာပင် အခြားနေရာများအားလုံး၌ ပျောက်ကွယ်သွားကြကာ တစ်ခု သောနေရာဆီသို့ ဦးတည်ရွေ့လျားသွားနေကြသည်။

ထိုနေရာကား ညောင်စောင်းပေါ်မှ သူ့ထံ...။

မြေပြင်ပေါ်သို့ချထားသော ခြေအစုံရှိရာ မြေပြင်နှင့် ထိကပ်နေသော သူ့ခြေထောက်များရှိရာ...။

“ဘုရား...ဘုရား...”

လူအုပ်ကြီးထဲမှ ချောက်ချားဆီနှင့်စွာ ရွေ့တံသံကြီး ပြိုထွက်လာသည်။

သူ့ခြေအစုံအောက်မှ မြေပြင်သည် ပကတိမြေပြင်မဟုတ်တော့ပြီ။ သတ္တဝါကြီးတစ်ကောင်၏ ဖြံ့ထားသော အာခံတွင်းပေါက်ကဲ့သို့ ဖြစ်သွား၏။ မြေပြင်သည် အဝိညာဏက မဟုတ်တော့။

ကြည့်နေရာမှပင် ကျိတ်ကျိတ်မြည်သံများပေါ်လာကာ မြေပြင်သည် သူ့ခြေထောက် အောက်တည့်တည့်နေရာ၌ ကွဲထွက်သွားလေသည်။

“ဟယ်...”

“မြေ...မြေမျိုပြီ...မြေမျိုပြီ”

အံ့ဖြစ်မှန်ကို တွေ့ရပေပြီ။

သူ့ခြေထောက်ဝန်းကျင်ရှိ မြေစိုင်မြေခဲတို့သည် အလိပ်လိပ်ခုံးထဲ
လာကြတာ အစာမွတ်သိပ်သော စပါးကြီးမြွေတစ်ကောင်ကဲ့သို့ သူ့
ခြေထောက်ကို လိမ်သပ်လေတော့သည်။ ခံတွင်းထဲသို့ ဝင်သွားပြီးသော
အစာကို လောဘတကြီးစုပ်မျှိုသည် အလားမြေစိုင်မြေခဲ တို့သည်
ခြေမျက်စိတစ်ဝိုက်ကို ပွတ်သပ်ဆွဲယူနေသည်။ ပိုးပုရွက်အုံ့ထဲသို့ကျ
သွားသော တီကောင်ကို ပိုးပုရွက်တို့ သူ့ထက်ငါ လှယ်ကံကိုက်ခဲကြ
သကဲ့သို့ မြေပြင်နှုတ်ခမ်းသားတို့သည် သူ့ခြေဖမ်းထက်သို့ စုပြုံတိုးဝင်နေ
ကြသည်။

လူအုပ်ကြီးထဲမှ တညီတညွတ်တည်းသောအသံ ပေါ်လာသည်။
ထိုအသံသည် စောစောကလို ချောက်ချားထိတ်လန့်နေသံ
မဟုတ်တော့။

ဝမ်းသာအားရ ကြွေးကြော်သံဖြစ်သည်။

“ရှင်ဒေဝဒတ် မြေမျိုပြီဟေ့”

+ + + +

“ရှင်ဒေဝဒတ် မြေမျိုပြီဟေ့”

ဝမ်းသာအားရ ကြွေးကြော်သံ။

သူ့နားထဲတွင် သံသ့ကြားလိုက်ရသည်။ အဝေဆီမှ ရပ်ကြည့်နေ
ကြသော သာဝတ္ထိ ပြည်သူပြည်သားအပေါင်းတို့၏အသံကို နားလည်
လိုက်သည်။ ဤအသံတွင် သနားကရုဏာ အငွေ့အသက် လုံးဝမရှိ။

သူ့အတွက် နှစ်ထောင်းအားရဖြစ်နေကြသော သာဝတ္ထိသားတို့
နှစ်သဘောထားကို သူသိသည်။

သူ ဒုက္ခဆင်းရဲကို ဘာကြောင့် ဤသို့ နှစ်ထောင်းအားရ ဖြစ်နေ
ကြသလဲဆိုတာကိုလည်း သူ နားလည်လိုက်ပြီ။

ဟိုတုန်းကဆိုရင်တော့ ဒီသာဝတ္ထိသားတွေလည်း သူ့ကို စေ့စေ့မျှ
ဖင် ကြည့်ရဲသူများ မဟုတ်။ သူ့အလိုကို ဆန့်ကျင်ရဲသူများမဟုတ်။
သူ့ကို မြွေဆိုးတစ်ကောင်လို ဖိမ့်ဖိမ့်တုန်အောင် ကြောက်ခဲသူများ
ဖြစ်သည်။

ယခုမူ သူတို့သည်...

သာဝတ္ထိသားများအကြောင်း တွေးလိုက်မိသော သူ့အတွေး
ကုန်ဆုံးသွားသည်။

သူ ဆက်မတွေးနိုင်တော့။

ဝေဒနာ...

ခြေချောင်းများ ဖျစ်ဖျစ်မြည် ကြော့သွားပြီဟု သူ သိလိုက်သည်။
ခြေဖဝါးအနံ့အပြားတွင် လုံသွားများစွာဖြင့် ထိုးဆွခြင်းခံရသလို
စူးဝါးဝါးနာကျင် လှသည်။ ခြေမျက်စိတစ်ဝိုက်တွင် မီးကျီခဲများ တရဲရဲ
မြည်လောင်ကျွမ်းနေသည်။ ခြေဖမ်းထက်တွင် ပွက်ပွက်ဆူသော
သံချော်ရည်များ အဆက်မပြတ် သွန်ကျနေသည်။

တဖြည်းဖြည်း စုပ်ယူဝါးမျှိုနေသော မဟာပထဝီ၏ မွတ်သိပ်သည်
နှုတ်ခမ်းသားများကို သူ ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ မြေပြင်သည် ဘီလူး

တစ်ကောင်၏ ခံတွင်းဝအလားပင်။ သူ ကြောက်လန့်တကြားပင် ရှိသည်။

မရ ညွှန်ပျစ်ကဲ့သို့သော အနစ်ရည် ပူပူလောင်လောင်အတွင်းသို့ မြှုပ်သွားသည်။

သူ့ခြေထောက်အစုံသည် ခြေမျက်စိအထက်ထိ ကျုံ့သွားသည်။ ထိုအခါမှပင် အဖြစ်မှန်ကို သူ ချောက်ချားစွာ နားလည်လက်ခံတော့သည်။

“ငါ့ကို...ငါ့ကို...မြေမျိုပြီ”

မြေကြီးထဲသို့ ခြေမျက်စိ နစ်ဝင်သွားသည်။

သူ့အတွေးလည်း မဝေးလှသော အတိတ်ထဲသို့...။

+ + + +

စင်စစ် ဘဒ္ဒိယဘုရင်သည် ထီးညွှန့်နန်းလျှာအရ သာကီမျိုးနွယ်ထုံးတမ်းစဉ်လာအားဖြင့် ဘုရင်ဖြစ်နေသော်လည်း သူ့အတွက်မူ ရောင်ရင်းမင်းသားတစ်ပါးပင်။

ဘဒ္ဒိယကို အခြားမင်းသားများက “ဘုရား” ထူးကြသော်လည်း သူကမူ ငယ်စဉ်အတိုင်း “ဘဒ္ဒိယ” ဟုသာခေါ်သည်။ ဘဒ္ဒိယဘုရင်ကလည်း သူ့ကို “ဒေဝဒတ္တ” ဟု အမည်တပ်၍ တရင်းတနီးခေါ်သည်။

ဒေဝဒတ္တဟုအမည်ရသော “သူ” ဘုရင်ဘဒ္ဒိယနစ်ဦးအပြစ် နန်းတော်ထဲ၌ အရင်းချာဆုံးပေါင်းသင်းသော အခြားမင်းသားများကား

အနုရုဒ္ဓါမင်းသား၊ အာနန္ဒမင်းသား၊ ဘဂု မင်းသားနှင့် ကိမိလမင်းသားတို့ဖြစ်သည်။

သူတို့ခြောက်ယောက်သည် နန်းတော်ထဲတွင် အတွဲအညီဆုံး၊ မခွဲမခွာ တရင်းတနီး အပေါင်းအသင်းအများဆုံး မင်းသားများလည်း ဖြစ်သည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် သာကီမျိုး နွယ်မင်းသားများအနက်တွင် သူတို့ခြောက်ယောက်သည် အခြားမင်းသားများထက်ပို၍ သတင်းမွှေးကြိုင်သူများလည်း ဖြစ်ကြလေသည်။

သူ့အနေဖြင့် သူ့မိတ်ဆွေငါးယောက်တို့အနက် အနုရုဒ္ဓါမင်းသားကို ပို၍ ခင်တွယ်သည်။ အနုရုဒ္ဓါသည် သာကီသွေးစစ်လှသည် အထက်တန်းကျပြီး မဟာမျိုးမဟာနွယ် မှန်လှသည်ဟု သူထင်သည်။ အနုရုဒ္ဓါမင်းသား၏ သိမ်မွေ့နူးညံ့ပုံ၊ စည်းစိမ်ကြီးစွာ ခံစားတတ်ပုံတို့ကို သူက သဘောကျသည်။ ဘဒ္ဒိယကိုတော့ သမ္ဘာအကြီးဆုံးအနေဖြင့် သူ ခင်သည်။

သူတို့မင်းသား ခြောက်ယောက်စလုံးမှာလည်း တစ်ယောက်တစ်မျိုး ပြောစမတ်ပြု လောက်အောင် နာမည်ကျော်သူများ ဖြစ်လေသည်။

ကိမိလမင်းသား၊ ဘဒ္ဒိယမင်းသား၊ အနုရုဒ္ဓါမင်းသားတို့ သုံးယောက်၏ ပြဿနာတစ်ရပ်မှ အစပြု၍ သူတို့နာမည်ကြီးသွားခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုနေ့က ထုံးစံအတိုင်း အနုရုဒ္ဓါ၏လေသာဆောင်တွင် သူတို့ နန်းတွင်းအကကို ရှုစားနေကြသည်။ ကပ္ပအပြီးတွင် အားလုံးပွဲတော်စာစားကြရန် အနုရုဒ္ဓါက ကျေးကျွန်များကို ပွဲတော်ပြင်ခိုင်းသည်။

ကျေးကျွန်များ ပွဲတော်စာပြင်နေကြချိန်တွင် သူက ဆတ္တာသည် ကြီး ဥပါလိနှင့် ကြွေအန်ကစားနေသည်။ ဥပါလိမှာ မင်းသားခြောက် ယောက်စလုံး၏ လက်သုံးတော်ခံ ဆတ္တာသည်ကြီးဟုဆိုရစေကာမူ စင်စစ် ဆတ္တာသည်မက လူယုံတော်ကြီးပင် ဖြစ်နေပေပြီ။

ကြွေပွင့် ဆတ္တာသည်ကြီး ဥပါလိမှာ အရုံးချည်းဆက်နေသော ကြောင့် ညည်းတွားနေလေရာ သူက ဝမ်းသာအားရ ရယ်နေလိုက် သည်။

“ဘယ်နှယ့်လဲ ဥပါလိ၊ နန်းတွင်းမှာ အတော်ဆုံးကြွေသမားဆို အခု အရုံးပွဲချည်းပါပဲလား၊ လက်ကုန်နေပြီလား။”

ဥပါလိက ခေါင်းယမ်းလျက် ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်မျိုးဟာ သာကီမျိုးနွယ်ဝင် ဆွေတော်မျိုးတော် ဘယ်မင်းသားကိုမှ ရုံးဖူးသေးတာ မဟုတ်ဘူး အရှင်သား၊ အရှင်သားနဲ့ ကုမ္ပဏီ...။”

“ဪ... ဥပါလိရယ်၊ ဒေဝဒတ္တကို ဘယ်ယှဉ်လို့ ရမလဲ၊ ကဲ... ပစ်”

ဥပါလိ ကြွေပစ်သည်။ ဥပါလိ ရွှေလိုက်သောအကွက်ကိုကြည့်၍ သူက တဟားဟား ရယ်ကာ ကြွေစေ့များကို ကောက်ယူပြီး ရွှေခွက်ထဲ သို့ ပစ်ချလိုက်သည်။ ရွှေခွက်နှုတ်ခမ်းတွင် တိုက်ခတ်သွားသော ကြွေစေ့များ အသံစဲသွားသည်။ သူ ဆက်မရယ်နိုင်၊ သူကြွေ မနီးသေး ဥပါလိက သူထက် အကွက်သာသွားပြီ ဖြစ်သည်။

“ဟော... အရှင်သား တွေ့ပြီလား၊ ကျွန်တော်မျိုးက လက်ဦး မှ...”

“ဘာလက်ဦးမူလဲ၊ သွားစမ်း...”

ကြွေခုံနှင့် ရွှေခွက်ကို သူ ကျွမ်းထိုးမှောက်လုပ်ပစ်လိုက်သည်။ လွင့်စင်သွားသော ရွှေခွက်နှင့် ပြန့်ကျဲသွားသော ကြွေစေ့များကို ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာဖြင့် ကြည့်နေသည့် ဥပါလိ၏ဝတ်ရံစကို သူက စုဆွဲလိုက်လေသည်။

“ဒီမယ် ဥပါလိ၊ ကျုပ်ကို ဒီလို လာမစမ်းနဲ့၊ ဒေဝဒတ္တကို ဘယ်တော့မှ အနိုင်ယူစကားမျိုးမပြောနဲ့ ကြားလား၊ ကျုပ်ဆိုတဲ့ ကျုပ်ဟာ သူတစ်ပါးအပေါ် အနိုင်ရဖို့ မွေးဖွားလာတဲ့လူ၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ အရုံးမပေးဘူး မှတ်ထား၊ အခု ကြွေစေ့တွေ ပြန်ကောက်...”

“အရှင်သား... ကျွန်တော်မျိုးကြီး...”

“တိတ်... စားတောင်းသလား”

“ဟိတ်... ဘာဖြစ်နေတာလဲ ဒေဝဒတ္တ”

ဘဒ္ဒိယအနားသို့ ရောက်လာသည်။ လွင့်စင်ပြန့်ကျဲနေသော ကြွေစေ့များနှင့် ရွှေခွက်ကို တွေ့ရသောအခါ ဘဒ္ဒိယ သဘောပေါက် သွားသည်။

“ဒေဝဒတ္တရယ်... မင်းဟာ ဘယ်နေရာမှာပဲဖြစ်ဖြစ် အနိုင်ပဲ ရချင်တာကိုး၊ အခု ဘာလဲ... ဥပါလိက နိုင်သွားလို့လား”

“သူလား ကျုပ်ကို နိုင်မှာ၊ တစ်ကွက်လေးလက်ဦးမှတော့မို့ သူက

ကြွေးကြော်ချင်တယ်။ ကျုပ်အပေါ်မှာ နိုင်ရုံနဲ့ မကြွေးကြော်နဲ့။ ကျုပ် မကြိုက်ဘူး”

ဘဒ္ဒိယ သူပုခုံးကိုဖက်ကာ တဟားဟား ရယ်မောလေသည်။

“ကဲ...ဥပါလိကြီး၊ ကြွေခုံတွေ ပြန်သိမ်းတော့ဟေ့၊ ဒေဝဒတ္တ မင်းလည်း ကြွေ ဆက်ကစားမနေနဲ့တော့၊ ဒီမှာ တို့များ ပြဿနာတစ်ခု ဖြစ်နေတယ်၊ အင်မတန် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတယ်”

“ပြဿနာ...ဘာပြဿနာလဲ”

ပြဿနာတစ်ခုခု၊ အခက်အခဲတစ်ခုခုဆိုလျှင် သူ အလွန်စိတ်ဝင် စားသည်။

“လိုက်ခဲ့စမ်းပါ၊ ဟိုကျတော့ သီရလိမ့်မယ်”

ဘဒ္ဒိယက သူ့ကို ပွဲတော်ဆောင် ခေါ်ဆောင်သွားသည်။ ပွဲတော် ဆောင်တွင် ကိမိလ၊ အနန္ဒ၊ အနုရုဒ္ဓါနှင့် ဘဂုတို့ စုံညီရှိနေကြ လေသည်။ စားပွဲပေါ်တွင် ပွဲတော်အုပ်များ၊ ရွှေတကောင်းများ အသင့် ရှိနေသည်။

“ဟော...ဒေဝဒတ္တ ပါလာပြီလား”

အနုရုဒ္ဓါ နှုတ်ဆက်သည်။

ကိမိလက ပွဲတော်အုပ်ကို ဖွင့်၍ ရပ်နေသည်။

“ဘာပြဿနာလဲ”

“ဟောဒီမှာလေ...ဟောဒီပွဲတော်အုပ်ထဲက ထမင်း...”

“ထမင်း...ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ ဒေဝဒတ္တ၊ ကျုပ်ရယ်၊ ဘဒ္ဒိယရယ်၊ အနုရုဒ္ဓါရယ် သုံးဦးသား အငြင်းအခုံဖြစ်နေလို့”

ကိမိလက တစ်စုံတစ်ရာကို လေးနက်စွာတွေးဟန်ဖြင့် ပြော သည်။ သူကပင် ဆက်၍...

“ကျုပ်က ပြောတယ်၊ ပွဲတော်အုပ်ကိုဖွင့်ပြီး ထမင်း ဘယ်အရပ်က ဖြစ်သလဲ၊ ထမင်း ဘယ်ကလာသလဲ၊ ရိက္ခာတော်တွေထားတဲ့ ခန်းမ ဆောင်ရှိပါရောလား၊ အဲဒီမှာ စပါးကျီတွေ ရှိတယ်၊ ကျီတွေထဲက စပါးတွေထုတ်နေတာကို ကျုပ် တွေ့နေတာပဲ၊ ဒီတော့ ကျုပ်က ပြောတယ်၊ ထမင်းဆိုတာ စပါးကျီက ဖြစ်တာ...”

ဤအခါ ဝင်ပြောသူမှာ အနုရုဒ္ဓါသည် နီရဲနေသော သူလက်ဖဝါး များကို ပွတ်သပ်လိုက်ပြီး...

“နောင်တော်တို့...ဘယ်စပါးကျီတွေ၊ အိုးခွက်တွေ ပြောနေတာ လဲ ကျီတို့ အိုးခွက်တို့ဆိုတာ ကျုပ် မကြားဖူးဘူး၊ မြင်လည်း မမြင်ဖူးဘူး၊ အခုတွေ့တယ် မဟုတ်လား၊ ထမင်း ဘယ်မှာရှိနေသလဲ၊ ရတနာစီခြယ် တဲ့ ရွှေပန်းကန်ကြီးထဲမှာ မဟုတ်လား၊ ကျုပ် တစ်သက်လုံး ထမင်းစား ထာခဲ့သမျှ ထမင်းကို ရေပန်းကန်ထဲမှာပဲ အမြဲတွေ့ခဲ့ရတယ်၊ ဒါကြောင့် ထမင်းဖြစ်ရာအရပ်ဟာ ရွှေပန်းကန်”

“မဟုတ်ဘူး အနုရုဒ္ဓါရဲ့ အဲဒီပန်းကန်ထဲမရောက်ခင် အိုးခွက်မှာ ရှိတာ”

“ဟာ...မှားနေတယ် နောင်တော် ဘဒ္ဒိယ၊ ကျီထဲက ထုတ်လာ”

တာ”

“အိုး...ရွှေပန်းကန်ထဲမှာ တွေ့နေလျက်သားနဲ့”

“ဟာ...တိတ်ကြမ်းပါ”

ကြွေပွဲကြောင့် စိတ်မကြည်မလင်ဖြစ်နေသော သူက အော်လိုက်သည်။ မင်းသား သုံးယောက်တို့ သူ့အော်သံကြောင့် အသံများစွာ သွားသည်။ စိတ်ကြီးသောသူကိုတော့ ရွံ့ကြသည်သာပင်။

“ထမင်း ဘယ်အရပ်ကဖြစ်သလဲဆိုတာဟာ သာကီဝင်မင်းသားတွေရဲ့ အလုပ်မဟုတ်ဘူး။ သူ့ဘာသာ ဘယ်ကလာတာ...ပွဲတော်တည်ကြဖို့ပဲ မဟုတ်လား ကိုယ့်အရေး ကိုယ့်ကိစ္စသာ စိတ်ဝင်စားကြစမ်းပါ”

“ဒေဝဒတ္တပြောတာ မှန်သားပဲ”

အာနန္ဒာက ပြုံး၍ ဝင်ပြောလေသည်။ အာနန္ဒာကား သူတို့ထဲတွင် နှိုင်းနှိုင်းဆဆရှိသူ ဖြစ်လေသည်။

“တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ ဒီအထဲမှာ အနုရုဒ္ဓါကိုတော့ ပြောစမှတ်ပြီရမယ်၊ အနုရုဒ္ဓါ ဟာ စပါးထောင်းတာလည်း မမြင်ဖူးဘူး၊ ထမင်းချက်တာ၊ ခူးခပ်တာလည်း မမြင်ဖူးဘူး၊ သူ မြင်ဖူးတာ၊ သိတာ ရွှေပန်းကန်ထဲ ထမင်းရောက်နေတာပဲ၊ အင်း...မရှိစကား မကြားဖူးတဲ့ မင်းသားပေပဲ၊ ကိုင်း...ကိုင်း...ပွဲတော်သုံးကြစို့”

ပွဲတော်စားကြပြီးနောက်တွင် သူက စပျစ်ရည်ကို သောက်၍ပြောသည်။

“ကဲ...အခု ထမင်းကို စားပစ်လိုက်ကြပြီးပြီ၊ ဒါ ပြီးတာပဲဟုတ်လား၊ ထမင်းနှင့်စပ်လျဉ်းပြီး ကျုပ်တို့လုပ်ရမယ့်အလုပ်ဟာ ဒါပဲဟုတ်လား”

အားလုံး ရယ်ကြလေသည်။

“ကိုင်း...ညည့်လည်း နက်ပြီ၊ စက်ရာဆောင် ဝင်ကြစို့”

ဘဒ္ဒိယမင်းက အမိန့်ပေးလိုက်သဖြင့် အိပ်ဖန်စောင့်များ၊ ကျေးရွာများ ရောက်လာကာ စက်ရာဆောင်အတွက် ပြင်ဆင်ကြလေသည်။

ခန်းမအတွင်းမှ သူ ထွက်သွားပြီးနောက် ကိမိလမင်းသားနှင့် အာနန္ဒာမင်းသားတို့သည် အခြားတစ်ဖက်မှ ထွက်သွားသည်။ ဘဒ္ဒိယ၊ အာနန္ဒာနှင့် အနုရုဒ္ဓါတို့သုံးဦးသာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

အနုရုဒ္ဓါက သူထွက်သွားသည့်တံခါးကို ကြည့်၍ ပြောလေသည်။

“ဒေဝဒတ္တကို ဘယ်လိုထင်သလဲ နောင်တော်တို့”

“ဒေဝဒတ္တဟာ ဆိုးသွမ်းမိုက်မဲသူတစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီသော် သူတစ်ပါးကို စိတ်အနှောင့်အယှက်ပြုပြီးမှ သူ ပျော်ရွှင်မှုကို ယူတာကတော့ သိပ်မကောင်းလှဘူး”

ဘဒ္ဒိယက ဖြေသည်။ အာနန္ဒာကမူ ထုံးစံအတိုင်း ချင့်ချိန်နှိုင်းဆထားသဖြင့်...

“စောစောက အားပါးတရရယ်လိုက်တဲ့ မျက်လုံးတွေကို ကျုပ်တို့ထားကြည့်လိုက်မိတယ်၊ ထူးခြားတာ တွေ့ရတယ်”

“ဟုတ်လား၊ ဘာထူးခြားသလဲ အာနန္ဒာ”

“သူ့မျက်လုံးသူငယ်အိမ်တွေဟာ ကျဉ်းသွားတယ်၊ အရောင်တွေ စူးရှတောက်ပြောင် လာတယ်၊ မျက်နှာပြင်မှာလည်း သွေးရောင်တွေ လျှမ်းပြီး နီရဲနေတယ်”

“ဒါဟာ ရူးသွပ်နေသူတစ်ယောက်ရဲ့ လက္ခဏာတွေပဲ၊ ဒေဝဒတ္တ ရူးသွပ်နေပြီလို့ မင်းဆိုလိုသလား အာနန္ဒာ”

ဘဒ္ဒိယက အရေးတကြီးမေးသည်။ စင်စစ် ဘဒ္ဒိယမင်းသည် ညီတော်မင်းသားများအနက်တွင် ဒေဝဒတ္တကို သံယောဇဉ်အကြီးဆုံးပဲ။

အာနန္ဒာက အဝေးဆီသို့ စူးစိုက်ကြည့်လျက် ဖြေလေသည်။

“ဒေဝဒတ္တ ရူးသွပ်နေပြီလို့တော့ မဆိုလိုပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူ့စိတ်က သဘာဝက ရူးသွပ်နေသူတစ်ယောက်ထက် ပိုပြီး ကြောက်စရာကောင်း တယ်လို့တော့ ကျုပ်ထင်တယ်။ နီရဲတဲ့သင်္ကေတသွေးဟာ သင်္ကေတမ ဖြစ်တော့အားလုံးအနက် သူ့ဆီမှာ ပိုပြီး နီရဲနေတယ်၊ ထောင်လွှားတက်ပြီး မှုတ်ခွန်ကို သူဟာ အမြင့်ဆုံးလွှင့်ထူနေချင်တယ်၊ ကျုပ်လည်း ဒီလောက်ပဲ သိတယ် နောင်တော် ဘဒ္ဒိယ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါတော့ ဒေဝဒတ္တကို သဘောကျတာပဲ၊ သူ့စိတ်ထဲမှာရှိတာကို သူ လုပ်ပစ်တာပဲ၊ ဘာကိုမှ မထောက်ထားဘူး”

“သူ့ကို ဖေးဖေးမမ ထိန်းသိမ်းသင့်တယ် ထင်တယ် နောင်တော်”

အနုရုဒ္ဓါမင်းသားက ပြောသည်။ အနုရုဒ္ဓါလေးသံ၌ ဒေဝဒတ္တ ပတ်သက်ပြီး တစ်ခုခုကို အရိပ်အသွင်များပါနေသည်။

ဘဒ္ဒိယမင်းသားက အရုဒ္ဓါ၏ပန်းကို ပုတ်ကာ ပြောလိုက်လေ သည်။

“အိုကွာ...ဒေဝဒတ္တဟာ သင်္ကေတသွေးကောင်းတစ်ယောက်ပါ။ သူ့သင်္ကေတသွေးတွေရဲ့ အစဉ်အလာအတိုင်း ဂုဏ်ဝယံကြီးမားသူကို ခိုင်ဆက်ရှိသေးလေးစားရမယ်ဆိုတဲ့ စည်းကမ်းကိုလည်း သဘောပေါက် ပြီးသားပါ။ သူ့အတွက် စိုးရိမ်စရာမလိုပါဘူး၊ ကဲ...စက်ရာ ဆောင် ဆင်ကြစို့ ညီတော်များ”

ညီနောင်မင်းသားတစ်စု လူစုခွဲလိုက်ကြလေသည်။

မဇ္ဈိမတိုင်းနိုင်ငံတို့အပေါ်သို့ ထူးခြားသော အချိန်ကာလများက ငြိမ်ချောက်ဖြတ်သန်းသွားကြသည်။ သင်္ကေတမင်းသားတစ်ပါးဖြစ်သော ဒွတ္တမင်းသား၏ ထူးခြားသော အပြုအမူများသည် မဇ္ဈိမတွင် ပီတိ ထူးအဆန်း ဖြစ်နေသည်။

ရွှေနန်းတော်နှင့်တကွသော စည်းစိမ်အဆောင်အယောင်၊ ယသော် နှင့်တကွသော သံယောဇဉ်အနွယ်အဝင်၊ ဆွေတော်မျိုး ဆက်အား များကို အတိအပတ်ဖြတ်တောက်စွန့်ပစ်ကာ လောကသစ္စာ တရားနှင့် တို ရှာဖွေရန် ယမုန်နာမြစ်တစ်ဖက်သို့ ထွက်ခွာသွားသည့် အကြောင်း။

ဇရာ၊ ဗျာဓိနှင့် မရဏတို့ကို လွန်မြောက်သည့် ဘဝတစ်ခု တွေ့ရန် သိဒ္ဓတ္ထကြွေးကြော် သွားသည့်အကြောင်း။

သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားအကြောင်းကို မဇ္ဈိမတစ်တိုင်းလုံး အုတ်အုတ်

၁၂၆ နှစ်ညီညီ

ကမ္ဘာက ကျွန်ုပ်တို့ ပြောမဆုံးဖြစ်နေကြသော်လည်း ဘဒ္ဒိယဘုရင်၏ နန်းတော်အား ဘာမျှ ထူးခြားပြောင်းလဲခြင်းမရှိ။ လွန်ခဲ့သော လပေါင်းများစွာကပင် ဘဒ္ဒိယ၊ အနုရုဒ္ဓါ၊ အာနန္ဒာ၊ ဘဂ္ဂ၊ ကိမ္ဘိလနှင့် ဒေဝဒတ္တတို့ညီနောင်များသည် မင်းစည်းစိမ်ကို ပျော်ရွှင်မြန်ရက်စွာ ခံစားနေကြသည်။

သိဒ္ဓတ္ထမင်းသား၏သတင်းသည် ဒေဝဒတ္တတို့မင်းသားတစ်သိန်းကျော် ဘာမျှမပတ်သက် သယောင် ရှိနေသည်။

ဤသို့ပင်...

နေရက်များ ကူးပြောင်းချုပ်ငြိမ်းသွားပြီးသည်၏ တစ်ခုသောအချိန်တွင် တစ်ခုသော သတင်းထူးသည် နန်းတော်သို့ ရောက်ရှိလာသည်။

ထိုသတင်းကိုယူလာသူမှာ ဘဒ္ဒိယဘုရင်ကိုယ်တိုင်ပင် ဖြစ်သည်။ ဘဒ္ဒိယဘုရင်သည် မလ္လာမင်းတို့၏ အနုပိယနိဂုံးဒေသတော်အုပ်တစ်ခုသို့ အမဲလိုက်သွားရာမှ အပြန်ခရီးတွင် ထိုသတင်းယူဆောင်လာကြခြင်းပင်။

လေသာဆောင်တွင် ညီအစ်ကိုတော်များ ဆုံကြလေသည်။

“ပြောပါ နောင်တော်”

အာနန္ဒာ၏လေသံတွင် သူ သိထားပြီးသည့်အဓိပ္ပာယ်ပါဝင်လေသည်။

“သိဒ္ဓတ္ထအကြောင်းပဲ...။ သူ နန်းတော်ကိုစွန့်ခွာပြီး အိန္ဒိယနားခြင်၊ သေခြင်းတွေမရှိတဲ့အရာကို ရှာဖွေမယ်ဆိုပြီး ထွက်သွား

အဘိုး ညီတော်တို့ ကြားသိပြီးပြီ မဟုတ်လား”

အားလုံး ငြိမ်သက်နေကြသည်။ စင်စစ်မူ မရွံ့မဒေသရှိဘဲ နိုင်ငံတို့တွင် အသီးသီး အသကာ ထီးနန်းစိုးစံအုပ်ချုပ်နေကြသော သာကီဝင်မျိုးနွယ်တို့သည် ဆွေမျိုးနီးကပ် သွေးသားတော်စပ်ကြသူများ ချည်း ဖြစ်လေသည်။ သွေးသားချင်း အနီးအဝေးသာ ခြားချင်း ခြားသည်။ သာကီဝင်မင်းမျိုးတို့အားလုံး အဆွေသား၊ အမျိုးသားချည်း ဖြစ်သည်။

ယခု ကြားနေရသော သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားသည်လည်း သူတို့အားလုံးနှင့် တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်းဖြင့် ညီနောင်သားချင်းတော်စပ်သူပင်။

ဤအထဲတွင် ဒေဝဒတ္တသည်လည်း အရင်းအချာ တော်စပ်သူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သိဒ္ဓတ္ထ၏ကြင်ရာတော် ယသော်ရောနှင့် ပတ်သက်ပြီး ညီနောင်ယောက်ဖသားချင်း တော်စပ်သည်။ သို့သော်...သူကမူ သိဒ္ဓတ္ထကို စိတ်ဝင်စားခြင်းမရှိ။

ဘဒ္ဒိယဘုရင်က လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကိုပွတ်လျှက် အားတက်သရော ဆက်ပြောသည်။

“အခု သိဒ္ဓတ္ထ ဂေါတမဗုဒ္ဓ ဖြစ်သွားပြီတဲ့”

သူ ဆတ်ခနဲ ဘဒ္ဒိယကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဘဒ္ဒိယ သူ့ကို သတိမပြုမိ။

“ဗုဒ္ဓဟာ အခု မလ္လာမင်းသားတွေရဲ့ အနုပိယ သရက်ဥယျာဉ်တောကို ရောက်နေပြီ၊ သူ့အဆုံးအမအောက်မှာ သာကီဝင် ဆွေတော်

မျိုးတော်တွေလည်း တဖွဲဖွဲဝင်မစဲ ရှိနေကြတယ်။ သူတရားမမှန်ကို သက်ဝင်ပြီး ရဟန်းပြုသွားကြတဲ့ သာကီဝင်မင်းသားတွေလည်း တစ်နေ့ တခြား တိုးပွားလာတယ်လို့ သိရတယ်။

“ဒါ မှန်တာပေါ့ နောင်တော်၊ ကျုပ်တို့ သာကီဝင်တွေဟာ ဘုရင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဗုဒ္ဓပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်လိုဘဝမျိုးနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ တစ်နေရာက တစ်နေရာလှည့်လည်တယ်ဆိုရင် မင်းမျိုးပေါင်းခြံရံပြီးတော့ သွားကြစမြဲ မဟုတ်လား။ အခု ဗုဒ္ဓလည်း ဆွေတော်မျိုးတော် အခြံ အရံနဲ့သာ ခရီးလှည့်ရပေမယ့်ပေါ့။”

အနုရုဒ္ဓါက ဝင်ပြောသည်။

“မှန်တယ်၊ သို့သော် ထူးခြားတာက ဗုဒ္ဓကို အခြံအရံပြုမယ်လို့ သွားကြတဲ့ မင်းသား တွေအားလုံးဟာ ဗုဒ္ဓနဲ့တွေ့ပြီးတဲ့နောက်မှ အားလုံးလိုလို ရဟန်းတွေ ဖြစ်ကုန်ကြတဲ့ အကြောင်းပဲ။”

အားလုံး တိတ်ဆိတ်သွားကြသည်။ ဘဒ္ဒိယ၏စကားကို သူတို့အား လုံး သာကီသွေးထဲမှ နားလည်လိုက်ကြသည်။ သာကီဝင်နွယ်တို့သည် မဇ္ဈိမဒေသတွင်သာမက ဇမ္ဗူဒိပ် တစ်ခွင်လုံးတွင် အထက်မြတ်ဆုံး အမြင့်မြတ်ဆုံးမျိုးနွယ်ဟု ခံယူထားသည်။ ထို့ကြောင့် သာကီဝင် မင်းဆွေမင်းမျိုးတို့သည် တော်ရုံတန်ခိုးရုံဖြင့် အဘယ်သို့သော သူတစ်ပါး ကိုမျှ ဦးညွှတ်ခိုးထောက်လေ့မရှိ။ သာကီဝင် မင်းမျိုးအချင်းချင်းကို ပင်လျှင် သတ်မှတ်ထားသော စည်းကမ်းမှအပ လိုသည်ထက်ပို၍ ဝပ်တွားခယခြင်ပြုသူများမဟုတ်။ တစ်ဦးတစ်ယောက် ၏ အဆုံးအမ

အယူအဆ၌ ကျန်တစ်ဦးတစ်ယောက်၏ အဆုံးအမ၊ အယူအဆ၌ ထွန် တစ်ဦးတစ်ယောက်က ရိုက္ခိုးပျပ်ဝပ်ရန်မှာ သာကီဝင်တို့အဖို ခက်ခဲသောအမှု ဖြစ်သည်။

ယခုမှကား ဗုဒ္ဓ၏အဆုံးအမအောက်တွင် သာကီမင်းမျိုးတို့သည် အလုံးအရင်းလိုက်၊ အစုအပြုံလိုက် ရဟန်းပြုကြသည်ဆိုခြင်းမှာ ထူးခြားဆန်းကြယ်လှသော အခြင်းအရာ တစ်ရပ်ပင်။

“နေစမ်းပါအုံး၊ ကျုပ်ရဲ့ယောက်ဖတော် သိဒ္ဓတ္ထဟာ တကယ်ပဲ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဘုရား ရှင် ဖြစ်သွားပြီတဲ့လား။”

အတုန်ကြာ တိတ်ဆိတ်နေခြင်းကို သံသယအငွေ့အပြည့်ပါသော ဆေးခွန်းဖြင့် ဖောက်ထွင်းလိုက်သူမှာ “သူ” ဒေဝဒတ္တ။

သူက အနုရုဒ္ဓါမင်းသားဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“အနုရုဒ္ဓ... သင်က နန်းဆောင်ကနေပြီး သတင်းစုံကြားရတဲ့သူ ဆိုတော့ သင့်ကို ပဲ မေးရတော့မှာပဲ။”

အနုရုဒ္ဓါမင်းသားက အံ့သြသောအကြည့်ဖြင့် လှမ်းကြည့်ကာ

“ဟင်... ဒေဝဒတ္တ၊ သင် ဒီသတင်းကို တကယ်ပဲ မကြားဖူး ဆာလား။ ကြား လျက် သားနဲ့ မယုံမကြည်ဖြစ်နေတာလား။”

သူက ကိုယ်ကို သိမ့်ခနဲ တစ်ချက်လှုပ်၍ ပြုံးလိုက်သည်။

“အခုကြားဖူးပြီလေ၊ ကြားတော့လည်း မယုံပါဘူး။ ကျုပ်က ဆက်တွေ၊ မျက်တွေ၊ သမားပဲ၊ သာကီဝင်မင်းမျိုးတွေ အစုလိုက် အပြုံလိုက် ရဟန်းပြုသွားကြတယ်ဆိုတာ ကလည်း ဟင်း... ဟင်း

နောင်တော်တို့ စဉ်းစားကြည့်လော့၊ ယုံနိုင်စရာသတင်းတဲ့လား။”

“ဒေဝဒတ္တ တငွတ်ထိုး မပြောစမ်းပါနဲ့ကွာ၊ ယုံနိုင်စရာလား၊ မယုံနိုင်စရာလား ဆိုတာတွေကို လွန်ခဲ့ပြီ၊ ကပိလဝတ်မှာ အလွန်ထူးခြားတဲ့ အဖြစ်သနစ်တွေ ပေါ်ပေါက်သွား ခဲ့တယ်ဆိုတာတော့ အမှန်ပဲ၊ ဒါကို ဘယ်သူမှ ငြင်းလို့မရဘူး။”

ဘဒ္ဒိယမင်းသား ဝင်ပြောသည်။ သူ့လေသံက ဘုရင့်အာဏာထံ ပါလာသည်။

စိတ်နှလုံးပြောင်မှန်၍ ရိုးသားတုံ့ပြန်ကြည့်သလောက် တစ်ခုခုကို အလိုမကျဖြစ်လာလျှင် စိတ်ကြီးတတ်သော ဘဒ္ဒိယဘုရင်ထံမှ ဤလေသံမျိုးထွက်လာလျှင် မည်သူမျှ စောဒက တက်ဝံ့သူမရှိသို့သော် သူ့မူ ပြက်ရယ်ပြုချင်သော၊ မခံညားချင်သော မျက်နှာထားမျိုးဖြင့် ပြောဖြစ်အောင် ဆက်ပြောလိုက်သေးသည်။

“ကပိလဝတ်မှာ အလွန်ထူးခြားတဲ့ အဖြစ်သနစ်တွေ ပေါ်ပေါက်ခဲ့တယ် ဟုတ်လား နောင်တော်ကြီး၊ ကဲ...ဘာတွေလဲ၊ ကျုပ် သိဖို့ရစေဗျာ”

ဘဒ္ဒိယ၏ မျက်နှာသွေးရောင်တက်သွားသည်။ ကိမိလမင်းသားက ဘဒ္ဒိယ၏လက် ကို အသာအယာဆုပ်ကိုင်လျက် တီးတိုးပြောလေသည်။

“နောင်တော် ဘဒ္ဒိယ စိတ်အေးအေးထားလိုက်ပါ၊ ဒေဝဒတ္တဟာ ဘာရယ် မဟုတ်ပါဘူး၊ အများစုက လက်ဖဝါးပါလို့ အခိုင်အမာပြောနေချိန်မှာ သူတစ်ယောက်တည်းက လက်ဖဝါးပါလုပ်ချင်တဲ့ညှဉ်းရှိတာ

နောင်တော် အသိပ်၊ ဘာကိုပဲဖြစ်ဖြစ် . . .သူက ဆန့်ကျင်ဘက် နေရာယူရမှ ကျေနပ်တဲ့သူ၊ အခုဟာက အဖြစ်မှန်တွေကို သူ တကယ်သေ သေးလို့လည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ ပြောပြလိုက်ပါ”

ဘဒ္ဒိယအတန်ကြာ ခပ်မဆိတ်နေသည်။ သည်းခံစိတ်ရှိသော ဘဒ္ဒိယသည် ရုတ်တရက်ပေါ်လာသော အမျက်ကို ထိန်းသိမ်း ထားနိုင်ခဲ့သည်။ တည်ငြိမ်သောအသံဖြင့် သူ စကားဆက် ပြောလာနိုင်လေသည်။

“ဒီလို...ဒေဝဒတ္တ၊ သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးကိုယ်တိုင်ရဲ့ ပင့်ဖိတ်ချက်အရ ဗုဒ္ဓဟာ ကပိလဝတ်ကို ကြွလာခဲ့တယ်၊ မင်းကြီးနဲ့တကွသော ဆွေတော်မျိုးတော်တွေအားလုံး ရှေ့မှောက်မှာ ဗုဒ္ဓဟာ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ အရာရင့်အဖြစ် ပြတော်မူခဲ့တယ်”

“အင်း...အင်း...”

ဒေဝဒတ္တ၏ အင်းလိုက်သံကို ဘဒ္ဒိယက မသိကျိုးကျွန် ပြုလိုက်သည်။

ဒေဝဒတ္တထံမှ ဘာသံမျှ မကြားရ ခေါင်းငုံ့၍ တစ်ခုခုကို စဉ်းစားဟန်ရှိသည်။ ခဏကြာမှ ခေါင်းပြန်မော့လာသည်။ သူ မေးခွန်းတစ်ခုမေးတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း ဘဒ္ဒိယသိလိုက်သည်။ အမှန်ပင် သူ့မှာ မေးခွန်းတစ်ခု ရလာသည်။

ကပိလဝတ်မှ ဆွေတော်မျိုးတော်များအနက် သူ သဘောအကျဆုံးမှာ ဂေါတမိဖြစ်သည်။ ဂေါတမိသည် သူ့ကျသာကီဝင် မိဖုရားကြီး

တစ်ပါးဟုဆိုစေကာမူ အခြားမိဖုရား မင်းစိုးကတော်များကဲ့သို့ သိမ်သိမ်
မွေ့မွေ့ဖြင့် တော်ဝင်မဟာဣန္ဒြေကြီးကို ဆောင်နေသူမဟုတ်၊ ပွင့်လင်း
ပြတ်သားလှသော မိဖုရားကြီးဖြစ်သည်။ နှုတ်စ လျှာစ ထက်သည်။
သုခွေဒနမင်းကြီး ကိုပင်လျှင် ဝေဖန်ပြောဆိုရသူဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်
မိဖုရားကြီးဂေါတမီကို သူ လေးစားသည်။

ယခု သူကြားနေရသော အဖြစ်သနစ်များနှင့် ပတ်သက်၍
မိဖုရားဂေါတမ မည်သို့ပါဝင်တုံ့ပြန်လေသနည်း။ ဂေါတမီသည် သာကီ
ဝင်မျိုးနွယ်ဟူသော အစဉ်အလာထက် အမှန်တရားဟူသော အရာကို
သာ ရှေးရှုသူ ဖြစ်ချေသည်။

ဘဒ္ဒိယကို စေ့စေ့ကြည့်လျက် သူ မေးလေသည်။

“မိဖုရားကြီး ပဇာပတိဂေါတမီကော ကပိလဝတ်ရဲ့ ထူးခြားတဲ့
ဒီအဖြစ်တွေထဲမှာ ဘယ်လိုနေရာမျိုးကများ ပါဝင်ပတ်သက်နေသတဲ့လဲ
နောင်တော် ဘဒ္ဒိယ”

ဘဒ္ဒိယ အစားဝင်ဖြေလိုက်သူက ကိမိလမင်းသား။

“အို . . . မိထွေးတော်ဂေါတမီလား၊ ဗုဒ္ဓကို ဖူးတွေ့တဲ့အခါမှာ
ဝမ်းသာကြည်ညိုလွန်းလို့ သူ့ကိုယ်တိုင်ရက်တဲ့ သင်္ကန်းကို ကပ်လျှာ
တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရှင်တော်ဗုဒ္ဓက ပုဂ္ဂိုလ်ကိုပေး လျှာမယ့်အစား သံဃာကို
ပေးလျှာရမယ်လို့ မိန့်တော်မူခဲ့တယ်တဲ့”

ကိမိလမင်းသား ဤမျှအထိ သိထားသည်ကို ကြားလိုက်ရသဖြင့်
ဘဒ္ဒိယပင် အံ့သြသွားသည်။ ကိမိလ၏အဖြေကို ကြားလိုက်ရသော

သူမှာမူ မော့ထားသော ခေါင်းကိုပြန်၍ ငိုက်ချသွားလေသည်။

“ကိုင်း . . . နောင်တော် ဘဒ္ဒိယလည်း အမဲလိုက်ခရီးကအပြန်မို့
ဝင်ပန်းလွန်းနေရောမယ်၊ ဒီနေ့တော့ လူစုခွဲလိုက်ကြအုံးစို့ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်
အကြောင်းတွေကို နောက်ထပ်အများကြီး ကြားနေရအုံးမှာပါ”

အာနန္ဒာ နိဂုံးစကားဆိုရင် နေရာမှ ထလိုက်သည်။ အားလုံး
ထွက်ခွာရန် အသင့်ပြင် ကြသည်။ ကျေးကျွန်များလည်း တိတ်ဆိတ်စွာ
ထုပ်ရှားလာကြသည်။ သူတစ်ယောက်တည်း ထိုင်ရာမှမရွေ့ မပြောင်း
ဘဲ ညီနောင်မင်းသားတို့၏ မျက်နှာများကို လိုက်ကြည့်သည်။

“ဒေဝဒတ္တ . . . အနားယူတော့လေ”

ဘဒ္ဒိယက ပြုံးရင်း လှမ်းပြောသည်။

“ဪ . . . အင်း . . . အင်း . . .”

သူ သတိလက်လွတ်နေသူတစ်ယောက်ကို ယခုမှ ထဖြစ်သည်။
သူ့လှုပ်ရှားပုံမှာ အသက်မပါသလို ဖြစ်နေသည်။

“နောက်နေ့မှ ဆုံကြသေးတာပေါ့ ဒေဝဒတ္တ”

“ခဏလေး နောင်တော် ဘဒ္ဒိယ၊ တစ်ခု မေးချင်လို့ပါ”

“ဘာမေးချင်သလဲ ဒေဝဒတ္တ”

“ဪ . . . ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး”

အားလုံး ထွက်ခွာသွားကြသည်။ သူတစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်
သည်။ သဗ္ဗာဏီတွင် အစွဲအမြဲထိုင်ရင်း လေသာပြတင်းမှတစ်ဆင့်
ကောင်းကင်ပြင်ကျယ်သို့ အဆီးအတားမဲ့ အကြည့်များဖြင့် ငေးငိုင်နေ

သည်။

သူ့ကျေးကျွန်များမှာလည်း သူ နေရာမှမရွေ့သောကြောင့် ကြမ်းပြင်တွင် ခူးတုပ်လျက် ထိုင်နေကြရလေသည်။

ပြာလဲ့မှောင်ရီကောင်းကင်ပြင်တွင် သူ့အတွေးစဉ်များက သူ ပြန်တွေ့နေရသည်။ သူ့ရင်ထဲတွင် သမုဒ္ဒရာလှိုင်းများနယ် တလိပ်လိပ် တအိအိ ကြွလာနေကြသည်။ ထို ဝေဒနာလှိုင်းများ၏အဆင်းမှာ အနက်ရောင်ဖြစ်သည်။ အနက်ရောင်လှိုင်းများ၏ကြားထဲ တွင် သူရောက် နေသည်။ သို့သော် သူ ကြောက်လန့်တကြား ကူးခပ်ရုန်းကန်နေခြင်း မဟုတ်။ လှိုင်းလုံးနက်ကြီးများပေါ်တွင် သူ ခြေစုံရပ်လျက် လှိုင်းနိမ့် လှိုင်းမြင့် ပေါ့ပါးစွာ ရွေ့လျားနေခြင်း ဖြစ်သည်။

သူ အဇ္ဈတ္တမှာလည်း တဖျပ်ဖျပ် လှုပ်ခတ်နေသည်။ အသံမထွက် သော်လည်း အတွေးစဉ်သည် ပဲ့တင်မြည်ဟည်းနေသည်။ “သိဒ္ဓတ္ထကို ငါ ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်မဝင်စားခဲ့ဘူး။ သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးရဲသားတော်၊ ငါ့နမ ယသော်ခရာကြင်ရာတော်၊ လေးအတတ် ကျွမ်းကျင်တဲ့မင်းသား၊ ဒါပဲ ငါ သိခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ အခု သူက သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဘုရားရှင် ဖြစ် သွားပြီတဲ့၊ ပြီးတော့ ကိမိလက ပြောသွားသေးတယ်။ မိဖုရားကြီး ဂေါတမီရဲ့ သင်္ကန်းကို ပုဂ္ဂိုလ်အဖြစ် လက်မခံ။ သံဃာကိုသာလျှင် ဗုဒ္ဓက မိန့်တော်မူခဲ့သတဲ့။ သံဃာ...သံဃာ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင် ဖြစ်သွား ရုံတင်မက သံဃာလို ခေါ်နိုင်လောက်အောင် နောက်ပါအင်အားကြီး များ တောင့်တင်းနေပြီပေါ့။ အင်း...ငါ့ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးသံ

ရန်အောင်စာပေ-၂

သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်တဲ့... သံဃာတဲ့”

+ + + +
စက်ရာဆောင်တွင်သာ သူ အနေများသည်။ ပွဲတော်စာကို စက်ရာဆောင်သို့ယူ၍ သုံးဆောင်သည်။ နေ့နေညည အချိန်ပေါင်း ကြာမြင့်စွာ သလွန်ပေါ်ထိုင်ရင်း သူ ငေးဝိုင် နေသည်။ ငေးဝိုင်နေသည် ဆိုသော်လည်း တကယ်တမ်းမူ လေးလံထိုင်းမှိုင်းစွာ၊ နောက်ကျီ ခုပ်ထွေးစွာ ရှိနေမည်မဟုတ်။ တစ်ခုခုကို အတွေးနက်နေဟန်ဖြင့် ငြိမ်သက်နေခြင်းမျိုး ဖြစ်သည်။ အတွေးနက်ထဲတွင် ဤသို့လွင့်မျော နေခြင်းကိုလည်း သူ နှစ်သက်နေသည်။

သူ့ကိုယ်သူ မြွေဟောက်နက်၊ မြွေဟောက်ဖြူကြီးများကဲ့သို့ နှစ်ပေါင်းရှည်လျားစွာ မလှုပ်မရှားရစ်ခွေကာ တွင်းအောင်းနေသည်ဟု သူ အထင်ရောက်နေသည်။ အဆိပ်ပြင်းလှ သော မြွေဆိုးကြီးများသည် ကာလရှည်ကြာစွာ တွင်းအောင်းနေရာမှ နီးထလာသောအခါ တွင် ပြင်းစွာ ဆာလောင်မွတ်သိပ်တတ်စမြဲ။ နီးထလှုပ်ရှားလာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အစာကို တပ်မက်စွာ ရှာဖွေတော့သည်။ သူ့ကိုယ်သူလည်း ဤသို့ပင် ထင်နေသည်။ သို့သော် သူ ဘာကိုဆာလောင်မွတ်သိပ် နေသလဲဆိုတာကို သူ ကိုယ်တိုင်ပင် မသိ။ ဆာလောင်မွတ်သိပ်စရာ၊ တောင့်တစရာ တစ်စုံတစ်ခုကို ဦးစွာစဉ်းစားရှာဖွေရမလို ဖြစ်နေသည်။

ပဲတော်အုပ်များလည်း အရာမယွင်း၊ သို့သော် သူ့ကိုယ်တိုင်

ရန်အောင်စာပေ-၂

ဖော်စပ်ထားသည့် မြွေအဆိပ်ရောသော သေရည်ကိုတော့ မှန်မှန်မှီဝဲ ဖြစ်သည်။ အဆိပ်သိပ်မပြင်းသော မြွေစိမ်း အငယ်တစ်ကောင်ကို အရှင်အတိုင်း ဖန်တကောင်းထဲထည့်ကာ သေရည်ပြင်းလောင်းချပြီး တကောင်းကို အလုပ်ပိတ်လိုက်ခြင်းဖြင့် ထူးခြားသော သေရည်တစ်မျိုး ဖြစ်လာသည်။ မြွေငယ်သည် သေရည်ပြင်းအပြည့်ရှိသော ဖန်တ ကောင်းထဲတွင် ရန်းကန်ရင်း အဆိပ်များအန် ထွက်ကာ သေဆုံးသွား သည်။ မြွေဆိပ်နှင့် သေရည်တို့ရောသွားသည်။ မသေမီ ရန်းရင်း ဆန်ခတ် လှုပ်ရှားခဲ့သည်ဖြစ်သောကြောင့် အဆိပ်နှင့် သေရည်တို့ကို သမအောင် မွေနှောကပ်ပြီးသား ဖြစ်သွားသည်။ ဤဖန်တကောင်းထဲသို့ တေတေစာတ်ကို နှိမ်နင်းသည့် ဆေးဝါးတစ်မျိုး ထပ်ထည့်သည်။ ထိုသေရည်ကို သူ လျှို့ဝှက်စွာဖော်စပ်ကာ တစ်ယောက်တည်း မှီဝဲခဲ့ သည်မှာ မကြာသေး။ ယခုတလောတွင် သူ ပွဲတော်စာကို ဟုတ်ဟုတ် ညာညား မစားဖြစ်ခဲ့သော်လည်း ထိုသေရည်ကြောင့် သူ့မှာ ခွန်အားများ ပြည့်ဖြိုးသန်စွမ်းနေသည်။

ဘဒ္ဒိယ၊ အာနန္ဒ၊ ကိမ္ဘိလ၊ ဘဂုနှင့် အနုရုဒ္ဓါတို့ကို သူ မတွေ့ဖြစ် အောင် ရှောင်သလို ညီနောင်သာကီဝင်မင်းများက သူ့ထံ အဝင် အထွက်မရှိ။ သူတို့အကြောင်းကိုလည်း သူ စိတ်မဝင်စား။

သို့သော် သူ စိတ်မဝင်စားဘဲနေ၍ မရတော့သော တစ်နေ့သို့ ဆိုက်ရောက်လာသည်။

မှတ်ဆိတ်ကျင့်စွယ်များ ရှည်လျားထူထပ်လာကြပြီ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဆတ္တာသည်ကြီး ဥပါလိကို သူနန်းဆောင်သို့ ခေါ်လိုက် သည်။ ဥပါလိက သူ့ကို မှတ်ဆိတ်ကျင့်စွယ် သုတ်သင်ပေးရင်း သတင်း စကားအချို့ ပြောလေသည်။

သူ ရင်ထဲမှာ တနှေးနှေးဖြစ်လျက် ဥပါလိ၏စကားများကို နား ထောင်ခဲ့ရလေသည်။

+ + + +
မြွေငယ်လေးများဖြင့် ပစ်ပေါက်ကစားခဲ့ခဲ့ရသောကြောင့် ဥပါလိမှာ သူ့ကို အကြောက် မပြေသေး။ ဥပါလိ၏လက်များ တုန်ယင်နေသည်။

“ဥပါလိကြီး ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ နေမကောင်းဘူးလား။”

“မဟုတ်ပါဘူး အရှင်သား။”

“သင့်လက်တွေ တုန်ပြီး အေးစက်နေတယ်”

“အရှင်သားကို ကြောက် . . . ကြောက်နေလို့ပါ”

ဥပါလိ၏ကြောက်ခြင်းသည် နှုတ်မှပင် အန်ကျသွားလေသည်။

သူ ဟက်ဟက်ပက် ပက်ရယ်သည်။

“ကြောက်မနေပါနဲ့၊ သင့်ကို ကျွန်ုပ် မြွေနဲ့ မပေါက်ပါဘူး။”

ဥပါလိက ပို၍ဆိုးသွားတော့သည်။ ဒူးများညွတ်ခွေကျ သွားလှ မတတ်ရှိသည်။ သူက ဥပါလိကို ခေတ္တ အနားယူစေကာ စပျစ် သေရည်ကို ကမန်းကတမ်းမော့ကာ အတန်ကြာ ဆောက်တည် ကြိုးစားပြီးမှ ဥပါလိ အကြောက်ပြေသွားသည်။

“ကိုင်း...လက်မတုန်တော့ရင် လာ...ဥပါလီ၊ အာရုံထဲ
ကြောက်စိတ်မဝင်အောင် ကျုပ်ကို စကားတွေ ပြောနေလိုက်ပေါ့”

“ကျွန်တော်မျိုး ဘာတွေပြောရမလဲ အရှင့်သား”

“ပြောချင်သာ ပြော၊ ပြောစရာမရှိလည်း ရှိအောင်ပြော...”

“ဟာ...ပြောစရာရှိတာကို ကျွန်တော်မျိုး စဉ်းစားလို့ရပြီ”

“ဘာတွေများ ပြောစရာရှိလို့လဲ”

“အရှင့်သားရဲ့ ညီတော်၊ နောင်တော်တွေ အကြောင်းပါ အရှင့်
သား”

“နောင်တော် ဘဒ္ဒိယတို့အကြောင်း၊ အင်း...သူတို့အကြောင်းက
ဘာများထူးခြား မှမို့လဲ၊ အမဲလိုက်ထွက်မယ်၊ သေရည်သောက်မယ်၊
ကြွေအန်ကစားမယ်၊ နန်းစည်းစိမ် ခံစားမယ်၊ ဒါတွေပဲ မဟုတ်လား၊
ဘာတွေ ပြောင်းလဲကုန်ကြသလဲ”

“မဟာနာမ်မင်းသားကြီးက စတာပါပဲ အရှင့်သား”

“မဟာနာမ် ဟုတ်လား၊ အနုရုဒ္ဓါရဲ့ နောင်တော်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် အရှင့်သား”

အနုရုဒ္ဓါကို ချစ်ခင်သော်လည်း အနုရုဒ္ဓါ၏နောင်တော် မဟာနာမ်
မင်းသားကြီးသည် သူတို့နှင့် အသက်ချင်းကွာသူလည်း ဖြစ်သည်။
စရိုက်အလေ့အကျင့် မတူသူလည်း ဖြစ်သည်။ သူကမူ မင်းသားကြီးကို
သာကီဝင်မင်းသားတန်ခိုး ယောက်ျားအလုပ်စိတ်မဝင်စားဘဲ ပန်းပင်တွေ
စိုက်ချင်သူဟု မြင်သည်။ မဟာနာမ်မင်းသားကလည်း သူတို့အပေါ်

အထူးသဖြင့် သူ့အပေါ် စရိုက်သောသွမ်းကြမ်းတမ်းသူဟု မြင်ထား
ကြောင်း သူ သိသည်။

“မဟာနာမ်က ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ သူ့သွေးဆောင်မှုကြောင့် နောင်
တော်ဘဒ္ဒိယနဲ့တကွသော ကျုပ်ရဲ့ ညီတော်၊ နောင်တော်တွေအားလုံး
ပန်းဥယျာဉ်ထဲ ဆင်းကုန်ကြပြီလား”

“မဟုတ်ပါဘူး အရှင့်သား၊ မဟာနာမ်မင်းသားကြီး သူ့ညီတော်
အနုရုဒ္ဓါကို မေးတယ်တဲ့”

“အင်း...”

“တို့အမျိုးနွယ်စုထဲမှာ ရဟန်းပြုမယ့်သူ မရှိသေးဘူး၊ အခုဆိုရင်
ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ရဲ့ နောက်မှာ သာကီဝင်ဆွေတော်မျိုးတော်တွေ အများ
အပြား ရဟန်းအဖြစ်နဲ့ ရောက်နေကြ ပြီတဲ့၊ ဒီအထဲမှာမှ ဘုရင်ဘဒ္ဒိယနဲ့
တကွသော မင်းသားငါးယောက်တို့ဟာ...”

စကားလွန်သွားပြီကို ဥပါလီ သိလိုက်သဖြင့် ရှေ့ဆက်မပြောရဲဘဲ
ရပ်သွားသည်။

“ဆက်ပြော...ဆက်ပြောစမ်း ဥပါလီ၊ ဘုရင်ဘဒ္ဒိယနဲ့တကွသော
မင်းသားငါးပါး၊ အင်း...ကျုပ်အပါအဝင် တာဖြစ်သလဲ”

“ကျွန်တော်မျိုး တစ်ဆင့်စကားကြားသိခဲ့ရတာကို ပြောရခြင်းပါ
အရှင့်သား”

“ကျုပ် နားလည်တယ်၊ ဆက်ပြောစမ်း”
ဥပါလီ၏အသံ မသိမသာ တုန်လာပြန်သည်။

“အဲ...အဲ...သာကီဝင်မင်းညီမင်းသား ခြောက်ယောက်တို့ဟာ ရဟန်းမပြုကြ သေးဘူး။ ဘုရားရှင်ရဲ့ ဆွေတော်မျိုးတော် မဟုတ်တာ ပါလား။ ဘာကြောင့် ရဟန်းမပြုကြပါ သလဲလို့ အများကြားမှာ စကား ဖြစ်လာကြောင်း မဟာနာမ်က အနုရုဒ္ဓါကို ပြောပါတယ်”

“အင်း...ဒီတော့...”

“မဟာနာမ်မင်းသားကြီးက ညီတော် ရဟန်းပြုမလား။ နောင်တော် ပဲ ရဟန်းပြုရ မလား။ နောင်တော်ပဲ ရဟန်းပြုမလားလို့ မေးပါသတဲ့ အရှင်သား”

“အဲဒီတော့ အနုရုဒ္ဓါက ဘာပြန်ပြောသလဲ”

အနုရုဒ္ဓါ ပြန်ပြောမည့်စကားကို သူ့ အလွန်စိတ်ဝင်စားမိသည့် အနုရုဒ္ဓါက ထမင်းဟူသည် ရွှေပန်းကန်မှဖြစ်သည်ဟူသော အသိမရှိသည်အထိ ဘဝလောကအရေး၌ မနံ့စပ်သူ ဖြစ်ချေသည်။ ကြီးမားသော မင်းစည်းစိမ်ထက်ဝယ် မိမိဘာသာမိမိ ဘာကိုလိုချင် ပါသည်ဟူ၍ ဆန္ဒတစ်စုံတစ်ရာ မတောင်းခံတတ်တော့သည်အထိ ကံလုံပြီးပြည့် သူ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အနုရုဒ္ဓါမင်းသားသည် မရှိစကား မကြားဘူး။ အဖြစ် သတင်းမှူးခဲလေသည်။ အနုရုဒ္ဓါ၏ တုံ့ပြန်ချက်ကို သူ စိတ်ဝင်စားနေသည်။

“သူ နောင်တော်ကို အနုရုဒ္ဓါက ဘယ်လိုအဖြေပေးသတဲ့လဲ”

“အဖြေမပေးဘူး အရှင်သား။ ကိုယ်တော်လေးက မင်းသားကြီး၏ အမေးစကား ပြန်ဆိုပါတယ်”

“အင်း...”

“လူဘောင်ဘဝမှာ လူတို့ပြုဖွယ်ကိစ္စ ဘာတွေရှိပါသလဲလို့ ပြန်မေးပါတယ် အရှင် သား”

ဤစကားကိုကြားရသဖြင့် သူ အံ့သြခြင်းမဖြစ်မီ အနုရုဒ္ဓါသည် ဤမျှအထိ မသိသူဖြစ်ကြောင်း သူ နားလည်ထားသည်။

“မဟာနာမ်မင်းသားကြီးကလည်း လူတို့ပြုဖွယ်ကိစ္စတွေမှန်သမျှကို ရှင်းပြခဲ့ပါတယ်။ ရှေးဦးစွာ လယ်ကိုထွန်တယ်...အစရှိသဖြင့် နေ့စဉ်၊ ညစဉ်၊ လစဉ်၊ နှစ်စဉ်ပြုအပ်တဲ့ အမှုကိစ္စတွေမှန်သမျှကို အသေအချာ အတိအကျပြောပြပါတယ်”

“အင်း...ဒီတော့ အနုရုဒ္ဓါက ဘာပြန်ပြောသလဲ”

“အဲဒီလူတို့ရဲ့ ပြုဖွယ်ကိစ္စအဝဝတွေဟာ ဘယ်တော့ အဆုံးသတ် သလဲလို့ မေးသတဲ့ အရှင်သား”

“အင်း...”

“ဒီတော့ မဟာနာမ်မင်းသားကြီးက ဒီအမှုကိစ္စအဝဝတွေဟာ အသေမချင်းပြုရမှာ ဖြစ်ကြောင်း၊ အဆုံးသတ်တယ်လို့ မရှိကြောင်း၊ လူ့ဘဝဆိုတာ ကြောင့်ကြမဲ့အလုပ်မလုပ်ဘဲ မနေနိုင်တဲ့အကြောင်း ပြောပြပါတယ်”

“အင်း...ဆက်ပြောစမ်း ဥပါလီ”

“အဲဒီမှာတင် အနုရုဒ္ဓါကိုယ်တော်လေးလည်း ကြောင့်ကြမဲ့အလုပ် မလုပ်ဘဲ နေလိုမရတဲ့ လူ့ဘဝရဲ့ လူမှုကိစ္စတွေကို ကြောက်ရွံ့သွားပြီ”

၁၄၂ ချစ်ဦးညို

ဒါဆိုရင် နောင်တော်ပဲ လူဘောင်ဘဝမှာနေရင်း လူ့ဘဝကိစ္စကို ဆောင်ရွက်နေခဲ့ပါ။ ညီတော်တော့ ရဟန်းပြုတော့မယ်လို့ ဆိုပါသတဲ့ အရင်သား”

နောက်ပိုင်း ဥပါလီပြောသောစကားများကို သူ မကြားတစ်ချက်ကြားတစ်ချက် ဖြစ်လာသည်။ အနုရုဒ္ဓါမင်းသားက မယ်တော်ထံသွား၍ ရဟန်းပြုခွင့်ရရန် ခွင့်ပန်ကြောင်း မယ်တော်က ရဟန်းမပြုစေရန် အမျိုးမျိုးလှည့်ပတ်တောင်းပန်သော်လည်း မင်းသားမှာ ဆုံးဖြတ်ချက်ချ၍ ဖြစ်လေကြောင်း နောက်ဆုံးတွင် ဘုရင်ဘဒ္ဒိယသား ရဟန်းပြုပါက မင်းသားလည်း ရဟန်းပြုစေရမည်ဟု ကတိပေးလိုက်ကြောင်း စသည့် ဖြင့်စကားအရှိန်ရ လာပြီဖြစ်သော ဥပါလီက အသေးစိတ် ပြောပြသည်။ သို့သော် သူ စိတ်မဝင်စားတော့။

သူမှတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်ပေါ်တွင် အမွှေးနံ့သာရည် လိမ်းကျံပေးနေသည့် ဥပါလီလက်ကို ပုတ်ချလိုက်သည်။

“အခု အနုရုဒ္ဓါ ဘယ်မှာလဲ”

ရေလွှတ်ကရားကဲ့သို့ တသွင်သွင်ပြောနေသော ဥပါလီ ပါးစပ်ပိတ်သွားသည်။ တင်းမာ ခက်ထန်သောအသံနှင့် အသွင်အောက်တွင် ဥပါလီ ထိတ်လန့်ရပြန်လေသည်။

“အနုရုဒ္ဓါ ဘယ်မှာ ရှိသလဲ”

စိတ်မြန်ကိုယ်မြန်ရှိလှသော သူ့ကို ဥပါလီ တအံ့တဩ ကြည့်စဉ်မှာပင် သူ နန်းဆောင်မှ ထွက်ခွာလာခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

ရန်အောင်စာပေ-၂

နန်းဆောင်လှေကား အဆင်းအတက်တွင် အနုရုဒ္ဓါမင်းသားကို သူ တွေ့လိုက်ရသည်။ မင်းသားသည် အပြင်ထွက်ခါနီးဆဲဆဲ ဖြစ်လေသည်။ အနုရုဒ္ဓါက သူ့ကိုမြင်သောအခါ အံ့သြသွားဟန်ဖြင့် ရေရွတ်သည်။

“ဟင်...ဒေဝဒတ္တပါလား အချိန်မတော်...”

“အနုရုဒ္ဓါ...သင် အပြင်ထွက်မလို့လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“နောင်တော် ဘဒ္ဒိယဆီ၊ နောင်တော်ဆီက အဖြေစကားတစ်ခု တောင်းထားတာ ဒီည သိရမှာမို့၊ နေပါအုံး... သင်က...”

“ကျုပ်လည်း လိုက်ခဲ့မယ်”

အနုရုဒ္ဓါမင်းသားထက် ဦးစွာသူက ရထားပေါ်တက်လိုက်သည်။ သားမွေးခင်းထားသော ထိုင်ခုံအထက်၌ထိုင်ကာ မြင်းငေါက်ကြိုးကို သူ လှမ်းယူလိုက်သည်။ ရထားထိန်းမှာ သူမှန်သိသည်နှင့် မြင်းငေါက်ကြိုးကို ပေးလိုက်ပြီးနောက် ရထားပေါ်မှ ကပျာကယာဆင်း သွားတော့သည်။ “လာလေ...အနုရုဒ္ဓါ၊ ရထားကို ကျုပ် မောင်းခဲ့မယ်၊ သွားရင်းနဲ့ စကားပြောကြ တာပေါ့၊ သင်နဲ့ ကျုပ် ပြောစရာစကားတွေ အများကြီးရှိတယ်”

အနုရုဒ္ဓါမင်းသား ရထားပေါ်အရောက်မှာပင် သူက မြင်းငေါက်ကို ဖွင့်ပြီး စကားပြောလေသည်။ သူ့စကားမှာ တိုတောင်းပြတ်သားလေသည်။

ရန်အောင်စာပေ-၂

သည်။

“ကျုပ် အခုပဲ ဥပါလီဆီက ကြားခဲ့ရတယ်၊ မဟာနာမ်မင်းသားကြီးကို သူ့ကို ရဟန်း ပြုဖို့တိုက်တွန်းလို့ သင်က ဘန္တိယကိုပါ ရဟန်းအတူ ပြုကြမယ်ဆိုပြီး အဖော်ညှိတယ်ဆို”

အနုရုဒ္ဓါမှာ ရုတ်တရက်မဖြေနိုင်ဘဲ စစ်ထွက်သလို၊ အမဲလိုက်သလို တစ်ဟုန်ထိုး မောင်းနှင်နေသော ရထား၏ အရှိန်ကြောင့် ခေါင်းပေါင်းပေါ်စကို သိမ်းနေရသည်။

“ပြောစမ်းပါအုံး၊ ဘန္တိယက ဘာတဲ့လဲ”

“ပြောမယ်လေ... ဒါပေမဲ့ ဒေဝဒတ္တ ရထားအရှိန်လျှော့လိုက်အုံး”
လေတဟူးဟူးတိုးဝင်နေသောကြောင့် စကားကိုအော်၍ ပြောကြရသည်။ သူက မြင်းဝက်ကြီးကို မှည်း၍မလျှော့ဘဲ ချက်ချင်းတုံ့ဆွဲလိုက်သောကြောင့် မြင်းမှာဝက်တင်းသွားကာ တစ်ချက်ဟီလိုက်သည်။

“ဘန္တိယက ဘာတဲ့လဲ”

ရထားဘီး မုန်မုန်လိမ့်သွားတော့မှ အနုရုဒ္ဓါ စကားပြောနိုင်သည်။

“နေပါအုံး ဒေဝဒတ္တ၊ အခု သင်လာတာ ဒီကိစ္စကြောင့်လား”

“ကျုပ်မေးတာလည်း ဖြေစမ်းပါ အနုရုဒ္ဓါ”

အနုရုဒ္ဓါက ပြုံး၍...

“ကျုပ် ရဟန်းပြုမယ် သတင်းကြားလို့ သင် အံ့သြနေသလား ဒေဝဒတ္တ၊ ဒီလိုဆိုရင် နောင်တော်ဘန္တိယ ဘာပြောသလဲဆိုတာတော့ ကျုပ် ဘာပြောသလဲဆိုတာကို သင် ဦးစွာကြားသင့်တယ်”

မြင်းဝက်ကြီးကို ခပ်ဖွဖွကိုင်ရင်း သူ ရှေ့တူရှုသို့သာ ကြည့်နေသည်။ အနုရုဒ္ဓါက တက်ကြွသောလေသံဖြင့် ဆက်ပြောလေသည်။

“နောင်တော် မဟာနာမ်ကိုယ်တော်ကြီးက ရဟန်းပြုဖို့ ကျုပ်ကို စတိုက်တွန်းစဉ်ကပဲ သူ့ကို ကျုပ်က ပြန်မေးခဲ့တယ်၊ ရဟန်းပြုတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုအလုပ်မျိုးလဲလို့ ဒီတော့ သူက ပြန်ဖြေတယ်၊ ဆံပင်၊ မှတ်ဆိတ်တွေ ပယ်ရမတဲ့၊ ဖန်ရည်ဆိုးထားတဲ့အဝတ်ကို ဝတ်ရမတဲ့၊ သစ်သားကြမ်းခင်း၊ ကြိမ်ခင်း၊ ညောင်စောင်းနေရာမျိုးမှာ တစ်ယောက်တည်း အိပ်စက်ရမတဲ့၊ စားတော့လည်း ဆွမ်းခံပြီး စားရမတဲ့”

သူ ခပ်ဆိတ်ဆိတ်ရှိသည်။ နားထောင်သမား ဖြစ်သွားသည်။

“သင် စဉ်းစားကြည့်လေ ဒေဝဒတ္တ၊ အဲဒီလို အစား၊ အဝတ်၊ အနေဆင်းရဲတဲ့ အလုပ်မျိုးကို ကျုပ် လုပ်နိုင်မတဲ့လား၊ ဒီစကားလည်း ကြားရရော၊ ကျုပ်က ကောက်ကာ ငင်ကာပဲ နောင်တော် မဟာနာမ်ကို ပြန်ပြောလိုက်တယ်၊ ဒီလိုဆိုရင်တော့ ညီတော် ရဟန်း မပြုနိုင်ဘူး၊ ဒီလို ဆင်းရဲဒဏ်တွေကို မခံနိုင်ဘူးလို့”

သူ ကျိတ်၍ ပြုံးမိသည်။ သူတို့ ညီတော်၊ နောင်တော်မင်းသား တစ်စုထဲတွင် အနုညီဆုံး၊ အသိမ်မွေ့ဆုံးဖြစ်သော အနုရုဒ္ဓါလို လူမျိုး ကျကာမှ ရဟန်းပြုဖို့ကိစ္စနှင့် နဖူးတိုက်၊ ဒူးတိုက် ကြုံရလေခြင်းဟူသော အတွေးဖြင့်...

“မဟာနာမ် ကိုယ်တော်ကြီးက ဒါဆိုရင်လည်း ညီတော် လူ့ဘောင်ဘဝမှာ လူ့အလုပ်လုပ်ပြီး နေရစ်ခဲ့ပေတော့တဲ့ ကျုပ်ကတော့”

ရဟန်းပြုတော့မယ်တဲ့ကလေး၊ ကိုင်း...လူ့ ဘောင်ဘဝမှာ လူတို့အမှုဆိုတာ ဘာလဲလို့ ထပ်မေးရပြန်တာပေါ့။ အဲဒီမှာတင် ကျုပ် ဆုံးဖြတ်ချက်ချသွားတာပဲ ဒေဝဒတ္တ၊ ကြည့်လေ...လူတို့အမှုကိစ္စဆိုတာ အဆုံးမသတ်ဘူး တဲ့၊ ကြောင့်ကြမဲ့အလုပ်ရယ်လို့ မရှိဘူး၊ မသေမချင်း လုပ်ရမှာတဲ့၊ ကိုင်း...ဒီမှာတင် ကျုပ် နည်းလမ်းနှစ်ခုအနက် တစ်ခုကို ရွေးချယ်ဖြစ်သွားတယ်၊ လူမှုကိစ္စထဲမှာ နှစ်မွန်းနေရတာ ထက်စာရင် ရဟန်းပြုတာကမှ တော်အုံးမယ်ဆိုပြီး..."

အနုရုဒ္ဓါစကားမဆုံးမီမှာပင် သူ ပေါက်ကွဲလွင့်စင်စွာ ရယ်မိတော့ သည်။ သူ့သာ အနုရုဒ္ဓါနေရာမှာရှိနေလျှင်လည်း ရဟန်းပြုရန်သာ ဆုံးဖြတ်ချက်ချမိမည်ဟု သူ တွေးမိသောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

"ဒါနဲ့ပဲ မယ်တော့်ဆီ ကျုပ် ခွင့်ပန်ရော၊ မယ်တော်က နောင်တော် ဘဒ္ဒိယ ရဟန်းပြုရင် သားတော်ပါ ပြုနိုင်တယ်လို့ ခွင့်ပေးလိုက်တယ်၊ ဒါနဲ့ နောင်တော်ဘဒ္ဒိယကို ကျုပ် အဖော်ညှိရတာပေါ့"

သူ စိတ်ဝင်စားသောအပိုင်သို့ ရောက်လာပြီ ဖြစ်သည်။

"နောင်တော် ဘဒ္ဒိယကလည်း စိတ်မပါပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အထပ် ထပ် အခါခါပြောလွန်းမက ပြောဖန်များလာတော့ ကျုပ်အလိုကို လိုက် ရှာပါတယ်"

"ဘာ...ဘာ...၊ ဒါဖြင့် ဘဒ္ဒိယနဲ့ သင်တို့နှစ်ယောက် ရဟန်း ပြုကြတော့မယ်ပေါ့"

အဖြေကို သိရသည်တွင် သူ ရုတ်တရက် အံ့သြခြင်းဖြင့် တုန်

လှုပ်သွားမိသည်။ သာကီမျိုးနွယ် ဘုရင်တစ်ပါးဖြစ်နေသော ဘဒ္ဒိယက နန်းစည်းစိမ်နှင့်တကွသော ဘုရင်ဘဝကိုစွန့်ခွာကာ ရဟန်းပြုတော့ ဆယ်ဟုဆိုခြင်းကို သူ နားမလည်နိုင်၊ သာကီမျိုးနွယ်ဝင် ခတ္တိယဘုရင် သွေးများ ဘာကြောင့် ရဟန်းပြုရေးဟူသောကိစ္စ၌ သဲကြီးမဲကြီး ဖြစ်နေကြသနည်း။ ရဟန်းဟူသောအဖြစ်၌ ဘယ်လောက်ထိ ကြီးမား သော ဆွဲဆောင်မှုရှိနေသနည်း။ ဘုရားရှင်တော်ဖြစ်တော်မူဟုဆိုသော ဇာတိမပုဋ္ဌ၌ ဘယ်လောက်ထိ ထက်မြက်သည့်စွမ်းပကား ရှိနေ ပြီနည်း။

သူ တစ်သိတစ်တန်းကြီး တစ်ဆက်တည်း တွေးနေမိသည်။
"ဘဒ္ဒိယက ရဟန်းပြုမယ်တဲ့လား"

အမေးစကားသည် အနုရုဒ္ဓါကို မရည်ရွယ်ပါဘဲ အလိုအလျောက် ဆူနတ်မှ ထွက် ကျလာသည်။ မယုနိုင်စရာ ထူးခြားမှုဟူ၍ သူရင်ထဲမှာ အထပ်ထပ် သုံးသပ်နေမိသည်။ သို့သော်လည်း ဘဒ္ဒိယဘုရင်အနေဖြင့် သိက္ခာနည်းနည်းသာ အနုရုဒ္ဓါမင်းသားအပေါ် ဘယ်လောက် သံယောဇဉ် ဖြစ်သည်ကို သူ သိပြီးဖြစ်သည်။

"ဒါတောင်မှ ရဟန်းပြုဖို့အရေး ခုနစ်နှစ်ဆိုင်ခံပါအုံးလို့ နောင်တော် ဆိုသေးတယ်၊ ကျုပ်က သူတောင်းပန်လာတဲ့ ကာလတွေကို နယ်လောလိုက်တာ နောက်ဆုံးခုနစ်ရက် ဆိုင်းငံ့ပြီးရင် ရဟန်းပြု မယ်ဆိုတဲ့ ကတိရတော့တာပဲ"

"ခုနစ်ရက် ဟုတ်လား"

“ဟုတ်တယ်လေ ဒေဝဒတ္တ၊ ခုတစ်လော သင်က ဘယ်ရောက်နေမှန်း မသိဘူး၊ ညီတော်၊ နောင်တော်တွေ့ဆုံကြတဲ့ ပွဲသဘင်တွေမှာ ခါတိုင်းလို သင် ရောက်မလာခဲ့ဘူး၊ ဒေဝဒတ္တတစ်ယောက် ပျောက်ချက် သားကောင်းလုပါလားလို့ နောင်တော် ဘဒ္ဒိယတောင် ပြောနေသေးတယ်”

အနုရုဒ္ဓါတစ်ယောက် စကားထွေလီကေလာများလှချည်ဟု သူထင်လာသည်။ မြူးထူးတက်ကြွစွာ စကားပြောနိုင်နေအားသော အနုရုဒ္ဓါကို သူ မရှုစိမ့်ဖြစ်လာလေသည်။ သူ့ရင်ထဲမှာ အမျိုးအမည် မသိဝေဒနာများဖြင့် ရှုပ်ထွေးလာသည်။

“နက်ဖြန်ဆို နောင်တော်ဘဒ္ဒိယပြောထားတဲ့ ခုနစ်ရက်စေ့ပြန် ကတိစကားအတိုင်း သန်ဘက်ခါမှာ ကျွန်ုပ်နဲ့ နောင်တော် ဘဒ္ဒိယ ရဟန်းပြုကြတော့မယ်”

အယောင်ယောင် အမှားမှားဖြင့် ကြာပွတ်ကို ရွမ်းခနဲ ယမ်းကာ ကဆုန်စိုင်းအရိန်ရနေပြီးသား မြင်းပေါ်သို့ ရိုက်လိုက်မိသည်။ ရထားသည် တရိပ်ရိပ်။

+ + + +

ဘဒ္ဒိယဘုရင်၏ နန်းတော်လှေကားခုံတွင် ညီတော်၊ နောင်တော် မင်းသားများ လှစုံတက်စုံ ရှိနေကြသည်။

အနုရုဒ္ဓါပင် အံ့သြသွားလေသည်။
ဘဒ္ဒိယဘုရင်ဘေးတွင် ပြီးခွင့်သောမျက်နှာကိုယ်စီဖြင့် ရပ်နေကသူများကား အာနန္ဒာ၊ ဘဂု၊ ကိမိလမင်းသားများ။
ရထားရပ်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဘဒ္ဒိယမင်းသည် လှေကားထစ်များအတိုင်း ဆင်းလာကာ ရထားအနီးသို့ ရောက်လာသည်။

“ဒေဝဒတ္တ ပါလားသလား အဆင်ပြေတာပေါ့၊ ကိုင်း...လာကြ”
“နောင်တော် ဘဒ္ဒိယ၊ ဒီနေ...”

“ဟား...ဟား...ဟား...ညီတော် အရုဒ္ဓါ ရောက်လာမယ်ဆိုတာ သိပြီးဖြစ်လို့ အာနန္ဒာ၊ ဘဂုနဲ့ ကိမိလတို့ကိုပါ ခေါ်ထားတယ်လေ၊ အခု မင်းက ဒေဝဒတ္တကိုပါ ခေါ်လာ နိုင်ခဲ့လေတော့ တိုများသောကီဝင် ခင်သားခြောက်ယောက် အစုံအညီ ဖြစ်သွားပြီပေါ့”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အကြောင်းစုံလည်း သူတို့ကို ပြောပြီးပြီ၊ သူတို့အားလုံးကလည်း နောင်တော်တို့နှစ်ယောက်နဲ့အတူ ရဟန်းပြုဖို့ ဆဘောတူလိုက်ကြပြီ၊ ဒေဝဒတ္တတစ်ယောက်ပဲ ကျန်တော့တယ်ဟေ့”

အားလုံး၏အကြည့်များ သူ့အပေါ် စုရုံးကျရောက်လာသည်။ တစ်ယောက်စီ၏ မျက်လုံးအစုံကို သူ တစ်လှည့်စီ ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ အလိုလို ခေါင်းငုံ့သွားမိလေသည်။ အနုရုဒ္ဓါဆိုသို့ သူ လာခဲ့မည်မှာ မှားလေပြီလား၊ အနုရုဒ္ဓါ၏ရထား သမားကို ယ်ရှားကာ သူ့ကိုယ်တိုင် ရထားတက်မောင်းခဲ့မည်မှာ မှားလေပြီလား။

သူ ဘာမှမဝေခွဲနိုင်။ လောလောဆယ် သူ ခံစားနေရသည်မှာ တစ်ခုတည်းရှိသည်။ ယခင် ယခင်အခါများက သူ၏အလမ္ဗာယ်ပညာနှင့် ရွှန်းရွှန်းဝေ အာဝဇ္ဇန်းများတွင် ငေးမောမုင် တက်မိခဲ့ကြသော ဤမင်းသားများသည် ယခုအချိန်တွင် သူထက်ပို၍ ခွန်အားကြီးနေကြသည်။ ညီအစ်ကိုတော်မင်းသားများဆုံမိကြတိုင်း ယခင်ကဆိုလျှင် သူသည် ကျွန်မင်းသား များ၏ အာရုံစူးစိုက်ရာ။ ယခုမူ ဤမင်းသားများကို သူကပြန်၍ အာရုံစူးစိုက်နေသည်။ ယခင်က သူသည် အပြောသမား၊ ကျွန်မင်းသားများက နားထောင်သမား။ ယခု သူက နားထောင်သမား၊ ကျွန်မင်းသားများက အပြောသမား။

သူတို့တစ်တွေ၏ စိတ်ဝင်စားမှုကို အမြဲတစေခံယူရရှိခဲ့သော သူမှာ ယခုအခါ သူတို့ အချင်းချင်းပြောနေကြသော စကားသံများကြားတွင် နှစ်မြှုပ်ပျောက်ကွယ်နေသည်။ သူထက်ပို၍ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းသော အကြောင်းအရာတစ်ခုကိုသာ သူတို့ ဆွေးနွေးနေကြသည်။

“အနုပီယနိဂုံးမှာ သီတင်းသုံးနေတယ်တဲ့”
 “ဟုတ်ရဲ့လား၊ ရာဇဂြိုဟ်ကို ပြန်ရောက်လောက်ရောပေါ့”
 “သေချာပါတယ်၊ မလ္လတိုင်းထဲမှာပဲ ရှိသေးတယ်”
 “သရက်တောဥယျာဉ်မှာ သီတင်းသုံးနေတာပဲ၊ သေချာတယ်”
 “သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးက သာကီဝင်မျိုးနွယ် တစ်အိမ်ကိုတစ်ယောက် မှုစေလွှတ်ပြီး ဗုဒ္ဓထံမှာ ခြံရံစေရမယ်လို့ ဆိုသတဲ့၊ အဲဒါကေ

ဟုတ်သလား”

“ဟာ...ဟုတ်တာပေါ့၊ ဆွေတော်မျိုးတော် ပရိသတ်နဲ့ပဲ ခြံရံပြီး လှည့်လည်သွား သင့်တာပေါ့၊ ကပိလဝတ်က ပြန်ကြသွားကတည်းက သာကီဝင်မင်းသားတွေ အများအပြား ရဟန်းအဖြစ်နဲ့ လိုက်ပါသွား ခဲ့ကြတာပဲ”

“ဟုတ်တယ် . . .ဟုတ်တယ်၊ သားတော်ရာဟုလာကိုလည်း သာမထောပြုပေးလိုက် သတဲ့”

သူ သည်းမခံနိုင်တော့။ သို့သော် ကျွက်ကျက်ညံ့နေသော စကားသံများကို ဖောက်ထွင်းသွားအောင် အော်ဟစ်တားမြစ်လိုက်မည် ကြံသော်လည်း ထူးခြားစွာပင် သူ့အသံက ထွက်မလာ။ သူတွင်ရှိသော စိတ်အင်အားသတ္တိများ ယုတ်လျော့နေသည်ကို သူ သတိထားမိ သွားသည်။ သူ့ကိုယ်သူလည်း ဒေါသထွက်သွားသည်။ ငါဟာ အရင်က ဒီလို မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒေဝဒတ္တဟာ ဒီလို တစ်ခါမှ မတွေ့ဝေ၊ မပျော့ညံ့ ဖူးပါဘူးဟု တွေးမိကာမကျေမချမ်း ဖြစ်လာသည်။

မိမိကိုယ်မိမိ မကျေမချမ်းဖြစ်ရခြင်းများကပင် သူ၏ လျော့နည်း နေသောအင်အားများကို မီးမွှေးပေးလိုက်သလို ဖြစ်သွားသည်။

သူ ဝုန်းခနဲ မတ်တတ်ရပ်လိုက်လေသည်။

အားလုံး တိတ်ဆိတ်သွားကြသည်။ သူ အားယူ၍ စကားပြောရ သည်။

“နေကြပါအုံး၊ နောင်တော်တို့ တကယ်ပဲ ရဟန်းပြုကြတာ”

မာလား”

“ဟုတ်တယ်လေ ဒေဝဒတ္တ၊ နောင်တော်တို့တင် မဟုတ်ဘူးလေ၊ မင်းပါ၊ ပါသပေါ့၊ တို့ညီအစ်ကတော်ခြောက်ယောက်က ဘယ်တုန်းကများ ကွဲကွဲကွာကွာ ရှိဖူးလို့လဲ၊ သေအတူ သောက်ခဲ့တယ်၊ ပျော်ပျော်ပါးပါး နေခဲ့ကြတယ်၊ မင်းမလွယ်ပွဲကဲ့သို့လည်း အတူတကွ အရသာခံကြည့်ကြတယ်၊ ဟော . . . အခုလည်း တို့များ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ရှိရာ အနုပီယနိဂုံးကို သွားကြမယ်၊ ရဟန်းပြုကြမယ်၊ အတူတူလေ အားလုံးအတူတူပဲလေ”

ဘဒ္ဒိယဘုရင်က တရစပ်ပြောသွားသောစကားများကို သူငြင်းဆန်ချေဖျက်ရန် ခဲယဉ်း နေသည်။ လက်ပွန်းတတီးနေခဲ့ကြသော ဤညီအစ်ကိုတော်များအားလုံး တစ်စုတစ်ဝေးတည်း ရဟန်းပြုကြတော့မည်။ သူတို့ဆုံးဖြတ်ကြပြီး အနုပီယနိဂုံးသို့ သူတို့သွားကြတော့မည်။ ဤမှာဘက်တွင် သူတစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့တော့မည်။ သူတစ်ဦးတည်း ဒေဝဒတ္တတစ်ယောက်တည်း။

“သုပုဗ္ဗဒ္ဓရဲ့သားတော်၊ ဘဒ္ဒိကဉ္စနာရဲ့မောင်ငယ်တော်၊ ပြီးတော့ အခု ဗုဒ္ဓဖြစ်သွားတဲ့ သိဒ္ဓတ္ထရဲ့ယောက်ဖတော် အရင်းဖြစ်တဲ့ သင်က ရဟန်းမပြုဘူးဆိုရင် သိပ်အရပ်ဆိုးသွားမှာပေါ့”

အာနန္ဒကကဝင်၍ ပြောသည်။

ငယ်နသောအရွယ်၏ အဆွေခင်ပွန်းအပေါ် တွယ်တာခြင်းနှင့် သာကီဝင်သွေး၏ မာန်မာနတက်ခြင်းတို့က သူ့အသွေးထဲတွင်

လည်ပတ်နေကြသည်။ ညီအစ်ကိုတော်များ မရှိတော့သော နန်းဆောင်ထဲတွင် သူ ဘာလုပ်ရမည်နည်း။ အဖော်မဲ့သော သေရည်ပိုင်၊ ပရိသတ်မဲ့သော အလမ္ဗယ်ပွဲ၊ အခြံအရံရထားမဲ့သော အမဲလိုက်ကွင်း။

ပြီးတော့ အနန္ဒာပြောသွားသလို သူသည် ဂေါတမဗုဒ္ဓ၏ ယောက်ဖတော်အရင်း အချာ . . .

ရှုပ်ထွေးနောက်ကျီခြင်းဝေဒနာကို သူ့ရင်ထဲမှာ ကြာကြာမထားတတ်။ စဉ်းစားစရာ မလိုတော့ဘဲ သူ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ကျုပ်လည်း ရဟန်းပြုမှာပေါ့”

ဘဒ္ဒိယဘုရင်က သူ့ကိုဖက်၍ ဝမ်းသာစကား ဆိုသည်။ ကိမိလမင်းသားက သူ လက်မောင်းကို ဖျစ်ညှစ်သည်။ အာနန္ဒက ပြုံး၍ ကြည့်နေသည်။ သူတို့တစ်တွေ၏ စိတ်ဝင်စားမှုကို ခံယူရပြန်ပါပကော ဟူသောအတွေး ဝင်လာသောကြောင့် စောစောက နောက်ကျီနေသောစိတ်များပြန်၍ ကြည်လင်လာသည်။

ဤအခါ သူ၏အဇ္ဈတ္တတွင် အမြဲကိန်းအောင်းနေသော တစ်စုံတစ်ခုက လွန်လူးလာပြန်သည်။ ဘယ်သောအခါဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်သူနှင့်မှ မတူချင်သောစိတ်၊ ဘယ်နေရာဖြစ် ဖြစ် အများအားလုံးရှေ့တွင် ခြေတစ်လှမ်း၊ အများအားလုံးအပေါ်တွင် ခေါင်းတစ်လုံးပို၍ ထိုးထွက်ချင်၊ မြှင့်မားချင်သော သူ၏ဗီဇစရိုက်။

“တစ်ခုတော့ ကျုပ် ပြောရလိမ့်မယ် နောင်တော်တို့ . . .” ဒေဝဒတ္တ၏ ပင်ကိုဟန်၊ ပင်ကိုအသံကို သူ ပြန်ရသွားပေပြီ။

“ကျုပ်တို့ အခု ဗုဒ္ဓသီတင်းသုံးနေတဲ့ အနုပညာကို လိုက်သွားရရန်ပြောတော့မယ်၊ ကျုပ်တို့ရဲ့ နန်းစည်းစိမ်ကို စွန့်ပစ်ထားခဲ့တော့မယ်၊ ဒီတော့ နောက်တစ်ဖန်ပြန်လည် ဆုံစည်းခွင့်မရှိတော့ဘဲ ဘဝတစ်အချိန်ရှိတုန်းမှာ ကျုပ်တို့ နှုတ်ဆက်တဲ့အနေနဲ့ အစွမ်းကုန် ပျော်ပျော်ပါးပါး ခံစားခံစားလိုက်ကြစို့လား”

အားလုံး တွေသွားကြပြန်သည်။ သို့သော် သူ့အသွင်မှာ ခိုင်မာလွန်းလှ၍ မည်သူမျှ စောဒကမဆိုနိုင်ကြ။ နောက်ဆုံးတွင် ဘဒ္ဒိယဘုရင်က

“ဒေဝဒတ္တပြောတာ နည်းလမ်းကျပေတယ်၊ အချိန်လည်း သိပ်မရဘူး၊ ဒီတော့ တို့ရဲ့နန်းစည်းစိမ်ဘဝကို နှုတ်ဆက်ခံစားဖို့ကာလက ခုနစ်ရက်လောက်ပဲ သတ်မှတ်ရင် ကောင်းမယ်”

မင်းမျိုးသားကိုင် မင်းသားများအားလုံး ကောင်းချီးပြု သဘောကြသည်။ အော်ဟစ်ရယ်မော ကောင်းချီးပေးသံများကြားတွင် ဘဒ္ဒိယဘုရင်က လက်ကိုဝှေ့ယမ်းပြကာ စကားတစ်ခွန်းဆိုပြန်သည်။

“ဟေ့...ညီတော်များ၊ တစ်ခု ကျွန်သေးတယ်၊ တို့ အနုပညာကို သွားတဲ့အခါမှာ တို့ခြောက်ယောက်အပြင် အခြားတစ်ယောက်ကို ခေါ်ခဲ့ရအုံးမယ်၊ ရဟန်းဘဝမရောက်ခင် နောက်ဆုံးအထိ တို့လုပ်ကျွေးပြုစုမယ့် သူလိုအပ်တယ်၊ သူမရှိရင်၊ သူပါမလာရင် တို့ခရီးမှာ အခက်အခဲတွေ့လိမ့်မယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ နောင်တော် ဘဒ္ဒိယ ဘယ်သူကို ခေါ်ခဲ့မလဲ”
“ဘယ်သူရှိအုံးမလဲ”

အားလုံး၏အသံ တစ်ပြိုင်တည်း ပေါ်လာသည်။

“ဥပါလိ...ဥပါလိ...ဆတ္တာသည်ကြီး ဥပါလိ”

+ + + +

ဘဒ္ဒိယဘုရင်နှင့်တကွသော မင်းသားငါးပါးတို့ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ရှိရာသို့ နန်းပြရန် ထွက်ခွာကြပြီဟူသော သတင်းမှာ အထူးအဆန်းဖြစ်သွားသည်။ ဤ မင်းသားခြောက်ယောက်တို့သည် အပျော်အပါး စည်းစိမ်အကို ရှာဖွေခံစားကြရာ၌ သတင်းမွှေးသူများ ဖြစ်သည်။ အထူးအပြင် ကပ္ပိလဝတ်ဘုရင် သုပ္ပဗုဒ္ဓနှင့် မိဖုရားအမိတာတို့၏သားတော် ဒေဝဒတ္တသည် နာမည်အကြီးဆုံး။

“ယသော်ခရာရဲ့ မောင်ငယ်တော် ဒေဝဒတ္တလည်းပါသွားပြီဟေ့” ကပ္ပိလဝတ်တစ်ပြည်လုံး ပြောနေကြသည်။

ထို့ထက် ပြောစရာဖြစ်နေသည်ကား မင်းသားခြောက်ယောက်တို့ အနုပညာကို လိုက်သွားကြသည့်အခါအနားပင် ဖြစ်သည်။ ရဟန်းပြုထွက်ခွာသွားကြသူများ၏ ထွက်ခွာခန်းသည် ဥယျာဉ်တော်သို့ ပျော်ခရီးထွက်သည့်အလား စစ်အင်္ဂါအခင်းအကျင်း စုံလင်စွာရှိနေသည်။ ဆင်၊ မြင်း၊ ခြေကျင်၊ ရထားတပ်များခြံရံ၍ ထွက်ကြသည်။ စင်စစ်အားဖြင့် မင်းညီနောင်ခြောက်ယောက်တို့ ရဟန်းဘောင်သို့ ကြွတော့မည့် “နန်းကခွာခန်း”သည် ရဟန်းပြုမည်သူများနှင့်မတူ။ ဤဟာအခင်းအကျင်း အစီအစဉ်သည်လည်း ဒေဝဒတ္တမင်းသား၏

စိတ်ကူးပင်ဖြစ်ကြောင်း အားလုံးက သိနေကြသည်။

မင်းသားတို့၏ ရထားခြောက်စီးသည် မလ္လာတိုင်းနယ်စပ်သို့ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ သရက်ပင်ကြီးငယ်တို့ ထူထပ်ပေါများသော အနုပီယနိဂုံးသို့ရောက်ရန် မဝေးတော့။ အနုပီယနိဂုံးတွင် ဗုဒ္ဓဘုရားရှင် သီတင်းသုံးနေဆဲဖြစ်ကြောင်းလည်း သူတို့သိထားကြပြီ ဖြစ်သည်။

မလ္လာတိုင်းနယ်စပ်တွင် တပ်အင်္ဂါဖြန့်၍ အနားယူကြသည်။ ညဉ့်မကူးမီမှာပင် ဘဒ္ဒိယဘုရင်က အတူလိုက်လာသော တပ်မှူး အားလုံးကို အမိန့်တော်ဖြင့် ပြန်လွှတ်လိုက်သည်။ ညဉ့်ဦးအချိန်တွင် မလ္လာတိုင်းနယ်စပ်၌ မင်းသားခြောက် ယောက်နှင့် ဆတ္တာသည် ဥပါလိသော ကျန်ခဲ့လေသည်။

“နောင်တော် ဘဒ္ဒိယ၊ တပ်တွေအားလုံး ပြန်သွားကြပြီ၊ ဒါပေမယ့် တစ်ယောက်ကျန် နေသေးတယ်၊ သူ့ကိုလည်း ကျုပ်တို့ မလိုတော့ဘူးလေ”

သူက ဥပါလိကိုကြည့်၍ ပြောသည်။

“ဟုတ်တာပေါ့ ဒေဝဒတ္တ၊ ဥပါလိရဲ့အခန်းကဏ္ဍလည်း ဒီမှာ ကုန်ဆုံးသွားပြီ၊ ကိုင်း- ဥပါလိ မင်းလည်း ပြန်တော့၊ ကျွန်ုပ်တို့ ပြုစုလုပ်ကျွေးခဲ့တဲ့အတွက် မင်းကို ဆုလာဘ် ချီးမြှင့်ရမယ်၊ တစ်သက်တာလုံး ကျွန်ုပ်တို့အတွက် အမှုတော်ထမ်းခဲ့တဲ့အတွက် ကျွန်ုပ်တို့ တဲ့အချိန်မှာ ပြည့်စုံစွာ အသက်မွေးနိုင်အောင် မင်းကို ချီးမြှင့်ရမယ်၊ ဟောဟိုရထားပေါ်မှာ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ အဆင်တန်ဆာရတနာတွေ အားလုံး

ပို့တယ်၊ ကျွန်ုပ်တို့အဖို့ ဒါတွေ မလိုတော့ဘူး၊ အဲဒါတွေအားလုံးယူပြီး မင်း ဒီကနေပြန်ပေးတော့၊ မင်းကိုလည်း ကျွန်ုပ်အဖြစ်က လွတ်လပ်ခွင့်ပေးလိုက်ပြီ၊ ကျွန်ုပ်တို့ နောက်ထပ်တွေ့ဆုံစရာ မရှိတော့ဘူး”

ဆတ္တာသည်ကြီး ဥပါလိမှာ မမျှော်လင့်သောအမိန့်ကို ကြားလိုက်ရသောကြောင့် တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်သွားလေသည်။ အတန်ကြာမျှ တိတ်ဆိတ်နေပြီးမှ ရှိုက်သံတစ်ချက် ပေါ်လာသည်။ ကြင်နာစိတ်ရှိသော အနုရုဒ္ဓိမှာ မျက်နှာလွှဲနေသည်။ ထိခိုက်ကြေကွဲစွာ သိမ်းယိုင်နေသော ဥပါလိကိုကြည့်၍ သူ စက်ဆုပ်လာသည်ပျော့ညံ့ တွေဝေခြင်း၊ ငိုကြွေး ရှိုက်ငင်ခြင်းစသော ခွန်အားမဲ့အခြင်းအရာ များကို သူ ဘယ်လိုမျှ မနှစ်မြို့နိုင်။

သူ ပြင်းထန်စွာ ငေါက်ငမ်းလိုက်သည်။

“ဥပါလိ ရတနာတွေယူပြီး ပြန်သွား၊ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

သူ့ကို ကြောက်ရင်းစွဲရိုပြီးဖြစ်သော ဥပါလိမှာ ရတနာထုပ်များ ဆိုက်ထမ်း၍ တောအတွင်းသို့ ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

မလ္လာတိုင်းနယ်ခြားမျဉ်းကို ဖြတ်ကျော်ခဲ့ကြပေပြီ။

လရိပ်သည် အဆီးအတားမဲ့ သွန်ကျနေသည်။ နယ်ခြားတော့အုပ်သည် တစ်စတစ်စ ပါးလျားသွားကာ မြက်ခင်းပြန့်ပြူး ဆင်ခြေလျှောတောင်ကုန်းငယ်များအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသွားသည်။ သာကီဝင်မင်းမျိုး ခင်းလွင် ခြောက်ယောက်တို့သည် ဆင်ခြေလျှောတောင်ကုန်း များကို တစ်တောင်ဆင်း တစ်တောင်တက် သွက်လက်သော ခြေလှမ်းများဖြင့်

ဆင်းခဲ့ကြလေသည်။

ပြီးပြန်မှီတတ်တတ်ကြယ်ပွင့်များက မြင်းမပါ၊ အခြွေအရံမပါဘဲ ခြေကျင်ခရီးနှင့်လာကြသော မင်းသားတို့ကို အထူးအဆန်း အံ့ဩဟန် ဖြင့် ငုံ့ကြည့်ရင်း အချင်းချင်း သတင်းစကား ဆိုနေကြသယောင် ရှိသည်။

မင်းသားခြောက်ယောက်တို့တွင် သွက်လက်သောခြေလှမ်းများဖြင့် ရှေ့ဆုံးသို့ ရောက် ရောက်သွားတတ်သူမှာ အာနန္ဒမင်းသား ဖြစ်သည်။ တုံ့နေသောခြေလှမ်းများဖြင့် နောက်ဆုံးမှ လိုက်ပါလာသူက သူ့ ဒေဝဒတ္တ။

မျက်စိနှင့်မဆုံရှိလှသော တမျှော်တခေါ် တပြန့်တပြောမြင်ကွင်းကို ကြည့်ရင်း သူ့ အတွေးမှာလည်း ကစဉ့်ကလျားလွင့်ပါးလျက် ရှိလေ သည်။ လရောင်သည် သူ့အာရုံကို ဖမ်းယူဆုပ်ကိုင်လိုက်၊ ဖွင့်ဖြေလွှင့်ပစ် ထုတ်လိုက်သဖြင့် အမျိုးမျိုး ကလူဆော့ကစားနေသည်ဟု သူ ထင်လိုက်မိတော့သည်။

ခြေလှမ်းတိုင်းတွင် သူ့အတွေးများ ကွန်ဖြူးနေသည်။

သူ့ရေက နောင်ညီအစ်ကိုမင်းသားများကို သူ မမြင်။

သူ့ခြေလှမ်းများ ရှေးရှုနေရှာအရပ်တွင် ဂေါတမဗုဒ္ဓ ရှိနေသည်။ သံဃာ ရှိနေသည်။ ထိုအရပ်တွင် သူ့ ရဟန်းပြုရတော့မည်၊ ဘာကြောင့် သူ ရဟန်းပြုရသနည်း။ အနုရုဒ္ဓါကတော့ လူ့ဘဝတွင်နေခြင်း ထက်စာလျှင် ရဟန်းပြုရသည်ကမှ တော်သေးသည်ဟူသော

အကြောင်းပြချက်ဖြင့် သူ့ဘာသာသူ ခိုင်လုံနေသည်။ နောင်တော် ဘဒ္ဒိယ အဖို့လည်းချစ်သော ညီတော်အနုရုဒ္ဓါကိုငဲ့၍ လိုက်ပါလာခြင်း ဖြစ်သည်။ အာနန္ဒ၊ ဘဂုနှင့် ကိမိလတို့ကော . . . သူတို့လည်း သူတို့အကြောင်းနှင့် သူတို့ရှိပြီးဖြစ်သည်။

“ငါကကော . . .”

သူ့ကိုယ်သူ မေးခွန်းထုတ်မိသည်။

“ငါ . . . ဘာကြောင့် လိုက်လာတာလဲ”

ရဟန်းပြုခြင်းကြောင့် မဟုတ်တာကတော့ သေချာသည်။ ရဟန်း ဘဝဆိုတာကိုလည်း အသေအချာမသိ၊ စိတ်လည်း ဝင်စားသည် မဟုတ်။ ညီအစ်ကိုမင်းသားများ ရဟန်းပြုကြ မည်ဆိုသောကြောင့် သူပါရောယောင် လိုက်ပါလာသလား။ ဒါလည်းမဟုတ်၊ သူက အများ လုပ်တိုင်း ထလုပ်တတ်သူမဟုတ်၊ အများယိမ်းတိုင်း ယိမ်းတတ်သူမျိုး မဟုတ်။ ပြောကြစတမ်းဆိုလျှင် သူသည် အများဖြူလျှင် ထုံးပုံးကြီး တစ်ပုံးလုံးတွေနေရသည်တိုင် အမည်းဟု ဆန့်ကျင်ဘက်နေရာမှာ နေလိုက်ရမှ နေသာထိုင်သာရှိသူ။ တစ်သီးတခြား အစွန်းထွက် လိုက်ရမှ အသက်ရှူကောင်းသူမျိုး။

“ဒါဖြင့် ဘာကြောင့် ငါက အခုလိုညီမျိုးမှာ မြင်းမပါ၊ ရထားမပါဘဲ ခြေကျင်လျှောက်ပြီး ဗုဒ္ဓရှိရာအရပ်ကို သွားနေရတာလဲ”

သူသည် သံသယကို မွေးမြူတတ်သူ မဟုတ်ချေ။ ဒွိဟစိတ်ကို ရင်ထဲ၌ အကိန်းခံတတ်သူလည်း မဟုတ်ချေ။ ထို့ကြောင့် သူလိုချင်

သောအဖြေကို မရရအောင် သူ ထုတ်ယူနေသည်။ နိုင်နိုင်လုံလုံ မရှိသော အကြောင်းပြချက်မျိုးဖြင့် ဘာတစ်ခုကိုမှ သူမလုပ်ချင်။ အပြုမပြုမည် ပြောဆိုသမျှခပ်သိမ်းတွင် သူ့ကိုယ်သူ ကျေနပ်စေနိုင်မည် နိုင်လုံသော ဆင်ခြေတစ်စုံတစ်ရာ ရှိနေစေရမည်။ ထိုဆင်ခြေကို အခြားသူများ ကြိုက်ခြင်း မကြိုက်ခြင်း သည် အရေးမကြီး။ ကိုယ် ဘာသာကိုယ် နိုင်လုံညီညွတ်လျှင် ပြီးစတမ်း။

“ကိုင်း... ငါကတော့ နန်းစည်းစိမ်၊ အခြေအရံ၊ သေအရက် အမဲလိုက်ကွင်းတွေကို စွန့်လွှတ်ပြီး ဘာကြောင့် အခုလို အချိန်မတော် ကြီးမှာ ခြေကျင်ခရီးနှင့်နေရသလဲ ဒေဝဒတ္တ၊ အဖြေထုတ်စမ်း... မင်းအတွက် မင်း နိုင်လုံတဲ့အဖြေမရဘူးဆိုရင်တော့ မင်း ဒီနေရာကနေ လှည့်ပြန်၊ ဒါပဲ...”

အတွေးများကြောင့် သူ့ခြေလှမ်းများ လေးလံနေသည်။ ခြေထောက် များက ရှေ့သို့လှမ်း နေသော်လည်း အတွေးများကမူ နောက်ဘက်သို့ တုံ့ဆွဲနေကြသည်။

သို့ဖြင့် သူ့မှာ ရှေ့မင်းသားများနှင့် လူချင်းတဖြည်းဖြည်း အလှမ်း ကွာသွားသည်။ သို့သော် သစ်ပင်သစ်ရိပ်ကင်းသော မြက်ခင်းပြင်ဆင် ခြေလျှော တောင်ကုန်းပြင်လည်းဖြစ်၊ လကလည်း သာနေသောကြောင့် ရှေ့မင်းသားများကို မျက်ခြည်ပြတ်မသွားပေ။

နောက်ဆုံးတွင်ကား သူ့အတွက် သူတိကျနိုင်လုံသောအဖြေကို ရသွားသည်။

“ဟုတ်ပြီ... ဟုတ်ပြီ အခု ဗုဒ္ဓဖြစ်သွားတဲ့ ဂေါတမဟာ ငါ့ရဲ့ ယောက်ဖတော်၊ ဂေါတမဗုဒ္ဓရဲ့ဂုဏ်သတင်းဟာ နေ့ချင်းညချင်းမွှေး ကြိုင်လာခဲ့တယ်၊ သူ့အဆုံးအမ အစည်းအရုံးအောက်မှာ သာကီဝင်မင်း သား ဆွေတော်မျိုးတော်တွေ အလုံးအရင်းနဲ့ ရဟန်းပြုသွားကြတယ်၊ သေသော်ရောရဲမောင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ တခြားလူတွေထက် ငါက ပိုပြီး သိသင့်တယ်၊ ဂေါတမဗုဒ္ဓဟာ ဘာကြောင့်များ ဒီလောက်ကြီးကျယ် ခမ်းနားနေရတာလဲ၊ သူ့ရဲ့ညံ့သာကကော ဘယ်လောက်ထိများ ကျယ် ပြန့်နေသလဲ၊ ဒါကို ငါသိချင်တယ်၊ ခမ်းနားကြီးကျယ် မှုမန်သမျှကို ငါစိတ်ဝင်စားတယ်၊ ဒါကြောင့် ငါ့လို လိုက်ပါလာတာပဲ”

အဖြေရပြီဖြစ်သဖြင့် သူ့ကိုယ်သူ ကျေနပ်သွားကာ ခြေလှမ်းများ ထည်း ပေါ့ပါးလာသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အားရကျေနပ်ခြင်းများဖြင့် ဆင်ခြေလျှောတောင်ကုန်းများကို အပြေးတက်လိုက်တော့မည်အပြု တွင်...

ထက်မြက်သော သူ့နားအာရုံ၌ အသံတစ်ခုခုကို ကြားလိုက်ရ လေသည်။

ထိုအသံမှာ သူ့နောက်ဘက် တောင်ကုန်းငယ်လေးတစ်ခု၏ တစ် အက်ဆီမှ ပေါ်လာသော အသံဖြစ်သည်။ နားအာရုံကို အစွမ်းကုန်နိုးကြား စေလိုက်ပြီး သူသတိကြီးစွာဖြင့် အသံဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံးဖြတ်ကျော်ခဲ့သော တောအုပ်အတွင်းမှ တောရိုင်းသတ္တ ဝါတစ်ကောင် လိုက်ပါလာလေသလား။ သို့မဟုတ် ရွှေနန်းတော်မှမင်း

သားများ အခြွေအရံမပါဘဲ ခြေကျင်ထွက်သွားကြပြီဟူသော သတင်းကို ကြားပြီး ခိုးသားစားပြုများ လိုက်ပါလာကြလေသလားဟု သူတို့ စဉ်းစားသည်။

အသံမှာ ခြေသံဖြစ်သည်။

ခြေသံရှင်သည် အသံကို လုံခြုံအောင် ထိန်းသိမ်းနိုင်စွမ်းမရှိကြောင်းကို သူသိလိုက်သည်။ ခြေသံမှာ ကသောကမော့ပြေးလာသော ခြေဖြစ်သည်။ တောင်ကမူစွန်းကို အကာအကွယ်ပြုကာ အဝေးဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ လရောင်လင်းနေသော ဆင်ခြေလျှောမြက်ဆီတွင် အရိပ်သာန် မည်းမည်းတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည်။ လူတို့ ယောက်ျားသောန် ဖြစ်သည်။ သာန်သည် ခြေကုန်သုတ် အပြင်းနှင်းစွာ လေသည်။

ရန်သူမဟုတ်ကြောင်း သေချာသွားသည်။

တောင်ကမူထိပ်သို့ သူ တက်ရပ်လိုက်သည်။ သာန်မည်းမည်းတစ်စတစ်စ နီးလာသည်။ စူးရှသော သူမျက်လုံးများက ထိုသာန်မျက်လုံးများကို မည်းမည်းဖြတ်ကြောင်း တွေ့သွားလေသည်။

ရေခဲလှမ်းလှမ်းဆီတွင် ရောက်နေကြသော မင်းသားများသို့ ထိုအော်လိုက်သည်။

“နောင်တော်တို့...ခဏစောင့်ကြအံ့။ ဟိုမှာ ဥပါလိကြီးလို့လားလား”

မောဟိုက်သော အသက်ရှူသံများကြားမှ ဥပါလိသည် အားယူ

ပြောနေလေသည်။

“ကျွန်တော်မျိုးကြီးကို ခွင့်လွှတ်တော်မူကြပါ။ အမိန့်ဖီဆန်အာဏာလွှဲမဟုတ်ပါ။ အရှင်သားတို့ပေးလိုက်တဲ့ ဘဏ္ဍာ၊ တန်ဆာထုပ်တွေနဲ့ နေပြည်တော်ကို ကျွန်တော်မျိုး ပြန်ရောက်...ပြန်ရောက်သွားတဲ့အခါမှာ ဘယ်လိုကြုံတွေ့ရမလဲဆိုတာ အရှင်တို့ စဉ်းစားကြည့်ကြပါ။ မင်းသားတွေကို တောအုပ်တစ်နေရာမှာသတ်၊ ပစ္စည်းဘဏ္ဍာတွေကိုယူပြီး ဥပါလိကြီး ပြန်လာတယ်လို့ ကျွန်တော်မျိုးကို ဝိုင်းစွပ်စွဲကြပါလိမ့်မယ်၊ ပြီးတော့ အမျက်မာန်ကြီးလှတဲ့ သာကီသခင်တွေက ကျွန်တော်မျိုးကို သတ်ပစ်ကြမှာသေချာပါတယ်။ ကျွန်တော်မျိုး ပြန်မသွားရပါ။ အရှင်သားတို့ သနားတော်မူကြပါ”

“အင်း...ဟုတ်ပေတယ်”

ဘဒ္ဒိယဘုရင်က ဆိုသည်။

“တိုတိုပြောစမ်း ဥပါလိ”

သူက ဝင်၍ ငေါက်ငမ်းသည်။

“မှန်ပါ...မှန်ပါ အရှင်ဒေဝတ္တမင်းသား။ ကျွန်တော်မျိုးကြီး စဉ်းစားမိတာက ဒီလိုပါ။ ဩ...သူတို့မှာ စည်းစိမ်ကြီးသခင် သာကီနွယ်ဝင်ဖြစ်ပါလျက် ဒီလိုအနုညရတနာတွေကို ထွေးပြီး တံတွေးပေါက်လို စွန့်ပစ်သေးတာ၊ ငါက ဘာကြောင့် ရဟန်းမပြုနိုင်ရမှာလဲ၊ ငါလည်း သခင်တွေနဲ့အတူလိုက်ပြီး ရဟန်းပြုတော့မယ်လို့”

“ဟုတ်ပေတယ်...ဟုတ်ပေတယ်၊ ဥပါလိ သင်ပြောတာအားရရ”

မှန်ပေတယ်။ ဒါနဲ့ ဘလ္လဟာတော်ဆပ်နဲ့ ကျုပ်တို့ချွတ်ပေးလိုက်တဲ့ အဆင်
တန်ဆာရတနာတွေကော . . .

“မှန်ပါ ဘဒ္ဒိယအရှင်၊ မြင်သူယူစေတော့ဆိုပြီး တောအုပ်အစွန်
သစ်ပင်မှာ ချိတ်ဆွဲထားခဲ့ပါတယ်”

အားလုံး တဟားဟားရယ်ကြတော့သည်။ ဆတ္တာသည်ကြီးဥပေါ
လီလည်း ထိုအခါမှပင် အကြောက်ပြေသွားလေသည်။

“ကိုင်း . . . လကလေးမစောင်းခင် အနုပီယနိဂုံးအရောက်
ခရီးနိင်ကြအုံးစို့ နောင်တော်”

အနုရုဒ္ဓါက ပြောလိုက်သည်။ အားလုံး ခြေလှမ်းပြင်လိုက်သည်။
လသာဆဲ၊ ကြယ်ဝင်းဆဲ တောက်ပြောင်သော ညဉ့်ထဲတွင်

သာကီဝင်မင်းသား ခြောက်ယောက်နှင့် ကျွန်ယုံဆတ္တာသည် ဥပါလီ
ခုနစ်ဦးသော လူသားတို့သည် အနုပီယနိဂုံးဘက်သို့ တရွေ့ရွေ့ နီး

ကပ်သွားကြသည်။
အနုရုဒ္ဓါက ဘေးချင်းယှဉ်လျှောက်နေသော အာနန္ဒာကို ပြော

သည်။
“ကြည့်စမ်း အာနန္ဒာ၊ စောစောက နောက်ဆုံးကနေ လိုက်လာတဲ့

ဒေဝဒတ္တဟာ အခုတော့လည်း ရှေ့ဆုံးကပါလား”

+ + + + +

ဝါရွှေသင်္ကန်းကို ကိုယ်ထက်၌ သိုင်းခြံဆင်လွှမ်း ဖြစ်ခဲ့ကြပေပြီ။

ဘဒ္ဒိယဘုရင်နှင့်တကွသော သာကီဝင်မင်းသားများ ဗုဒ္ဓထံတော်၌
ရဟန်းပြုကြပြီဟူသော သတင်းမှာ စင်စစ်သာကီဝင် ဆွေတော်မျိုးတော်

တစ်စုအတွင်း၌ တအံ့တဩဖြစ်လောက်စရာ မဟုတ်ပေ။ သို့သော်
ဆတ္တာသည်ကြီး ဥပါလီတစ်ယောက်ပါ ရဟန်းပြုသွားသည့်သတင်းမှာ

အချို့သော သာကီဝင်များအဖို့ ပြောစမှတ် ဖြစ်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်မှာ
ဥပါလီ ရဟန်းဖြစ်ရခြင်းကြောင့်မဟုတ်ဘဲ ဖြစ်ပုံဖြစ်နည်းကြောင့်ပင်။

မင်းသားခြောက်ယောက်တို့အားလုံးထက် ရှေးဦးစွာ ရဟန်းပြုခြင်း
ခံရသူမှာ ဥပါလီ ဖြစ်နေသည်။ ဥပါလီက အဦးအဖျား ရဟန်းဘောင်ဝင်

ရခြင်းမှာလည်း မင်းသားခြောက်ယောက်တို့၏ ခွင့်ပန်ချက်ကြောင့်
ဖြစ်နေသည်။

သာကီဝင်နွယ်များဖြစ်ကြသည့်အလျောက် မိမိတို့သည် အမျက်
စောင်မာန်နှင့် ဇာတိပုညဂုဏ်မာန် ပြင်းထန်ကြသူများဖြစ်ပါကြောင်း။

ဥပါလီသည် ဆတ္တာသည်အဖြစ်ဖြင့် မိမိတို့ထံတွင် အစဉ်တစိုက်အလုပ်
အကျွေးပြုခဲ့သော ကျွန်ရင်းဖြစ်ပါကြောင်း ထို့ကြောင့် ဥပါလီကို အဦးဆုံး

ရဟန်းပြုပေးခြင်းဖြင့် ဥပါလီအား ရဟန်းဝါသုကြီးအဖြစ် ရှိခိုးအရို
အသေပေးခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်ရမည်ဖြစ်ပါကြောင်း ဤသို့ဖြင့် မိမိတို့၏

ထက်မြက်ပြင်းထန်သော အမျိုးမာန်ကို ချိုးနှိမ်ပယ်ဖြတ်နိုင်ကြမည်
ဖြစ်ပါကြောင်း ဗုဒ္ဓထံတွင် သာကီဝင်မင်းသားတို့က လျှောက်ထား

ကြသည်ကို ကြားသိရသောအခါ ကြားရသူအပေါင်းတို့မှာ အံ့သြခြင်းနှင့်
အတူ နစ်သက်ဝမ်းမြောက်ကြရလေသည်။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ ယခုအခါ ရဟန်းဘောင်သို့ ကူးပြောင်းခဲ့ကြ
ဗုဒ္ဓ၏ များပြောင်လှစွာသော သာဝကသံဃာတို့အနက်တွင်
ဒေဝဒတ္တလည်း ရဟန်းတစ်ပါးအဖြစ် ပါဝင်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။
ဗုဒ္ဓ၏နောက်ပါးမှ လိုက်ပါကာ ရာဇဂြိုဟ်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့
ဖြစ်သည်။

ဝါလဝင်ပြီဖြစ်သော ရာဇဂြိုဟ်မှာပင် တတိယဝါဆိုကြရန် ဗုဒ္ဓ
ကြားခဲ့သည်။ သူနှင့်တကွသော သာကီဝင်နောင်ညီအစ်ကိုတော်တို့
ဘဝဟောင်းကား မူလနာသုံးဆယ်ကွာဝေးသော အနုပိယနိဂုံးတွင်
အဆုံးသတ်ခဲ့ပြီ ဖြစ်လေသည်။

ဤဝါတွင်းမှာပင် အရှင်ဘဒ္ဒိယသည် ဝိဇ္ဇာသုံးပါးနှင့်ပြည့်စုံသော
ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်ခဲ့သည်။ အရှင်အနုရုဒ္ဓါကား ဒိဗ္ဗစရိတ်
အသိဉာဏ်ရပြီးနောက် မဟာရိတက္ကသုတ္တန်ကို နာခံပြီး ရဟန္တာအဖြစ်
သို့ ရောက်ခဲ့သည်။ အရှင်တိမိလနှင့် အရှင်ဘဂုတို့ကား တရား
မကြံကုန်သေး။

သူ . . . အရှင်ဒေဝဒတ္တကား အရိယာမဟုတ်သေးသည့်တို့
ပုထုဇဉ်အဘိညာဉ်အရာ၌ အစွမ်းထက်သောသူ ဖြစ်လာခဲ့ချေသည်။
သူ၏ ပြင်ထန်သော အားထုတ်မှု၊ တစ်စုံတစ်ခုကို စွဲမြဲစိတ်
မဖြစ်မနေကြိုးပမ်းတတ်မှု၊ အရာရာတွင် အခြားတစ်ပါးသူထက်
ခေါင်းတစ်လုံးစာ ပိုမြင်လိုမှုစသော သူ့စရိုက်ဓာတ်က သူ့အား
ဣဒ္ဓိဝိဓအဘိညာဉ်ရှင်ပုဂ္ဂိုလ်ထူးဖြစ်အောင် ပိုဆောင်ပေးခဲ့ကြသည်။

ဈာန်အဘိညာဉ်တန်ခိုးဖြင့် ပြည့်စုံသော အရှင်ဒေဝဒတ်ဆိုသည့်
အမည်နာမကို သူပိုင်ဆိုင်လာခဲ့သည်။

သူကိုယ်တိုင်လည်း ဤတန်ခိုးဖြင့် ပြည့်စုံရသောအဖြစ်ကို
စစ်ထောင်းအားရဖြစ်လာခဲ့သည်။

ရရှိပိုင်ဆိုင်ထားသော ဈာန်သမာပတ်ရစ်ပါးကို ဝင်စားလေ့
ထွင်းရင်းဖြင့် သူတွေးနေမိတတ်သည်ကား ဤသို့ . . .

“ကြည့်စမ်း...ရဟန်းတွေဟာ မင်္ဂလိယတရားနောက်ကိုပဲ လိုက်နေ
ကြတယ်။ ဓမ္မဘိညာဉ်နောက်ကိုပဲ လိုက်နေကြတယ်။ သံမထဘိညာဉ်
ကြွယ်ဝမှုကို မသိသားဆိုးရွား ဖြစ်နေကြရှာပါလား။ ဈာန်အဘိညာဉ်
ဟာ ဘယ်လောက်ချိုမြိန်သလဲဆိုတာ သူတို့ မသိကြရှာဘူး။
သူတွေဟာ အံ့သြစရာ၊ ထိတ်လန့်စရာ မကြုံစဖူး ထူးကဲတဲ့အရာ
တွေကိုသာ နှစ်သက်အရသာ ခံနေကြတယ်ဆိုတာကိုလည်း သူတို့
မသိရကြဘူး။ လူတွေခံစားချင်တဲ့ အံ့သြစရာ၊ ထိတ်လန့်စရာ၊ ထူးကဲ
တဲ့အရာတွေကို ဈာန်အဘိညာဉ် တန်ခိုးကြောင့်ပါပဲအရှင်ကသာ ပေးစွမ်းနိုင်
တယ်။ အေးလေ...တခြားရဟန်းတွေ ဘယ်လောက်ပဲ သစ်တုံးသစ်
ဆွေးကြီးတွေကို ငြိမ်သက်နေနေ၊ ငါကတော့ မီးအလျှံလို တလူလူ
သက်နေရမှာပဲ”

+ + + +
ဝါလ လွတ်ကင်းခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်သည် ရဟန်းအပေါင်းခြံရံလျက် ကောသလီပြည်သို့ အသေစာရီ ကြွချီတော်မူခဲ့သည်။ သူလည်း တစ်ပါးသော ရဟန်းအဖြစ်ဖြင့် ကောသလီသို့ လိုက်ပါလာခဲ့သည်။ သူရင်ထဲတွင် ကြီးမားပြင်းထန်သော ရည်ရွယ်ချက်များလည်း ပါလာခဲ့သည်။

ကောသလီ ပြည်သူပြည်သားများသည် ဗုဒ္ဓနှင့် နောက်ပါရဟန်းများ သီတင်းသုံးရန်အတွက် ကျောင်းတိုက်ကြီးတစ်ခု တည်ဆောက်၍ အသင့်ကြိုဆိုနေကြကြောင်း သူသိထားပြီး ဖြစ်သည်။ ပရိသတ်လူမှုအထောင်အသောင်းအလယ်တွင် သူ့အဘိညာဉ်တန်ခိုးကိုပြရန် အစိတ်စောနေခဲ့သည်။

ကောသလီသည် သူ့အတွက် တန်ခိုးပြကွင်းဖြစ်စေရမည်ဟု ဆိုထွက်လာခဲ့သည်။

မြို့တွင်းသို့ဝင်မီလျှင်ပင် တစ်မြို့လုံး အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ဖြစ်သွားသည်။ သင်္ကန်းလျှာ၊ အဝတ်၊ ဆီ၊ ပျားရည်၊ ထောပတ်၊ ဆေးဝါးများစွာသော လှူဖွယ်ဝတ္ထုတို့သည် အရေအတွက်နယ်နိမိတ်မရှိပင် ကျော်လွန်အံ့ရှိသည်။

“ယောသိတာရုံ ကျောင်းတော်ကြီးပါဘုရား”

“ပါဝါရိကာရုံ ကျောင်းတော်ကြီးပါဘုရား”

“ကုက္ကုဋ္ဌာရုံ ကျောင်းတော်ကြီးပါဘုရား”

အဆောင်အခန်း များပြားတင့်တယ်စွာသော ကျောင်းတိုက်ကြီးများကိုပြသရင်း ကောသလီလူထုမှာ အတိုးတိုးအဝေ့ဝေ့ လာရောက်

ကြည်ညိုကြသည်။ သူကမူ ရဟန်းများ အလယ် ခပ်ကွယ်ကွယ်တစ်နေရာမှ အရိပ်အခြည်စောင့်ကြည့်နေခဲ့သည်။

ဗုဒ္ဓ၏ယောက်ဖတော်လည်းဖြစ်၊ သက္ကုပ္ပတ္တသာကီမင်းသားတစ်ပါးလည်းဖြစ်ခဲ့သော သူ့အဖို့ ကောသလီ၏ တင့်တယ်ခမ်းနားမှုကို အခြားရဟန်းများလို တကူးတက ကြည့်ရှုမှတ်သားနေစရာ မလိုဟု ယုံကြည်သည်။

မျက်လွှာကိုချ၍ သူမလှုပ်မယှက်ထိုင်နေစဉ်မှာပင် အောင်မြင်လှသော အသံကြီးတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရပြန်လေသည်။

“တပည့်တော်က သူဌေးကြီးယောသကလို့ ခေါ်ပါတယ် ဘုရား။ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်က ဟိုဘက်ကျောင်းတော်ကို ကြွသွားပြီလို့ သိရပါတယ်၊ အခုဒီမှာ ရှိနေတော်မူကြတဲ့ အရှင်သူတော်ကောင်းများထဲမှ ရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်မြတ်ကြီး ရှိပါသလား ဘုရား”

သူ့မျက်လွှာ ပင့်ကြည့်လိုက်သည်။ လက်အုပ်ချီနေသော သူဌေးကြီးယောသကကို မြင်ရသည်။ သူဌေးကြီးက သူ့ကို ပြုံးကြည့်ရင်း ကိုယ်ကိုယ့်၍...

“အရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်မြတ် ဘယ်မှာပါလဲ အရှင်ဘုရား” ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင်ရှိသော ရှင်သာရိပုတ္တရာထံသို့ သူဝေ့ကြည့်လိုက်သည်။

ဝဲဘက်တစ်နေရာဆီမှ အသံတစ်သံ ပေါ်လာပြန်သည်။

“အရှင်မဟာမောဂ္ဂလန်မထေရ်မြတ် ဘယ်မှာပါလဲ ဘုရား”

“ဟိသစ်ပင်ရိပ်မှာ သီတင်းသုံးနေသော အရှင်မောဂ္ဂလန်ပဲ ဒကာ”

“အရှင်မဟာကဿပမထေရ်မြတ် ဟုတ်ပါသလား ဘုရား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဒကာ”

“အို . . . ဝမ်းသာမဆုံး ရှိလှပါဘိဘုရား၊ တပည့်တော်ရဲ့

ကျောင်းတိုက်ကြီးရှိရာကို ကြွဖို့ ပင့်ဖိတ်ပါရစေပါလား”

မျက်လွှာချမြှထားသော်လည်း လှုပ်ရှားသံ၊ စကားပြောသံတို့ကိုမူ

သူ အတိုင်းသား ကြားနေရသည်။

“အရှင်ဘဒ္ဒိယဆိုတာ ဘယ်သူပါဘဲ ဘုရား”

“အရှင်ဘုရားဟာ အရှင်အနုရုဒ္ဓါပါလား ဘုရား”

“အရှင်အာနန္ဒမထေရ် ဘယ်မှာရှိပါသလဲ ဘုရား”

အကြားအာရုံကို ပိတ်ဆို့ထားရန် သူ ကြိုးစားကြည့်သည်။ မရ။

ရှစ်ဆယ်မျှသော အသိတိမဟာသာဝကတို့ကို မေးမြန်း၍ မထေရ်

တို့နေရာကို လှည့်လည်ရှာဖွေကြသည့် လှုပ်ရှားမေးမြန်းဖြေဆိုသံ

တို့သည် သူ့နားထဲသို့ ဝဲမှယာမှ၊ ရှေ့မှနောက်မှ အပြတ်အစပ်မရှိ တိုး

ဝေဝင်ရောက်လာကြသည်။

သူ့မျှော်လင့်နေသော မေးခွန်းစကားမကြားရ၊ သူ့မျှော်လင့်

နေသော မေးမြန်းသူကို မတွေ့ရ။

သူ့နေရာမှ ထလာခဲ့သည်။ သူ့ကို ဖြတ်သန်းတိုးဝေသွားကြသူ

များအကြားတွင် သူ့ဦးတည်ချက်မဲ့စွာ လျှောက်နေမိသည်။ ရှက်

ကြောက်အားငယ်စိတ်များဝင်လာသဖြင့် လူသူကင်းရှင်းရာ သစ်ရိပ်

တစ်ရိပ်အောက် ဝင်ခဲ့သည်။ သစ်ရိပ်သည် သူ့ကို အေးမြခြင်းကင်းစွာ

ဆီးကြိုနေသည်ဟု ထင်သည်။ ကောသမ္မိ၏ မွှေးပျံ့လတ်ဆတ်သော

လေပြည်ကို ခါးသီးစွာရှုရှိုက်မိသည်။

အစုလိုက်၊ အသင်းလိုက် လှူဖွယ်ပစ္စည်းများကို ပွေပိုက်ကာ

ပျားပန်းခတ်လှုပ်ရှားနေကြသော ကောသမ္မိသားတို့ကို ငေးမောရင်း

စက်ဆုပ်မုန်းတီးမှုက သူ့ရင်ထဲသို့ ဝင်ရောက်လာသည်။

မျက်စိအစုံကို မှိတ်လိုက်သည်။ ထက်အောက်မျက် လွှာနှစ်ခုတို့

သည် ပူပြင်းရှတစွာ ထိတွေ့သွားကြသည်။

သူ့ အသက်ရှူမြန်နေပြီဖြစ်ကြောင်း သူ့ကိုယ်သူ သိသည်။

သစ်ရိပ်အောက်တွင် ထိုင်နေခဲ့သည်မှာ အချိန်မည်မျှ ကြာသွား

သည်မသိ၊ သူ့မျက်စိဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ကောသမ္မိသည် မီး

ရောင်ဖြင့် ထိန်လင်းနေပြီ ဖြစ်သည်။ ထိုမီးရောင်များအားလုံး သူ့ရင်ထဲ၌

စုဝေးဖြစ်ထွန်းသည်ဟု သူခံစားလိုက်ရသည်။

မီးရောင်လင်းနေသော ယောသိတာရုံကျောင်းတိုက်ဆီသို့ သူ

လာခဲ့သည်။

ဆီမီးခွက်များ၊ ပျားဖယောင်းတိုင်များကိုကိုင်ကာ ဥဒဟိသွား

လာနေကြသူတို့က ဘေးမှဖြတ်ကာ ကျောင်းတိုက်များဆီသို့ ရွှေ့လျား

နေကြသည်။

အမှောင်ရိပ်များကို ရွေးချယ်ကာ သူ ကျောင်းတိုက်လှေကားခုံ

ခြေရင်း၏ တစ်ဖက်ကွယ်တွင် ရပ်နေလိုက်သည်။ သူ့ကို ဘယ်သူမှ

မမြင်ကြရ။ သူကမူ မီးရောင်လင်းနေသော လှေကားအထက်ဆင်း ကွက်လပ်ကို မြင်ရသည်။

သာန်သုံးခု လှေကားအတိုင်း ဆင်းလာသည်။ အရှင်ဘုရင်နှင့် အရှင်ကိမိလ၊ သူ အမှောင်တွင်းသို့ပို့၍ တိုးဝင်လိုက်သည်။

အသံများ ကြားရလေသည်။

“ရှင်ဒေဝဒတ္တကို ဘယ်မှာမှ ရှာမတွေ့ပါလား အရှင်ဘုရင်”

“ညနေကတော့ ဥယျာဉ်ဘက်ထွက်သွားတာ မြင်လိုက်တယ် အရှင်ကိမိလ”

“သူ့မျက်နှာ ညှိုးငယ်နေတယ်”

“တပည့်တော် သတိထားမိပါတယ်၊ အရှင်ဒေဝဒတ္တဟာ သမ္မာပတ်ရှစ်ပါး ရရှိထားတယ်ဆိုတာဟာ ကောသလီသားတွေဟာ ရဟန္တာ အရှင်တွေကိုသာ တွေ့ဆုံဖူးပြောလျှင်ခါနီးလိုစိတ်နဲ့ ရှာဖွေမေးမြန်းခဲ့ကြ တယ်၊ ရှင်ဒေဝဒတ္တကို မသိဖူး၊ မကြားဖူးကြလေတော့ မေးမြန်းစုံစမ်း ဖို့လည်း သတိမရခဲ့ကြဘူး”

“ဖြစ်နိုင်တယ် ရှင်ကိမိလ၊ တပည့်တော်သူကို တစ်ချိန်လုံး သတိထားကြည့်နေခဲ့တယ်၊ ဘယ်သူမှ သူ့ကို ရှင်ဒေဝဒတ္တ ရှိပါသလား လို့မမေးမြန်း မစုံစမ်းခဲ့ကြဘူး၊ ဒီအတွက် သူ စိတ်မကောင်းဖြစ်ချင် ဖြစ်နိုင်တယ်”

“မဂ်ဖိုလ်တရားထူးကိုရတဲ့ ရဟန္တာအရှင်မြတ်တို့ကြားမှာ ဈာန် သမာပတ်ကိုရထားတဲ့ ပုထုဇဉ်ရဟန်းတစ်ပါးအဖို့ မေးမြန်းစုံစမ်း ပင်

စိတ်မယ့်ဒကာ မရှိရခြင်းဟာ မဆန်းပါဘူး အရှင်ဘုရင်၊ ဒါအတွက်တော့ ရှင်ဒေဝဒတ္တ စိတ်မကောင်းမဖြစ်သင့်ဘူး ထင်ပါတယ်”

“ဒါက အရှင်စိတ်အတွေးအရသာ ဆိုခြင်းကိုး...၊ ရှင်ဒေဝဒတ္တ အနေနဲ့ကတော့ ဒီလို နှလုံးသွင်းနိုင်မှာ မဟုတ်ပေဘူး”

အမှောင်ရိပ်ကို သူခွာလိုက်သည်။ ရွှေလျားဦးတည်ရာကား ပို၍ ဆိပ်သည်ဆိုသော အမှောင်ရိပ်သို့။

သူ့လောက်ပင် ဈာန်အတိညာဉ်တန်ခိုး မရသေးသော ရှင်ကိမိလ နှင့် ရှင်ဘုရင်တို့၏ စကားများကို သူ့ဆက်မကြားချင်တော့။ ယောသီတာ ကျောင်းတော်ကို သူ့ကျောခိုင်းကာ သစ်ပင်အုပ်ဆီသို့ မျက်နှာမူ ဆိုက်သည်။ ကောသလီ၏ မီးရောင်များကိုကျော်၍ အထက်ကောင်း ဆင်ဆီသို့ မော်ကြည့်လိုက်သည်။

ကောင်းကင်ဆီမှ လဝန်းနှင့် ကြယ်ပွင့်တို့ကို သူ့မမြင်။

အငွေ့ဖြူဖြူထွက်နေသော ပေါက်ကွဲအံ့ မီးတောင်ဝတစ်ခုကို သူ့မြင်ယောင်နေသည်။ ထိုမီးတောင်သည် သူ့ကိုယ်တိုင်ဖြစ် သည်။ ဒေါသလှိုင်းတို့သည် ချော်ရည်မီးခဲများနှင့် သူ့ရင်တွင်းမှ တလိပ် တက်လာသည်။

သူ့ခြေတွေ ဘယ်လောက်များခဲ့၊ မြန်းခဲ့သည်ကို သူ့သတိမ တားမိ။

မီးရောင်လင်းနေသော ကောသလီကို အပေါ်စီးမမြင်သာလောက် နည်း တောင်ကုန်းထိပ်သို့ ရောက်တော့မှပင် သူ ရပ်တန့်လိုက်သည်။

သူ ငုံ့ကြည့်သည်။

မီးတောင် ပေါက်ကွဲသွားသည်။

ပထဝီမြေသား ကျောက်ချပ်လွှာအောက်မှ ရုန်းကြွေပွင့်ကန် လာသော ချော်ရည်အဖြစ် သူ့နှုတ်မှ ပေါက်ကွဲလွင့်စဉ်လာသည်။

“ဂေါတမဗုဒ္ဓနှင့်တကွ အနုရုဒ္ဓါ အာနန္ဒာတို့ဟာ သက္ကုပ္ပတ္တသာကီ ယန္တယ်ဖွားအဖြစ်ကနေ ရဟန်းပြုခဲ့သူတွေဖြစ်သလို ငါလည်း သက္ကုပ္ပတ္တ သာကီယန္တယ်ဖွားကနေ ရဟန်းပြုသူ ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ငါဟာ ဘဒ္ဒကမ္ဘာနရီ မောင်ငယ်အဖြစ် သိဒ္ဓတ္ထနဲ့ ယောက်ဖတော်စပ်သူလည်း ဖြစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ လာဘ်ပူဇော်သကာ လျှာစရာကိုင်စွဲလာတဲ့ ကောသမ္ဘိသားတွေ ဟာ တခြားရဟန်းတွေကိုသာ ရှာဖွေမေးမြန်း ပင့်ဖိတ်လှူဒါန်းကြပြီး

ရှင်ဒေဝဒတ္တဆိုတာ ဘယ်သူပါလဲဘုရားဆိုတဲ့ စကားတစ်ခွန်း ကိုသော်မျှ မဆိုခဲ့ကြဘူး။ မမေးမြန်း မစုံစမ်းခဲ့ကြဘူး။ ကောသမ္ဘိဟာ ငါ့ရဲ့ အိပ်ပျော်နေတဲ့ သတိကို ခါးသီးစွာလှုပ်နှိုးလိုက်ပြီ လာဘ်ပူဇော် သကာ ပရိသတ်ခြွေရံသင်းပင်းနဲ့ အမည်နာမကျော်လောခြင်းကို ဘယ်လိုရအောင် ရှာယူရမယ်ဆိုတာ... အခုကစပြီး ငါကြိုးပမ်းအား ထုတ်ရလိမ့်မယ်။ ရှင်ဒေဝဒတ္တ ဘယ်လိုတန်ခိုးရှင်မျိုးလည်းဆိုတာ ကောသမ္ဘိနဲ့တကွသော တစ်လောကလုံး သိစေရမည်။ အခုချိန်ဆိုရင် ဗုဒ္ဓဟာကျောင်းတိုက်တစ်ခုခုအပေါ်မှာ ဓမ္မသဘင် ဆင်ယင်နေ လောက်ပြီ။ ဒီဓမ္မသဘင်မှာ ငါမရှိဘူးဆိုတာလည်း ရဟန်းတွေ သိ လောက်ပြီ။ အင်း...ညတွင်းချင်းမှာပဲ ငါ ဒီကောသမ္ဘိနဲ့ ဒီအစုအဝေးကို

စွန့်ခွာသွားလိုက်ချင်ပေမယ့် ဒေဝဒတ္တမရှိတဲ့ ဓမ္မသဘင်ကနေပြီး ဘာ သတင်းစကားတွေ ထွက်လာမယ်ဆိုတာ ငါကြားလိုက်ချင်သေးတယ်။ ကောသမ္ဘိ မကြာခင် ငါ့အကြောင်း သင်သိစေရမယ်”

မီးရောင်လင်းနေသော ကောသမ္ဘိမြို့တွင်းသို့ သူပြန်ဆင်း လာခဲ့သည်။

ချော်မြုပ် ချော်ရည်တို့ကို အန်ထုတ်လိုက်ရပြီဖြစ် သောကြောင့် မီးတောင်ဝသည် အကျည်းတန်စွာ ငြိမ်သက်သွားခဲ့လေသည်။

“ဒုဒ္ဓိယမက္ကဋ္ဌ”

ကောသမ္ဘိသို့ရောက်ပြီး နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် သူကြားလိုက် ရသော စကားတစ်ခွန်း ဖြစ်သည်။

ရဟန်းငယ်တချို့သည် သူ့ကို မသိမသောစောင်းငဲ့ကြည့်ကာ သူ သိအောင် မကြားတကြား စကားဆိုသွားကြသည်။ အစကမူ သူ့ကိုပြော နေကြောင်း သူမသိ။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ရဟန်းတို့၏အကြည့်၊ အပြောများကို သူမသင်္ကာရာမှ သူ့ကိုရည်ညွှန်းပြောဆိုနေ ကြောင်း သူ သိခွင့်ရလာခဲ့သည်။

“ဒုဒ္ဓိယမက္ကဋ္ဌ...တဲ့”

“အခုမှ မဟုတ်ဘူး။ ဟိုအရင်ကတည်းက ရှင်ဒေဝဒတ္တက သူ့ကျေးဇူးကို မထိမဲ့ပြင် ပြခဲ့တာကလား”

“ဟုတ်တာပေါ့။ အစာငတ်၊ ရေငတ်ဖြစ်နေတဲ့ ဒုက္ခကနေ ကယ်

တင်ပေးတဲ့ ပုညားရဲ့ ခေါင်းပေါ်ကို မစင်စွန့်ချပြီး ပုတ်ခတ်ပြောဆိုသွားတဲ့ ဒုဗ္ဗိယမက္ကဋ္ဌလော၊ ကျေးဇူးမသိတတ်တဲ့ မျောက်”

“ဟုတ်တယ်၊ ပြီးတော့ ပြောသွားသေးသတဲ့၊ သီလရှိတဲ့မျောက်၊ ကျေးဇူးမသိတတ်တဲ့ မျောက်ဆိုတာ ကြားဖူးသလားတဲ့၊ သူ့ ကျေးဇူးအထူးကို စော်ကားမော်ကားလုပ်လိုက်ပုံကတော့ တရားမဲ့မှုမှာ ပြောစမှတ်ပြန်လောက်ပါပေတယ်”

“ယုတ်ညံ့တဲ့မျောက် . . . ဒုဗ္ဗိယမက္ကဋ္ဌ”

ရဟန်းတို့ ပြောဆိုနေကြသော ဒုဗ္ဗိယမက္ကဋ္ဌဟူသည်မှာ အခြားသူမဟုတ်၊ သူပင်ဖြစ်ကြောင်း တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူ့ စုံစမ်းသိရှိလာသည် သူဘာကြောင့် ကျေးဇူးမသိတတ်သော၊ ယုတ်ညံ့သော ဒုဗ္ဗိယမက္ကဋ္ဌဟု ပြောနေကြသလဲဟူသော အကြောင်းအရင်းကိုလည်း သူသိသွားသည်။

ယမန်နေ့ည ဓမ္မသဘင်တွင် သူမရှိ။ မနေ့က ဗုဒ္ဓအမှူးပြုသည့် ဓမ္မသဘင်ဆင်ယင် နေချိန်မှာ သူက တောင်ကုန်းထပ်သို့တက်ကာ ကောသမ္မိကို အပေါ်စီးမူကြည့်ရင်း ကြိုးဝါး နေခဲ့သည်။ ဓမ္မသဘင်တွင် သူမရှိကြောင်း၊ သူ့အမူအရာများပျက်နေကြောင်း၊ သံဃာကို သူ့ရှေ့ဖယ်ဖယ်လုပ်နေကြောင်း၊ အရိယာရဟန္တာများနှင့်တကွ ဗုဒ္ဓအရှင်ကို သူတမင် လှုပ်လှူရှုနေကြောင်း၊ သံဃာကြားတွင် တစ်စတစ်စ စကားဆိုကြရာမှ မြတ်စွာဘုရား ကြားသိတော်မူကာ သူ၏ ရှေးဘဝဟောင်းတစ်ခုကို အတိတ်ဇာတ်လှန်၍ ဟောကြားတော်မူကြောင်း၊ ထိုဖြုတ်ရပ်တွင် သူသည် ဒုဗ္ဗိယမက္ကဋ္ဌဖြစ်ခဲ့ကြောင်း၊ ထိုစဉ်ကတည်းက ဗုဒ္ဓအ

ပေါ် သူ့ဖြစ်မှားခဲ့ဖူးကြောင်းစသည် . . .

ယမန်နေ့ညက ဒေါသနှင့် မစ္ဆရိယ မီးလျှံချော်ရည်တို့ကို မှုတ်ထုတ်ခဲ့သည်။ သူ၏ မီးတောင်သည် ထပ်မံပေါက်ကွဲပြန်ချေပြီ။

ရဟန်းတို့နှင့် အကင်းရှင်းနိုင်ဆုံး သစ်ပင်ရိပ်တွင် သွားထိုင်ကာ သူ့အမျက်ကိုသူ ထပ်မံမွေးမြူစိုက်ပျိုးလိုက်ပြန်သည်။

“ငါဟာ အခြားသာကီဝင်မှန်းသားတွေနဲ့အတူ ရဟန်းပြုခဲ့သူ၊ ငါဟာ ဒေဝဒတ္တ မင်းသားဘဝကတည်းက လူတကာရဲ့ခေါင်းထက်မှာ စကြံလျှောက်ခဲ့သူ၊ အခု ရဟန်းဘဝကျ ခါမှ ကောသမ္မိသားတွေရဲ့ ရှောင်လွှဲခြင်းခံရတယ်၊ ငါ့မာန်မာနနဲ့ ငါ့အစွမ်းကို မထိမဲ့မြင်အပြုခံရတယ်၊ ကောင်းပြီ . . . ငါ့ပမာဏ၊ ငါ့အရိန်အဝါကို သင်းတို့ သိစေရမယ်”

ပုထုဇဉ်တို့၏ အတ္တမီးလှံသည် သူ့ရင်တွင်း၌ ပြင်းစွာ ဖြစ်ထွန်းခဲ့ပြီ။

“ကောသမ္မိသားတွေက သင်းတို့အပေါ် လာဘ်ပူဇော်သကာ လှူဒါန်းစရာတွေနဲ့ ချီးမြှောက်တာထက်ပိုပြီး အဆပေါင်းများစွာ ကြီးကျယ်တဲ့ လာဘ်ပူဇော်သကာကို ငါ ရအောင် ရှာပြမယ်”

ဆိုးသွမ်းသူက ထက်မြက်သောအခါ ကြောက်ဖွယ်အင်အား ဖြစ်လာသည်။

“တစ်ယောက်တည်းပဲ လိုတယ်၊ ငါ့ကို ကြည့်ညို့မယ့်၊ ပူဇော်မယ့်သူ များများစားစား မလိုဘူး၊ တစ်ယောက်တည်း . . . တစ်ယောက်တည်း . . . အင်း . . . အဲ . . . ဒီ တစ်စုံတစ်ယောက်ဟာလည်း”

မဇ္ဈိမတစ်ခွင်မှာ တစ်ယောက်ဆိုတစ်ယောက် ဖြစ်ရမယ်၊ ဘယ်သူ့ နိုင်မလဲ”

သူ့အတွေးသည် သိန်းစွန်ရဲ၏မျက်လုံးမျိုး ဖြစ်လာသည်။ မြင့်မား သီခေါင်သော လေထုအထက်၌ ပျံဝဲကာ ထိုးသုတ်ကုတ်ဆွဲရမည့်အ စာကို သူရှာသည်။

“ရာဇပဓာန...ဟုတ်ပြီ ဘုန်းကြီးတဲ့မင်းတစ်ပါးကို ကျောထောက် နောက်ခံပြုရ လိမ့်မည်၊ ကိုင်း...ဘယ်သူရှိသလဲ၊ သာဝတ္ထိက ကောသလဘုရင်၊ ဟင်အင်း...ဒီမင်းက နီးစပ်ရာဘက်ကို ယိမ်းယိုင် တတ်တဲ့မင်းပဲ၊ အစဉ်းစားအဆင်ခြင်လည်း နည်းတယ်၊ အစားအ သောက်ခံမင်သလောက် ဦးနှောက်မရှိတဲ့ ဘုရင်ကြီး ပြီးတော့ သူဟာ ဗုဒ္ဓရဲ့ ဥပါသကာ၊ မဖြစ်သေးဘူး”

မဇ္ဈိမတစ်ခွင်မှာ ဘုရင်များကို သူ့အတွေးစစ်တုရင်ခံထက်၌ နယ်ရပ်ကလေးများ ရွှေ့သလို သူ့အကွက်ချ ရွှေ့ကြည့်လိုက်သည်။

+ + + +

“ရာဇဂြိုဟ်က ဗိမ္ဗိသာရကော...၊ သူကတော့ ထက်မြက်ပြီး အစွမ်းအစရှိသူပဲ၊ လိစ္ဆဝိတွေ ခန့်ညားရတဲ့ဘုရင်၊ သို့သော် သူ့အစွမ်း အစတွေ အားလုံးကလည်း ဗုဒ္ဓ ဥပါသကာ...”

စည်းလုံးညီညွတ်ခြင်းဖြင့် ကျော်ကြားနေသည့် ဂဏသွတ်တော်

အုပ်ချုပ်ရေးဘုရင်များကို သူ စဉ်းစားကြည့်ပြန်သည်။

“ရာဇဂြိုဟ်က ဗိမ္ဗိသာရကော...၊ သူကတော့ ထက်မြက်ပြီ”

“လိစ္ဆဝိတွေဆိုရင်ကော...၊ အင်မတန်အားကောင်းတဲ့ကသူတွေပဲ သို့သော် ဒီဘုရင်တွေမှာလည်း တစ်ဦးတစ်ယောက်ချင်းအနေနဲ့ အစွမ်း အစမရှိနိုင်ဘူး၊ သူတို့က ပေါင်းစည်းထားတဲ့ ကဏ္ဍာအနေနဲ့သာ လူရာသူ ရာဝင်ကြတာ၊ ပြီးတော့လည်း အင်း... အခုဆို လိစ္ဆဝိတွေလည်း ဗုဒ္ဓရဲ့အဆုံးအမတွေ ဖြစ်နေကြပြီ”

သူ စဉ်းစားရသမျှသော ဘုရင်များအားလုံးကို တစ်ယောက်မှ သူ စိတ်တိုင်းမကျ။

“ဟုတ်ပြီ...၊ အသက်အရွယ်ကြီးတဲ့ ဘုရင်တွေကို ဖယ်ထုတ်ပစ် ရမယ်၊ သူတို့ဟာ အတွေ့အကြုံရင့်ကျက်ပြီး ဉာဏ်ပညာရှိပြီးသူတွေ ဖြစ်နေတယ်၊ လူတွေရဲ့ ကောင်းကျိုး ဆိုးပြစ်တွေကို ခွဲခြားနိုင်ကြသူတွေ၊ မြတ်စွာဘုရား...ကိရိယာတောင် ဖြစ်နေပြီဆိုပဲ၊ သည်တော့...”

သူ အတွေးရပ်လုံး တစ်စထက်တစ်စ ပီသထင်ရှားလာလေသည်။

“တစ်စုံတစ်ခုသောအရောင်ကို ဆိုးချင်တယ်ဆိုရင် မူလက တည်းက အရောင်အဆင်းမရှိတဲ့ အဖြူထည်ဟာ အကောင်းဆုံးပဲ၊ ဟုတ်ပြီ...အဖြူထည်၊ အသက်ငယ်ရွယ်သူ ဖြစ်ရမယ်၊ ကောင်းကျိုး ဆိုးပြစ်နားမလည်သူ ဖြစ်ရမယ်၊ အတွေ့အကြုံနည်းသူ ဖြစ်ရမယ်၊ သို့သော် သူဟာ မဇ္ဈိမမှာ အရေးပါအရာရောက်သူလည်း ဖြစ်ရမယ်၊ ဒါမှ ငါသွန်းထုတဲ့ ပုံအတိုင်း မဆိုင်းမတွ ရပ်လုံးပေါ်လာမှာ၊ ဟုတ်ပြီ”

ဒီလိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုး ဘယ်သူရှိသလဲ၊ ဘယ်သူရှိသလဲ . . .”

သူ့အတွက် လိုအပ်သော ဂုဏ်အင်္ဂါများကို ရှာဖွေတွေ့ရှိပြီး သည်အခြားမဲ့ ယင်းလက္ခဏာတို့နှင့် ပြည့်စုံသောပုဂ္ဂိုလ်ကို အထူးရှာဖွေရန် မလိုတော့။ သူသည် သာကီဝင်မင်းတစ်ပါး ဖြစ်ခဲ့သည့် အလျောက် မဇ္ဈိမမုမင်းမျိုးမင်းနွယ် ရာဇရေးရာများအကြောင်းကို ကောင်းစွာကျွမ်းဝင်ပြီးသား ဖြစ်သည်။

သူ ပြုံးသည်။ ယုံကြည်စိတ်ချခြင်း၊ နစ်ခြိုက်ခြင်းအပြည့်ပါသော အပြုံးဖြင့် ပြုံးလိုက်သည်။ စဉ်းငယ်ကျဉ်းသယောင်ရှိသော သူ့မျက်အိမ် အစုံမှာ ပို၍ ကျဉ်းသွားကာ အရောင်တဖျပ်ဖျပ် တောက်လာသည်။

“ရာဇဂြိုဟ်က ဗိမ္ဗိသာရရဲသားတော် အဇာတသတ်ဟာ ငါလို ချင်တဲ့ ဂုဏ်အင်္ဂါရပ်တွေအားလုံးနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့လူပဲ၊ ငါ သူ့ဆီသွားမယ်”

ထိုနေ့မှာပင် ကောသမ္ဘီမှ မြတ်စွာဘုရား၏ သံဃာအစုအဝေး အတွင်းမှ သူ ပျောက်သွားလေသည်။

ညဉ့်လေယံ ပွဲသဘင်သိမ်းစအချိန် ဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံး ကျန်ရှိသေးသော ပန်ကျာသည်များသည် သူတို့၏ သီဆိုတီးမှုတ်ခြင်းကို အဆုံးသတ်နေကြသည်။ မင်းသား အဇာတသတ် ငိုက်မျဉ်းစပြုနေပြီကို သိသော နန်းတွင်းသဘင်ပညာရှင်များသည် တူရိယာသံတို့ကို တဖြည်းဖြည်း တိုးတိမ်သွားအောင် ကျွမ်းကျင်စွာ တီးမှုတ်နေကြသည်။

သလွန်ပေါ်တွင် သက်သောင့်သက်တာ လဲလျောင်းနေသော

မင်းသားငယ်အဖို့လည်း ညစာစားပွဲအပြီးတွင် ဂီတကို နောက်ဆုံး အာဟာရအဖြစ် သုံးဆောင်ကာ ကြီးစွာသော စည်းစိမ်ဖြင့် ယစ်မူးနေလေသည်။ ကိုယ်လုပ်တော်အချို့က မီးတိုင်နှင့် ဆီမီးအချို့ကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု သိမ်းဆည်းနေသည်။ စက်ရာဆောင်တွင်း အလင်းတဖြည်းဖြည်း ချုပ်ငြိမ်းသွားသည်။ အမှောင်သည် ငှက်ခါးရောင် ပဝါခန်းဆီးများကြားမှ ဖြန့်ကြက်ထွက်ပြူးလာသည်။ သားမွေးယပ်တို့ကို တိတ်ဆိတ်စွာ ရပ်ဆိုင်းလိုက်သောကြောင့် အမွှေးနံ့သာအနိုးအငွေ့တို့လည်း ပျံ့လွင့်ပျံ့သန်းနေကြရာ ငြိမ်သက်သွားကြသည်။

ဖွဖွရွရွ ခြေဆုပ်လက်နယ်ပြုနေကြသော မောင်းမတို့၏လက်များ မင်းသားငယ်၏ ခြေထောက်အပေါ်မှ ဖယ်ခွာသွားကြသည်။ လရောင်ဖောက်ထွင်းရုံမျှသာသော ဇာတင်းတိမ်တို့သည် ပြတင်းဆောင်အပေါ်မှ အိခနဲ ဆင်းကျလာကြသည်။

ကိုယ်လုပ်တော်တစ်ဦးပေးလာသည့် ကတ္တီပါးနိုးအထက်သို့ အဇာတသတ် ခြေတင်လိုက်သည်။ ချို့မြဲနွေးထွေးသော အထိအတွေ့အာရုံတို့အားလုံး ညင်သာစွာ ရပ်သိမ်းဆုတ်ခွာနေချိန်၊ ကြီးစွာသော မင်းပျိုစည်းစိမ်ကို အဝအလင် သောက်သုံးပြီးစအချိန်၊ အသိနှင့်တကွသော တစ်ကိုယ်လုံး တိမ်တိုက်နှင့်အတူ မေ့မေ့မှားမှား လွင့်ပါးပျံ့သန်းနေချိန်-

ပထမဆုံးသိလိုက်သည်ကား... ငြိမ်ခနဲ ခါခနဲ လှုပ်ယမ်းသွားသော သလွန်ပြင်။ ထို့နောက် ဝင်းခနဲ လက်ခဲနဲ ဖြစ်သွားသော ပြုံးပြုံးပြက်ပြက်မြင်ကွင်း...

ကတ္တီပါပုံပေါ် မေးတင်ထားသော ခြေဖမိုးဆီသို့ အေးစက်စိုစွတ်သော တစ်စုတစ်ခုက ကြမ်းတမ်းစွာ ပွတ်သပ်နေသည်။

မင်းသားငယ်၏ မျက်လုံးများ ပွင့်လာသည်။ စက်ရာခန်းအတွင်း အော်သံများ စီခနဲ ထွက်လာသည်။

“မြွေ...မြွေကြီးတွေ...”

“ကယ်ကြပါ၊ မြွေကြီးတွေ...မြွေကြီးတွေ...”

“ဟား...ဟား...ဟား...”

တစ်ကိုယ်လုံးတုန်သွားကာ ခုံပေါ်မှခြေထောက်ကို ပြန်ရပ်လိုက်သည်။ အဇာတသတ်၏ ခြေဖမိုးထက်တွင် မြွေနက်ကြီးတစ်ကောင်-

စက်ရာဆောင်အတွင်း ရုတ်ရုတ်သံသံဖြစ်နေလေပြီ။ အော်သံခေါ်သံ၊ ပြေးလွှာတိုက်ခိုက်သံ၊ လဲပြိုသံ၊ ကမ္ဘာလောကတစ်ခု ပျက်သွားသည့်နယ်။ အဆမတန်သော ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်ခြင်းများဖြင့် အဇာတသတ်မှာ အော်ရန်ကိုပင် မေ့လျော့ပျောက်ဆုံးနေတော့သည်။

ထိတ်လန့်မှုအားကြီးလွန်းသောကြောင့် နှလုံးသည် ခံတွင်းမှ ခုန်ထွက်လွင့်စဉ်ကျ မတတ်ဖြစ်ကာ အဇာတသတ်သည် မျက်စိများပြာဝေသွားလေသည်။ သို့သော် မြွေတွန်သံ တစ်ချို့ကို မကြားချင်အဆုံး မြွေတွန်သံများနှင့်အတူ နီးကပ်စွာ ကြားလိုက်ရသည်ကား...

“ဟား...ဟား...ဟား...”

နက်ရှိုင်းသောရယ်သံသည် မိမိ၏ ဘေးချဉ်းကပ်လျက် သလွန်ပေါ်မှ ထွက်ပေါ်လာသည့်တွက် အဇာတသတ် မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်သည်။

အားတင်း၍ကြည့်တော့မှ မြွေများအလယ်တွင် သူ့ သာန်တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည်။

လှလင်ပျိုတစ်ဦး မိမိနှင့် သက်တူရွယ်တူ မင်းမျိုးမင်းလွင် အဆင်တန်ဆာ။

သို့သော် သူ့လည်ပင်း၊ လက်မောင်းထက်ဆီတွင် မြွေများသည် နွယ်ရှင်များလို တလူးလူး တလွန်လွန် လှုပ်ခါနေကြသည်။ မြွေများအလယ်တွင် ပေါ်ထွက်နေသောမျက်နှာသည် ရယ်နေသော မျက်နှာဖြစ်သော်လည်း နှစ်လိုဖွယ်မရှိ။ ကြောက်စရာကောင်းသော အရယ်မျက်နှာ ဖြစ်နေသည်။

“ဟား...ဟား...ဟား...”

“သင်...ဘယ်သူလဲ... ဘယ်သူလဲ...ဘယ်သူလဲ...”

“ကြောက်လှပါပြီ၊ သင်...ဘယ်သူလဲ...ဟင်...”

“ဟား...ဟား...ဟား...မကြောက်ပါနဲ့၊ ချီးမြှောက်ဖို့ လာတာပါ။”

“မြွေတွေ ပြန်သိမ်းလိုက်ပါ၊ သိမ်းလိုက်ပါတော့”

“ကောင်းပြီလေ”

ထိုသူထံမှ လှုပ်ရှားမှုတစ်ခု ပေါ်လာသည်။ မြွေတွန်သံများ ရုတ်ခြည်းတိတ်သွားသည်။ သလွန်ခေါင်းရင်းတိုင်မှ၊ ခြေရင်းတိုင်မှ၊ ရေနောက်ဝဲယာဆီမှ မြွေများအားလုံး သူထံသို့သာ ဖြည်းဖြည်းတိုးစဉ်သွားကြသည်။ သူ့ကိုယ်ထက်ဆီသို့ အလှူအယက် တိုးဝင်ရစ်ပတ် တွန်လိမ့်

တက်သွားကြသည်။ သားငယ်များကို နို့ချိုတိုက်ကျွေးရန် ခေါ်ငင်သော မိခင်တစ်ဦးပမာ သူက မြွေများကို တယုတယ သိမ်းဆည်းပွေ့ပိုက် နေသည်။

အဇာတသတ်၏ ထိတ်လန့်ခြင်းမှ အတိုင်းမသိ အံ့သြခြင်းသို့ ကူးပြောင်းသွားလေသည်။ မြွေများသည် သူ့ကိုယ်ပေါ်သို့ တက်သွား ကြပြီးနောက် သူ့ကိုယ်ဝတ်အတွင်းသို့ ဝင်သွားကြသည်။ ထို့နောက် ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်။ နောက်ဆုံး မြွေနက်ကြီးပျောက်ကွယ် သွားချိန်တွင် ထိုသူ၏အသွင်လည်း ရုတ်ခြည်းမှုန်ဝါးပျောက်ကွယ် သွားသည်။ ထိုသူထိုင်နေသော နေရာတွင် ဗလာဖြစ်သွားသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် အဇာတသတ်၏ ရွှေနန်းကြမ်းပြင်တွင် မတ်တတ်ရပ်နေသော သာန်တစ်ခု ပေါ်လာသည်။

ဦးပြည်းစိမ်း၊ သင်္ကန်းဝါရွှေ၊ သပိတ်လွယ်တို့ဖြင့် ရဟန်းတစ်ပါး အဇာတသတ်သည် အလိုလိုပင် သလွန်အောက်သို့ ရောက်သွားကာ ပုဆစ်တုပ်၊ လက်အုပ်ချီပြီး ဖြစ်သွားလေသည်။

“အဇာတသတ် . . . ကျွန်ုပ်ဟာ အရှင်ဒေဝဒတ္တပဲ၊ သင့်ကို ချီးမြှောက်ဖို့လာတယ်”

“အလိုရှိရာကို မိန့်တော်မူပါ အရှင်ဘုရား”

“အဇာတသတ် နားထောင်စမ်း၊ သင်ငယ်စဉ်က သင့်ခမည်းတော် မိမ္မိသာရမင်းကြီးဟာ သင့်ကို ဇောတိကသူဌေးကြီးရဲစွဲအိမ် ကို ခေါ်သွားခဲ့ဖူးတယ်၊ သူဌေးကြီးရဲ့ ကြီးကျယ်ခမ်းနားတဲ့စံအိမ်နဲ့

စည်းစိမ်ကို တွေ့လိုက်ရတော့ သင့်မှာ စိတ်အာရုံအကြံအစည်တစ်ခု ပေါ်ပေါက်ခဲ့တယ်၊ သင့်အကြံအစည်က ငါ့ခမည်းတော်က လူရေးလူရာ သွဲ့လုပ်ပါကလား။ ကျေးကျွန်ဖြစ်တဲ့ ဇောတိကသူဌေးသော်မှ ရတနာ ခီဟန်စံအိမ်နဲ့ နေပါလျက် ခမည်းတော်က သစ်သားနဲ့ပြီးတဲ့ နန်းတော်မှာပဲ နေတယ်၊ ငါသာ ဘုရင်ဖြစ်ခဲ့ရင် ဇောတိကကိုသတ်ပြီး သူ့စည်းစိမ်အားလုံးကို သိမ်းပိုက်မှာပဲဆိုတဲ့ အကြံဟုတ်ရဲ့လား အဇာတသတ်”

အဇာတသတ်သည် ထပ်မံ၍ ထိတ်လန့်အံ့သြရပြန်သည်။ သယ်စဉ်အခါက စိတ်တွင်း ဖြစ်ပေါ်ဖူးသော အတွေးအခေါ်တစ်ခုကို ရှေးမှောက်ရှိရဟန်းက ပြက်ပြက်ထင်ထင် မြင်ဘိသကဲ့သို့ ထုတ်ဖော် ပြောပြနေသည်။ မိမိတစ်ကိုယ်လုံးကို ထွင်းဖောက်အကြည့်ခံလိုက်ရ သလို ဖြစ်သွားသည်။

အဇာတသတ်၏လက်အုပ်သည် ရှေးမှောက်ရှိ ခြေဖုမီးအစုံပေါ်သို့ ချုံရောက်သွား လေတော့သည်။

“အရှင်ဘုရား၊ အရှင်ဟာ ကြီးမားခမ်းနားသော တန်ခိုးနဲ့ ပြည့်စုံ ပေတယ်၊ ကြောက်မက်ဖွယ်၊ အံ့သြဖွယ် အသွင်သား အသွင်ဆန်းများ ကိုလည်း တန်ခိုးတော်နဲ့ ဖန်ဆင်းနိုင်ပါပေတယ်၊ ခမည်းတော်မှပင် အရှင်ဘုရားလို တန်ခိုးပြနိုင်မယ် မထင်ပါ၊ ယနေ့ကစပြီး တပည့်တော် ကို ဒကာရင်းဥပါသကာအဖြစ် မှတ်ယူတော်မူပါဘုရား”

အံ့ကြိတ်၍ ပြီးနေသည်ကို အဇာတသတ် မမြင်လိုက်ချေ။

+ + + +

ဂယာသီသတွင် အဆောင်ဆောင် အခန်းခန်းဖြင့် ခမ်းနားစွာ ဖွဲ့စည်းထားသော ကျောင်းကြီးတစ်ဆောင် နေချင်ညချင်း ပေါ်လာသည်။ အဇာတသတ်သည် ဂယာသီသကျောင်းတိုက်သို့ နေ့စဉ် နံနက်တစ်ခေါက်၊ ညတစ်ခေါက် ရထားဖြင့် ရောက်လာကာ ဆရာရင်းဒေဝဒတ္တကို ဖူးမြော်သည်။

ရာဇဂြိုဟ်တွင် အကြီးအကျယ် အထူးခြားဆုံးသော သတင်းတစ်ရပ် ပေါ်ပေါက်လာသည်။

“ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီတဲ့ကွယ်တို့၊ မြို့တစ်ဖက်က ဝေဠုဝန်မှာ မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးပြီး ခမည်းတော်ဗိမ္ဗိသာရက ကိုးကွယ်တယ်၊ တစ်ဖက်ထိပ်က ဂယာသီသမှာ ရှင်ဒေဝဒတ္တသီတင်းသုံးပြီး သားတော် အဇာတသတ်က ကိုးကွယ်တယ်တဲ့”

“ဟုတ်ပါရဲ့ ဒါထက် နေပါအုံး၊ ရှင်ဒေဝဒတ္တကတော့ ထားပါတော့၊ ဟို...ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် အဇာတသတ်မင်းသားကလည်း ခမည်းတော် လုပ်တဲ့သူနဲ့ ကျောင်းပြိုင်၊ သခင်ပြိုင်လုပ်ပြီး ကိုးကွယ်နေတာလည်း ထားပါတော့၊ ဒါကို တို့များရဲ့ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးက ဘုရင့်အာဏာ တော်နဲ့ မတားမြစ်ဘူးတဲ့လား၊ ခမည်းတော် အထင်အရှားရှိနေပါလျှင် သူထင်ရာ သူပြုနေတဲ့အမူ”

“အံ့မလေးလူရယ်...တို့များဘုရင်မင်းမြတ်က ဘာပြောတယ်”

ဆိုသလဲ၊ ကျောင်းဆောက်တာ၊ ဆွမ်းအုပ်ပို့တာ၊ ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်တာတွေဟာ အကုသိုလ်မှမဟုတ်ဘဲ၊ သူ မြတ်နိုးရာကို လွတ်လပ်စွာ ကိုးကွယ်ပါစေလို့ ဆိုသတဲ့လေ”

“အင်း...ခက်ကုန်ပြီ၊ နေပါအုံး၊ အဇာတသတ်က ရှင်ဒေဝဒတ္တကို ဆွမ်းအုပ်ပို့ သတဲ့လား”

“ပိုသမု ဆွမ်းတစ်အုပ်မဟုတ်ဘူး၊ ဆယ်အုပ် မဟုတ်ဘူး၊ အုပ်တစ်ရာ မဟုတ်ဘူး၊ ဆွမ်းအုပ်ငါးရာတဲ့ဗျား...ငါးရာတဲ့ဗျား...”

“ရော...ခက်ကုန်ပါပြီ၊ ဒါဆိုရင် ဒေဝဒတ္တဆွမ်းခံမထွက်ဘူးပေါ့”

“ဘယ်ထွက်လိမ့်မလဲ၊ ရှင်ဒေဝဒတ္တတင်မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ကျောင်း အဲ...သူ့ဂိုဏ်းပဲ ဆိုကြပါစို့၊ သူ့ဂိုဏ်းက ရဟန်းတွေလည်း ဆွမ်းခံမထွက်ရတော့ဘူးလေ၊ မင်းသားကိုယ်တိုင် ကြီးမှူးပြီး ဆွမ်း ကွမ်းကိစ္စ ပြုနေတာကလား”

“ဟင်...ဝေဠုဝန်ကတော့ မြတ်စွာဘုရားသခင်ကိုယ်တော်တိုင် အမှူးပြုပြီး ရဟန်း တော်တွေ နေ့စဉ်ဆွမ်းခံကြကြတယ် မဟုတ်လား”

“အဲဒါ ပြောတာပေါ့၊ လူရယ်၊ အခုဆိုရင် ဝေဠုဝန်ကျောင်း တိုက်က ဆွမ်းခံဖွင့်တဲ့ ရဟန်းတွေလည်း ဂယာသီသသွားပြီး ဆွမ်းစားကြသတဲ့”

“ဟာ...ဒါဆိုရင် ရှင်ဒေဝဒတ်ရဲ့အခြွေအရံက တစ်နေ့တခြား တိုးပွားလာတော့ မှာပေါ့”

“တိုးပွားလာတော့မှာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုရင်၊ တိုးပွားနေပြီ၊ ရဟန်း”

တွေသာမက ပရိသတ်ပါ စားမကုန် ဖြစ်နေလေတော့ ဂယာသီသကျောင်းဆိုပြီး သတင်းကြီးနေပါပကော”

“သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင် သက်တော်ထင်ရှားရှိပါလျက်နဲ့ ထွက်မြောက်ရာ ထွက်မြောက်ကြောင်း သာသနာတော်အတွင်း ဖြစ်နေပါလျက်နဲ့ ဒီရှင်ဒေဝဒတ္တကိုမှ ဒီမင်းသားကလည်း ဘာကြောင့်များ အားကိုးအားထား...”

“ဝရီး...အဲဒါလည်း မပြောနဲ့ ဆရာနဲ့ သူ့ဒကာပဲ၊ ရှင်ဒေဝဒတ္တကလည်း သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာသမား မဟုတ်ဘူး၊ အရိယာသူတော်မရဟန်းတွေလို မဟုတ်ဘူး၊ ဈာန်အဘိညာဉ်တန်ခိုးနဲ့ မင်းသားဆွဲဆောင်ထားတာ ဝရီးမှတ်မိသေးလား၊ ကျုပ်တို့ ရာဇဂြိုဟ်မှာပဲ တစ်ခါကဖြစ်သွားတဲ့ အဖြစ်လေးတစ်ခု မှတ်မိသေးလား”

“အရှင်ပိဏ္ဍောလဘာရဒွါဇ...လေ”

“ဪ...အေး...အေး...ဟုတ်ပြီ၊ အတောအခြောက်ဆယ်အမြင့်ရှိတဲ့ ဝါးလုံးထိပ်မှာချိတ်ထားတဲ့ စန္ဒကူးသပိတ်ကောင်းကင်က ဈာန်နဲ့ပျံကြွပြီး အလျှံခံတဲ့ ရဟန်းတော်ကိုပြောတာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်သပ၊ အဲဒီတုန်းကလည်း မြတ်စွာဘုရားသခင်ကိုယ်တော်တိုင်က တစ်ပဲမျှသော အသပြာကြောင့် မိမိရဲ့လျှို့ဝှက်အပ်သော အင်္ဂါကိုပြတဲ့ မိန်းမကဲ့သို့ ဆွမ်းသပိတ်ဟူသော အာဓိသမ္ပုဖြင့် လွန်လျှို့ဝှက်အပ်သော ဈာန်အဘိညာဉ်တရားကို ပြတယ်လို့ ပြင်ပြင်

ထန်ထန် ဖြစ်တင်တာဖြစ်ခဲ့တာကော...”

“အင်း...ရှင်ဒေဝဒတ္တကတော့ တန်ခိုးပြာဋိဟာနဲ့ လာဘ်ပူဇော်သကာပဲ၊ ဒုဿီလ ဆိုတာတော့ ထင်ရှားနေပြီ”

+ + + +

ဂယာသီသကျောင်းတိုက်သည် တစ်မဟုတ်ချင်းပင် ရဟန်းသံဃာအခြွေအရံများဖြင့် တိုးတက်ကြီးပွားလည်း သူ၏ အတွေးအကြံမှန်ခဲ့လေပြီ။ ရာဇဂြိုဟ်မြို့သူမြို့သားများမှာ သူ့အပေါ် သံသယရှိနေသည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် သူ၏ လွှမ်းမိုးချုပ်ကိုင်နိုင်မှုအပေါ် အထင်ကြီးလာခဲ့သည်။ အဇာတသတ်မင်းသားကိုယ်တိုင် နေ့နေ့ည ရထားတစ်စီးဖြင့် ဂယာသီသသို့ ဝင်ထွက်သွားလာနေသည်ကို မြို့သူမြို့သားတို့ မျက်မြင်ဖြစ်နေသည်။ ဝေဠုဝန်မှ ရဟန်းများလည်း သူ့ လာဘ်ပူဇော်သကာများပြားကြွယ်ဝပုံကို တွေ့မြင်ကာ ဂယာသီသသို့ တဖွဲဖွဲပြောင်းရွှေ့လာကြသည်။

သူ့အနေဖြင့် အထူးတလည် စည်းရုံးသိမ်းသွင်းရန်ပင် မလိုတော့ချေ။ အဇာတသတ်ကို ချုပ်ကိုင်လွှမ်းမိုးနိုင်ခြင်းပင်လျှင် အလုံးစုံကို ပြီးမြောက်စေရာ ရောက်လေသည်။

သူ့ကိုယ်သူလည်း တိမ်စင်သော ကောင်းကင်ထက်မှာ လပြည့်ဝန်းကြီးပမာ ထင်လာသည်။ လပြည့်ဝန်းကြီး၏ဝိယာတွင် ကြာ

www.burmeseclassic.com

နက္ခတ်တာရာအပေါင်းတည်းဟူသော အဇာတသတ် မင်းသားနှင့်တကွ ရာဇဂြိုဟ်မှ မူးမတ်၊ သူဌေးသူကြွယ်တို့သည် စုပြုံတိုးဝေခစားနေကြ ခဲ့သည်။

သူ့အပေါ် အထူးသဖြင့် ညွတ်နူးသက်ဝင်နေကြသည့်အချက်မှာ ဂယာသီသမ္ပ တစ် ဖဝါးမှမခွာ လိုသမျှ ဆွမ်း၊ သင်္ကန်း အသုံးအဆောင် ဟူသမျှကို ကျောင်းကြီးပေါ် အလိုရှိတိုင်း လက်ခံရယူပြည့်စုံ နေခြင်းပင်။ ထိုအခါ ရာဇဂြိုဟ်မြို့သူမြို့သားတို့အဖို့ သူသည် မြို့၏အဖော်သဟံ ရဟန်းကြီးတစ်ပါး ဖြစ်လာသည်။ ရှင်ဒေဝဒတ်သည် ရာဇဂြိုဟ်၏ မင်္ဂလာအမှု သာရေး၊ နာရေးတို့အတွက် အားကိုးအားထားရာ မြို့နေ ကျောင်းထိုင်ရဟန်းတစ်ပါး ဖြစ်လာသည်။ ရာဇဂြိုဟ်၏ ရေလောင်းအိုး ကြီးသဖွယ် ပါရှိလေသည်။ ရှင်သာရိပုတ္တရာ မထေရ်စသည် မထေရ် များကား စပါးမှည့်ချိန်မျိုးကျမှ ရာဇဂြိုဟ်သို့ ရောက်လာပြီး ကြာရှည် မနေ ပြန်ကြွသွားတတ်သည်ဟု ရာဇဂြိုဟ်သားတို့ ယူဆလာကြသည်။ တရိန်ရိန်တက်သော ဒီရေကဲ့သို့ သူ၏ မြင့်မားပြီးဝေလာသော ဩဇာ တိက္ကမသည် ပို၍ တိုးလာရန်အကြောင်း ပေါ်လာပြန်သည်။ ထိုအ ကြောင်းကား ရာဇဂြိုဟ်သာတို့၏ စုပေါင်းဆွမ်းကျွေးပွဲပင် ဖြစ်သည်။ အရှင်သာရိပုတ္တရာနှင့် အရှင်မောဂ္ဂလာန်မထေရ်နှစ်ပါးတို့ နောက်ပါ ရဟန်းငါးရာစီဖြင့် ရာဇဂြိုဟ်သို့ ကြွလာချိန် ဖြစ်သည်။ ရာဇဂြိုဟ်သားတို့ အာဂန္တုက ဒါနပြုရာတွင် နောက်ပါ ရဟန်းတစ်ထောင်တို့အတွက် အသီးသီး အသက အသက ဆွမ်းဝတ်ယူကြလေသည်။

ဤတွင် အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ဟောကြားမှုအရ ကိုယ်တိုင်လည်း ပေးလှူ၊ အခြားတစ်ပါးသူတို့အား ပေးလှူရန် တိုက်တွန်းနှိုးဆော် လိုသောသဒ္ဓါဖြင့် ဒါယကာတစ်ဦးက ဆွမ်းဝတ်ကို မျှဝေခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုဆွမ်းဝတ်တွင် သူကြွယ်တစ်ဦးက အလွန်အဖိုးထိုက်သော ဖန်ရည်ဆိုးနံ့သာ အဝတ်ကိုသင်္ကန်းအဖြစ် ကပ်လှူခဲ့သည်။ စု ပေါင်း ဆွမ်းဝတ်တွင် မလောက်မငြိမ်ပါက ထိုအဝတ်ကို ရောင်းချ ဖြည့်စွက်ပါဟု သူကြွယ်က ပေးအပ်ခဲ့သည်။ သို့သော် ရဟန်းအပါး တစ်ထောင်အတွက် ဆွမ်း၊ ကွမ်းအမှုမှာ ပြည့်စုံလုံလောက်ပြီးဖြစ် သောကြောင့် သင်္ကန်းလျာအဝတ်သည် ပိုလှုံ၍နေသည်။

ထိုအဝတ်ကို မည်သူ့အား ပူဇော်လှူဒါန်းမည်နည်းဟု အလှူရှင်တို့ စည်းဝေးတိုင်ပင် ကြသည်။ အရှင်သာရိပုတ္တရာကို လှူမည်ဟု အချို့က ဆိုကြသည်။ သို့သော် ရာဇဂြိုဟ်နှင့် တစ်ပြည်တည်းဆက်၊ တစ်ရေ တည်းသောက် ကျောင်းထိုင်ဖြစ်သော ရှင်ဒေဝဒတ္တကိုသာ လှူမည်ဟု အများက ဆုံးဖြတ်ကြသည်။

အာဂန္တုက ဒါနဆွမ်းကျွေးပွဲတွင် မူလက မပါဝင်ခဲ့ပေ။ သူ့ကိုမှ အာဝါသိကရဟန်း အဖြစ် သင်္ကန်းလျာကို ပေးလှူလိုက်ကြခြင်းဖြင့် သူ၏ဂုဏ်သတင်းမှာ ပို၍ ကျော်ကြားသွား ခဲ့သည်။

“အဖိုးတစ်သိန်းထိုက်တဲ့ ဖန်ရည်ဆိုးနံ့သာအဝတ်သင်္ကန်းလျာကို အရှင်ဒေဝဒတ္တ ရသွားသတဲ့”ဟူသောသတင်းသည် ရာဇဂြိုဟ်မှတစ် နှင့် ကျော်ကြားလာလေသည်။

၁၉၂ ခုနှစ်ည

သူကမူ ကောသလီကို အကြောင်းပြသော ကြီးဝါးကျူးရင်သံသည် ရာဇဂြိုဟ်ကို ကျောလွန်လျက် မဇ္ဈိမတစ်ခွင်ကို ပဲ့တင်ရိုက်ပေါ့ဟု နှစ်ထောင်းအားရမဆုံး ရှိနေလေသည်။

+ + + +

ထိုနေ့က သူသည် အဖိုးတစ်သိန်းထိုက်သော ဖန်ရည်ဆိုးနံ့သာ သင်္ကန်းကို ဝင့်ဝင့် ကြွားကြွားချီသိုင်းကာ ဂယာသီသဏ်အမြင်မြတ် ဆုံးနေရာတွင် ထိုင်နေသည်။ သူ့ရှေ့မှောက် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင်ကား ရာဇဂြိုဟ်၏ နာမည်ကြီး သူဌေးသူကြွယ်များ၊ ဒါယိကာ ဒါယိကာမ များ ပျပ်ဝပ်ခူးတုပ်ခစားနေကြသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် “မင်းသား ကြွလာပြီ”ဟူသောအသံများ ပေါ်လာ သည်။

သူက ရှေ့မှောက်ရှိ သူဌေးသူကြွယ်များအားလုံးကို ကျောင်း အောက်သို့ ဆင်းခိုင်းကာ အဇာတသတ်အတွက် နေရာပြင်ခိုင်း လိုက်သည်။

အဇာတသတ်သည် လေ့ကား၏ထိပ်မှပင် လက်အုပ်ချီကာ သူ့ရှေ့သို့ ချဉ်းကပ်လေ သည်။ မင်းသား၏မျက်နှာမှာ စိုးရိမ်မကင်းသော အသွင်လူရိပ်လူကဲ့သို့သာလွန်းသော သူက မင်းသား၏ မငြိမ်သက် သောမျက်လုံးများကို ချက်ချင်း သတိထားလိုက်မိသည်။

သူ့ကိုယ်သူ ခမ်းနားသိုက်မြိုက်စွာ သင်္ကန်းပြင်လျက် သူ မင်းသည်။

“မင်းသား... အရေးတစ်စုံတစ်ရာ ကြုံလာပြီလား”

ရုတ်တရက်အံ့သြသွားမိခြင်းကို ထိန်းသိမ်းလျက် အဇာတသတ်က ချလိုက်သည်။

“ခါတိုင်းရောက်ချိန်မှာ ရောက်လာခြင်းဖြစ်ပေမယ့် အကြောင်းထူး ခပ်ခပါလာတယ်ဆိုတာ ကျွန်ုပ် သိထားတယ်၊ ပြောစမ်း မင်းသား”

“အရှင်ဘုရား... ကောသလီကိုရောက်လာတဲ့ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ဟာ ဆိုအမိ ရာဇဂြိုဟ်ကို ပြန်ကြွလာမယ်လို့ တပည့်တော် အတိအကျ တောင်းရထားပါတယ်”

သူ မျက်မှောင်ကြုတ်သည်။

“အေး... အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ”

“အရှင်ဘုရား... ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်” ရာဇဂြိုဟ်ရောက်လာတဲ့အခါ ကျွဲကြီးတစ်ခုတည်း ကောသရာဇာနစ်မင်း အောင်သလိုဖြစ်မှာကို တပည့်တော်တွေပြီး ပူဇော်နေမိပါတယ်၊ အရှင် ဘုရားနှင့် ဗုဒ္ဓရှင်ဟာ ကော်ဝင်အချင်းချင်းလည်းဖြစ်၊ ညီအစ်ကိုသွေးသားချင်းလည်းဖြစ်၊ တော့ ယခုအံ့ခါမှာ နောက်ပါရဟန်းတွေနှင့် ကြီးမှူးအုပ်ချုပ်ကြသူ လည်း ဖြစ်တော်မူကြပါတယ်၊ ဒီလိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးနှစ်ပါးဟာ ရာဇဂြိုဟ် နှစ်သင်းနှစ်တွဲ ကွဲလွဲခြားနားနေမယ်ဆိုရင် ကြားလို့ပင် မသင်တော် လို့ တပည့်တော် ယူဆမိပါတယ်၊ ဒါကြောင့် စည်းစည်းရုံးရုံးသင့်

တင်ညီမျှမှုကို အရှင်ဘုရားအနေနှင့် ရှေးရှုတော်မူပါလို့ တောင်းဆိုပါရစေ အရှင်ဘုရား”

မင်းသား၏ စကားအသွားအလာနောက်ကွယ်မှ သဘောထားသို့ သူ ချက်ချင်း ခန့်မှန်းကြည့်လိုက်သည်။ နပျိုသောမျက်နှာပြင်ပေါ်တွင် စိုးရိမ်မကင်းရှိနေသောအသွင်ကိုလည်း နားလည်လိုက်သည်။

ထက်မြက်ပါးနပ်သော သူ၏ ဆင်ခြင်ဉာဏ်ကို သူ အသုံးပြုလိုက်သည်။

“အင်း...အဇာတသတ်က ငါ့ကို ကြည့်ညှိလေးစားသူ၊ ငါ့အကူရင်းမှန်သော်လည်း ဗုဒ္ဓနှင့်ဆန့်ကျင်မှုဖြစ်ဖို့ မလိုလားဘူး။ သူ့ဖခင်ကလည်း ဗုဒ္ဓရဲ့လူတို့၊ ပဋိပက္ခကို သူ ရှောင်ချင်နေတယ်၊ ဒါဟာ သူ့ရဲ့ကိုသဘောထားပဲ။ ဒီအပေါ်မှာ ငါက နိုင်နိုင်နင်းနင်းကိုင်တွယ် ပြောဆိုရင် ငါမှားသွားမယ်၊ မာကျောတဲ့ နှင်တံကြိမ်နဲ့ ရိုက်ပုတ်ရင် ငါ့အသိုက်ဖြစ်မယ်၊ ဒဏ်ရာရစေတာချင်းအတူတူ ပျော့ပျောင်းပြီး ထိရောက်စွာ ကြိမ်ပျော့မျိုးနဲ့ ရိုက်ခတ်မှသာ အထမြောက်နိုင်တဲ့ကိစ္စမျိုး အင်းဒီတော-

အတွေ့အကြုံနောက်၌ ဆုံးဖြတ်ချက်သည် ကပ်လျက် ထက်ကြံပါလာသည်။ ထိုဆုံးဖြတ်ချက်ကို နှုတ်မှဖွင့်မထုတ်မီ အပြုံးဖြင့် သူ စတင်လေသည်။

“မင်းသား...ဒါအတွက် စိုးရိမ်မကင်း ဖြစ်နေသလား။ နားထောင်စမ်း ဒကာ၊ ဒီလို နှစ်သင်းနှစ်ပက္ခကိစ္စဟာ သင့်အရေး မဟုတ်

ဘူး။ ဘာမှ ပူပင်နေစရာမလိုဘူး။ ဒါက ကျွန်ုပ်ရဲ့အရေးကိစ္စပဲ။

“ဗုဒ္ဓဟာ ရာဇဂြိုဟ် ကြွလာမယ် ဟုတ်လား၊ ကြွလာပါစေ၊ဗုဒ္ဓရောက်ရင် ကျွန်ုပ် ဗုဒ္ဓထံဝင်မယ်၊ ပြီးတော့ အလွန်မျှတ ပြေပြစ် နည်းလမ်းကျတဲ့စကားနဲ့ ကျွန်ုပ် တောင်းပန်မယ် မင်းသား”

“အို...အရှင်ဘုရားက တောင်းပန်မယ် ဟုတ်လား”

အဇာတသတ်၏မျက်နှာပေါ်မှာ သောကဌေမှာ တစ်ဝက်လောက် လျော့သွားသည်။

“ဒါပေါ့...မင်းသား၊ သာယာချေငဲ့စွာ ကျွန်ုပ် တောင်းပန်မယ်၊ အရှင်ဘုရားဟာ ရဟန်း၊ ရှင်လူပရိသတ်တွေကို နေ့ညမနား အုပ်ချုပ် ထိန်းသိမ်းလာခဲ့တာ ကြာမြင့်လှပါပြီ၊ အရှင်ဘုရားလည်း သက်ရွယ်တော် ကြီးရင့်အိုမင်းခဲ့ပါပြီ၊ သံဃာကို ဦးဆောင်ပြီး ဘုရားပြုခဲ့တာလည်း ကြာခဲ့ပြီ၊ ဒါကြောင့် အရှင်ဘုရား အနားယူတော်မူပါ၊ သံဃာနှင့် တကွသော ပရိသတ်ကို တပည့်တော်လက်ထဲ လွှဲအပ်ပေးပါ၊ ကိုင်းဒါဆိုရင် သင် စိုးရိမ်သလို နှစ်သင်းနှစ်ပက္ခ ဂိုဏ်းကထာကွဲစရာ မရှိတော့ဘူး”

အဇာတသတ်၏ မျက်နှာပြင်၌ မှန်မှိုင်းသွားပြန်သည်။ သူ မသိအောင် သက်ပြင်းရှိုက်သည်။ ပြီးမှ မရဲတရဲဖြင့်...

“အရှင်ဘုရား...တပည့်တော် ဉာဏ်စွမ်းမီသလောက် လျှောက်ထားပါရစေ”

“ပြောလေ...ပြောပါ၊ သင်ဟာ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ဒကာရင်း၊ ကျွန်ုပ်ဟာ

သင့်ရဲ့ဆရာရင်းပဲ”

တုပ်ချည်လိုက်သောစကားလမ်းကြောင်းပေါ်သို့ အဇာတသတ် လျှောက်သွားရခက် သွားရပြန်သည်။ သို့သော် အားယူလျက်...

“သံဃာကိုလွှဲအပ်ပေးပြီး ဘုရားအဖြစ်မှ အနားယူမယ်ဆိုတာကို တပည့်တော် နားမလည်နိုင်တာပါ အရှင်ဘုရား။ ဘုရားအဖြစ်ဆိုတာ ဟာ လွှဲအပ်လို့ ရစကောင်းတယ် တပည့်တော် မထင်ပါ။ အကယ်၍ ဗုဒ္ဓရှင်က အရှင်ဘုရားကို သံဃာလွှဲအပ်ခြင်း မပြုခဲ့သော်...”

အလျှံတက်အံ့ဆဲဆဲ မီးညွန့်ပေါ်သို့ ဝေါခနဲ ရေလောင်းချသလို မင်းသား၏ ဆက်အံ့စကားကို သူက ဟိန်းထွက်နေသောအသံဝါကြီး ဖြင့် နင်းချေဖြတ်တောက်ပစ်လိုက်သည်။

“ဒါဆိုရင် အဖြေက ရှင်းနေပြီ မင်းသား။ ကျွန်ုပ်က နှစ်သင်းနှစ် ပကွမဖြစ်ရအောင် တရားနည်းလမ်းကျကျတစွာ တောင်းပန်ပါလျက် ဗုဒ္ဓက လက်မခံပါဘူးဆိုရင် ပဋိပက္ခ ဖြစ်မှုကို ဗုဒ္ဓလိုလားလို့ပဲပေါ့”

အဇာတသတ်အတွက် ပြောစရာစကားမရှိတော့ပေ။

ရှုပ်ထွေးပျော့ညံ့သွားသော အဇာတသတ်၏အဖြစ်ကို သူတွေ့ လိုက်သည်။ အားနည်းသွားသော အဇာတသတ်၏အတွေးထဲသို့ သူက အလုံးအရင်းဖြင့် ဝင်၍ ထိုးဖောက်တော့သည်။

“မင်းသား...ကျွန်ုပ်ဟာ သင့်ရဲ့ဆရာအရှင်အရင်းပါ။ ကျွန်ုပ်ကို သင် နားလည်ပါတယ်၊ နှစ်သင်းနှစ်ပကွမဖြစ်ပြောမှုကို သင် မလိုလားသလို ကျွန်ုပ်ကလည်း မလိုလားပါဘူး။

သို့သော် ဗုဒ္ဓကလိုလားတဲ့အတွက် သံဃာကို လွှဲမပေးဘူးဆိုရင် လည်း ဝမ်းနည်းစရာ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ အင်း... ကိုယ့်ကိုယ်ကို အသားအနာခံပြီး ဘယ်သူမှတော့ သွေးကို ဖောက်မထုတ်ချင်ကြဘူး ပေါ့။ သို့သော် သွေးပုပ်တစ်စက်ရှိနေရင်တော့ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ သွေး ဆီပဲ ပျံ့နှံ့သွားရအောင် အသားနာချင်လည်း နာပေတော့၊ ဖောက်ထုတ် ရတော့မှာပဲလေ”

စကားကွန်ရက်အတွင်းမှာ အဇာတသတ် ရန်းမထွက်နိုင်တော့။ သူ ပြုံးလိုက်ပြန်သည်။ ကိုယ်ကို သက်သောင့်သက်သာပြုကာ ဆက်ပြောသည်။

“မင်းသား သံဃာကိုတောင်းခြင်း မတောင်းခြင်းကိစ္စက ကျွန်ုပ်နဲ့ ဆိုင်တယ်၊ လွှဲအပ်ပေးခြင်း မပေးခြင်းက ဗုဒ္ဓနဲ့ ဆိုင်တယ်၊ မင်းသား အတွက် ပါဝင်ပတ်သက်စရာ မရှိပေဘူး၊ စိတ်နှလုံးချမ်းမြေ့စွာသာ နေပေတော့၊ ကျွန်ုပ်အနေနဲ့ကတော့ ကိုယ့်ဘက်က ဘာမှ မလွန်ကျူး ရအောင် စောင့်စည်းနေမှာပဲ၊ အင်း... ကျွန်ုပ်ရဲ့တန်ခိုးကုသိုလ်ကို လည်း ဒီအရေးမှာ အသုံးမချတော့ပါဘူးလေ၊ ဒါဟာ သာယာညင်း ပျောင်းစွာ ကိုင်တွယ်ရမယ့်အမှုပဲ”

မိမိသည် အကယ်၍ အလိုရှိပါက တန်ခိုးကုသိုလ်နှင့် ပြည့်စုံ ကြောင်း သို့သော်လည်း သံဃာကိုလွှဲအပ်ပေးရန် တောင်းဆိုသော အမှု၌ တန်ခိုးကုသိုလ်ကို အသုံးချရန် စိတ်မကူးကြောင်းသဘော သက်ရောက်သောစကားများကို သူ ဆက်ပြောသည်။

အတတ်သတ်၏စိတ်ကူးတွင်လည်း မိမိ၏အရှင်သခင်သည် ဤ
 တန်ခိုးကြီးမားသူ ဖြစ်ပါလျက် တန်ခိုးမသုံးဘဲ အသာတကြည်တောင်း
 ဆိုလေသည်။ စိတ်နုလုံးမြင့်မြတ် မှန်ကန်လေသည်ဟု အတွေး
 ပေါက်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် ရှင်ဒေဝဒတ္တသည်သာ တရားနည်းလမ်း
 ကျသည်ဟု မှတ်ယူသွားလေသည်။ “အရှင်ဘုရားရဲ့အစီအစဉ်
 သင့်မြတ်လှပါတယ်၊ အရှင်ဘုရား သာလျှင် နားလည်စွမ်းဆောင်နိုင်တဲ့
 အရေးမှီ အရှင်ဘုရားကိုပဲ လွှဲအပ်ပါတယ်ဘုရား”

အတတ်သတ်သည် လာစဉ်ကအတိုင်းပင် ကျောင်းတက်လေကား
 ထိပ်အထိ လက်အုပ်ချီရင်း ဆုတ်ခွာသွားလေသည်။
 သူကမူ မျက်လွှာအစုံကို ပိတ်ထားလိုက်သည်။

+ + + +

“ဘာ...”

ပြင်းထန်လွန်းသော သူ၏ငေါက်သံကြောင့် တပည့်ရင်းရဟန်း
 များမှာ ခေါင်းမဖော်ဝံ့အောင် ဖြစ်နေကြသည်။

ဂယာသီသကျောင်းလှေကားအဆင်း၏ တစ်ခုသော တိုင်လုံး
 အကွယ်တွင် စကားတီးတိုးပြောနေကြသည့် ရဟန်းများမှာ သူနှင့်မှ
 ပက်ပင်းတွေကြရတော့သည်။

“ဖိတ်ဖိတ်လက်နေသောသင်္ကန်းကို ဝတ်ရုံထားသည့်နှင့်အမျှ

သူမျက်လုံးအစုံမှာလည်း ဒေါသလှုံ့များဖြင့် ဝင်းဝင်းလက်နေသည်။
 “ငါ မကြားဘူးမှတ်နေသလားဟင်၊ လှေကားအတိုင်း ငါကျောင်း
 ပေါ်ကာ ဆင်းလာတာတောင် မင်းတို့ မမြင်ကြဘူး၊ ဝေဠုဝန်ကျောင်း
 ကထွက်လာတဲ့ သတင်းအပုပ်အနံ့တွေကို အားရပါးရရရှိရုံကနေကြ
 တယ်ပေါ့လေ”

အောက်ဆုံးလှေကားထစ်ဘောင် ခြေတင်လျက် မြေသို့မဆင်း
 သေးဘဲ သူပြောသည်။

“ဘာတဲ့ ခုနကစကားတွေ ပြန်ပြောကြစမ်းပါအုံး၊ ငါ ထပ်ကြားချင်
 သေးလို့”

ရဟန်းများမှာ ချွေးသီးချွေးပေါက်များကျသည်အထိ ထိတ်လန့်နေ
 ကြသည်။ မည်သူမျှ အသံသဲ့သဲ့မထွက်ရဲကြ။

“ဪ...ခုတော့ မပြောရဲကြတော့ဘူးပေါ့ ဟုတ်လား၊ ဒီတော့
 ဟေ့- ငါ အကုန်ကြားတယ်၊ ဘာတဲ့ ဝေဠုဝန်ကို ဗုဒ္ဓပြန်
 ရောက်လာတော့ ရဟန်းတွေက ဝိုင်းလျှောက်ကြသတဲ့ ဟုတ်လား၊
 အရှင်ဒေဝဒတ္တရဲ့ တန်ခိုးဩဇာ သိပ်ကြီးမားနေသည်လို့ ဝိုင်းတိုင်ကြ
 သတဲ့ ဟုတ်လား”

မြေပေါ်သို့ သူ ခြေတင်လိုက်သည်။
 သည်တော့ ဗုဒ္ဓကလည်း မိမိရဲ့အသီးကြောင့် ပျက်စီးရတဲ့ ဝါးပင်၊
 ပေပင်လို မိမိရဲ့သား ရင်သွေးကြောင့် အသက်ဆုံးရတဲ့ အသားထိရ်
 မြင်းမလို ဒေဝဒတ်ကလည်း လာဘ်လာဘပူဇော်သက္ကာကြောင့် ပျက်စီး

www.burmeseclassic.com

လိမ္မော်လို့ ဆိုသတဲ့၊ ဟုတ်ရဲ့လား... မင်းတို့စောစောက ပြန်ရည်ရှာရည် ပြောနေကြတာတွေလေ”

သင်္ကန်းကို ပြန်ရုံသည်။ အတွန်အရုပ်များကို ပြေပြစ်သွားအောင် လက်ဖြင့်သပ်ရင်း...

“ငါ့တန်ခိုးဩဇာကြောင့် ငါနဲ့ ငါ့ရဲရဲယာသီသ ခမ်းနားကြီးကျယ်လာတာကို မနာလို မရှုဆိတ်နေကြတာ၊ ဒီစကားတွေကို မင်းတို့နားထောင်ကြသလားဟင်၊ ဟေ့... အသီးကြောင့် သေကျေပျက်စီးစွာ ငှက်ပျော့ပင်၊ ဝါးပင်၊ သားကြောင့် အသက်ဆုံးရတဲ့ အသားတိုက်မြင်းမနဲ့ ငါဒေဝဒတ္တနဲ့ တူမလား၊ အေး... ကောင်းပြီ၊ ငါ့ရဲ့ ဂယာသမာန၊ ငါ့ရဲတန်ခိုးအောက်မှာ ခိုလှုံ၊ ငါ့ဆွမ်းတွေကိုစားပြီး ငါ့ကျေးဇူးကို အရိပ်ခိုနေကြရင်းနဲ့ ငါ့မကောင်းကြောင်းကိုလွှင့်တဲ့၊ ဝေဠုဝန်သတင်းတွေကို ဝိုင်းဖွဲ့ပြောနေကြတဲ့ မင်းတို့အားလုံး မကြာခဏ ငါ့အစွမ်းကို သိရမယ်မှတ်တာ။ ငါ အခု ဝေဠုဝန်ကိုသွားမယ်၊ အပြန်မှာ ငါ့လက်ထဲ သံယာတွေဟာ ပါလာလိမ့်မယ်၊ ဒီမှာ ဟေ့... မကြာခဏ မရေအတွက်နိုင်အောင် များပြားလှတဲ့ ရဟန်းသံယာတို့ရဲ့ အထွတ်ထိပ်မြတ်စွာဘုရား ဖြစ်လာတော့မယ်၊ ငါ့ကို မင်းတို့ တွေ့စေရမယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် သူ ပရိဂုဏ်ထဲမှ ထွက်သွားသည်။ ပရိဂုဏ်ထဲတိုင်းအပြင်သို့ သူရောက်ရှိပျောက်ကွယ်သွားတော့မှပင် ခေါင်းမဖော်တမ်း ဝံ့နေခဲ့ကြသော ရဟန်းများလည်း သက်ပြင်းချလိုက်ကြလေသည်။ ထို့နောက် တစ်ဦးကိုတစ်ဦးကြည့်ရင်း ခေါင်းယမ်းနေကြသည်။

“တို့အရှင်တော့ အမှာကြီးများတော့မယ်နဲ့ တူတယ်”
တစ်ယောက်က မသက်မသာ ညည်းလေသည်။

“မှားတော့မယ် မဟုတ်ဘူး၊ မှားကို နေပြီ၊ တို့အရှင်ဟာ မကြံအပ်မစည်အပ် တာကိုမှ ကြံစည်နေပြီ၊ အခုလည်း ဝေဠုဝန်သွား၊ ဗုဒ္ဓဘုရားထံဝင်ပြီး သံယာကိုလွှဲပေးဖို့ တောင်းဆိုမလို့တဲ့”

“ခက်တယ်၊ တို့ကလည်း မျက်နှာမကြည့်ရဲလောက်အောင် ကြောက်နေရတာ”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောနေကြသည်များကို အသက်အကြီးဆုံးရဟန်းတစ်ပါးက ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“ထူးခြားမှုတစ်ခုကို သတိထားလိုက်မိတယ်”

“ဘာလဲ ငါ့အရှင်”

“ကျွန်းသေမုချတော့ မပြောနိုင်ဘူး သို့သော် ဟုတ်များဟုတ်နေလေမလားလို့ ငါ့စိတ်ထဲမှာ သံသယဝင်နေတယ်”

“ပြောပါ ငါ့ရှင်၊ အရှင်ဒေဝဒတ္တနဲ့ ပတ်သက်သလား”

“အရှင်ဒေဝဒတ္တနဲ့ ပတ်သက်တာပေါ့၊ ခုနက ငါတို့ကို ကြိမ်းမောင်းပြီး ကျောင်းထဲကထွက်သွားတဲ့အသွင်ကို သတိထားလိုက်မိကြသလား”

“မထားလိုက်မိပါဘူး ငါ့ရှင်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ငါ့ရှင်တို့... ငါဟာ အရှင်ဒေဝဒတ္တရဲ့ တန်ခိုးညွှန့်ပိတ်ကို ကြည့်ညှိလွန်းလို့ ဂယာ သီသကို ရောက်လာခြင်း ဖြစ်တယ်၊ သူ့အရှင်

ငါတွေတိုင်းတွေတိုင်းမှာ သူ့ရဲ့ တန်ခိုးကုန်ပိဒ် အရှိန်တွေ တပြောပြောထွက်နေတယ်လို့ ငါခံစားခဲ့ရတယ်။ သူ့ကိုယ်ထဲက အရောင်အဝါတွေ တောင်ထွက်နေတယ်လို့ ငါထင်ခဲ့တာ။ အခုတော့ ငါ အဲဒီလို မခံစားရတော့ဘူး။ ငါ့စိတ်ထဲမှာ တန်ခိုးကုန်ပိဒ်ကင်းကွာသွားပြီလို့ ထင်နေတယ်။ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ရဲမိန့်တော်မူတာ ဟုတ်နေပြီ ထင်တယ်။”

“ဘုရားရှင်က မိန့်တော်မူတယ်။ ကြမ်းတမ်းတဲ့ခွေးရဲ့ နာခေါင်းကို ဝံသည်းခြေပွတ် ပေးရင် အတိုင်းထက်ပိုပြီး ကြမ်းတမ်းလာသလို အတတ်သတ်မင်းသားက နေ့စဉ်ခွမ်းအုပ် ငါးရာပို့ပေးနေခြင်း ဟာလည်း ရှင်ဒေဝဒတ္တအတွက် ဆုတ်ယုတ်ပျက်ပြားဖို့သာပဲတဲ့”

အားလုံး ငေးဝိုင်းသွားကြသည်။

“နေပါအုံး ငါ့ရှင်၊ စောစောကပြောတဲ့ အရှင်ဒေဝဒတ္တမှာ တန်ခိုးကုန်ပိဒ်တွေ ပျက်ပြားသွားပလားဆိုတာ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ”

“အသေအချာတော့ ငါလည်း မပြောတတ်ဘူး။ ငါ့ရင်ထဲမှာတော့ အသေအချာကို သိနေသလိုပဲ။ ငါကလည်း တစ်ဖက်လူရဲ့ အဋ္ဌတ္တထိုးဖော်နိုင်တဲ့ဉာဏ်မျိုးရှိတာ မဟုတ် လေတော့ အထင်နဲ့ပဲပြောရရင် အရှင်ဒေဝဒတ္တမှာ ငါ အရင်တုန်းကလို ကြည်ညိုအံ့သြ စရာတန်ခိုးမရှိတော့ဘူးလို့ ထင်နေတာ”

“အို . . . ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ တို့ကတော့ အရှင်ဒေဝဒတ္တ အရှင်ဒေဝဒတ္တပဲ”

အသက်ငယ်ရွယ်သော ရဟန်းတစ်ပါးက ဝင်ပြောသည်။ သူ့

ကျန်ရဟန်းများက စက်ဆုပ်ဟန်ဖြင့် ဝိုင်းပြောကြည့်ကြသောအခါ ထိုရဟန်းငယ်လည်း ငြိမ်သက်သွားလေသည်။

“ကိုင်း . . . ကိုင်း . . . ဝေဠုဝန်မှာပြန်လာမယ့် တို့အရှင်ကို စောင့်နေကြဖို့ ရှိတယ်။ သတင်းကောင်းကြားရမလား၊ သတင်းဆိုးကြားရမလား မသိ”

အတွေးမျှော်လင့်ချက်ကိုယ်စီဖြင့် သူတို့အားလုံး တိတ်ဆိတ်သွားကြပြန်သည်။ ဂယာသီသကျောင်းတိုက်ကြီး တစ်ခုလုံးလည်း ကျောင်းတိုက်သခင်၏ အပြန်ကို စောင့်မျှော်ကာ လေးပင်စွာ ငြိမ်သက်နေလေသည်။

+ + + +

ရာဇဂြိုဟ်တစ်ပြည်လုံး သောသောအုတ်အုတ် ဖြစ်နေလေပြီ။ အရှင်သာရိပုတ္တရာဦးစီးသော သံဃာများ - မြို့တွင်သို့ဝင်လာသည်ကို မြင်သောအခါ မြို့သူမြို့သားအားလုံးပင် ကြီးမားထူးခြားပြောင်းလဲမှုကြီးတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်ပြီဟု နားလည်လိုက် ကြသည်။ ရဟန်းရှင်လူ ပရိသတ်တို့၏အာရုံများသည် သံဃာ့အလယ်မှ အရှင်သာရိပုတ္တရာထံသို့ စုရုံးရောက်ရှိနေကြသည်။ ထိုပရိသတ်ထဲတွင် ဂယာသီသမု သူ၏တပည့်လက်သား ရဟန်းများလည်း ပါဝင်သည်။

“အရှင်ဒေဝဒတ္တသည် အကြင်အမှုကို ကိုယ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ စိတ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ စိတ်ဖြင့်လည်းကောင်း ပြုမှုပြောဆိုကြစဉ်အခါ

ထိုအမှုသည် ဘုရားအမှု၊ တရားအမှု၊ သံဃာ့အမှုနှင့် မည်မျှစပ်စပ်
ခြင်းမရှိ၊ ထိုအမှုသည် ရတနာသုံးပါးအမှုမဟုတ်၊ ထိုအမှုသည်
ပြုလုပ်ကြစည်ပြောဆိုသူ ရှင်ဒေဝဒတ္တ၏အမှုသာ ဖြစ်သည်။ ရှင်
ဒတ္တ၏အမှုတိုင်းသည် ရှင်ဒေဝဒတ္တနှင့်သာ သက်ဆိုင်သည်။ ရတနာ
သုံးပါးနှင့် မသက်ဆိုင်” အရှင်သာရိပုတ္တရာမှ ပြတ်သားသောစကား
ကြားကြလေသည်။ ရာဇဂြိုဟ်တစ်ပြည်လုံးသို့ ထိုသတင်းတစ်မဟုတ်
ချင်း ပျံ့နှံ့သွားသည်။

“ရှင်ဒေဝဒတ္တကို ပကာသနိယကံ ပြုလိုက်ပြီ”

ဂယာသီသကျောင်းဆောင်၏ လေသာခန်းဝရန်တာတွင် ရပ်ရပ်
သူ ပရိဝုဏ်အပြင်သို့ ကြည့်နေသည်။ ပရိဝုဏ်အပြင်တွင် ရာဇဂြိုဟ်
သားအချို့ အုပ်စုငယ်ကလေးများဖွဲ့ကာ စုရုံးနေကြသည်။ အချို့
ပရိဝုဏ်အတွင်းဘက်မှနေ၍ အပြင်သို့ လေးမျှော်နေကြသည်။ အထွေ
တွင်းလည်း ဂယာသီသသို့ ဦးတည်ကာလာနေကြသော လူအချို့
တွေ့ရသည်။ ပရိဝုဏ်တံခါးဝတွင်းလည်း ကျောင်းတိုက်အတွင်းဝင်း
များနှင့် ကျောင်းတိုက်အပြင်ထွက်သူများ အစုန်အဆန် တိုးဝေနေ
သည်။

ဂယာသီသသည် စည်ကားလှုပ်ရှားနေသည်။

သို့သော် ယခုစည်ကားပုံသည် ယခင် စည်ကားပုံနှင့်မတူ၊
ဝင်ထွက်မစဲ တသံသဲ လူအုပ်များထဲမှအကြည့်သည် ကျော
တိုက်အပေါ်သို့ ရောက်လာနေသည်။ ဝရန်တာတွင်ရပ်နေသော သူ

တွေ့ကြသောအခါ အကြည့်လွဲသွားကြသည်။ သို့သော် ခဏကြာ
လျှင် ပြန်၍ စောင်းဝဲကြည့်ကြပြန်သည်။

ယမန်နေ့ဆီက အဖြစ်အပျက်ကို သူ့အာရုံထဲမှ ဖျောက်ဖျက်မရ
ဖြစ်နေသည်။ အရှင် သာရိပုတ္တရာအမှုပြုသော သံဃာတော်များ
သည် ရာဇဂြိုဟ်မြို့တွင်းသို့လှည့်ကာ သူ့ကို ပကာသနိယကံပြုကြောင်း
ရွတ်ဆိုကြေညာခဲ့သည်။ ထိုကြေညာချက်ကို ကိုယ်တိုင်နားထောင်
ခဲ့ရသော သူ၏တပည့်လက်သားက သူထံသို့ အကြောင်းကြားခဲ့သည်။

တစ်နေ့သောအခါ ဗုဒ္ဓနှင့် သူ့အကြား တိကျစွာ ပိုင်းခြားထားသော
နယ်နိမိတ် မျဉ်းကြောင်းတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာလိမ့်မည်ဟု သူ့ကြံ့၍
တွက်ထားပြီးသား ဖြစ်သည်။ ထိုနယ်နိမိတ်၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်စီတွင်
ဗုဒ္ဓနှင့်သူသည် ဆန့်ကျင်ဘက်အင်အားကြီးနှစ်ခုအဖြစ် ရှိနေကြလိမ့်
မည်။ ထိုသို့ဖြစ်ပေါ်အောင်လည်း သူကပင် အခွင့်အခါပေးလျှင် ပေး
သလို အားထုတ်ခဲ့သည်။ ဝေဠုဝန်ကို စိန်ခေါ်ကာ ဂယာသီသကို
သူတည်ထောင်ခဲ့ပြီး ဗိမ္ဗိသာရဘုရင်ကို ကျော်လွန်ကာ ငယ်ရွယ်နု
ပျိုသော အဇာတသတ်မင်းသားအား လက်သပ်မွေးခဲ့ရပြီး နောက်ဆုံး
သူကိုယ်တိုင်ပင် ဗုဒ္ဓထံသွားရောက်ကာ သံဃာအား အုပ်ချုပ်ခွင့်ကို
ထိထိရောက်ရောက် တောင်းဆိုခဲ့ပြီးပြီ။

သူ၏ စီမံခန့်ခွဲမှုအောက်တွင် မည်သို့သော အကျိုးတရားများ
ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သနည်း။ အောင်မြင်မှုကား ထိုက်သင့်သလောက် ရခဲ့ပြီ။
သို့သော် ထိုအောင်မြင်မှုများသည် သူရည်မှန်းထားသော အတိုင်း

အတာအထိ မရောက်ခဲ့။ အဇာတသတ်မင်းသားကို လက်ရုံး အိမ်
ကားအဖြစ် လက်သပ်မွေးမြူနိုင်ခဲ့ခြင်းတစ်ခုသာလျှင် သူ့အတွက်
ကျေနပ်စရာရလစ် ဖြစ်ခဲ့သည်။

ကြွင်းသောအခြေအနေများကို သူ စိတ်တိုင်းမကျ။ သူ့ဖွဲ့
မှန်းသလောက် ဖြစ် မလာခဲ့။ ဖြစ်မလာခဲ့သည့်အပြင် သူ့ကိုပင်လျှင်
ပကာသနီယက အပြုခံရသည့်အဖြစ်နှင့် အဆုံးသတ်နေရသည်။ ဂယာ
သီသကိုဆောက်၍ အဇာတသတ်မင်းသား၏ ပူဇော်မှုလာဘ်သပ္ပာယ်
ကို ကြီးကျယ်စွာ ခံစားရသည့်အချိန်မှစပြီး သူ့ထံ ခိုဝင်လာခဲ့ကြသော
တပည့်သံဃာများမှာလည်း သူ ပကာသနီယကအပြုခံရခြင်းနှင့်
ပတ်သက်၍ သူ့အပေါ် သံသယများဝင် လာသည်။ သူတန်ခိုးသြဇာ
ကြီးမားထက်မြက်ခြင်းတို့သည် ဆေးရောင်ပြယ်လွင့်သော ပန်းချီကား
လျော့နည်းမှုနိမိတ်လက္ခဏာနေသည်။

ပရိဝုဇ်တံတိုင်းကို သူမမှိတ်မသုန် ကြည့်နေသည်။
ဂယာသီသတ်တိုင်းအဖြစ် သူ မမြင်တော့။ ခေါပတီထီတံ
မကြီးတစ်ခု၏ ကင်းရှည်နယ်နိမိတ်မျဉ်းတစ်ခုလို သူ မြင်လာသည်။
ဂယာသီသသည် ကျောင်းတိုက်မဟုတ်တော့။ တိုက်ခိုက်ပုန်ကန်
တစ်ခုကို အားယူစုဆောင်းနေသည့် တပ်မကြီးဖြစ်လာသည်။ တံတိုင်း
ဟိုမှာဘက်တွင် ရှိသမျှခပ်သိမ်းသည် သူ့အတွက် ဆူးညှောင့်ခဲလုတ်မှု
ဖြစ်သည်။

အရှင်သာရိပုတ္တရာနှင့် သံဃာများ ရွတ်ဆိုကြေညာသွားကြ

သည့်အသံကို နားထဲတွင် သဲ့သဲ့ကြားယောင်လာသည်။

လက်စားချေခြင်းသည် သူ၏ အကျွမ်းကျင်ဆုံးလက်နက်
ဖြစ်သည်။ အရသာအရှိ ဆုံးသြဇာ ဖြစ်သည်။ သို့သော် မျက်လုံးထဲတွင်
လောကသည် ရန်သူဖြစ်သော်လည်း လောက၏ မျက်လုံးထဲတွင်မူ
သူသည် အရှင်သခင်သာ ဖြစ်ရမည်။ သူကသာလျှင် တိုက်ခိုက်မှုကို
နှိုးထောင်ကာ အောင်မြင်မှုအသီးအပွင့်ကို စားသုံးမည်။ လောက၏
တိုက်ခိုက်ခြင်းကိုမူ သူ မနှစ်သက်။

ပကာသနီယက အပြုခံလိုက်ရခြင်းအတွက် အမျက်ဒေါသသည်
တက်ပွက်ဆူသော ဆီပူအိုးလို ဖြစ်လာသည်။ အစော်ကားခံရသည့်
သူသောအသိက တစ်ကိုယ်လုံးရှိသွေးကြော များဆီသို့ ပျံ့နှံ့သွားလေရာ
မွေးညင်းပေါက်များဆီမှ ဒေါသငွေ့များပင် တရှိန်ရှိန်ထွက်ပျံလာ
တော့မည် ထင်ရသည်။

ကျွမ်းကျင်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားသော လက်သီးဆုပ်ကို ပြန်ဖြေ
နံ့ သတ်မရ။ ခြောင်းခြောင်းလျှံထွက်သော ဒေါသမီးလျှံများဖြင့်
တစ်ကိုယ်လုံး လောင်မြိုက်နေသည်။ ထိုမီးတောက်မီးလျှံများအတွင်းတွင်
နှလုံးသားသည် အရပ်အနားမရှိ ခုန်ပေါက်နေသည်။ တစ်စုံတစ်ခုကို
မမြဲစွာ တောင်းဆိုနေသည်။

နှလုံး၏အသံကို သူ ပြန်ကြားရသည်။
“ဒေဝဒတ္တ...မင်း ဘာကြောင့် ဆောက်တည်ရာမဲ့ ဖြစ်နေသလဲ၊
တုတ်အခတ် အစော်ကားခံရလခြင်းဆိုပြီး မင်း မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်နေသ

လား ကောသလီတုန်းက အဖြစ်အပျက်ကို မင်း ပြန်သတိရစမ်း မင်းတစ်ခုစစ်ကားရင် မင်းက နှစ်ဆတိုးပြီး တုံ့ပြန်ခဲ့တာ မဟုတ်လား တိုက်ခိုက်ခြင်းကို မင်းအလိုရှိတယ် မဟုတ်လား။

“ဟုတ်တယ်...”

ဦးနောက်က ပြန်ဖြေသည်။

နုလုံးက ကျယ်လောင်စွာ ရယ်မောလျက် ဆက်ပြောလေသည်။

“ပကာသနီယကံ အပြစ်လိုက်ရခြင်းဟာ စင်စစ်တော့ မင်းလိုချင်တဲ့ စစ်မြေပြင် နယ်နိမိတ်အကန့်အသတ်ပဲ။ အခုဆိုရင် လက်ကုန်တက်ကုန်၊ ရွက်ကုန်ငှက်ကုန် ဖွင့်ပြီး တိုက်ခိုက်ဖို့ မင်း အခွင့်ရသွားပြီ။ အခွင့်အရေးကို မင်း အရယူရမှာပေါ့။ မင်းလိုချင်တဲ့ စစ်တလင်းဟာ ဖြစ်ပေါ်လာပြီလေ။ ဒီအချိန်မှာ ဒေါသမီးလှုံတွေနဲ့ချည်း မင်းကိုယ်မိတ်အလောင်ကျွမ်းခံနေမှာလား။ ပကာသနီယကံပြုခြင်းကို မင်းအနေနဲ့ စစ်ကြေညာခြင်း တိုက်ပွဲခေါ်ခြင်းလို့ နားလည်ယူရမှာ မဟုတ်လား။

“ဟုတ်တယ်”

နုလုံး၏အသံသည် တစ်ကိုယ်လုံးသို့ မြည်ဟည်းရိုက်ခတ်သွားသည်။

“စစ်ပွဲ...”

နုလုံးသည် ပြတ်သားသော စကားနှစ်လုံးကိုဆို၍ အသံတိတ်သွားသည်။

သူ မျက်စိမှိတ် စဉ်းစားလိုက်သည်။ အမျက်ဒေါသအားလုံးကို

စင်အားအဖြစ် မွေးယူလိုက်သည်။ မိတ်ထားသော မျက်စိအာရုံထဲ နှစ် ဗုဒ္ဓ၏အသွင် ပေါ်လာသည်။ အဇာတသတ်မင်းသား၏ရုပ်ပုံ ပေါ်လာသည်။ ထို့နောက် ရာဇဂြိုဟ်မင်းမြတ် ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီး။

သူ့ကြာကြာ မစဉ်းစားလိုက်ရပေ။

လက်သီးဆုပ် ပြောသွားသည်။ ဆုပ်ချည် ဖြန့်ချည် လက်ဖဝါးအစုံ ညှပ် သွေးရောင်ဖြင့် ရဲရဲနီနေသည်။

ဂယာသီသလဲသို့ ပြန်ဝင်ခဲ့သည်။ ကျောင်းတိုက်အတွင်း မီးမထွန်းသေး။ အမှောင်ထုက သူ့ကို လှိုက်လှဲစွာဆီးကြိုနေလေသည်။

“အင်မတန် ရှင်းလင်းလွယ်တဲ့ တိုက်ခိုက်မှုပဲ။ ကျွန်ုပ်ကို ဗုဒ္ဓနဲ့ ယာများက ပကာသနီယကံပြုလိုက်ကြတယ်။ ဗုဒ္ဓရဲ့ သာဝကကြီး တို့ သင့်ခမည်းတော်ဟာလည်း မကြာခင်မှာပဲ သင့်ကို ရာဇဂြိုဟ် နန်းကနေ ဖယ်ရှားလိမ့်မယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သင်ဟာ ကျွန်ုပ်ရဲ့တပည့် ဖြစ်နေလို့ပဲ”

အဇာတသတ်မင်းသားသည် ငေးငိုင်းနေသည်။

“တရိန်ရိန်တိုးတက်လာတဲ့ ဂယာသီသကြောင့်ပဲ ကျွန်ုပ်မှာ ဖြစ်ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ အလားတူစွာ သင့်ခမည်းတော်ရဲ့မျက်စိထဲမှာ သင့်ရဲ့ ချစ်သန့်စွမ်းမှုဟာ ဆူးညှောင့်ခဲလတ် ဖြစ်လာမှာ မှချပဲ”

အဇာတသတ် ဘာမျှမပြောနိုင်။

“ဗုဒ္ဓရဲ့ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးတို့အတွက် ကျွန်ုပ်နဲ့ သင်ပပျောက်သွားရေးကို စတင်အားထုတ်နေကြပြီ။ ကျွန်ုပ်က ဦးစွာ ဒီအဏ်ကိုခံ

လိုက်ရတယ်၊ မကြာခင်ပဲ သင့်ဆီ ရောက်လာလိမ့်မယ်”

ဝေခွဲမရသောအသွင်များ အလာတသတ်၏မျက်နှာတွင် ပေါ်လာသည်။

“ဒီလောက်ထိ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ပုတ်ခတ်လာလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်ုပ်ကတော့ ရိုးသားစွာပဲ မထင်ခဲ့၊ မတွေးခဲ့မိဘူးလေ၊ အခုတော့ ကျွန်ုပ်ဟာ ဝေဠုဝန်ရဲ့ ဝိုင်းဝန်းပုတ်ခတ်မှု ကြားမှာ အငိုက်မိခံလိုက်ရတယ်၊ ရှိစေတော့... မင်းသား၊ ကျွန်ုပ်အတွက်တော့ လွန်ခဲ့ပြီနဲ့ စေတော့၊ သင့်အတွက်ကတော့ ကြီးတင်ပြီးပြင်ဆင်ထားဖို့ အချိန်ရှားတယ်၊ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်က သင့်အတွက် အချိန်သတိထားနဲ့ လောက်တဲ့ သင်ခန်းစာဖြစ်သွားတယ်”

လေးလံသော သက်ပြင်းရှိသံတစ်ခုက အလာတသတ်ထံမှ ပေါ်လာသည်။ ထို့နောက် မဝံ့မရဲအသံဖြင့်...

“အရှင်ဘုရား... တပည့်တော်မှာ တစ်ခု ဝေခွဲမရဖြစ်နေပါတယ်”
“ပြောစမ်း...”

“ရာဇဂြိုဟ်ဘုရင်မင်းမြတ်ဟာ သူ့သားတော်ကို အကျိုးမဲ့ဖြစ်အောင် တော့ လုပ်မယ်မထင်ဘူးဆိုတဲ့ အတွေးပါဘုရား”

မင်းသားငယ်၏အတွေး ဟုတ်မှန်ပါကြောင်း သူသိသည့် နူးညံ့ပျော့ပျောင်းသော သဘာဝရှိသည့် ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးအနေဖြင့် လည်း ဘယ်တော့အခါမျှ သားတော်အပေါ် အပြစ်ကြီးငယ်တစ်စုံတစ်ရာ ယူလိမ့်မည်မဟုတ်ကြောင်း သူနားလည်သည်။ ထိုနားလည်မှု

အပေါ်မှာပင် သူက နောက်ထပ် အစီအမံတစ်ခုကို တည်ဆောက်လိုက်လေသည်။

“အင်း... တည်ငြိမ်တဲ့ ရေမျက်နှာပြင်ဟာ တက်သတဲ့၊ ဒီစကားလိုပဲ ပကတိမတုန်မလှုပ် အေးအေးဆေးဆေးနေတတ်တဲ့ သဘာဝရှိသူများက ပိုကြောက်စရာကောင်းတတ်တယ်၊ ကောင်ချီ... သင်ပြောသလိုပဲ၊ မင်းကြီးဟာ သင့်ကို အကျိုးမဲ့ဖြစ်အောင် ထင်ထင်ရှားရှားမလုပ်ဘူးပဲထား၊ အင်မတန်သိမ်မွေ့တဲ့နည်းနဲ့ သင့်အပေါ်ကိုတော့ လောင်းချိပ်ထားမှာပဲ၊ ဒါတော့ သေချာတယ်”

“သိမ်မွေ့တဲ့နည်း...၊ လောင်းချိပ်... ဘယ်လိုပါလဲ အရှင်ဘုရား”

“ဪ... မင်းသားရယ်၊ ရိုးအနိုင်ရန်ကော...၊ သင်ဟာ အခုရာဇဂြိုဟ်ရဲ့ အိမ် ရှေ့မဟုတ်လား၊ အိမ်ရှေ့ဆိုတာ ဘုရင်မင်းမြတ်အလောင်းအလျာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် အရှင်ဘုရား”

“သင် ဘယ်တော့ရာဇဂြိုဟ်ရဲ့ ထီးနန်း ပလ္လင်ပေါ်မှာ စံရမလဲ”

“ရာဇဝံသအရ ခမည်းတော်လွန်ပြီးတဲ့အခါမှာ နန်းစံရပါမယ် အရှင်ဘုရား”

“ခမည်းတော် လွန်ပြီးတဲ့အခါ... ဟုတ်ပြီ ထီးနန်းစည်းစိမ်ထက်မှာ ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ချစ်သာနေတဲ့ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးဟာ နောင်နှစ်ပေါင်းများစွာအထိ ကျွန်ုပ်မာရွှင်လန်း နေလိမ့်မယ်ဆိုတာကော သင်တွေးမိရဲ့လား”

အလာတသတ်ထံမှ အဖြေမရ မင်းသားငယ်၏ နက်မှောင်သော

မျက်ခုံးနှစ်ခုမှာအထဲ သို့ကျုံ့ဝင်သွားသည်။

“ထီးနန်းစည်းစိမ်ဆိုတာ ငယ်ရွယ်နုပျိုမှသာ ခံစားစံစားလို့ကောင်းတာကလား။ သင့် ခမည်းတော်ရဲ့ကျန်းမာရေးအရဆိုရင် သင် ရာဇဂြိုဟ်ရဲ့ ဘိသေ့ကပလ္လင်ပေါ်တက်ရမယ့် အချိန်မှာ သင်ဟာ အိုမင်းတဲ့အရွယ် ဖြစ်နေပြီ”

“ဒါပေမဲ့ အရှင်ဘုရား...”

“စောဒကအတွေး မဝင်ချင်စမ်းပါနဲ့လေ။ သင်ဟာ နေပူထဲက နေပြီး အရိပ်ကို စောင့်သလို ဖြစ်နေတယ်။ လက်တစ်ကမ်းအကွာ မှာရှိတဲ့ အခွင့်အလမ်းကို မမြင်နိုင်အောင် လောင်းချိပ်မိနေတယ်”

မင်းသားငယ်ထံမှ အသက်ပြင်းပြင်းရှူသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ရှင်းရှင်းလေးပါ မင်းသား။ ဂေါတမဗုဒ္ဓရှိနေသရွေ့ ကျွန်ုပ်ဟာ သံဃာကို မရနိုင်ဘူး။ ဗိမ္ဗိသာရရှိနေသရွေ့ အဇာတသတ်က ရာဇဂြိုဟ် ကို မရနိုင်ဘူး။ အခုလောလောဆယ် ကျွန်ုပ် အစော်ကားခံလိုက်ရတာ ဟာ သင့်အတွက် အကောင်းဆုံးပြယုဂ်ပွဲ”

“တပည့်တော်...တပည့်တော်...ဘာလုပ်ရမလဲ အရှင်ဘုရား”

“အဇာတသတ်...သင့်ကို ငယ်ရွယ်နုပျိုသန်စွမ်းတဲ့အရွယ်မှာ ရာဇဂြိုဟ်ရဲ့ သက်ဦး ဆံပိုင်အာဏာရှင်အဖြစ် ကျွန်ုပ် မြင်ချင်တယ်”

“တပည့်တော်လည်း အလိုရှိပါတယ်ဘုရား”

“အာဇာနည် မင်းယောက်ျားတို့မည်သည်မှာ သူတစ်ပါးပေးသနား တဲ့ ထီးနန်းကို မယူကြဘူး။ မိမိရဲ့ဂုဏ်ထူးချွန်သက်ရုံးနဲ့သာ ဘိသေ့က

ပလ္လင်ကို ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားစွာ သိမ်းပိုက်ရိုးထုံးစံရှိတယ်။ စွန့်ကြဲပေး လျှာတာကို လက်ခံယူကာ စွန့်ကြဲပေးလျှာပါလို့ တောင်းခံတာ မျိုးဟာ ခတ္တိယန္တယ်ဖွားများရဲ့ အလုပ်မဟုတ်ဘူး။ မဇ္ဈိမတစ်ခွင်မှာ ခြေသလုံးအိမ် တိုင်လှည့်လည်နေတဲ့ ဗြာဟ္မဏ သူဆင်းရဲများရဲ့ အလုပ်သာ ဖြစ်တယ်”

“တပည့်တော် တကယ်လိုချင်တာကို ကိုယ့်အစွမ်းနဲ့ ရအောင်ယူ တဲ့ ခတ္တိယန္တယ်ဖွား မင်းသားပါ ဘုရား”

“ဒါကို ကျွန်ုပ်တစ်ယောက်တည်းသိလို့ ဘာအကျိုးရှိသလဲ။ ဇမ္ဗူဒိပ် တစ်ခုလုံးသိမှ အဇာတသတ်ရဲ့ ဂုဏ်သတင်းကြီးမားတော့မပေါ့”

“အရှင်ဘုရား...တပည့်တော်အတွက် ကြံစည်စီမံထားပြီး နည်း လမ်းရှိပါသလား ဘုရား”

“အဇာတသတ်...ကျွန်ုပ်ဟာ မိမိအတွက် ကြံရွယ်စီမံတဲ့ အခါတိုင်းမှာ သင့်အတွက် တစ်ဝက်တစ်ခြမ်း အမြဲထည့်စဉ်းစား တယ်ဆိုတာ သင်နားလည်ရဲ့လား”

“နားလည်ပါတယ် အရှင်ဘုရား”

“သင်နဲ့ ကျွန်ုပ်ဟာ ဆရာသခင်နဲ့ တပည့်ဒါယကာကလွဲပြီး ဘဝချင်း အခြေအနေ ချင်း ထပ်တူညီနေကြတယ်ဆိုတာကိုကော သင် သိရဲ့လား”

“သိပါတယ် အရှင်ဘုရား”

“လာ...အဇာတသတ်၊ ဂယာသီသရဲ့အတွင်းဆောင် ကျွန်ုပ်ရဲ့စက်ရာခန်းကို သွား ကြမယ်။ အလွန်တရာကြီးမားနက်ရှိုင်းတဲ့

အစီအစဉ်ဆိုတာ အကောင်းဆုံး လုံခြုံလျှို့ဝှက်မှုကို လိုတယ်။ အခုချိန်မှာ သင်နဲ့ ကျွန်ုပ်နှစ်ဦးကလွဲပြီး အပြန်အလှန် ယုံကြည်စိတ်ချအပ်တဲ့သူ မရှိတော့ဘူး။”

+ + + +

“ရန်စရန်ကြွင်း မထားနဲ့ အခိုးမသေတဲ့ ရန်ကြွင်းဟာ ကိုယ့်ကိုပြန်ပြီး အကြီးအကျယ် အန္တရာယ်ပြုတတ်တယ်။ အမြစ်ပြတ်အောင် ဖြတ်ဏှိမှုသောစကား ညွှန်ကြားချက်မျှဖြင့်ပင် အဇာတသတ်အတွက် လုံလောက်ပြီဖြစ်ကြောင်း သူ သဘောပေါက်ထားသည်။

ဂယာသီသတွင် တစ်ကြိမ်၊ အဇာတသတ်မင်းသား၏ နန်းဆောင်ကွင်တစ်ကြိမ်၊ တိုင်ပင်လမ်းညွှန်ပြီးသည့်အချိန်မှစ၍ သူ တစ်ချိန်လုံး ဂယာသီသတွင်သာ အခန်းအောင်း နေလိုက်သည်။ သူ့အစီအမံအတိုင်း အဇာတသတ်မင်းသား မည်သို့ဆောင်ရွက်မည်ကိုသာ သူ သတင်းနားထောင်နေခဲ့သည်။ နန်းဆောင်မှ သတင်းများလည်း တစ်ခုပြီးတစ်ခု သူ့ဆီသို့ ရောက်လာသည်။

ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးကို ထောင်သွင်းအကျဉ်းချ ထားလိုက်သည့် အကြောင်း၊ ထို့နောက်မှ ဗိမ္ဗရာဇ်ကြီးကိုပင် အကျဉ်းထောင်တွင်သိမ်းဝင်ရန် ဘုရင်အမိန့်ဖြင့် ပိတ်ပင်လိုက်ကြောင်း။

နောက်ဆုံးတွင်ကား အဇာတသတ်ဘုရင်သည် သူရေးဆွဲပေးထား

သောလမ်းကြောင်းအတိုင်း တစ်သဝေမတိမ်း လျှောက်လှမ်းခဲ့လေသည်။

ဗိမ္ဗိသာရဘုရင်သည် အကျဉ်းထောင်အတွင်းမှာပင် အနိစ္စရောက်ခဲ့ပေပြီ။

ဘုရင်သစ်ကို ကောင်းချီးပေးရန်နှင့် နောက်ထပ်ခြေလှမ်းများကို တစ်ဆင့်တိုးရန် အတွက် သူ တက်ကြွပြင်းထန်သော စိတ်ဓာန်ဖြင့် နန်းတော်သို့ အရောက်သွားခဲ့လေသည်။

+ + + +

“ဘုရင်မင်းမြတ် . . .”

မင်းသားဟု ခေါ်မြဲအသုံးအနှုန်း သူ ပြောင်းလဲလိုက်သည်။

အဇာတသတ်သည် လက်အုပ်ချီ၍ သူ့ကို စောင့်ကြည့်နေသည်။ ညပေါင်းများစွာ အိပ်စက်ခြင်းမပြုခဲ့ရသော မျက်လုံးမျိုးဖြင့် ဘုရင်သစ်၏ အသွင်မှာ ငေးဝိုင်းတွေဝေနေသည်။ ဆောက်တည်မဲ့ မျက်လုံးသူငယ် အိမ်များအတွင်းသို့ သူက ထွင်းဖောက်မတတ် စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘုရင်မင်းမြတ် . . . မိမိရဲ့ အလိုဆန္ဒပြည့်ဝရေးအတွက် ခတ္တိယသွေးဝီသစွာ ရဲရဲဝံ့ လုပ်ဆောင်နိုင်ခဲ့တဲ့ သင့်ကို ကျွန်ုပ် ကောင်းချီးပေးပါတယ်”

အဇာတသတ်ဘုရင်၏အမူအရာမှာ ရာဇဏ္ဍကိုဆောင် တစ်စုံတစ်ရာကို ထိတ်လန့်နေဟန်ဖြင့် ကတုန်ကယင်ဖြစ်နေသည်။

“သင့်ဆန္ဒပြည့်ဝဖို့ ကျန်သေးသည်။ သင့်အတွက် ကျွန်ုပ် ကူညီ

၂၁၆ ခုစဉ်ညီ

လမ်းပြပေးခဲ့သလို ကျွန်ုပ်အတွက်လည်း အကူအညီပေးရလိမ့်မယ်”

“ဘာကို အလိုရှိပါသလဲ အရှင်ဘုရား”

“ရာဇဂြိုဟ်မှာ လေးအတတ်ကျွမ်းကျင်တဲ့ လေးသမားသူရဲ ဘယ် လောက်ရှိသလဲ”

“တပည့်တော်ရဲ့စစ်တပ်မှာတော့ လက်ရွေးစင်လေးသမားသူရဲ ငါးရာရှိပါတယ်ဘုရား”

“အဲဒီ သူရဲငါးရာအနက်က ထပ်ပြီး လက်ရွေးစင်လေးသမား တွေကို ကျွန်ုပ် ရွေးချယ်ရလိမ့်မယ်၊ သင့်အမိန့်နဲ့ စုရုံးထားလိုက်ပါ”

“ကောင်းပါပြီ အရှင်ဘုရား”

+ + + +

လေးသမားသူရဲ ငါးရာအနက်မှ သူရဲသုံးဆယ်တစ်ယောက်ကို သူ ရွေးလိုက်သည်။ ဘုရင့်ဆရာသခင် အရှင်အေဒတ္တက ခေါ်ယူခေါ် ချယ်ခြင်းခံရသောကြောင့် လေးသမားများမှာ ဘာလုပ်ရမည်ကို မသိသေးဘဲ စိတ်ဝင်တစား တက်ကြွနေကြသည်။

လေးသမားများကို စုရုံးစေပြီး သူက...

“မင်းတို့ အခု ဘာမှလုပ်စရာ မလိုသေးဘူး။ မိမိရဲ့ခွန်အားကို ပိုပြီးပြည့်စုံအောင် မွေးမြူ၊ မိမိရဲ့ လက်အချိန်အဆကို ပိုပြီး တည့်မတ် ပြောင့်တန်းအောင် လေ့ကျင့်ထား။ ညှိနှိုင်းလေးကိုင်များကိုလည်း

အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ပြင်ဆင်ထား၊ ပြားတံတွေကိုလည်း အပြင်းထန် ဆုံးအဆိပ်နဲ့ လူးနယ်ပြီး အဆင်သင့်ထား။ ငါအလိုရှိတဲ့အချိန်မှာ အသင့်ဖြစ်နေပစေ၊ အခုတော့ ဟောဒီဆုလာဘ်ဘုရားတွေကို ယူသွား ပြီး မင်းတို့ အိမ်သူအိမ်သားတွေရဲ့ စိတ်ရိုက်ခိုင်း သုံးစွဲပျော်ပါးကြပေတော့”

“အရှင်ဘုရား အလိုရှိတဲ့အချိန်မှာ အသင့်ဖြစ်နေပါမယ်ဘုရား”

ရှေ့ဆုံးမှ လေးသမားသူရဲတစ်ယောက်က ပြောသည်။ ထိုသူရဲကို သူကကောင်းစွာ မှတ်သားထားလိုက်သည်။ ခက်ထန်နက်ရှိုင်းသော အပြုံးဖြင့် ထိုသူရဲကို သူက ခေါင်ညှိတ်ပြလိုက်လေသည်။

လက်ရွေးစင်လေးသမား သုံးဆယ်တစ်ယောက်အနက်မှ တစ် ယောက်သော လေးသမားကို ခေါ်ယူလိုက်သည်။ အခြားလေးသမား သုံးဆယ်တို့ကို မသိစေရ။ ခေါ်လိုက်သူကား ပထမအကြိမ်တွေ့စဉ်က ပြန်ခါနီးတွင် သူ့ကို စကားပြောသွားသူ ဖြစ်သည်။ လေးသမားကား လက်ရွေးစင်သုံးဆယ်တစ်ယောက်ထဲတွင် အထွားကျချီဆုံးပင် ဖြစ် လေသည်။

“ဟောဒါက ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်ပဲ၊ တောင်ကြောရဲ့ လက်ဝဲဘက် အခြမ်းက တောအုပ်ထဲမှာ မင်း စောင့်နေရမယ်၊ တောနက်နက် သစ်ပင်ထူထူနေရာရှာပြီး အမြင့်ဆုံးသစ်ပင်ပေါ်မှာ တက်နေ”

ဂယာသီသဏီ လျှို့ဝှက်အခန်းထဲတွင် သူက ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်ပုံစံချ ထားသော ရွှံ့စေးအရပ်ငယ်များဖြင့် ရှင်းပြသည်။

“ဟောဒါက စင်္ကြံလျှောက်ဖို့ အင်မတန်သင့်လျော်တဲ့ လမ်းမြေပေါ့”

မင်းတက်ပုန်း နေတဲ့ သစ်ပင်ပေါ်ကဆိုရင် အဲဒီလမ်းပေါ်ကိုရောက်လာတဲ့ တစ်စုံတစ်ယောက်ဟာ အလွန်ရှင်းလင်းတဲ့ပစ်ကွင်း ဖြစ်မယ်၊ ဒီပစ်ကွင်းထဲမှာ တစ်စုံတစ်ယောက် စင်ကြယ်လျှောက်လာလိမ့်မယ်၊ မင့်မျက်စိအောက်ရောက်လာတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် မင့်လက်ထဲက ညှို့ကိုဖြုတ်အဆိပ်မြားကို လွှတ်ပေတော့၊ နုလုံးတည့်တည့်ကို တစ်ချက်တည်းနဲ့ ထိပစေနော်။

“ကောင်းပါပြီ အရှင်ဘုရား၊ ဒါပေမဲ့ တပည့်တော်ရဲ့သားကောင်က ဘယ်သူလဲဆိုတာ မသိရဘူးလား...”

သူနဲ့တစ်ခမ်းထောင့်စွန်းများ ကောက်ကွေ့ကာ အထက်သို့ တက်သွားသည်။ လည် ချောင်းထဲမှ ထိုးထွက်လာသောအသံသည် ထိုနုတ်ခမ်းများကိုဖွင့်ကာ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“ဂေါတမဗုဒ္ဓ”

+ + + +

ကျန်လေးသမား သုံးဆယ်အနက်မှ နှစ်ယောက်ကို သူ့လိုက်သည်။ “ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်ကြောအစွန်မှာ တောအုပ်တစ်ခု ရှိတယ်ဟောဒီဟာပဲ... ဒီပုံစံငယ်ကို စိတ်အာရုံမှာ အလွတ်ရအောင် ကျက်မှတ်စမ်း၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်က တောအုပ်အစွန်ကနေပြီး အဆိပ်မြားနဲ့ အသင့်ပြင်စောင့်နေရမယ်၊ တောအုပ်ထဲကနေပြီး လူတစ်

ယောက် ထွက်လာလိမ့်မယ်၊ သူ့အရိပ်အယောင်ကိုမြင်တာနဲ့ မင်းတို့လက်ထဲက ညှို့ကိုဖြုတ်လိုက်ပေတော့၊ ပစ်ရမယ် ကြားလား။”

“တပည့်တော်ရဲ့သားကောင်က ဘယ်သူပါလဲ ဘုရား”

“ဒါကို မင်းတို့ သိစရာမလိုတော့၊ သူ့အသက်ဒီဟာ မင်းတို့အတွက် တစ်သက်စား မကုန်တဲ့ စည်းစိမ်နဲ့ ညီမျှတယ်ဆိုတာပဲ သိထား၊ ကိုင်း... သွားပေတော့”

ကျန်လေးသမား နှစ်ဆယ့်ရှစ်ယောက်အနက်မှ လေးယောက်ကို ခေါ်သည်။

“တောအုပ်တစ်ဖက်က ခင်တန်းအစွယ်မှာ ခင်းတို့လေးယောက် စောင့်နေ၊ တောအုပ်နယ်နိမိတ် သစ်ပင်ရိပ်က ထွက်လာတဲ့သားကောင်နှစ်ယောက်ကို အဆိပ်မြားနဲ့ သုတ်သင်၊ သူတို့နှစ်ယောက် သေဆုံးပြီးတာနဲ့ မင်းတို့ဘဝဟာလည်း မြို့စားတစ်ယောက်နဲ့မခြား ကြွယ်ဝပြီလို့သာ မှတ်ပေတော့”

ကျန်လေးသမား နှစ်ဆယ့်လေးယောက်အနက်မှ ရှစ်ယောက်ကို

“မင်းတို့ရဲ့သားကောင်က လေးယောက်ရှိတယ်၊ နှစ်ယောက်ကို သားကောင်တစ်ကောင် ကျသုတ်သင်ရှင်းလင်းရမယ်၊ ဟောဒီ တာရီးတစ်ဖက်ကနေစောင့်၊ တာရီးပေါ်တက်လာတာ နဲ့ ညှို့ကြိုးကို လွှတ်လိုက်ပေတော့”

ကျန်လေးသမား ဆယ့်ခြောက်ယောက်...

“ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်ခြေကို ကွေ့ပတ်နေတဲ့ ဒီမြေလမ်းအတိုင်း လူတစ်

ယောက်၊ လေ့ကျက်လာလိမ့်မယ်။ သူတို့ဟာ မင်းတို့ဘဝတိုးတက်ရေးမှာ အဟန့်အတား ရန်သူတွေပဲ။ သူတို့ကို အသံတစ်ချက်မှ မထွက်နိုင်အောင် အဆိပ်ပြားနဲ့ပစ်”

ဂယာသီသမီး ဆင်ဝင်အောက်တွင် ထွက်ရပ်ရင်း မဝေးတော့ ပြီဖြစ်သော အနာဂတ်ကို သူကြို၍ မြင်ယောင်ကြည့်နေသည်။ သူ့အနာဂတ်ကား သူ့စိတ်ကူးထဲတွင် တောက်ပြောင်လှပပေစွာ ထိုစိတ်ကူးထဲတွင် သူသည် ဗုဒ္ဓ ဖြစ်နေသည်။ ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၏ အမြင့်မြတ်ဆုံးနေရာတွင် ထိုင်နေသည်။ သံဃာထုသည် သူ၏ ဝဲယာဝန်းကျင်တွင် ခြံရံနေကြသည်။ သူ့ရှေ့တည့်တည့်တွင် အဇာတ သတ်ဘုရင်သည် ပုဆစ်တုပ်လျက် လာဘ်လာဘ စည်းစိမ်ဥစ္စာတို့ကို အလှူပယ်။

ကျောင်းတိုက်အတွင်းသို့ တသံသေမစဲ ဝင်လာနေကြသော ပရိသတ်ဖြင့် ဝေဠုဝန်ပရိဝုဏ်သည် ပြည့်နက်နေသည်။ ဂေါတမမြတ်စွာဘုရား၏ ဟောသာဝက ရဟန္တာမထေရ် မြတ်ကြီးများကား အဝေသီရောက်ရှိနေကြကုန်ပြီ။ အရှင်သခင်မဲ့သော ရဟန်းအများအပြားသည်လည်း သူ့ဘုန်းတန်ခိုးအောက်တွင် ဦးညွှတ်ကြရပြီ။

ဂယာသီသမီး မြင်နေရသော မိုးကောင်းကင်တစ်ပြင်လုံးတွင် သူ့စိတ်ကူးပန်းချီကားများဖြင့် မွမ်းမံထားသည်။

သူ့နားထဲတွင်လည်း ရာဇဂြိုဟ်တစ်မြို့လုံး မကြာမီ အုတ်အုတ် ကျွက်ကျက်ဖြစ်တော့ မည့်အသံများကို ကြားယောင်နေသည်။

စိမ့်ကုန်တောင်ခြေရင်းတွင် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည့် လက်သည်တရားခံ ပေါ်သော သတ်ဖြတ်မှုများအကြောင်းကို ပြောပြကြသည့်အသံ ခြစ်သည်။ လေးသည်သူရဲကြီးများအချင်းချင်း ပစ်ခတ်ကြရင်း ခြိတ်ရွာဘုရားကိုပါ မြားပစ်ခံရသည့် အကြောင်းကိုလည်း ပြောကြလိမ့်မည်။ ထိုအခါ သူကလည်း အလွန်အံ့ဩထိတ်လန့်သော အသွင်ဖြင့် စတင်းစကားကို နားထောင်ပြမည်။

အတွေးစိတ်ကူးဖြင့် ဖြန့်ကြက်မိနေသောကြောင့် ဂယာသီသမီးရိဝုဏ်တံတိုင်းထဲသို့ ဝင်လာသော သာန်တစ်ခုကို သူ ရုတ်တရက် ခြင်၏။

ထိုသာန်သည် တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာတော့မှ သူ သတိထား ညည်းလိုက်မိသည်။

ထွားကျွန်းသော ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ဖျင်အင်္ကျီခါးတိုကို ရင်ဘတ်ဖွင့်၍ ဝတ်ထားသည်။ မည်းနက်သော ပုဆိုးကို အတောင်းကျိုက်ထားပြီး ခြေတွင် ခြေဝတ် ဗလာဖြစ်သည်။ ထိုသူသည် ရိဝုဏ်ထံသို့ လေးပင်သောခြေလှမ်းများ တရွတ်တိုက်ဆွဲလာကာ ကျောင်းပေါ်တက်သည့်လှေကားရင်းတွင် မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။

သူ့မျက်လုံးကိုပင် သူ မယုံ။ အတွေးပေါင်းစုံဖြင့် ကယောင်ကတမ်း နှိပ်နေသလားဟု ထင်သည်။ ကိုယ်တွင်းတစ်နေရာဆီမှ အရှိန်အဟုန် ခြိုးစွာ ထိုးဆောင့်လာသော ထိတ်လန့်မှုသည် ရင်ညွှန်ဆီသို့ ဝုန်းခနဲ ဖိခိုက်လာသည်။ စောစောက စိတ်ကူးမိမာန်ကြီးလည်း အစပျောက်

www.burmeseclassic.com

၂၂ နိုင်ငံ

သွားပြီး

ကျောင်းလှေကားထစ်များအတိုင်း သူ ဖရိုဖရဲပြေးဆင်းသွားသည်။ လှေကားရင်းတွင် ထွားကျိုင်းသောလူကြီးနှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့ကြသည်။

“မင်း...မင်း...ဘယ်လိုလုပ် ပြန်လာ...”

ထိတ်လန့်ခြင်း။ အံ့သြခြင်းများကြောင့် သူ့နှုတ်ထွက်မှု ကစဉ်ကလျား။ လူကြီးက ကြီးမားကျယ်ပြန့်သော လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ကို ဖွင့်ပြလျက်...

“အရှင်ဘုရား...တပည့်တော်က တန်ခိုးအာနုဘော်ကြီးလွန်းလှတဲ့ ဗုဒ္ဓဘုရားသခင် ကို သတ်ဖြတ်ဖို့ မတတ်နိုင်တော့ပါဘူး။”

“မင်းလို တခြားလေးသည်တော်နှစ်ယောက်...”

“အရှင်ဘုရား ချမှတ်ပေးခဲ့တဲ့နေရာကနေပြီး တပည့်တော် မြတ်စွာဘုရားကို စောင့် နေခဲ့ပါတယ်။ မြတ်စွာဘုရားဟာ မကြာခဏ စကြာကြွတော်မူပါတယ်။ တပည့်တော်ရဲ့ လေးညှို့ကို အဆုံးအမ ဆွဲလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မြားကိုပစ်လွှတ်လို့ မရတော့ဘူး။ မြားဖြတ်လို့လည်း မရ၊ လေးညှို့ကို ပြန်ချလို့လည်းမရ၊ လေးနဲ့ မြားတန်းလန်းစွဲနေတော့ တယ်။ တပည့်တော် ခွန်အားရှိသလောက် ဖြစ်စားကြည့်တယ်။ ချွေးသီးချွေးပေါက်တွေကျ၊ ခံတွင်းမှာ တံတွေးခံ ခဲ့ပျစ်လာပြီး နံရိုးတွေ ဖျစ်ဖျစ်ကျိုးကြွေမတတ် ပင်ပန်းနာကျင်ပြီး ကြီးစွာ အားထုတ်ပေမယ့် ယန္တရားကြီးတစ်ခုနဲ့ ဆွဲညစ်တာသလို့ တပည့်တော် လုံးဝလှုပ်လို့ မရတော့ဘူး။”

ရန်အောင်စာပေ-၂

သူ့အကြံအစည် ဘုန်းဘုန်းလဲကျပြီဟု သိလိုက်ရတော့သည်။ သို့သော်လည်း သူ တုန်လှုပ်လာသည်။ အသတ်ခိုင်းလိုက်သူသည် သူထံသို့ ပြန်ရောက်လာပြီး လေးသမားသူရဲကြီး သည် မြတ်စွာဘုရား၏တပည့် ဖြစ်သွားပြီး သူ့ကို ပြန်၍ လုပ်ကြံရန် လာလေသလား။ ထွားကျိုင်းသောသားကြီးကိုကြည့်ရင်း သူ ကြောက်လာသည်။

သို့သော် သူရဲကြီးသည် ခန္ဓာကိုယ်နှင့်အလိုက်၊ ပကတိနည်းသော အသွင်အသံဖြင့် စကားဆက်ပြောသည်။

“အဲဒီနောက်မှာတော့ အချင်းယောက်ျား...ငါ့ထံလာခဲ့လော့ဆိုတဲ့ အဟာကရုဏာသံကို ကြားလိုက်ရပြီး တပည့်တော်ဟာ လက်နက်တွေ အားလုံး စွန့်ပစ်လိုက်ပါတယ်။ မြတ်စွာဘုရားရှေ့မှောက်မှာ လက်အုပ်ချီ ဖြစ်နေပါတော့တယ်။ ဘုရားရှင်က တပည့်တော်ကို သစ္စာလေးပါး စာရားတော် ပြတော်မူပါတယ်။”

“မင်း...မင်း...အခု ဘယ်လမ်းက ပြန်လာခဲ့သလဲ” သူရဲကြီးကို လုပ်ကြံရန် အခြားလေးသမားနှစ်ယောက်ကို သူ လမ်းခုလတ်တွင် စေ လွှတ်ခဲ့သည်။ ထိုလေးသမားများနှင့် လွဲခဲ့ပေပြီ။

“အရှင်ဘုရားပြန်ခိုင်းတဲ့လမ်းက မဟုတ်ပါဘူး။ မြတ်စွာဘုရား ခွန်ပြတော်မူတဲ့လမ်းက ပြန်လာခဲ့ပါတယ်။ အရှင်ပေးတဲ့တာဝန်ကို တပည့်တော် မကျေပွန်ခဲ့တဲ့အတွက် သည်းခံတော်မူပါ အရှင်အေဒတ္တ” သူရဲကြီးသည် သူထံမှ နောက်ထပ်စကားကို မစောင့်တော့ဘဲ အစဉ်တုန်းကလိုပင် လေးပင်သောခြေလှမ်းများဖြင့် ဂယာသီသထံမှ

ရန်အောင်စာပေ-၂

www.burmeseclassic.com

ထွက်သွားလေသည်။

သူ သီလိုက်ပြီ။ သူရဲကြီးသည် သူ့အစီအစဉ်အတိုင်း ဘုရားရှင်ကို လုပ်ကြံအထမြောက်ရန် မတတ်နိုင်ရုံမျှမက ထိုသူကိုယ်တိုင်ပင် ဘုရားရှင်၏အဆုံးအမအောက်သို့ ရောက်သွားခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ ဤပထမလေးသည်သူရဲကြီးအလားတူပင် သူ့အစီအစဉ်ချ၍ လွှတ်ထားခဲ့သော နောက်ထပ် လေးသမားနှစ်ယောက်အစု၊ လေးယောက်အစု၊ ရှစ်ယောက်အစု၊ ဆယ့်ခြောက်ယောက်အစုတို့သည်လည်း သူ့အစီအစဉ်မှ သွေဖည်ကာ ဘုရားရှင်၏အဆုံးအမ အောက်သို့ ရောက်ခဲ့ကြလေပြီ။ လေးသမားအားလုံး မကြာမီမှာပင် ဘုရားရှင်အထံတော်၌ ရဟန်းပြုကြတော့မည်။

တောက်တစ်ချက် ခေါက်လိုက်သည်။ ဂမာသီသတစ်ဆောင်ထဲ သိမ့်သိမ့်တုန်သွားပြီဟု ထင်ရသည်။

စောစောက စိတ်ကူးပန်းချီကားများဖြင့် ပြည့်နေသော ကောင်းကင်သည် ယခု ဟင်းလင်းပြင်ဖြစ်သွားခဲ့ပြီ။ သူ လှေကားရင်းမှ မရွေ့မလှုပ် တဖြည်းဖြည်းကျဉ်းမြောင်း သွားသော မျက်လုံးအိမ်တို့ဖြင့် ဗလာကောင်းကင်ကို စူးစူးရှူးရှူးကြည့်သည်။ လပ်ဟာသွား သောနေရာတွင် ရပ်တစ်ခုကို အစားထိုးထားလိုက်ပြန်သည်။

ထိုရပ်သွင်ကား...သူရှင် ဒေဝဒတ္တကိုယ်တိုင်ပင် ဖြစ်သည်။

+ + + +

နောက်တစ်နေ့မှစ၍ သူ့ကို - ဂမာသီသတွင် အတွေ့နည်းသွားရန်အောင်စာပေ -

သည်။

နံနက်စောစောတွင် သူ အပြင်ထွက်သွားသည်။ မိုးချုပ်မှောင်မိုက်မှု သူ ပြန်လာသည်။ တိတ်ဆိတ်ခက်ထန်သောမျက်နှာကြောင့် သူ့ကို ဘယ်သူကမှ စကားမဆိုဝံ့ကြ။ ထို့ကြောင့် သူ ဘယ်သွား၍ ဘာလုပ်နေသည်ကိုလည်း မည်သူမျှ မသိ။

လေးသမားသူရဲများကို လွှတ်၍ ဗုဒ္ဓအား လုပ်ကြံခိုင်းသည့် သတင်းကား ရဟန်းတို့ ကြားတွင် ပြန့်၍သွားသည်။ မိမိတစ်ယောက်ကောင်းစားရေးအတွက် အသက်ပေါင်းများစွာ ကို သေကြေမျက်စီးအောင် အကြံကြီးကြရက်သည်ဟု နာနာကြည်းကြည်း သူ့ကို ပြစ်တင်ရှုတ်ချနေကြသည်။ ဘုရားရှင်ကလည်း ဤအရေးကို ထုံညွှန်ကာ စန္ဒကုမာရဇာတ်တော်ကို ပရိသတ်အား ဟောကြားဖွင့်ဆိုတော်မူခဲ့ပြီ ဖြစ်ပေသည်။

သူကား အားလုံးနှင့် ကျောခိုင်းကာ တစ်ခုသောနေရာဆီသို့သာ တစ်ယောက်ထီး တည်း သွားနေသည်။

ထိုနေရာကား ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်ပေါ် ဖြစ်သည်။

+ + + +

ရက်ပေါင်းများစွာ သူ အပတ်တကုတ်ကြိုးပမ်းခဲ့သော အစီအစဉ်ကြီးတစ်ခု အထမြောက်တော့မည် ဖြစ်သည်။

ရန်အောင်စာပေ -

ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်ခါးပန်းတစ်ခုသော တောင်ထွတ်နောက်တွင် သူ
ရောက်နေသည်။ ကျောက်သားအထူအထူတို့ဖြင့် အတိပြီးသော
ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်ထက်ဝယ် နေသည် ခြစ်ခြစ်တောက် ပူလောင်နေ
သည်။ သူ့ကိုယ်မှာလည်း ချွေးဒီးဒီးကျကာ တစ်ကိုယ်လုံး ရွှဲစိနေသည်။
လက်မောင်း၊ တံတောင်ဆစ်၊ ဒူးနှင့် လက်ဖဝါးများတွင်လည်း ကျောက်
ချွန်စတို့ ထိရသောကြောင့် သွေးအစို့စို့ဖြစ်နေသည်။ သို့သော် ဒဏ်
ရာများကို သူ သတိမပြုနိုင်အား။

ကျောက်ချပ်စွန်းတစ်ခုကို ကျောဖြင့်ပိပြားနေအောင် ဖိကပ်ကာ
နေရောင်အလင်းကို လက်ဝါးဖြင့်ကာလျက် တောင်အောက်ဆီသို့ သူ
ကြည့်နေသည်။ သူပုန်းကွယ်နေသည့် ကျောက်စွန်း၏တစ်ဖက်၊ သူနှင့်
လက်တစ်ကမ်းအကွာတွင်ကား အိမ်ထွတ်မျှကြီးမားသော ကျောက်တုံး
၏အောက်ခြေတွင် တွင်းချိုင့်တစ်ခု တူးထားသည်။ ထိုတွင်းချိုင့်ထဲတွင်
ကျောက်တုံးငယ်များ ရှိနေသည်။

တောင်ထိပ်တွင်တိုက်သော လေပြင်းသည် ကျောက်ချပ်များ
အကြားသို့ တဖန်တိုး တိုးဝင်လာသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် လွင့်စဉ်မတတ်
ဖြစ်နေသောကြောင့် ကျောက်ထွတ်တစ်ခုကို အားကုန်ဆုပ်ကိုင်
ဖက်တွယ်ထားရလေသည်။ လက်တစ်ကမ်းအကွာမှ ကျောက်တုံးကြီး
ကား လေအဟုန်မှာပင် ပြတ်ကျလွင့်ပါသွားတော့မည်ဟု ထင်ရသည်။
ကျောက်တုံးကြီး သိမ်ခနဲ သိမ်ခနဲ လုပ်နေသည်ကို သူ တွေ့နေရသည်။
သူ လက်တစ်ဖက်တည်းနှင့် အားစိုက်တွန်း လိုက်မည်ဆိုလျှင်ပင်

ကျောက်တုံးကြီးသည် တောင်အောက်သို့ တစ်ဟုန်ထိုး လွင့်စဉ်လိမ့်
ဆင်းသွားနိုင်သည့်အနေအထား။

မျက်စိထဲလိမ့်ဝင်လာသော ချွေးပေါက်များကို လက်ခံဖြင့် သူ
သုတ်လိုက်သည်။ မျက်စိကျိန်းစပ်သွားသည်။ သို့သော် သူ့မျက်နှာ၌
ပူလောင်ကျိန်းစပ်ခြင်းကြောင့် ဝေဒနာခံစား ရပ်မျှိုးမရှိ။ အေးစက်သော
အပြုံးတစ်ခုကို သူ နှုတ်ခမ်း၌ ချိတ်ဆွဲလျက်သာရှိသည်။

ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်၏ အမြင့်ဆုံးတောင်ထွတ်ဆီသို့ မော့ကြည့်လိုက်
သည်။

နေရိပ်တစ်ချက် လက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

အချိန်စေ့ပြီ။ ရက်ပေါင်းများစွာ သူ စောင့်ဆိုင်းမှတ်သားခဲ့သည့်
တစ်ဒင်္ဂကာလ။ စိတ်ကူးထဲတွင် လေ့ကျင့်ထားသည့် လှုပ်ရှားမှု။

တောင်အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ တောင်ကြားလျှိုအထွက်
တစ်ခုသော လမ်းမြောင်းအဝတွင် သာန်တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည်။
ဝါရွှေသောအဆင်းသာန်ဖြစ်သည်။ စင်္ကြံလျှောက်နေသည့်လှုပ်ရှားမှု၊
ဝါရွှေသောအဆင်းသည် လမ်းမြောင်းအဝမှထွက်လာကာ နေရောင်စူး
သောကွက်လပ်ဆီသို့ ရောက်လာသည်။ ဟဟူးဟူး တိုက်ခတ်နေသော
လေပြင်းသည် သူ့အတွက် ကောင်းချီးဩဘာသံဟုပင် သူ နားလည်
လိုက်သည်။ ကျောက်ချပ်အကွယ်မှ သူ ထွက်သည်။ သတ်မှတ်ရွေး
ချယ်ထားသည့် ကျောက်စွန်းနစ်ခုအပေါ်သို့ သူ ခြေနှစ်ဖက်ကို
တင်သည်။ ခြေကုပ်မိအောင် သူ ကိုယ်တိုင် ထွင်းဖောက်ထားသည့်

ကျင်းချိုင့်ထဲသို့ ခြေဖဝါးနှစ်ဖက်ကို ချလိုက်သည်။

လေအရှိန်တွင် တသိမ့်သိမ့်ခါနေသည် ကျောက်တုံးကြီးဆိုသို့ တက်လှမ်းသည်။ ကျောက်တုံးကြီး၏ ပျံပြင်းဖုထစ်သော နံရံပေါ်သို့ လက်တင်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တစ်ကိုယ်လုံးရှိအင်အားများကို ပန်း၊ ပန်းမှ လက်ရုံး၊ လက်ရုံးမှ လက်မောင်း၊ လက်မောင်းမှ လက်ဖျံတို့ဆိုသို့ စုစည်းပို့ဆောင်လိုက်သည်။ ထို့နောက်...

အံတစ်ချက်ကြိတ်ကာ ကျောက်တုံးကြီးကို တွန်းချလိုက်လေသည်။

အချက်ပေါင်းများစွာ အဆက်မပြတ် မိုးထစ်ချုန်းသံမျိုးဖြင့် ကျောက်တုံးကြီးသည် အောက်သို့ တဝန်းဝန်း လိမ့်ဆင်းသွားသည်။ ကျောက်တောင်နံရံများနှင့် ပြင်းစွာရိုက်ဆောင့်ပြီး ဝဲယာလွှင့်စဉ် သွားတိုင်း ကျသွားသောအရှိန်က ပို၍ ပြင်းထန်လာသည်။ မီးပွင့်များ ဖြာခနဲ လက်သည်။ ကျောက်မှုန့်များ ထောင်းထောင်းထသွားသည်။ သူရပ်နေသည့် တောင် ခါးပန်းကြီးတစ်ခုလုံးသည် ပဲ့တင်သံများ မြည်ဟည်းဆူညံကာ သိမ့်သိမ့်တုန်နေသည်။

ကျောက်တုံးကြီးကား တောင်အောက်သို့ အဟုန်ပြင်းပြင်းလိမ့် ဆင်းဆဲ။ သူ မြင်ကွင်းတွင် တဖြည်းဖြည်း သေးငယ်သွားသော ကျောက်တုံးကြီးကိုကြည့်ကာ တောင်ခါးပန်းပဲ့တင် သံနှင့်အပြိုင် တဟားဟား အော်ဟစ်ရယ်သည်။

တောင်ကြားလမ်းမြှောင်ဆိုသို့ ဦးတည်လိမ့်ဆင်းသွားသော

ကျောက်တုံးကြီး၏အောက်ဝယ် ဗုဒ္ဓရှိနေသည်။ အောင်မြင်အထ မြောက်တော့မည်ဟူသော ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာစိတ်ကြီးစွာဖြင့် အတောမသတ်အောင် သူ ရယ်သည်။

သူရယ်သံ ကျောက်တောင်၏ပဲ့တင်သံတို့ ရောထွေးနေသည်။ ထိုစဉ်မှာပင်...

တဝန်းဝန်း မြည်ဟည်းသံများ ရုတ်ခြည်း ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ရုတ်တရက် အံ့သြမှုဖြင့် သူလည်း အရယ်ရပ်သွားသည်။

မျှော်လင့်ထားသလို တစ်ခဲနက် ထစ်ချုန်းသံမျိုးမပေါ်လာ။ တအုန်းအုန်းမြည်ဟည်းကာ အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ လွင့်ကြေသွားသော ကျောက်တုံးကို မမြင်ရ။

ကျောက်မှုန့်များသည် ဆောင်းမြူများလို တအိအိဝဲကျနေသည်။ မြင်ကွင်းသည် ရုတ်တရက် မထင်ရှား၊ ထောင်းထောင်းထ လွင့်မျောနေသော ကျောက်မှုန့်များကြောင့် ချက်ချင်း မမြင်ရသေး။ တဖြည်းဖြည်း ချင်း လွင့်ပြယ်ကြည်လင်လာနေသော တောင်အောက်ရုခင်းကို သူ အငမ်းမရ ငုံ့ကြည့်သည်။ ခြေကုပ်ယူထားသော ကျောက်စွန်းတစ်ဖဲ့ ပဲ့ကျ သွားသဖြင့် သူကိုယ်တိုင်ပင် ခြေချော်၍ လိမ့်ကျသွားလုမတတ် ဖြစ်ရသည်။ ကမန်ကတမ်းပင် ကျောက်ချပ်ကြားသို့ လက်ချောင်းများ ဖြင့် ကုပ်ဆွဲကာ ကိုယ်ကို ထိန်းလိုက်ရသည်။

တောင်အောက်ခြေကို ကောင်းစွာ မြင်ရပြီ။

သူမျက်စိကို သူ မယုး၊ ဟောင်းလောင်းပွင့်သွားသော ပါးစပ်

များထဲသို့ ကျောက်မှန် တွေ ဝင်လာကြသည်ကိုပင် သူ သတိမထားမိ။

တွေ့လိုက်ရသောမြင်ကွင်းကား အိပ်မက်ထဲမှာသော်မှပင် ယောင်
၍ ထည့်မက်ရ စကောင်းမွန်းမသိသော မြင်ကွင်းပင်။

ကျောက်တောင်ကြားလမ်း တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ကောင်း
ကင်ဆီသို့ ထိုးထွက်နေ သည် တောင်ထွတ်နှစ်ခုရှိသည်။ ဤတောင်
ထွတ်နှစ်ခု၏ တည်နေပုံကို သူကောင်းစွာ လေ့လာပြီးဖြစ်သည်။
ဤတောင်ထွတ်ကိုပင် သူ၏ချိန်မှတ်အဖြစ် ရွေးချယ်ခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။
တောင်ထွတ်နှစ်ခုအကြားသို့ ကျောက်တုံးကြီးကို လှိမ့်ချလိုက်သည်
ပစ်ကွင်း။ သို့သော်...

တောင်ထွတ်နှစ်ခုသည် မူလအတိုင်း ရှိမနေကြ။ ကျွမ်းကျင်သော
ဥယျာဉ်မှူး၏လက်ဖြင့် ဆွဲကိုင်ဖိနှိပ်ထားသည်အလား လမ်းမြောက်
အတွင်းသို့ ကွေးညွတ်နေကြသည်။ ကွေးကွေးညွတ်ညွတ် တောင်ထွတ်
ကြီး နှစ်ခုအပေါ်တွင်ကား သူလိုမ့်ချလိုက်သော ကျောက်တုံးကြီးသည်
လောက်လွှဲညှို့ကြီးပေါ်မှ လောက်စလုံးလေးတစ်ခုနယ် တိတိရီရီတင်
နေသည်။ အောက်သို့ကျမသွား။ သူ့ကျောက်တုံးကြီးသည် ချိန်မှတ်
ဆီသို့ မရောက်ဘဲ ကွေးညွတ်ငုံလင့်သော တောင်ထွတ်ပေါ်တွင်သာ
ရပ်တန့် ကုန်ဆုံးသွားချေသည်။

တောင်ကြားလမ်းမြောက်ပေါ်တွင် ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားသည်
ပကတိ သက်တော်ထင်ရှားရှိနေဆဲ။

အုတ်အုတ်သံသံ ပြေးလွှာလာကြသော ရဟန်းများကိုလည်း သူ

လှမ်းမြင်နေရသည်။ သူ ကျောက်ချပ်နောက်သို့ ကိုယ်ကိုရပ်၍ ကွယ်
လိုက်ရသည်။

ဂေါတမဗုဒ္ဓကို မှုန်မှုန်ညက်ညက် ဖြစ်စေအံ့...ဟူသော သူ၏
ကြုံးဝါးချက် အားထုတ်ချက်တို့သည် လွင့်မြောနေသော ကျောက်မှန်
များကဲ့သို့ပင် ပရမ်းပတာ ဖရိဖရဲဖြစ်သွားခဲ့လေပြီ အံ့တကြိတ်ကာ
ကျောက်ချပ်အကွယ်မှာ ခေါင်းဖော်လျက် သူငဲ့ကြည့်ပြန်သည်။

ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ကလည်း သူ့ရှိရာအထက်သို့ မော့ကြည့်တော်မူနေ
သည်နှင့် သွား၍ဆုံသည်။ သူပုန်းကွယ်ဖို့ သတိမရ။ ကျောက်လွှာ
တစ်ခုကွာထွက်၍ ဗုဒ္ဓ၏ခြေဖမိုးတော် အစွန်းကို ထိမှန်သွားခြင်းပင်။

သူကြည့်နေဆဲပင် ရဟန်းများ ဝိုင်းအုံလာကြကာ ဗုဒ္ဓသည်
လမ်းမြောက်အတွင်းသို့ ပြန်ကြွသွားလေသည်။ ကျောက်ချပ်နောက်
သို့ သူပြန်ဆုတ်ကာ ကျောက်ပြင်နှင့် ဖိကပ်၍ ပူလောင်သော သက်
ပြင်းတစ်ချက်ကို မှုတ်ထွက်လိုက်သည်။

ရှုံးနိမ့်ခြင်း၏ ခါးသီးသော အရသာသည် သူတစ်ကိုယ်လုံးကို
ပုတ်ခတ်နေသည်။

+ + + + +

အရှင်အာနန္ဒာသည် ဝိုင်းအုံလာသော ရဟန်းများကို ရှင်းပြနေ
လေသည်။

“ရှင်တို့...မြတ်စွာဘုရားက သင်တို့အား မိန့်တော်မူထားပြီ။

ဖြစ်တယ်။ သူတစ်ပါးရဲ့ လုံ့လပယောဂနဲ့ မြတ်စွာဘုရားကို ဇီဝိတိဓိန္ဒြိယ
က ချနိုင်တဲ့အကြောင်းမရှိဘူး။ ပကတိသဘောအားဖြင့်သာလျှင် ပရိ
နိဗ္ဗာန် စံဝင်တော်မူကြတဲ့ သဘောကို ဆောင်တော်မူကြတယ်။ မြတ်
စွာဘုရားတို့ မည်သည်မှာ စောင့်ရှောက်ပေးရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မျိုး မဟုတ်
သေးဘူး။ စင်ကြယ်တဲ့ သီလ၊ စင်ကြယ်တဲ့ အသက်မွေးမှု၊ စင်ကြယ်
တဲ့တရားဒေသနာဟောကြားမှု၊ စင်ကြယ်တဲ့ ဉာဏ်တော်ရှိမှုဆိုတဲ့
ဂုဏ်ပုဒ်တော်များနဲ့ ပြည့်ဝတော်မူတဲ့ ဘုရားရှင်ရဲ့သီလ၊ ဉာဏ်ပညာ
တော်စသည်တို့အတွက် စောင့်ရှောက်ကာကွယ် မပေးကြရဘူး။ ဒါ
ကြောင့် ငါ့ရှင်တို့ မိမိတို့နေရာကိုသာ အသီးသီး အသကအသက
ပြန်ကြွကြွပါ။”

အရှင်အာနန္ဒ၏စကားကြောင့် ရဟန်းပရိသတ် မင်းပရိသတ်တို့
တပြည်းပြည်းရဲ့ သွားကြသည်။

သတင်းအစုံအလင်ကို သူ့အတိအကျ ရခဲ့သည်။

မအောင်မြင်သော သူ့အကြံအစည်ကြောင့် သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း
ဂယာသီသမ္ပ မထွက်ရဲ သို့သော်သူထံသို့ သတင်းများ တဖွဲဖွဲရောက်
လာသည်။

“ဘုရားရှင်ကို မဒ္ဒကုမ္ဘီဥယျာဉ်ဆီသို့ ပို့ဆောင်လိုက်ကြတယ်”

“ခြေဖမ်းတော်က ဒဏ်ရာက ဝိုပြီးဆိုးလာသတဲ့”

“ဘုရားရှင်ဟာ ဘုရင်သမားတော် ဇီဝကရဲ့ သရက်ဥယျာဉ်ကို
ကြွသွားပြီး သမားတော်ဇီဝကကိုယ်တိုင် ဘုရားရှင်နဲ့ ဒဏ်ရာကို ကုသ

ပေးနေတယ်။ ဒဏ်ရာကို ဓားနဲ့ခွဲပြီး အထဲက မကောင်းတဲ့သွေးကို
ထုတ်ပစ်လိုက်သတဲ့၊ ပြီးမှ အနာကို ဆေးကြောပြီး ဆေးထည်အဝတ်
စည်းနှောင် ပေးလိုက်ရသတဲ့...”

များမကြာမီမှာပင် သတင်းတစ်ခုကို သူ့ကြားရလေတော့သည်။
“မြတ်စွာဘုရားရဲ့ အနာရောဂါဟာ ရှင်းရှင်းပျောက်သွားပြီ အခုဆိုရင်
ဘုရားရှင်က ရဟန်းအပေါင်းခြံရံပြီး ရှေးကလိုပဲ လှည့်လည်သွားလာ
တော်မူနေပြီ”

သူ့နားလုံးသည် ဓားသွား၏ ထက်မြတ်ချွန်မြသော ထိပ်ဦးကဲ့သို့
ထိုးစိုက်မည်နေရာကို အငမ်းမရ ရှာဖွေနေလေသည်။

+ + + + +

အတတ်သတ်ဘုရင်အနေဖြင့် ဤမျှအထိ ခက်ထန်စွာရှာနေသော
သူ့ဆရာ၏ အသွင်ကို တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးခဲ့၊ ဆရာသခင်ကို တွေ့ရ
သည်မှာ ပန်းပဲဖို၏ မီးကျီခဲများက သံချွန်သွားလို ရှုရှုနီရဲတောက်
ပြောင်နေသည်ဟု ထင်နေသည်။

အနီရောင်မျက်လုံးများ ပေါက်ထွက်မတက် ပြူးကျယ်လာကာ
ဝမ်းခေါင်သံကြီးဖြင့် သူကပြောသည်။

“ဂေါတမဗုဒ္ဓရဲ့ တင့်တယ်တဲ့ ရုပ်အဆင်း၊ ခမ်းနားသိုက်မြိုက်တဲ့
အသရေ၊ ရွန်းလက်တောက်ပြောင်တဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာကို မြင်ရတဲ့ ဘယ်
လူသားမဆို ဗုဒ္ဓထံမှာ ညွတ်ပြောင်းသွားမှာပဲ ဘုရင်းမင်းမြတ်၊ ဘယ်
လူသားတစ်ယောက်မှ ဗုဒ္ဓကို ထိခိုက်အောင် မချဉ်းကပ်ကြဘူး၊ ဒါ

ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ဟာ လူသားကို ထည်မစဉ်းစားကြစို့နဲ့”

“မုန်ပါ... အရှင်ဘုရား”

“သင်... အရှင်ဘုရား”

တတ်နိုင်လို့ သင်ရဲရာကြိုက်ကိုရုံနေတဲ့ ဣသိဂိလိရယ်၊ ပဏ္ဍဝရယ်၊ ဝေပုလ္လရယ်၊ ဂိဇ္ဈကုဋ်ရယ်၊ ဝေဘာရရယ်၊ အဲဒီတောင်ငါးလုံးက ရှိသမျှ ကျောက်တုံးတွေနဲ့ ပစ်ချလဲ ဗုဒ္ဓဟာ ပကတိချမ်းသာစွာ ရှိနေမှာပဲ။ နားလည်ရဲ့လား”

တိတ်ဆိတ်စွာရှိနေသော အဇာတသတ်ဘုရင်ကို သူကငဲ့ကြည့်ရင်း...

“ဒီလိုဆိုလိုက်လို့ ဂေါတမကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ ကြံစည်လို့ မရတော့ဘူး သင်ထင်သလား။ မထင်လေနဲ့ ဘုရင်းမင်းမြတ်၊ ကျွန်ုပ်ဟာ ဒေဝဒတ္တမင်းသား ဘဝကတည်းက တိရစ္ဆာန်တွေထဲမှာ အကိုင်တွယ်ရ အခက်ဆုံးဆိုတဲ့ မြွေတွေအကြောင်း နဲ့စပ်ကျွမ်းကျင်ခဲ့တာ သင်အသိပဲ”

မော်ကြည်လာသော အဇာတသတ်ဘုရင်၏ မျက်နှာကိုသူ အရသာခံ၍ ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ဒါပေမယ့် ကျွန်ုပ်မြွေတွေကို အသုံးမပြုပါဘူး။ မြွေတွေဟာ ကြောက်စရာကောင်းပေမယ့် အသိဉာဏ်မရှိဘူး။ အသိဉာဏ်မရှိလို့ ခွန်အားလဲရှိတဲ့ တိရစ္ဆာန်မျိုးကို အသုံးချရလိမ့်မယ်၊ ဒီတော့...” သူမတ်တပ်ရပ်လိုက်သည်။

“ဘုရင်မင်းမြတ် ကျွန်ုပ်ကို သင်ရဲ့ ဆင်တင်းကုပ်ဆီသို့ လိုက်ပို့စမ်းပါ။ လာအာခုပဲ သွားကြစို့။

+ + + + +

“ဘုရင်မင်းမြတ် သင်ရဲ့ ဆင်တင်းကုပ်မှ ရှိသမျှ ဆင်တွေအားလုံးကို ကျွန်ုပ်အခုပဲ စစ်ဆေးကြည့်ချင်တယ်”

အဇာတသတ်ဘုရင်သည် သူ့အမိန့်အတိုင်းပင် ဘုရင်ဆင်တင်းကုပ်မှ ဆင်ထိန်းများကို ထပ်ဆင့်အမိန့်ပေးလိုက်ရလေသည်။ ဆင်ထိန်းများမှာ ဒေဝဒတ္တနှင့်အတူ ဘုရင်ကိုယ်တော်တိုင် ဆင်တင်းကုပ်သို့ ရောက်လာသဖြင့် ဘာအကြောင်းကိစ္စမှန်းမသိသေးဘဲ ကြောက်ရွံ့နေကြသည်။

ဆင်တင်းကုပ် တစ်ခုပြီးတစ်ခုသို့ သူကြည့်ရှုစစ်ဆေးသည်။ တစ်ခုသော ဆင်တင်းကုပ်ရှေ့တွင် ရပ်လိုက်ပြီးနောက် သူက ဆင်ဆရာကို မေးလိုက်သည်။

“နာဠာဂီရိတဲ့... ဟုတ်လား”

ဆင်၏အမည်ရေးထားသော တင်းကုပ်နုဖူးစည်းပေါ်မှ စာကိုဖတ်ရင်း သူကဆိုသည်။ တင်းကုပ်ထဲမှ ဆင်ကြီးကား ထူးကြီးများကို တစ်ချင်းချင်းလှုပ်ကာ နားစွင့်နေသည်။ အိမ်ဝယ်တစ်လုံးစာလောက်ရှိသည့် ကြီးမားသော ဦးခေါင်းကြီးသည်လည်း သူရှေ့တွင် ယိမ်းထိုးလျက်ရှိသည်။ သူက ရှည်လျားချွန်မြဲသော အစွယ်ကြီးနှစ်ချောင်းကို

ထွက်ပြေးရင်း...

“ငါကြည်သမျှ ဆင်တွေထဲမှာ ဒီဆင်ကြီးဟာ အကြီးဆုံးထင်တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် အရှင်ဘုရား၊ နောက်ကျန်တဲ့ တင်းကုပ်တွေက ဆင်တွေထက် ပိုကြီးပါတယ်”

“အင်း...ဟုတ်ပြီ၊ ဒီဆင်ကြီးဟာ အလုံးအထည်ကြီးမားသလောက် တိုက်ရည်ခိုက်ရည်လဲ ထက်မြက်လိမ့်မယ်ထင်တယ်”

“ကြောက်စရာ အကောင်းဆုံးပါပဲ အရှင်ဘုရား”

ဆင်ဆရာက သူ့ဆင်အကြောင်းကို ချီးကျူးပြောဆိုနေသဖြင့် ဂုဏ်ယူလျက်ရှိသည်။

“မင်းတို့ သူ့ကိုတစ်နေ့ တစ်နေ့သေရည် ဘယ်လောက်တိုက်ရသလဲ”

“ရှစ်အိုးတိုက်ရပါတယ် အရှင်ဘုရား”

“တကယ်လို့ ရှစ်အိုးထက်ပိုမယ်ဆိုရင်ကော”

“လွန်ကဲတဲ့ မူးယစ်ခြင်းနဲ့အတူ နာဂဠာဂီရိဟာ ရှေ့မှာမြင်သမျှ ကို တိုးဝှေ့ နင်းခြေပစ်မှာပါပဲ အရှင်ဘုရား”

“ဟေ့...သေချာသလားကွ”

“အသေအချာပါ ဘုရား၊ နဂါးကလဲ ကြမ်းတမ်းခက်ထန်တဲ့ ဆင်ကြီးဖြစ်ပြန်ဆိုရင်တော့ ရှေ့မှာ ကျောက်တောင်ကြီး ရှိနေရင်တောင်မှ အစိတ်စိတ်ကွဲကြေအောင် ထိုးခြေနင်းဖျက်မှာ ကေပါ အရှင်ဘုရား”

“ဟုတ်ပြီ ဟေ့...ဆင်ထိန်း၊ မင်းလူတွေကို ခေါ်လိုက်စမ်း ကျွန်ုပ်မင်းတို့ကို ပြောစရာရှိတယ်”

ဘုရင့်ဆရာတော်၏အမိန့်ကို ဆင်ထိန်းမလွန်ဆန်သား ဆင်တင်းကုပ်အတွင်းမှ သူတပည့်များကို စုဝေးဆင့်ခေါ်ရလေသည်။ ဆင်သမားရှေ့တွင် သူက ခေါက်တုံလူးလာ စင်္ကြံလျှောက်လျက်...

“အားလုံးနားထောက်ကြစမ်း၊ ကျွန်ုပ်ဟာ သင်တို့ ဘုရင့်အဇာတသတ်ရဲ့ ဆရာအနေနဲ့ ဒီတစ်နန်းတော်လုံးကို အလိုရှိသလို ပြောင်းလဲ ပစ်နိုင်စွမ်း ရှိတယ်၊ နန်းတွင်းအမှတ်ထမ်းများကိုလဲ ကျွန်ုပ်စိတ်သဘောနဲ့ မတွေ့ဘူးဆိုရင် ဒီနေ့ပဲ သူ့သတ်ကုန်းရောက်အောင် ပို့နိုင်သလို စိမ်းစေတော့နဲ့ တွေ့ရင်လဲ ချက်ချင်း ဥစ္စာရာထူးကြီးဖြင့်အောင် လုပ်ပေးနိုင်တယ်၊ နားလည်လား”

အားလုံးကြောက်ရွံ့စွာဖြင့် ငြိမ်သက်နေကြသည်။

“မြင့်သူကို နိမ့်အောင်၊ နိမ့်သူကို မြင့်အောင် ကျွန်ုပ်ဖန်တီးနိုင်တယ်၊ မင်းတို့က ဒီထက်ပိုပြီး မြင့်မားတဲ့စည်းစိမ်ဥစ္စာနဲ့ ရာထူးဂုဏ်သိန်ကို လိုချင်ကြမယ်လို့ ကျွန်ုပ်ထင်တယ်”

ခေါင်းငုံ့နေကြသူများကို သူက တစ်ချက်လှမ်းကြည့်၍...

“မင်းတို့ဘဝ တိုးတက်ကောင်းစား မြင့်မားတာကို လိုချင်ရင် ကျွန်ုပ်ပြောတဲ့အတိုင်း နားထောင်ကြစမ်း၊ မိမိအသက်ကို မခင်တွယ်တဲ့ လူတွေကတော့ ခုချက်ချင်းပဲ ဒီနေရာက ထွက်သွားနိုင်တယ်”
ဆင်ထန်းအကြီးအကဲသည် မဝံ့မရဲမျက်လုံးများဖြင့် ခေါင်းမော

၂၃၈ နိုင်ငံ

ကြည့်ကာ တုန်တုန်ယင်ယင် ပြောလာလေသည်။

“အရှင်ဘုရားရဲ့ အမိန့်အောက်မှ ကျွန်တော်မျိုးတို့ အကြွင်းမဲ့ ပြောပြစပ် တည်ပါတယ်ဘုရား အလိုရှိရာကိုသာ မိန့်တော်မူပါ ဘုရား” သူမျက်လုံးအိမ်အတွင်း၌ စိမ်းဖန်ဖန် အလင်းရောင်တစ်ခု လက်သွားသည်ဟု ထင်ရသည်။

“ကောင်းပြီ မင်တို့လုပ်ရမှာက...”

အမြဲတစေ စည်ကားရှုပ်ထွေးနေသော ရာဇဂြိုဟ်၏ လမ်းမကြီးသည် ဤနံနက်တွင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။ စင်စစ် ဤသို့သော နံနက်အချိန်မှာ ဈေးသည် ဈေးဝယ်များ လုပ်ငန်းခွင်ဝင်သူများ ဖြင့် ဆူညံလှုပ်ရှားနေတတ်သည့် အချိန်ဖြစ်သည်။ ရာဇဂြိုဟ်၏ တစ်နေ့တာအတွင်း အသက်ငင် အစည်ကားဆုံးအချိန်။

ယခုမူ လမ်းမကြီးတွင် လှုပ်ရှားမှုနှင့် အသံများအားလုံး ပျောက်ဆုံးနေသည်။

လေအစေ့တွင် လျှောတိုက်သွင်းပါသွားကြသော သစ်ရွက်ကြွေ အချို့သာလျှင် လမ်းမကြီးတစ်လျှောက် ပြေးလွှားနေကြသည်။

တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် လေပွေမိသဖြင့် သစ်ရွက်စများသည် ဖုန်မှုန်များနှင့်အတူ အထက်သို့ တက်သွားကြပြီးနောက် ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီသို့ ကစဉ်ကလျား ကျသွားကြပြန်သည်။ သစ်ရွက်ခြောက်များ၏ တရဲရဲမြည်သည့်ပင် ချောက်ချားစရာ ဖြစ်နေသည်။ ထို့နောက် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက် သွားပြန်သည်။

တိတ်ဆိတ်ခြင်းသည် တစ်ခဲနက်သော အော်သံကြီးတစ်ခုကြောင့် ရုတ်ခြည်းပျက်စီးသွားရလေသည်။

ထိုအသံကား ဈေးရုံတော်ထောင့်ရှိ လမ်းတစ်ဘက်ဆီမှ အသံဖြစ်သည်။ စူးစူးနစ်နစ် အော်လိုက်သော တကူညီကူညီ တကွာကျာ အသံ...

နာဠာဂီရိဆင်ကြီး၏ အသံသည် အဆက်မပြတ် ပေါ်လာလေသည်။

“ဒီကောင်ကြီးကို သေရည်တစ်ဆိပ်တိုက်ထားတယ် တစ်ဆယ်ခြောက်အိုး”

သူက အနီးမှ ကောကာလိက၏ လက်ကိုပုတ်ရင်း ပြောလိုက်သည်။ ကောကာလိက ရဟန်းသည် သူ၏ လက်ရုံးဖြစ်သည်။ စကားနည်း၍ မတုန်မလှုပ်နေတတ်သော ကောကာလိကသည် ဘာမှပြန်မပြောဘဲ အော်သံကို နားစွင့်နေသည်။ ကောကာလိကရဟန်းကား သူ့လက်ရုံးများအနက်တွင် ခွန်းအားအကြီးဆုံးနှင့် စိတ်အချရဆုံးပင်။ ထို့အပြင် ကောကာလိကသည် ရက်စက်မှုကို အရသာတွေ့တတ်သူ။ သွေးသံရဲရဲကို မြိန်ယုက်တတ်သူ။ ထို့ကြောင့် ကောကာလိကကို ယခုမနက်၌ သူနှင့်အတူ အနီးသို့ ခေါ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

“သေရည်ဆယ်ခြောက်အိုး သောက်ထားတာကတော့ ဟုတ်ပါပြီ နာဠာဂီရိဟာ သေရည်တစ်ဆိပ်သောက်ထားသလို နောက်ထပ် တစ်ဆိပ်ပြီး ကြမ်းကြုတ်လာရဲ့လား ဒါက အရေးကြီးတာ”

ကောကာလိကက နှုတ်ဖျားများကို လျှာနှင့် သိမ်းသပ်ကာမေးသည်။ “နောက်ထပ် တစ်ဆကြမ်းကြုတ်ပါရဲ့လား...တဲ့၊ ဟုတ်အဲဒီမယ်၊ ကောကာလိက၊ နာဠာဂီရိဟာ နောက်ထပ်ဆယ်ဆလောက် ကြမ်းကြုတ်နေတယ်၊ သူဒေါသ အကြီးအကျယ် ထွက်နေတယ်၊ သူ့ကို”

ဆင်အော်သံကြီးက ဖုံးလွှမ်းသွားဖြင့် သူ့စကားရပ်ထားလိုက်ရသည်။

“သူ့ကို ဒေါသထွက်အောင် လုပ်ထားတယ်၊ နားရင်းတွေကိုလဲ ချွန်တုတ်တွေ လုံတွေနဲ့ ထိုးဆွ၊ ခြေဖုံးခြေဆစ်တွေကိုလဲ အနာရအောင် ထိုးဆွထားလို့ ဒီကောင်ကြီးဟာ အဆမတန် စိတ်ဆိုးနေပြီး သိလား”

“ကောင်းတယ်”

ကောကာလိက နှစ်သက်သောအစာကို စားရသလို မြိန်ယုက်စွာ ပြောသည်။

“မပူစမ်းပါနဲ့ ကောကာလိကရယ်၊ ဒီနေ့မနက်မှာ ရာဇဂြိုဟ်ကို ဝန်းရံနေတဲ့ ကျောင်းရှစ်ကျောင်းစလုံးက ရဟန်းတွေနဲ့အတူ မြတ်စွာဘုရားဟာ ရာဇဂြိုဟ်မြို့ထဲ ဝင်မယ်ဆိုတဲ့သတင်း အတိအကျကို ရထားပြီးသားပါ၊ ဟောဟိုမယ် ဈေးလမ်းမတစ်ဘက် တစ်ချက်က အိမ်တွေကိုကြည့်စမ်း မြို့သူမြို့သားတွေဟာ ခေါင်မိုးတွေထိတက်ပြီး စောင့်ကြည့်နေကြတယ်၊ လမ်းမကြီးမှာ နာဠာဂီရိနဲ့ မြတ်စွာဘုရား ရင်ဆိုင်

တွေ့ကြတော့မယ်ဆိုတာ သူတို့တောင် သိထားပြီးပြီ”

“ဒါဖြင့် နာဠာဂီရိကို အရှင့်အစီအစဉ်နဲ့ လွှတ်တယ်ဆိုတာကိုလဲ တစ်မြို့လုံး သိသွားပြီပေါ့ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ... သိသွားတော့ကော ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ ဒါဟာ စစ်မျက်နှာဖွင့် တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်းပဲ ဟိုလေးသည်တော်တွေနဲ့ လုပ်ကြံတုန်းက တစ်ခါ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်ပေါ်တက်လုပ်ကြံတုန်းက တစ်ခါနှစ်ခါစလုံး အထမမြောက်ခဲ့ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒါတွေဟာ ရှင်ဒေဝဒတ္တရဲ့ လက်ချက်ဆိုတာ အားလုံးသိနေကြပြီပဲ၊ ဗုဒ္ဓနဲ့ ကျွန်ုပ်ကြားထဲက တိုက်ပွဲကို ဘာမှဖုံးမိနေစရာ မလိုတော့ဘူး၊ ဒီတစ်ခါတော့...”

စူးနစ်ဟစ်အော်သံကြီး ပေါ်လာပြန်သည်။ အသံပိုင်ရှင်နီးလာသည်။ ဆင်အော်သံကြောင့် သူ့ဝို၍ တက်ကြွလာလေသည်။

“ဒီတစ်ခါတော့ ဘယ်မှမလွဲနိုင်တဲ့ ထိုးနှက်ချက်ပဲ၊ နာဠာဂီရိဟာ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ တွေ့လာမယ် ဗုဒ္ဓကို...”

“ဟော...ဆင်ကြီး ထွက်လာပြီ”

ကောလာလိက လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သဖြင့် သူ့စကားဖြတ်ပြီး လမ်းကြည့်လိုက်သည်။ လမ်းအကွယ်မှ ဘွားခနဲ ပေါ်လာသော နာဠာဂီရိကို တွေ့လိုက်ရသည်။ မည်းနက်သော ကိုယ်လုံးကြီးသည် လမ်းမကြီးတစ်ခုလုံး ပြည့်သွားတော့မည် ထင်ရသည်။ တောင်ကြီးတစ်လုံး လိမ်လာသည်နှင့်ပင် တူသေးတော့သည်ဟု သူထင်သည်။

“တွေ့လား ကောကာလိကက နာဠာဂီရိဟာ အဆုံစွန် မူးယစ်ပြီး အဆုံစွန် ဒေါသနဲ့တွေ့ရာ မြင်ရာကိ ဖျက်ဆီးနေပြီ”

သူကြည့်နေဆဲမှာပင် ဆင်ကြီးသည် လမ်းဘေးတွင် ရပ်ထားသော မြင်းမရှိသည့် ရထားလှည်းတစ်စီးနဲ့ နာမောင်းဖြင့် မြှောက်ချီကာ မြေပြင်သို့ ရိုက်ချလိုက်သည်။ လှည်းသည် အစိတ်စိတ် အမြှောမြှောက်ပြီးပဲ ဖျက်စီးသွားလေသည်။ ထိုမျှနှင့် အားမရနိုင်သေးဘဲ နာဠာဂီရိသည် လှည်းပေါ်သို့ ခြေရေတစ်ဘက်ဖြင့် နင်းခြေလိုက်သေးသည်။ ဆင်ထိန်းတို့ ထိုးဆွထားသော နားရင်းဦးကင်းနှင့် ခြေထောက်အထိ များမလည်း သွေးစိမ်းရှင်ရှင် ယိုစီးလျက်ရှိရာ ဆင်ကြီးမှာ သွေးနံ့ရတိုင်း ပို၍သာ ခက်ထန်နေလေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် မြို့တစ်ဘက်လမ်းဝတွင်သို့ ကြွချီလာသော မြတ်စွာဘုရားနှင့် သံဃာတော်များကို သူတွေ့လိုက်သည်။

“ကောကာလိက ဟိုမှာ ဗုဒ္ဓနဲ့ သံဃာတွေ ကြွလာပြီ တွေ့လား”

နာဠာဂီရိသည် နာမောင်းကို လေထဲတွင် မြှောက်ကာ နားရွက်နှစ်ဘက်ကို ရှေ့သို့ စွင့်လျက် ခြေတစ်ဘက်ကို မြေတွင်ရပ်လျက် ဦးကင်းကို စွေစွေစောင်းပြုလျက် ငြိမ်သက်နေသည်။

“နာဠာဂီရိဆင် အဲဒီလိုဖြစ်နေတာဟာ မာန်စောင့်နေတာပဲ၊ မကြာခင်မှာ အောင်ပွဲရတော့မယ်၊ ကြည့်ထား... ကြည့်ထား”

မြင်ကွင်းအရသာခံ၍ သူကြည့်လိုက်သည်။ လမ်းမကြီး၏ တစ်ဘက်တစ်ချက် ဟိုဘက် သည်ဘက်ထိပ်ဆီတွင် ဗုဒ္ဓနှင့် နာဠာဂီရိ

ဆင်တို့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မိကြပေပြီ။

“ဟော... ဆင်ကြီး ပြေးဝင်သွားပြီ၊ အော်နေလိုက်တာလဲ နားကွဲလုမတတ်ပဲ၊ ဟိုဘက်က ဩ... သံဃာတွေဟာ ဗုဒ္ဓကို ရှောင်ရှားဖို့ ပြောနေကြတာနဲ့ တူတယ်၊ ဟိုဟာ ဘယ်သူလဲ၊ အရှင်သာရိပုတ္တရာပါလား၊ သူ ဗုဒ္ဓနားသွားပြီး ဘာတွေလျှောက်နေသလဲ မသိဘူး၊ ဩ... ဩ... ဗုဒ္ဓကိုယ်စား၊ သူဝင်ပြီး ရင်ဆိုင်မယ်တူတယ်၊ မဟာ သာဝကတွေအားလုံး ရုတ်ရုတ်သံသေနဲ့ ဗုဒ္ဓကို ဝိုင်းလျှောက်နေကြတယ်၊ ဗုဒ္ဓ ငြင်းပယ်နေပုံပဲ၊ အလို... ဟိုဟာက ဘယ်သူပါလိမ့်၊ ဩ... အရှင်အာနန္ဒာပါလား၊ ကြည့်စမ်း... သူရှေ့ဆုံးကို တိုးထွက်လာတယ်၊ သူရှေ့က ခံမယ်ပေါ့လေ၊ ဟုတ်ပြီ... ဟုတ်ပြီ၊ နာဠာဂီရိလဲ တဖြည်းဖြည်းနီးလာပြီ ကြည့်စမ်း... ပြေးလိုက်တာ မြေကြီးသိမ်သိမ်တုန်နေတယ်၊ ရှင်အာနန္ဒာက ဗုဒ္ဓရှေ့ဝင်ရပ်လို့ ဟင်... ရှင်အာနန္ဒာ ဘယ်ရောက်သွားလဲ၊ ကြည့်နေရင်းပဲ ပျောက်သွားပြီ၊ ဩ... ဩ... ဗုဒ္ဓတန်ခိုးနဲ့ ကွယ်လိုက်တာကိုး၊ သူ ရဟန်းတွေကြားရောက်နေပါလား၊ ဟား... ဟား... ကြည့်ထားကြ... ကြည့်ထားကြ နာဠာဂီရိဆင် ရောက်တော့မယ်၊ အလို... ဟိုဟာက”

လမ်းမတွင် ဖုန်တထောင်းထောင်း ထလျက်ရှိသောကြောင့် မြင်ကွင်းမှာ မသဲမကွဲ ဖြစ်သွားသည်။ သူက မျက်လုံးကို ပွတ်သပ်လျက် စူးစိုက်ကြည့်သည်။

“အလို... မိန့်မတစ်ယောက်ပါလား၊ ရင်ခွင်မှာ ကလေးတစ်

ယောက် ပွေ့လို ဟော...သွေးရွေးသွေးတန်းနဲ့ ထွက်ပြေးလိုက်တာ ကလေးကို လမ်းမပေါ် ချထားခဲ့တယ်။ နေရာမကျလိုက်တာ ဗုဒ္ဓနဲ့ နာဠာဂီရိတို့ တွေ့မယ်လမ်းအလယ်မှာ ဒီကလေးရောက်နေတယ်။ အေးလေ...နာဠာဂီရိဟာ ကလေးကို...ပြီးတော့မှ ဗုဒ္ဓကို နင်းခြေပစ်မှာပဲ။ ဟော...ကြည့်စမ်း အလို...ဒါက ဘာဖြစ်တာလဲ ကလေး အနီးအနားရောက်မှ ဆင်ကြီးဟာ တုံ့သွားတယ်။ နားရွက်တွေကလဲ ဗုဒ္ဓရိုရာစွင့်လို့ ဟော...ကလေးကို ရှောင်ကွင်းပြီး ဗုဒ္ဓဆီ တိုးဝင်သွားပြီး ဟင်...မဟုတ်သေးဘူး ပြေးလေ...ပြေးဝင်သွားစမ်း။ ဒီလို မဟုတ်ဘူးလေ၊ နာမောင်းကို မြှောက်၊ အစွယ်ကိုဖွင့်ပြီး စောစောကလို ရထားကို မြှောက်ပင်သလိုလေ၊ အလိုလေး...ဘယ်နယ်ဖြစ်တာလဲ၊ နာဠာဂီရိဟာ ခြေလှမ်းတွေ ပျက်သွားပြီး နာမောင်းတလဲ တွဲလောင်းကျလို့ နားရွက်တွေကို ခက်လို့၊ ဟာ...ဗုဒ္ဓရေမှာ သူ...သူ ဒူးတုပ်ပြီး...သူ...သူ...

မျှော်လင့်သလို ဖြစ်မလာသော မြင်ကွင်းကို သူဆက်မကြည့်ရဲတော့သောကြောင့် မျက်စိမိတ်လိုက်သည်။ သို့သော် တစ်မြို့လုံး ပဲ့တင်ရိုက် မြည်ဟည်းကာ ထွက်ပေါ်လာသော အော်ဟစ်ကြွေးကြော်သံများတို့ကား သူမကြားချင်၍ မရ။

“မြတ်စွာဘုရားက နာဠာဂီရိဆင်ကြီးကို အောင်မြင်တော်မူသွားပြီ”

“ဘုရားရှင်ဟာ မနိပ်စက်၊ လက်နက်မပါပဲ ဆင်ရိုင်းကြီးကို အောင်

မြင်ခဲ့ပြီ”

ယောင်ယမ်း၍ မျက်စိပြန်ဖွင့်လိုက်သည်။

ရာဇဂြိုဟ် လမ်းမအထက် ကောင်းကင်ထက်တွင် အရောင်တဝင်းတဝင်း ပြီးပြက်နေသည်။ မျက်စိမှောက်မှားသလားဟု အစက ထင်နေသည်။ သူ့အမြင် မမှား၊ တကယ်ပင် ဖြစ်နေသည်။ စောစောက ဒိမ်းခေါင်မိုးများ ဘုံဆင့်များ ခိုနန်းပြတင်းများတွင် တက်နေကြသော လူတို့သည် လမ်းမပေါ်မှ နာဠာဂီရိဆင်ထံသို့ ဦးရစ်ခေါင်းပေါင်းပေါ်များ ရတနာပစ္စည်းများကို ပစ်မြှောက်ကြသွန်ကာ ကောင်းချီးကြွကြော်နေကြသည်။ အချို့ကမူ နေအိမ်ထဲမှ ထွက်လာကာ ဒူးတုပ်နေသော နာဠာဂီရိဆင်အနီး မြေပြင်ပေါ်တွင် ဝင်ရောက် ပုဆစ်တုပ်ကာ မြတ်စွာဘုရားကို လက်အုပ်ချီနေကြသည်။ လမ်းမကြီးတစ်ခုလုံး မြို့သူမြို့သားများနှင့် ပြည်နက်သွားလေသည်။

သူ့အနီးတွင် ကောကာလိကလည်း မရှိတော့။

ရာဇဂြိုဟ်၏ ကောင်းချီးပေး ကြွေကြော်သံများအောက်တွင် သူသာလျှင် နစ်မြုပ် ပြိုကွဲသွားလေသည်။

ကောင်းချီးပေး ကြွေကြော်သံများသည် လမ်းမမှတစ်ဆင့် ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်ဆီသို့ ရွေ့လျားသွားသည်။ ထိုနောက် ရက်ပိုင်းအတွင်း မှာပင် အဇာတသတ်ဘုရင်၏ နန်းတော်ရှေ့တွင် အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် အသံများ ပြန်ပေါ်လာသည်။ သို့သော် ထိုအသံများသည် ရာဇဂြိုဟ်သားတို့၏ ကောင်းချီးပေးသံများ မဟုတ်တော့၊ မကျေမနပ်

ဆုပူကြသော အသံများ ဖြစ်သွားသည်။

မြို့သူမြို့သားတို့သည် ဘုရင်အဇာတသတ်ကို တစ်ချိန်လုံး ချောက်ချားကြောက်ရွံ့ခဲ့ရာမှ အခုအခါ ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ နာဠာဂီရဆင်ကို အကြောင်းပြု၍ ဘုရားရှင်၏ ကြီးစွာသော အောင်ပွဲကို မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့မြင်ခဲ့ကြပြီးနောက်တွင် အရှုံးအနိုင်၏ တည်နေရာသည် ပြတ်သားထင်ရှားသွားသည်။ ရာဇဂြိုဟ်သား အားလုံးတို့သည် ဖြစ်ခဲ့သမျှသော အကြောင်းအခြင်းတို့ကို ဆက်စပ်တွေ့မြင်သွားကြသည်။

“မြတ်စွာဘုရားအရှင်ကိုသတ်ဖို့ ဒီဆင်ကြီးကို လွှတ်လိုက်တာ ဘယ်သူလဲ”

“သူပေါ့...ရှင်ဒေဝဒတ္တပေါ့”

“ဝိဇ္ဇာကုဋ်တောငပေါ်ကနေ ကျောက်တုံးနဲ့ လိုမ့်ချုပ်ပြီး သတ်ဖို့လဲ သူကြိုးစားခဲ့သေးတယ်”

“လေးသမားသူရဲတွေကို လွှတ်တာလဲ သူပဲ”

“တို့ရဲ့ ဗိမ္ဗိသာရဘုရင်ကြီး နတ်ရွာစံရတာလဲ လူကြောင်”

“ဘုရင် အဇာတသတ်ဟာ ဘာကြောင့် ရှင်ဒေဝဒတ္တကို ဆရာအရှင် တင်ထားရသလဲ”

“ဘုရင် အဇာတသတ်က ဒီကြောက်စရာကောင်းတဲ့ လူသတ်သမားနဲ့ ပေါင်းသင်းနေရတာတော့ တရားမဲ့လွန်းပြီ”

နာလုံးချောက်ချားနေခဲ့သည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သော အဇာတသတ်

ဘုရင်လည်း ရာဇဂြိုဟ်၏ ပြစ်တင်စွပ်စွဲချက်များကို မရှောင်တိမ်းသာတော့။

ဂယောသီသသို့ ပို့နေပြန်သော ဆွမ်းအုပ်ငါးရာသည် ထိုနေ့မှစ၍ ရပ်စဲသွားလေသည်။ ဆွမ်းလည်းမရောက်၊ လူလည်းမလာ၊ ဒါယကာအရင်းအမြစ်မှ စွန့်ခွာသွားသော အဖြစ်ကို သူ နားထောင်လိုက်သည်။

ဘုရင်က စွန့်ခွာသွားပြီသည်၏ အခြားမဲ့ဥကား သူ၏ ဂယောသီသည် တစပြင်ပမာ ဖြစ်သွားလေသည်။ ဘုရင်၏ ဆွမ်းအုပ်ငါးရာနှင့် အတူ ပါလာတတ်သော ရာဇဂြိုဟ်မှ ဒါယကာ လူရင်းတပည့်များ၏ ဆွမ်းနစ်လျှော်ဖွယ်ပစ္စည်းများသည် ထိုနေ့မှစ၍ ရပ်တန့်သွားသည်။

သူ အားထုတ်လုပ်ကြံခဲ့သမျှ အရာရာတိုင်းလည်း ကောင်းကင်သို့ မျက်နှာမော့ကာ တံတွေးတွေးသည်နယ်...

+ + + + +

လက်ဝဲလက်ယာဘက်တွင် ရှိနေသော သူ၏ လက်ရုံးဂိုဏ်း ဆရာလေးယောက်တို့ကို အကဲခတ်ရင်း သူ့အတွေးများ မတည်မငြိမ်ဖြစ်နေသည်။ လက်ဝဲဘက်တွင် ထိုင်နေကြသည့် ခလ္လာဒေဝီပုတ္တရဟန်းနှင့် သမုဒ္ဒတ္တရဟန်းတို့သည် စိတ်ပျက်အားလျော့ခြင်းကို မမဲမိနိုင်ကြ။ သူတို့မျက်နှာပေါ်တွင် တစ်ချိန်က ရှိခဲ့သည့် ဝင်ကြားထောင်လွှားမှုအသွင်များသည် ယခုအခါ ပျောက်ကွယ်နေသည်။ လက်ယာဘက်

တွင် ထိုင်နေသော ကဋမောဒက တိဿရဟန်းကား မမြင်တတ်သော ကြည့်ခြင်းမျိုးဖြင့် ဂယောဂီသ၏ အပြင်ဘက်သို့ ငေးဝိုင်းနေသည်။

ကောကာလိက တစ်ဦးသာ အသိရခက်သော မျက်နှာမျိုးဖြင့် မတုန်မလှုပ် အစွင့်သာရှိနေသည်။

သူ့ဂိုဏ်းဆရာများ၏ စိတ်ဓာတ်ပျက်ပြားမှု ပြိုကွဲအားငယ်မှုများက သူ့ဆီသို့ ကူးစက်ချင်လာသည်။ သို့သော် သူကား ပျော့ညံ့တွေ့စေမှုများ ဘယ်တုန်းကမျှ ဘယ်လို အနေအထားမျိုးနှင့်မျှ လက်ခံတတ်သူမဟုတ်။

နာဠာဂီရိဆင်နှင့် တိုက်ပွဲပြီးနောက် သူ့သာပင် ရုံးနိမ့်ခဲ့ရသော ဖြစ်ရပ်၏ နောက်ပိုင်းအခြေအနေများကိုမူ သုံးသပ်ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုပွဲတွင် သူ အတိန်နာကြီး နာခဲ့ချေသည်။ ထိုပွဲကို မှုတည်ပြီး ပြီးခဲ့သော သူ့အမှုများကိုလည်း ရာဇဂြိုဟ်သားတို့သာမက သာဝတ္ထိသားတို့ပါ သိရှိသွားခဲ့ကြသည်။ သူ ဤသို့ မရူးမလှ ကျဆုံးနေချိန် ဝယ် နာဠာဂီရိဆင် ပြေးလာစဉ်က မြတ်စွာဘုရားရှေ့၌ ဝင်ရပ်ခဲ့သော အရှင်အာနန္ဒာ၏ ဂုဏ်သတင်းကား ဝေဠုဝန်နှင့် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်တွင် တစ်လျှောက် မွှေးပျံ့ ကျော်စောခဲ့လေသည်။ သူ၏အပုပ်နံ့သတင်းကလည်း တစ်စထက်တစ်စ ကျယ်ပြန့်နေခဲ့သည်။

သူ အထိနားဆုံးကား အဇာတသတ်ဘုရင်က စွန့်ပစ်သွားခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သူလိုချင်မက်မော ရှိလွန်းလှသည့် ဆွမ်းဘောဇဉ် လာဘ်သပ်ပကာတို့သည် နေ့ချင်းညချင်း ဆုတ်ယုတ်သွားသည်။

ကြောင့် ကျန်ရှိနေသေးသမျှ တပည့်ရဟန်းတို့အား သူသည် ဓာတ်ဦးစီနစ်ဦးစီတွဲကာ မြို့တွင်းသို့ စေလွှတ်၍ တောင်းရမ်းစားသောက်ခိုင်းရသည့် အခြေအထိ ဆိုးရွားသွားခဲ့သည်။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သား ရဟန်းတို့သည် သာကီဝင်မျိုးနွယ် စင်စစ်ဖြစ်ပါလျက် ဒကာတို့အိမ်၌ တောင်းရမ်းစားသောက်ရသည်ဟူ၍ တစ်မြို့လုံးက ကဲ့ရဲ့စကားဆိုလာသည်။ ဤသတင်းများသည် သူ့ကို ခေါ်တော်မူကာ မေးမြန်းခဲ့လေသည်။ သူကလည်း အမှန်အတိုင်းပင် ဝန်ခံခဲ့သည်။

ဤတွင် ဘုရားရှင်က လေးပါးထက်လွန်သော ဂိုဏ်းကို လှူသည့်ဆွမ်းကို စားပါက စိတ်အာပတ်ဆင့်စေဟု သိက္ခာပုဒ် ယူတတ်တော်မူလိုက်သည်။

မတုန်မလှုပ်ထိုင်နေသော ကောကာလိကရဟန်းကို ကြည့်ရင်း သူ့စိတ်ကူးများက ဆပွားတိုးချဲ့ ယူလိုက်သည်။ လက်ရုံးဂိုဏ်း ဆရာများအနက်တွင် ကောကာလိကကို သူ့အားအထားရဆုံးဖြစ်သည်။ ခဏ္ဍဒေဝီပုတ္တ၊ သမုဒ္ဒဒတ္တနှင့် ကဋမောဒကတိဿတို့မှာလည်း ကောကာလိကလောက် ထက်မြက်ခြင်း မရှိစေကာမူ သူယုံကြည်စိတ်ချရသူ ဂဏပါမောက္ခများပင် ဖြစ်သည်။

ပျံ့လွင့်နေသော သူ့အာရုံကို ကြိုးစား၍ ထိန်းလိုက်သည်။

မဆုတ်မနစ် လုပ်တတ်သော သူ့အရည်အသွေးများကို စုစည်းသည်။ ဦးနှောက်အတွင်းမှ ရှုပ်ထွေးပျော့ညံ့နေသော အတွေးများကို

၂၅၀ နှစ်ညီ

ဖယ်ထုတ်လိုက်သည်။

ဤဂိုဏ်းဆရာများကို လက်ရင်းထား၍ သူ နောက်ထပ်တစ်ခု ပြုလုပ်သည်။ ထိုနောက်ထပ်တစ်ခုသည် ပြီးခဲ့သော အမှုအကြံများ ထက် ပို၍ ကျစ်လျစ်စေ့စပ်ရမည်။ ပို၍ နှံ့ညံ့သိမ်မွေ့ရမည်။ ပို၍ အားကောင်းထက်မြက်ရမည်။ ဘုရားဖြစ်ရေး သံဃာအုပ်ချုပ်နိုင်ရေး တည်းဟူသော သူ မူလရည်ရွယ်ရင်း လမ်းကြောင်းမှ တသဝေမတိမ်း မဖီမဆန် ရှိရမည်။

ဤသို့သော ဂုဏ်ထက္ခဏာများနှင့် ပြည့်စုံအပ်သည် အမှုကား အဘယ်သို့နည်း။

လေးသမားများကို စေလွှတ်သလို၊ ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်ပေါ်မှနေ၍ ကျောက်တုံးဖြင့် လှိုမ့်ချသလို နောက်ဆုံး နာဠာဂီရိဆင်ကို လွတ်သ လို ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းဖြင့် မရနိုင်။ ထိုသို့ ပြုလုပ်သမျှ သူ့အဖွဲ့ ချည်းသာ ဖြစ်မည်။ ဘုရားရှင်ကို မည်သို့မျှ တပုနိုင်စွမ်းမရှိကြောင်း သူသဘောပေါက်လာသည်။

သို့ဆိုလာလျှင်...

ဂိုဏ်းဂဏကြီးတစ်ခု သီးခြားထောင်လျှင်ကော...

ထိုအတွေးကိုမူ ချက်ချင်းပင် ဖျက်ပစ်လိုက်သည်။ သူမှာ ဂိုဏ်း ဂဏ သီးခြားထောင်နိုင်ဖို့ အင်အား အစွမ်းအာဏာမရှိတော့ တန်ခိုး အာဏာသည် ယုတ်လျော့ကျဆင်းသွားခဲ့ပြီ။

သို့ဆိုလျှင်...

ဘုရားရှင်၏ သံဃာကို နှစ်ခြမ်းကွဲအောင် ခွဲလျှင်ကော...

“ဟုတ်တယ်ဗျာ သံဃာသင်းခွဲရမယ်”

သူ အာရတက်ကြွစွာ အသံထွက် ရေရွတ်လိုက်သဖြင့် အနီးမှ ကောကာလိကသည် သူ့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဘာပြောလိုက်တာလဲ အရှင်ဒေဝဒတ္တ”

သူက ကောကာလိကကို လက်ကာပြလိုက်ပြီးနောက် သူ့အတွေး တွင် ဆက်လက်ဝင်စားလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါဟာ အနည်းဆုံး အထိရောက်ဆုံးနည်း။ သံဃာ ကို ငါအုပ်ချုပ်ရင်း မြတ်စွာဘုရားနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ရမယ်၊ ကောင်းပြီ သံဃာ ကို နှစ်စိတ်နှစ်ခြမ်းကွဲအောင် ဘာလုပ်မလဲ၊ ဆွမ်းဘောဇဉ် လာဘ်လာ ဘနဲ့ ဆွံ့ဆောင်လို့ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး၊ ရာဇဂြိုဟ်ထဲမှာ လှည့်လည် ဟောပြော စည်းရုံးလို့လဲ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး၊ ငါ့ကို လူသတ်သမားလို့ မဇ္ဈိမတစ်ခင်လုံးက မြင်နေကြပြီ၊ ဒီအမြင်ကို ငါပြောင်းပစ်ရမယ်၊ ငါ အပေါ်မှာ အကောင်းမြင်လာအောင် တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ မြတ်စွာဘုရား အပေါ်မှာ အကြည်ညိုပျက်အောင် မြတ်စွာဘုရားရဲ့ သံဃာအပေါ် အကြည်ညိုပျက်အောင် ငါ... အသိမ်မွေ့ဆုံးနည်းလမ်းကို ရှာကြံရမယ်၊ ကောင်းပြီ၊ ဘယ်လိုရှာမလဲ၊ ဒါဟာ ဗဟိဒ္ဓတိုက်ပွဲ မဟုတ်ဘူး၊ ညင် သာတဲ့ အတွင်းတိုက်ပွဲ၊ ဒီတိုက်ပွဲအတွက်...”

“အားလုံးအနားတိုးကြပါ၊ ကျွန်ုပ်မှာ အရေးကြီးဆုံး ပြောစရာရှိ တယ်”

ကောကာလိကနှင့် ရဟန်းများ ရှေ့သို့ စုဝေးလာကြသည်။

“ဗုဒ္ဓကို ကျွန်ုပ် သံဃာသင်းခွဲမယ်၊ အာဏာစက်ခွဲမယ်”

အဓိကအချက်ကို သူ စပြောလိုက်သည်။

ကျန်ရဟန်းများက ငြိမ်သက်နေကြသော်လည်း ထက်မြက်သည့် ကောကာလိကကမူ မေးခွန်းတစ်ခုကို ကောက်မေးလိုက်လေသည်။

“အရှင်ဒေဝဒတ္တ၊ ဗုဒ္ဓရဲ့ တန်ခိုးအာဏာတော် ကြီးမားပုံကို အားလုံးသိပြီဖြစ်တယ်၊ ဒီအပေါ်မှာ သံဃာသင်းခွဲဖို့ အာဏာစက်ခွဲဖို့ဆိုတာ ဟာ မဖြစ်နိုင်တဲ့ အလုပ်ပဲ၊ စဉ်းစားပါဦး၊ ကြံခဲ့လုပ်ခဲ့သမျှ အားလုံးလဲ အရှုံးနဲ့ချည်း အဆုံးသတ်ခဲ့တာ မဟုတ်လား”

“ကောကာလိက ပြီးခဲ့တဲ့ အမှုတွေအားလုံးနဲ့ လုံးဝမတူတဲ့ အလွန် ထိရောက်တဲ့နည်းကို ကျွန်ုပ်စဉ်းစားပြီးပြီ ဖြစ်ခဲ့သမျှအားလုံးကို သင်ခန်းစာယူပြီး တည်ဆောက်ထားတဲ့ အကြံသစ်ပဲ”

“ပြောပါဦး အရှင်ဒေဝဒတ္တ”

“မြတ်စွာဘုရား ဘယ်လိုမှ လက်ခံမှာမဟုတ်တဲ့ အချက်ငါးချက်ကို ကျွန်ုပ်တို့က တင်ပြတောင်းခံရမယ်၊ ဒီအချက်ငါးချက်စလုံးဟာလဲ လူတွေ ကြည်ညိုစရာခေါင်းပါးတဲ့ ဒါကိုငြင်းပယ်လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ အကျင့်ငါးပါးကို ခြိုးခြံကျင့်ကြံတဲ့ ကျွန်ုပ်တို့အစုနဲ့ မကျင့်ကြံတဲ့ ဗုဒ္ဓအစုဆိုပြီး အလိုလိုနှစ်သင်း ကွဲသွားမယ်”

“အဲဒီအချက်ငါးချက်ကို ရှင်းပြမှ သဘောပေါက်မယ် အရှင်ဒေဝဒတ္တ”

“ဒီလိုလေး... ကျွန်ုပ်တို့ ဗုဒ္ဓထံဝင်မယ်၊ ပြီးတော့ တောင်းဆိုရမှာက အရှင်ဘုရားသည် ရောင်ရဲခြင်း ကိလေသာခေါင်းပါးခြင်း၊ အလိုနည်းခြင်း၊ ဓူတင်ဆောင်ခြင်း၊ ကြည်ညိုဖွယ်ဆောင်ခြင်း၊ မကောင်းမှုဖျက်ဆီးခြင်း၊ ဝီရိယရှိခြင်းတို့ရဲ့ အကျိုးကို ဟောတော်မူလေ့ရှိပါတယ်။ ဒီအမှုတွေအတွက် ဟောဒီအချက်ကြီးငါးချက်ကို ခွင့်ပြုပေးတော်မူပါဆိုပြီး ပထမအချက်က အင်း... ကောကာလိက သေချာမှတ်ထားစမ်းပါ၊ ဒါကို ကျွန်ုပ်တို့ ပြန်စစ်ဆေးရမယ်”

ကောကာလိကသည် ချက်ချင်းပင် တည်ငြိမ်ခန့်ညားစွာ နေရာယူလိုက်သည်။ စောစောက တိတ်ဆိတ်ခြောက်သွေ့နေသော စကားစိုင်းသည် သဘင်စည်းဝေးပွဲ ဖြစ်သွားလေသည်။

“ပထမအချက် လျှောက်ရမှာက အရှင်ဘုရား ရဟန်းတို့ကို အသက်ထက်ဆုံး တောရကျောင်းမှာ နေထိုင်ကြပါစေ၊ မြို့ရွာအနီးကျောင်းကို လာနေလျှင် အပြစ်သင့်ကြပါစေ”

“မှတ်သားပြီးပြီ”

“ဒုတိယက- ရဟန်းတို့ကို အသက်ထက်ဆုံး ဆွမ်းခံစားကြပါစေ၊ ပင်ဖိတ်ခြင်းကို လက်ခံလျှင် အပြစ်သင့်ကြပါစေ”

“ရပါပြီ... အရှင်ဒေဝဒတ္တ”

“တတိယက- ရဟန်းတို့ကို အသက်ထက်ဆုံး ပိသကူသင်္ကန်းဆောင်ကြပါစေ၊ ဒကာတွေလျှော့တဲ့ သင်္ကန်းကို လက်ခံလျှင် အပြစ်သင့်ကြပါစေ”

“သိပ်ကောင်းပါလား အရှင်ဒေဝဒတ္တ”

စတုတ္ထအချက်- ရဟန်းတို့ကို အသက်ထက်ဆုံး သစ်ပင်ရင်းတွေ မှာ နေထိုင်ကြပါစေ၊ အမိုးရှိတဲ့ ကျောင်သို့ဝင်ရင် အပြစ်သင့်ကြပါစေ”

“လေးချက်ရှိသွားပြီ အရှင်ဒေဝဒတ္တ”

“နောက်ဆုံးတစ်ချက်က ရဟန်းတို့ကို အသက်ထက်ဆုံး ငါး အမဲမစားကြပါစေနဲ့ စားလျှင် အပြစ်သင့်ကြပါစေ၊ အဲဒီငါးချက်ပဲ”

“သိပ်ကောင်းတဲ့ အချက်တွေပဲ အရှင်ဒေဝဒတ္တ၊ ဒါတွေကို ပညတ်ပေးပါလို့ ဗုဒ္ဓကို လျှောက်မယ်၊ ဘယ်နည်းနဲ့မှ လက်ခံမှာမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်ုပ်တို့ကတော့ ဒီအချက်တွေနဲ့ ကိုက်ညီတယ်ဆိုပြီး လူတွေကို ဆွဲဆောင်မယ်၊ ကျွန်ုပ်တို့ကို ခေါင်းပါးတဲ့ အကျင့်ကျင့်ကြံတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလို့ လူတွေ ယုံသွားမယ်၊ ဒီတစ်ခါမှာ ဒီအကျင့်တွေ မကျင့်တဲ့ ဗုဒ္ဓနဲ့ သယာတွေက တစ်ဘက်၊ ကျင့်တဲ့ ကျွန်ုပ်တို့နဲ့ သံဃာကတစ်ဘက်၊ သိပ်ကောင်းတဲ့ အကြံပဲ အရှင်ဒေဝဒတ္တ”

ကောကာလိကက အားပါးတရဆိုသည်။ ကျန်ရဟန်းများ၏ ထိုင်းမှိုင်းနေသော အသွင်များလည်း ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ကန့်ကွက်စရာ၊ ဖြည့်စွက်စရာမရှိဟူသော အဓိပ္ပာယ်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်ကြသည်။

“ဟုတ်တာပေါ့၊ နောက်ဆိုရင် လူတွေက ဘာပြောလာမလဲ၊ ကြည့်ကြမ်းပါဦး၊ သာကီဝင် မင်သားရဟန်းတွေပဲ ခေါင်းပါးတဲ့ အကျင့်ကို ခြိုးခြံကျင့်တော်မူကြတယ်၊ ဗုဒ္ဓနဲ့ သူသံဃာတွေကတော့ ဒီအကျင့်

မကျင့်ကြဘူး၊ ပစ္စည်းလေးပါး များပြားတိုးပွားအောင်ပဲ ကျင့်တယ်၊ အရှင်ဒေဝဒတ္တနဲ့ သူသံဃာသည်သာ ကြည်ညိုစရာဖြစ်တော့တယ်လို့ ပြောလာကြမယ်၊ သံဃာဟာ နှစ်ခြမ်းကွဲပြီး အဲဒီနောက်မှာတော့”

သမုဒ္ဒဒတ္တကလည်း အားတက်သရော ဝင်ပြောသည်။

“ကိုင်း...ဒါဆိုရင် ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်ကို သွားကြစို့၊ အောင်ပွဲအသစ်အတွက် ခြေလှမ်းအသစ် လှမ်းကြစို့”

ကောကာလိကသည် သူ့ဆရာ ရှင်ဒေဝဒတ္တ၏ အမူအရာနှင့် စကားပြော ကျွမ်းကျင်ပုံတို့ကို ဘေးမှ ထိုင်ကြည့်ရင်း နှစ်ထောင်း အားရဖြစ်နေလေသည်။

ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်ပေါ်သို့ ရောက်ရောက်ချင်း ရှင်ဒေဝဒတ္တသည် သူ့အမြဲတမ်း ထိုင်နေကျနေရာတွင် ဝင်ထိုင်ကာ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးသည်။ ထိုနောက် အလွန်ရှိကျိုးညွတ်သော လေသံဖြင့်-

“အရှင်ဘုရား ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် အကြောင်းများစွာတို့ကိုပြုပြီး အလိုနည်းခြင်း၊ ရောင်ရဲခြင်း၊ ကိလေသာ ခေါင်းပါးခြင်း၊ ကိလေသာကို ခါထွက်ခြင်း၊ ဓူတင်ဆောင်ခြင်း၊ ကြည်ညိုဖွယ်ဆောင်ခြင်း၊ မကောင်းမှုကို ဖျက်ဆီးခြင်း၊ ဝိရိယရှိခြင်းတို့၏ အကျိုးကို ပဟောတော်မူလေ့ရှိပါတယ် အရှင်ဘုရား၊ တပည့်တော် ဒေဝဒတ္တသည် ထိုအလိုနည်းခြင်း၊ စသည်တို့အတွက် အားကူးအားပံ့ ဖြစ်စေမယ်၊ အကြောင်းငါးချက်ကို လျှောက်ထားတင်ပြလိုပါတယ်၊ ယခု တပည့်တော် ဆက်လက်လျှောက်ထားမယ်၊ အချက်ငါးချက်တို့ကို ခွင့်ပြုပါ”

ပြေးတော်မူပါ ဘုရား”

အချက်င်းချက်ကို ရှင်ဒေဝဒတ္တ ဆက်လက်လျှောက်ထားနေစဉ် ကောကာလိကသည် သူ့ဆရာ၏ လိမ္မာပါးနပ်ပုံကို တသိမ်သိမ်ဂုဏ် ယူမဆုံးရှိုနေသည်။ မြတ်စွာဘုရား၏အသက်ကို အကြိမ်ကြိမ်လုပ်ကြံ ခဲ့သူသည် ရှင်ဒေဝဒတ္တမှ ဟုတ်ပါလေစဟုပင် ကောကာလိကတွေး မိသည်။ လုပ်ကြံတိုင်းလည်း အောင်မြင်မှုမရ အရေးနိမ့်ခဲ့သည်ချည်း။ အရေးတစ်ခါနိမ့်တိုင်းလည်း ဝေဠုဝန်ရှိ ရဟန်းများနှင့်တကွ ရာဇဂြိုဟ် ကာသမ္ဘိသားတို့၏ ရှုတ်ချဖဲ့ကြည့်မှုကို ခံရသည်ချည်း။

စင်စစ် သူ့ဆရာသည် ရှင်ဒေဝဒတ္တသာမဟုတ်ဘဲ အခြားသူ တစ်ဦးတစ်ယောက်ဆိုပါက အစွယ်ချိုး၍ အဆိပ်ထုတ်ခံထားရသော ခြေပမာ ဖြစ်သွားတော့မည်။ ယခုမူကား ရှင်ဒေဝဒတ္တသည် ရုံးနိမ့် ပြိုကွဲမှု ကျောက်တုံးများကို ထပ်မံ၍ စုဝေးခင်ကျင်းကာ အောင်မြင်မှု လေ့ကားထစ်များအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲတတ်သူ ဖြစ်ချေသည်။

ကောကာလိက၏ ယုံကြည်လေးစားမှုသည် ပို၍ကြီးမားလာသည်။

စင်စစ်မူ ကောကာလိက ကိုယ်တိုင်လည်း တပည့်လက်သား ကိုယ်ပိုင်ရှိသော ဂဏပါမောက္ခတစ်ဦးဖြစ်သည့် ကောကာလိကသည် ပြတ်သားတိကျမှုကို အလွန်အမင်း နှစ်ခြိုက်သူလည်း ဖြစ်သည်။ ရှင်ဒေဝဒတ္တ၏ ဂဏပါမောက္ခများအနက်တွင် ကောကာလိကသည် အထူးခြားဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်လည်း ဖြစ်သည်။ ကိုယ်ခန္ဓာထွားကျိုင်းသလောက် ခွန်အားဗလနှင့်လည်း ပြည့်စုံသည်။

ထူးခြားသည်မှာ ကောကာလိကသည် သူ၏ကြီးမားသော ကိုယ် ခန္ဓာကို အမြဲတမ်းသွက်လက်ပေါ့ပါးစွာ လှုပ်ရှားနိုင်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ရုတ်တရက်ကြည်ပါက ဤမျှကြီးမားသော ခန္ဓာကိုယ်ကြီးသည် လေး လံနေမည်ဟု ထင်စရာရှိသည်။

ကောကာလိကသည် ကိုယ်တိုင်က ခွန်အားကြီးသူ၊ သွက်လက် ပေါ့ပါးသူ၊ တိကျပြတ်သားသူ၊ တစ်ခုခုနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် အတိမ်း အစောင်းမခံတတ်သူ၊ ရည်ရွယ်ရင်းအတိုင်း တစိုက်မတ်မတ် ကြံစည် ပြုမူတတ်သူစသော ဂုဏ်ပုဒ်များ၏ ပိုင်ရှင်ဖြစ်သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်က ထိုသို့သော သဘာဝရှိတာသလို အခြားသူများကိုလည်း သူနယ်ရှိနေမှ ကျေနပ်သည်။ ရာဇဂြိုဟ်တွင် ရှင်ဒေဝဒတ္တမှတစ်ပါး သူလေးစား လောက်စရာ ပုဂ္ဂိုလ်မရှိဟုကို မှတ်ကျောက်ဖြင့်တင်၍ သူ့စိတ်တိုင်း ကျဖြစ်သော ဆရာတစ်ပါးပင်။

ကောကာလိက အတွေးနက်နေစဉ် သူ့လက်ခံကို တစ်စုံတစ်ခုက ထိတွေ့လာသည်။ လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ဘေးမှာ ထိုင်နေသည့် သမုဒ္ဒဒတ္တ။

“ကောကာလိက ထလေ၊ သွားကြစို့”
သမုဒ္ဒဒတ္တက လေသံဖြင့် ပြောသည်။

ကောကာလိက သံဃာသဘင်သို့ မျက်စိတဖြန့် ကြည့်လိုက် သည်။ ထိုင်နေသော သံဃာများ၏ဘေးဘက်တွင် အချို့သော ရဟန်း များသည်ထ၍ ဝေဠုဝန်ပေါ်မှ ထွက်ခွာရန် ပြင်နေကြသည်။ ရှေ့ဆုံး

တွင် ရှင်ဒေဝဒတ္တ။

“ပြီးသွားပြီလား။”

“အားလုံးပြီးသွားပြီ၊ ရှင်ဒေဝဒတ္တ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးမှ လက်ယာရစ်လှည့်ပြီး ထွက်တာ၊ လာလေသွားမယ် ကောကာလိက”

သမုဒ္ဒဒတ္တ၏ အမူအရာမှာ တက်ကြွနေသောကြောင့် အောင်မြင်မှုရခဲ့ပြီဟု ကောကာလိက တွက်လိုက်ပြီး ပေါ့ပါးစွာပင် ထလိုက်လေသည်။

ဝေဠုဂန်ကျောင်းတော်အတွင်းမှ သံဃာများသည် ကောကာလိကကို တိတ်ဆိတ်သော အကြည့်များဖြင့် ကြည့်ရင်းကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။

+ + + + +

“အချက်ငါးချက်ကို ကျွန်ုပ်တင်ပြလိုက်တယ်၊ ကျွန်ုပ်စကားဆုံးဆုံးချင်းပဲ မြတ်စွာဘုရားက အားလုံးကို ပယ်ချလိုက်တယ်လေ၊ အားလုံး ကျွန်ုပ်တို့ မျှော်လင့်တွက်ဆထားတဲ့အတိုင်းပဲ ဖြစ်လာတယ်၊ ရဟန်းတွေဟာ မိမိအလိုရှိသလို ဆွမ်းခံစားချင်စား၊ ပင့်ဖိတ်တာ လက်ခံချင်လက်ခံတဲ့၊ မိမိအလိုရှိသလို ပံ့သကူသင်္ကန်းဆောင်ချင်ဆောင်၊ လှူသင်္ကန်း လက်ခံချင်လက်ခံတဲ့၊ ရှစ်လပတ်လုံး သစ်ပင်ရင်း ရုက္ခကျောင်းကို ခွင့်ပြုပြီးသားတဲ့၊ ကိုယ်တိုင်မြင်ခြင်း၊ ကြားခြင်း၊ မသက်ခြင်းမရှိတဲ့ အစွန်းသုံးပါး လွှတ်တဲ့ စင်ကြယ်တဲ့ ငါး အမဲကို ခွင့်ပြုပြီးသားတဲ့၊ ကဲ... ကျွန်ုပ်တို့တွက်ထားတဲ့အတိုင်း အတိအကျ ထာဖြစ်တာပဲ၊ အချက်ငါးချက်စလုံးကို မြတ်စွာဘုရားက ပယ်ချလိုက်ပြီ”

သည်တော့...”

ရှင်ဒေဝဒတ္တသည် သူ၏ ဂဏပေါမောက္ခများကို တစ်ယောက်စီ လိုက်ကြည့်ကာ...

“ရာဇဂြိုဟ်ထဲ ပင်ကြစို့၊ မြတ်သောအကျင့်၊ ခေါင်းပါးသော အကျင့်ကို ဆောက်တည်ကြစို့၊ ကျွန်ုပ်က မြတ်စွာဘုရားထံ လျှောက်ထားတောင်းပန်ချက်ငါးချက်ကို ပယ်ချလိုက်ကြောင်း သင်တို့ အားဝင့်န်းရှိသမျှ ဟောကြပြောကြရမယ်၊ ပထမအဆင့် အောင်မြင်ခဲ့ပြီ အောင်မြင်မှု ပထမလေ့ကားထစ်ကနေ ဒုတိယလေ့ကားထစ်ဆီ တက်ကြစို့၊ ကိုင်း... ကောကာလိက သင်က ကိုယ်ခန္ဓာကြီးထွားအဖို့သလောက် အသံသြစာနဲ့ပဲ ပြည့်စုံသူဖြစ်တယ်၊ ပထမဆုံး ရောက်တဲ့နေရာမှာ ကျွန်ုပ်က အဖွင့်ပဏာမပြီးရင် သင်က ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို ဆက်ပြောလေတော့၊ ကြားလား။”

“ကောင်းပါပြီ အရှင်ဒေဝဒတ္တ”

“ရာဇဂြိုဟ်သားတို့ အရှင်ဒေဝဒတ္တနဲ့တကွသော ငါတို့ရဲ့မြတ်သော အကျင့်အတွက် တောကျောင်းမှာနေဖို့ ဆွမ်းခံစားဖို့ ပံ့သကူသင်္ကန်းကိုသာ ဝတ်ဖို့ သစ်ပင်ရင်းမှာနေဖို့၊ ငါးအမဲကို မစားဖို့၊ အဲဒီအကျင့်တွေကို အသက်ထက်ဆုံး လိုက်နာဖို့အတွက် မြတ်စွာဘုရားထံ ချဉ်းကပ်တောင်းပန်ခဲ့ကြတယ်၊ မြတ်စွာဘုရားက ဒီအချက်ငါးချက်ကို ပယ်ချလိုက်တယ်၊ ခွင့်ပြုတော်မမူဘူး၊ ဒါပေမယ့် အရှင်ဒေဝဒတ္တနှင့်တကွသော ငါတို့ကတော့ ဒီအချက်ငါးချက်ကို ကျင့်သုံးဆောက်တည်ကြ”

တော့မှာဖြစ်တယ်”

“ခြုံငုံခေါင်းပါးသော အကျင့်ကို ကျင့်ခဲ့တဲ့အတွက် ပညတ်ပေးပါလို့ ငါတို့က ခွင့်တောင်းခဲ့ပေမယ့် ဂေါတမဗုဒ္ဓက ပညတ်မပေးဘူး။ ဒါကြောင့် ငါတို့ဘာသာ မြတ်သောအကျင့်ကို ကျင့်ကြတော့မယ် ရာဇဂြိုဟ်သားတို့”

“အရှင်ဒေဝဒတ္တက ဓမ္မဝါဒီ၊ ဝိနယဝါဒီပဲ၊ အရှင်ဒေဝဒတ္တဟာ ငါတို့ရဲ့ အလိုဆန္ဒ၊ သဘောတူညီချက်ကို ကိုယ်စားပြုသူပဲ”

ကောကာလိက ကဋမေဒကတိဿ၊ ခဏ္ဍဒေဝိပုတ္တ၊ သမုဒ္ဒဒတ္တတို့သည် ရာဇဂြိုဟ်၏ အချက်အချာကျသော နေရာတိုင်းတွင် ပရိသတ်ကို စုဝေးစေကာ စတင်လှုပ်ရှားကြတော့သည်။ ဂဏပပါမောက္ခများ အလှည့်ကျ ပြောပြီးသောအခါမှ သူက ဝင်ကြားစွာ မတ်တပ်ရပ်ကာ ဟောပြောသည်။

ဂဏပပါမောက္ခများက အကျယ်တဝင့် ဟောပြောပြီးဖြစ်သောကြောင့် သူ အတွေးအထူး ဘာမျှမပြော။

“ကျွန်ုပ် ရှင်ဒေဝဒတ္တနဲ့တကွသော ကျွန်ုပ်ခေါင်းဆောင်တဲ့ သံဃာဟာ ခေါင်းပါးတဲ့ အကျင့်ကိုသာ ကျင့်လိုကြတယ်။ ပစ္စည်းလေးပါးများပြားအောင် အားမထုတ်လိုကြဘူး။ ဝေဠုဝန်က ပညတ်မပေးတဲ့အတွက် ကျွန်ုပ်များစွာ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိတယ်။ ဒါပေမယ့် မြတ်သော အကျင့်ကိုတော့ ကျွန်ုပ်တို့ ဆက်လက်ကျင့်သုံးသွားရလိမ့်မယ် ရာဇဂြိုဟ်သားတို့”

ရာဇဂြိုဟ်တစ်မြို့လုံး သဲသဲလှုပ်လှုပ် ဖြစ်လာလေပြီ။

သူနှင့် သူ့ဂဏပပါမောက္ခအဖွဲ့၏ ဟောပြောစည်းရုံးပွဲများလည်း နေရာအနှံ့ ပေါ်လာသည်။ ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်ဆီသို့လည်း သတင်းများ ဂယက်ရိုက် ပျံ့နှံ့သွားသည်။

ရာဇဂြိုဟ်မြို့သားများ အတွင်းမှာလည်း နှစ်ခြမ်းနှစ်ခွဲကွဲသွားသည်။ တစ်ခုသော အခြမ်းက...

“သာကီဝင်မင်းသား ရဟန်းချင်းအတူတူ ရှင်ဒေဝဒတ္တနဲ့ သူသံဃာက ခေါင်းပါးခြင်းခြံတဲ့ အကျင့်ကို ကျင့်ကြတယ်။ ဝေဠုဝန်ကတော့ ပစ္စည်းလေးပါး များပြားအောင်ပဲ အားထုတ်နေပါသလား။ ဒီအမှုမှာတော့ အရှင်ဒေဝဒတ္တ မှန်ပေတယ်”

ကျန်တစ်ခုကမူ...

“ဒါဟာ သံဃာကွဲပြားအောင်လုပ်တာ၊ အာဏာစက် ပျက်ပြားအောင် လုပ်တာ၊ ရှင်ဒေဝဒတ္တ ဒီလိုလုပ်တာ မှားတယ်”

ဤသို့ဖြင့်ပင် ကျင်းပမြဲဖြစ်သော သံဃဥပသ်နေ့တစ်နေ့ဆီသို့ နီးကပ်လာခဲ့လေသည်။ ဥပသ်နေ့ နံနက်ပိုင်းမှာပင် သူက အရှင်အာနန္ဒာကို ကြိုတင်၍ သတိပေးကြေညာလိုက်သည်။

“အရှင်အာနန္ဒာ... ဒီနေ့ကစပြီး ကျွန်ုပ်ဟာ မြတ်စွာဘုရားမှ တစ်ပါး၊ ရဟန်းသံဃာမှတစ်ပါး သိခြားဥပသ်ပြုတော့မယ်။ သံဃာက ကို ဆောင်တော့မယ်။ ညနေသံဃာသဘင်မှာ ကျွန်ုပ် အတိအလင်း ကြေညာမယ်”

+ + + + +

ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်တွင် သံဃာဥပုသ်နေတိုင်း ကျင်းပမြဲဖြစ်သော သံဃအစည်းအဝေးကြီးသည် ဘယ်တုန်းကမျှ ထိုနေ့လောက် မစည်ကားဘူးခဲ။ ကျောင်းတော်ပေါ်တွင် သံဃာများအပြည့် ပရဝဏ်အတွင်းမှာလည်း ရာဇဂြိုဟ်သားတို့ အပြည့် တံတိုင်းအပြင်လမ်းမတစ်ဘက်တစ်ချက်တွင်လည်း ပရိသတ်အပြည့်။

အစည်းအဝေးအလယ်တွင် သူမတ်တပ်ထရပ်လိုက်သည်။
ဝင့်ဝါမောက်ကြွားသော ရန်လိုသော အမှုအရာမျိုး သူ့ထံ၌ တစိုးတစ်မျှမရှိ။ မျက်လွှာကိုချလိုက် ကိုယ်ကိုကျွံရယူပြုကာ...

“ငါ့အရှင်တို့...ကျွန်ုပ် ဒေဝဒတ္တဟာ မြတ်စွာဘုရားထံ ချဉ်းကပ်ပြီး ပဉ္စဝတ္ထုကို တောင်းခံခဲ့ကြပါတယ်။ မြတ်သောအကျင့်ကို ကျင့်ဖို့အတွက် အချက်ငါးချက်ကို ပညတ်ပေးတော်မူပါရန် တောင်းပန်ခဲ့ကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မြတ်စွာဘုရားက ဒီအချက်ငါးချက်ကို ခွင့်ပြုတော်မူပါဘူး။ ကျွန်ုပ်တို့ကတော့ ဒီအချက်ငါးချက်ကို ကျင့်သုံးကြတော့မှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ပဉ္စဝတ္ထုကို လက်ခံနိုင်တဲ့ ကျင့်ကြံမယ် ရဟန်းတို့အနေနဲ့ ကျွန်ုပ်ရဲ့ လက်ယာဘက်ဘေးမှာရှိနေတဲ့ အရှင်ကောကာလိကဆီက စာရေးတံမဲကို ယူနိုင်ပါတယ်” ခေတ္တမျှ တိတ်ဆိတ်နေသည်။

“ကျွန်ုပ်...စာရေးတံမဲကို ယူပါမယ်”

အသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ သံဃာအားလုံးက အသံပေါ်လာရာဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသည်။ သစ်လွင်သော သင်္ကန်းကို

ဝတ်ရုံထားသည့် ငယ်ရွယ်နုပျိုသော ရဟန်းတစ်ပါး။

“အင်း...ဝေသာလီက ဝဇ္ဇီတိုင်းသား ရဟန်းသစ်ပဲ...”

ကောကာလိက စိတ်ထဲမှ ရေရွတ်လိုက်သည်။

ရဟန်းငယ်သည် ကောကာလိကထံမှ စာရေးတံမဲကို ကောက်ယူလိုက်သည်။

“ကျွန်ုပ်လဲ စာရေးတံမဲယူမယ်”

ထိုရဟန်းငယ်သည် ဘေးမှရဟန်းတစ်ပါး အသက်ချင်းမတိမ်းမယိမ်း။

“အချက်ငါးချက်ကို ကျွန်ုပ်လဲ သဘောတူတယ်”

“ကျွန်ုပ် စာရေးတံမဲယူမယ်”

နောက်ပိုင်းတွင်ကား ထ၍ ပြောသံများ မကြားရတော့ဘဲ ကောကာလိကအနီးတွင် တရုံးရုံးဖြစ်နေသော ဝဇ္ဇီတိုင်းသား ရဟန်းများ၏ လှုပ်ရှားသံများသာ ထွက်ပေါ်လာလေ၏။

စာရေးတံမဲ ငါးရာ၊ ရဟန်းငါးရာ၊ အားလုံးပင် မကြာမီက ရဟန်းဝတ်ခဲ့ကြသော ရဟန်းသစ်များ ဖြစ်ကြသည်။

ရဟန်းငါးရာတို့၏ရှေ့မှ ဂဏဝါမောက္ခလေးဦး၊ ဂဏဝါမောက္ခလေးဦးရှေ့မှ သူ၊ ရှင်ဒေဝဒတ္တ ဝေဠုဝန်ပရဝဏ်တွင်းမှ တိတ်ဆိတ်စွာ ထွက်ခွာသွားကြသည်။ အရာအထောင်မကသော မျက်လုံးအစုံတို့သည် သူနှင့် သူသံဃာကို တိတ်ဆိတ်စွာကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

သူဝေဠဝန်ကို ကျောခိုင်းကာ ကယာသီသဆီသို့ ရှေ့သွားနေသည်။

သူ၏ ဂယာသီသ ပြန်လည်စည်းကား ခမ်းနားဦးတော့မည်ဟု ခြေလှမ်းတိုင်း ခြေလှမ်းတိုင်း သူတွေ့သွားလေသည်။

ရာဇဂြိုဟ်တွင်းသို့ လှည့်လည်စည်းရုံးဝါဒဖြန့်ခဲ့ပြီးပြီ။

ဝေဠဝန်သံဃာသဘင် ညနေပိုင်း အစည်းအဝေးတွင် အသိအလင်းကြေညာကာ ဝဇ္ဇီတိုင်သား ရဟန်းသစ်များကို ဖဲ့ထုတ်လာခြင်းဖြင့် သံဃာကို အက်ကွဲစေခဲ့ပြီ။

ယခုအခါတွင်မူကား ဂယာသီသတွင် ရဟန်းသစ်တို့အား ကျွမ်းကျင်ပိုင်နိုင်သော စကားပြောဆိုခြင်း အတတ်ပညာနှင့် အပိုင်အနိုင်သိမ်းသွင်းနိုင်ခဲ့ပြီ။

“ငါ့အရှင်တို့ ကျွန်ုပ်ဟာ သာကီဝင်ဖျိုးနွယ်တစ်ဦးဖြစ်ခဲ့ကြောင်း ဗဟုသုတအတတ်ပညာ ကျွမ်းကျင်ကုန်ကြောင်းစတဲ့ ဂုဏ်ပုဒ်တွေကို ခုချိန်မှာ ဖော်ထုတ်မနေ ဝံ့တော့ပါဘူး။ ငါ့ရှင်တို့ နှလုံးသွင်းထားရမှာကတော့ ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ တရားမဟုတ်သည်ကို တရားဝိနည်းမဟုတ်သည်ကို ဝိနည်းလို့ ယူမယ်ထင်သလား။”

“မထင်ပါဘူး အရှင်ဒေဝဒတ္တ”

“မှန်ပေတယ်၊ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်လဲ အပါယ်လေးပါးကို ဘာကြောင့် မကြောက်ဘဲရှိမလဲ”

“မှန်ပါတယ် အရှင်ဒေဝဒတ္တ”

“ကျွန်ုပ်ရဲ့ အပြုအမူသာလျှင် တရားအစစ်ဖြစ်တယ်၊ ဂေါတမဗုဒ္ဓရဲ့ အပြုအမူဟာ တရားမစစ်ဘူးလို့ဖြစ်ခဲ့တဲ့ အခြေအနေတွေပေါ်မှာ တည်ရှိပြီး ကျွန်ုပ်ပြောရင် ကျွန်ုပ်ရဲ့စကားကို ငါ့ရှင်တို့ ငြင်းပယ်နိုင်မလား”

“မငြင်းနိုင်ပါဘူး အရှင်ဒေဝဒတ္တ၊ အရှင်အပြုအမူသာလျှင် တရားအစစ်ဖြစ်ပါတယ်”

“ငါ့အရှင်တို့ တရားစစ် တရားမှန်ရှိရာဒေသကို ရောက်ရှိလာတဲ့အတွက် ကျွန်ုပ်ဝမ်းမြောက်မိပါတယ်”

+ + + + +

ရာဇဂြိုဟ်ကောင်းကင်မှ ညနေချမ်းသည် ဂယာသီသပေါ်သို့ လေးပင်စွာ ကျရောက်အုံ့ဆိုင်းလာသည်။

သူသည် ကျောင်းတိုက်အလယ်ခန်းမရှိ အမြင့်ဆုံးထိုင်ခုံ ကမ္မာဇာထက်တွင် ထိုင်ရင်းခန်းမတစ်လျှောက်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူ့ကို ပုဆစ်တုပ် ရှိခိုးနေကြသော ရဟန်းတို့မှာ ခန်းမတဘက်ဆုံး နံရံအထိ အပြည့်အညပ်၊ သံဃာများ ထိုင်နေပုံမှာ ရှေ့ပိုင်းတွင် အတန်းလေးတန်း အစဉ်လိုက်ရှိသည်။ ကောကာလိက အစရှိသော ဂဏပိမောက္ခလေးဦး၏ တပည့်ရဟန်းများဖြစ်သည်။ ထိုအတန်းလေးတန်း၏ နောက်ဘက်ခန်းမနံရံနှင့် ကပ်လျက်နေရာတွင်ကား ဝဇ္ဇီတိုင်သား ရဟန်းသစ်ငါးရာ။

ပရိသတ်ကား သူရှေ့မှောက်ထိပ်ဆုံးရှိ ကောကာလိကမှ အစပြု

ကာ နောက်ဘက်နံရံအထိ တမော့တခေါ် အစီအစဉ်။
 ညနေခင်းတွင် သူတရားဟောချိန်တစ်ချိန် ယူထားသည်။
 အပြောင်ပြောက်ဆုံး စကားလုံးများဖြင့် သူတရားဟောခဲ့ပြီးပြီ။
 ဂယာသီသစကြာသို့ထွက်ကာ သူ့ခေတ္တအနားယူဦးမည် ဖြစ်သည်။
 သမုဒ္ဒဒတ္တကို ဆက်၍ တရားဟောရန် တာဝန်ပေးခဲ့ပြီး ကော
 ကာလိကကိုခေါ်ကာ စကြာဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့လေသည်။
 ညနေခင်း လေပြည်ကို သူ့အားပါတရ ရှိက်သွင်းလိုက်သည်။
 ကောကာလိကသည် လက်ရန်းကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း သူ့အနီးတွင် ရပ်နေ
 သည်။

“အရှင်ဒေဝဒတ္တလဲ အတော်လေး ပင်ပန်းနေပြီ”
 ကောကာလိကက ဟိန်းထွက်နေသော သူ့အသံကြားဖြင့် ပြော
 သည်။

“ကျွန်ုပ်မှာ ခွန်အားတွေ သုံးမကုန်အောင် ကျန်ပါသေးတယ်
 ကောကာလိက”

အားယူ၍ ပြောလိုက်သော်လည်း စကားအဆုံးမှာပင် သူ့မေး
 ဟိုက်သွားသည်ကို သတိထားမိလိုက်လေသည်။ သို့သော် ထိုမော့ယန်
 မှုကို သူလျစ်လျူပြုထားလိုက်သည်။ အဝေးဆီသို့ လှမ်းကြည့်သည့်
 သစ်ပင်အုပ်များဖြင့် ကွယ်နေသော အဝေးတစ်နေရာဆီမှ ဝေဠုဝန်
 ကျောင်းတော်ရှိရာသို့ မှန်း၍ ကြည့်သည်။ ဝေဠုဝန် ထိုအမည်က
 သူစိတ်ထဲမှ ထပ်၍ ရေရွတ်လိုက်သည်။ နှုတ်မြိန်စွာဟု သူထင်သည်။

ဝေဠုဝန်... အောင်ပွဲခံလာခဲ့သောနေရာ၊ သံဃာသင်းခွဲမှ တိုက်ပွဲ၏
 စံမြေပြင်။

ဤသို့ပင် သူကမ္ဘာသွင်းတပ်လိုက်သည်။ ဝေဠုဝန်အပေါ်တွင် သူ
 အောင်တံခွန် စိုက်ထူနိုင်ခဲ့ခြင်းအတွက် ခံစားရသော အောင်ပွဲပီတိ
 စည် သူ့နှလုံးထဲတွင် ယခုအထိ အရှိန်မသေသေး။

“ဟိုမှာ ဘာရှိမလဲ ကောကာလိက”

ဝေဠုဝန်ရှိရာဆီသို့ ညွှန်၍ သူက မေးသည်။

“အဲဒီမှာ ဝေဠုဝန်ရှိမှာပေါ့ ရှင်ဒေဝဒတ္တ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အဲဒါကို ကျွန်ုပ်အပြီးအပိုင် သိမ်းရဦးမယ်၊ ကြီးကျယ်ခမ်းနားမှုကို
 ရှိချင်သူတိုင်းဟာ အောင်ပွဲတစ်ခုတလေအပေါ်မှာ ကျေနပ်ရောင်ရဲမ
 နဲ့ရဘူး”

“မှန်တာပေါ့ ရှင်ဒေဝဒတ္တ၊ အခုဆိုရင် ကျွန်ုပ်တို့ဟာ အောင်ပွဲ
 စစ်စိတ်တစ်ဒေသကိုသာ ရသေးတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ရလိုက်တဲ့ပွဲကလဲ
 ကြီးပါပဲလေ”

ကောကာလိက စကားပြောအပြီး၌ ရယ်သည်။ ကောကာလိက
 ရယ်သံမှာ လိုဏ်ဂူအတွင်း၌ စစ်ရထားမောင်းနှင်သွားသည်နယ်ပင်။

“မှန်တယ်၊ ဒီလိုပွဲကြီးမျိုးရခဲ့တာဟာ သင်တို့ ဂဏဝါမောက္ခ
 တွရဲ့ ကျေးဇူးလဲ ပါပါတယ်။ အထူးသဖြင့်ကတော့ သင်ပေါ့ ကော
 ကာလိက၊ ကျွန်ုပ်စောင့်ကြည့်နေတယ်၊ ဂဏဝါမောက္ခလေးဦးအနက်
 သင်ဟာ ကျွန်ုပ်အားအထားရဆုံး အယုံကြည်ရဆုံးပဲ”

“ရှင်ဒေဝဒတ္တ အဲဒီလို သိမှတ်တဲ့အတွက် ကျွန်ုပ်ဝမ်းသာပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်ုပ်ရဲ့ ဝမ်းသာမှုကို ကန့်သတ်မဲ့ နယ်နိမိတ်အထိ အရောက်ပို့ပစ်လိုက်ချင်တယ်။ အခုဟာက အတိုင်းအတာနဲ့ပဲ ဝမ်းသာနေခဲ့တာ”

“သင် ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ ကောကာလိက”

“ဝဇ္ဇီတိုင်းသား ရဟန်းငါးရာကို ကျွန်ုပ်တို့ရဲတယ် ရှင်ဒေဝဒတ္တ။ ဒီတော့ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ဝမ်းသာမှုဟာ ငါးရာလောက်ပဲ ရှိသေးတယ်။ တကယ်တမ်းမှာ ကျွန်ုပ် ငါးထောင်၊ ငါးသောင်း၊ ငါးသိန်း၊ ငါးသန်း၊ ငါးကုဋေ ကုဋေပေါင်းများစွာ အတိုင်းအတာအထိ ဝမ်းသာပျော်ရွှင်ချင်တာ”

ကောကာလိက၏ ကြီးမားပြင်းထန်သော ဆန္ဒကို သဘောကျသဖြင့် သူက ရယ်လိုက်သည်။

“အဲဒါတွေထက်မက ဖြစ်ရမှာပေါ့ ကောကာလိက၊ ကျွန်ုပ်မြတ်စွာဘုရားဖြစ်လာရင် သင်ဘာလဲ၊ ကျွန်ုပ်ရဲ့ လက်ယာရဲပေါ့”

“ရဟန်းဂေါတမရဲ့ ရှင်သာရိပုတ္တရာလိုလား”

“အဲ...ဒါထက်ပိုပြီး ကြီးကျယ် မြင့်မြတ်ရမှာပေါ့...ကောကာလိက”

“အမှန်တော့ ရှင်သာရိပုတ္တရာနဲ့ ရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်တို့ဟာ ကောကာလိကက စကားပြောရန်ဟန်ပြင်ပြီး ဂယာသီသ ပရဝေအပြင်သို့ ကိုယ်ကိုလှည့်လိုက်သည်။

ကောကာလိက၏ စကားသည် ထိုနေရာမှာပင် တစ်ပိုင်းတစ်စုံနဲ့

ရပ်တန့်သွားလေသည်။ မျက်လုံးများမှာ အံ့သြနှင့် ပြူးကျယ်လာပြီး ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ပရဝေအပြင်သို့ ခြေကြည့်နေသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ရှင်သာရိပုတ္တနဲ့ ရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်တို့ သူလည်း ကောကာလိကကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရာမှ ကောကာလိက၏ တအံ့တဩအသွင်ကို တွေ့သွားကာ ပရဝေအပြင်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်သည်။

“ရှင်သာရိပုတ္တနဲ့ ရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်တို့ပါလား အခုပဲ သူတို့အကြောင်းကို ကျွန်ုပ်တို့ ပြောနေကြတယ်။ အခု သူတို့ကို မြင်နေရတယ်၊ သူတို့ ဂယာသီသဆီကို လာနေကြတယ်၊ ဒါဟာ တကယ်ပဲလား ကောကာလိက”

“တကယ်ပဲ ရှင်ဒေဝဒတ္တ၊ အခု ဂယာသီသဆီကို လာနေကြတယ်၊ ဒါဟာ တကယ်ပဲလား ကောကာလိက”

“တကယ်ပဲ ရှင်ဒေဝဒတ္တ၊ အခု ဂယာသီသဆီကို လာနေကြတာဟာ လက်ယာတော်ရုံနဲ့ လက်ဝဲတော်ရုံပဲ၊ အံ့သြစရာပါလား ရဟန်းဂေါတမရဲ့ လက်ရုံးရဟန်းနှစ်ပါးက ဂယာသီသကို လာကြတယ်။ ဘာအဓိပ္ပာယ်ပါလိမ့်...”

သူက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလိုက်ကာ...

“ဘာအဓိပ္ပာယ်ရမှာလဲ ကောကာလိက၊ ဗုဒ္ဓရဲ့ အမြတ်ဆုံး အဂ္ဂသာဝကနှစ်ပါးက ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့တရားကို သဘောကျပြီး ဂယာသီသဘက်ကို ကူးလာကြတာပေါ့၊ ဒါဟာ နောက်ထပ် အကြီးကျယ်ဆုံး အောင်မြင်မှု”

၂၇၀ ခုနစ်ည

ပဲသီလာ ကောကာလိက မြန်မြန်သွား ကျောင်းခန်းထဲဝင်ပြီး ရဟန်းတွေကို အသိပေးလိုက်စမ်းပါ။ ရှင်ဒေဝဒတ္တရဲ့ တရားတော်ကိုသက်ဝင်ပြီး ဗုဒ္ဓရဲ့ အဂ္ဂသာဝကကြီး နှစ်ပါးကိုယ်တိုင် ရှင်ဒေဝဒတ္တဆီကို လာနေကြပြီလို့ သွားကြွေးကြော်လိုက်စမ်းပါ။

“နေစမ်းပါဦး ရှင်ဒေဝဒတ္တ၊ ဒီလို အရမ်းမဲ့ မဆုံးဖြတ်ပါနဲ့ဦး”

“သွားမှာသာ သွားစမ်းပါ ကောကာလိက၊ သူတို့ဟာ ကောင်းသောလာခြင်းနဲ့ လာကြတာပဲ”

“မဟုတ်သေးဘူး ရှင်ဒေဝဒတ္တ၊ အဂ္ဂသာဝကနှစ်ပါးကို မယုံသင့်ဘူး”

“သင်မယုံရင် နေနိုင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်ုပ်တို့တော့ သင်ယုံရလိမ့်မယ်”

‘ကောကာလိကက သူ့ဘက်လှည့်ကာ’ ကြီးမားသော မျက်လုံးသူငယ်အိမ်များကို ပြူးလျက်ကြည့်သည်။ သူကလည်း မမိုက်မသုန်ပြန်၍ ရင်ဆိုင်သည်။ အကြည့်နှစ်ခုသည် အတန်ကြာမျှ ဆုံနေသည်။ ဆန့်ကျင်ဘက်မျက်နှာ နှစ်ခုဆီမှလာသော ပြားနှစ်စင်းအလား။

နောက်ဆုံးတွင် ကောကာလိကသည် သူ၏မျက်စိများကို ဖွင့်ချည်ပိတ်ချည်ပြုကာ မျက်လုံးလွှဲသွားသည်။ ပရဝဏ်သို့ တစ်ချက်ပြန်ကြည့်သည်။ အရှင်သာရိပုတ္တနှင့် အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်တို့ကား ပရဝဏ်အဝသို့ ရောက်နေကြပြီ။

ကောကာလိကထံမှ ဝမ်းခေါင်းသံကြီး ထွက်လာပြန်သည်။

“ကျွန်ုပ် သတိပေးလိုက်ပါပေရဲ့ ရှင်ဒေဝဒတ္တ၊ အဂ္ဂသာဝကနှစ်ပါးရောက်လာတာကို ကျွန်ုပ် မနှစ်မြို့ချင်လှဘူး၊ သူတို့ဟာ ထက်မြက်စူးရှသူများဖြစ်တယ်၊ ဂယာသီသကို သူတို့လာကြခြင်းရဲ့ နောက်ကွယ်မှာ မခွဲခြားနိုင်တဲ့ အဓိပ္ပာယ်တွေ ပါနေတယ်။ ဂယာသီသရဲ့ အကြီးအကဲ ကျွန်ုပ်တို့ အကြီးအကဲဖြစ်တဲ့ အရှင်ဒေဝဒတ္တအနေနဲ့ လုံးဝသတိမပေါ့လျော့ပါနဲ့လို့ သတိပေးပါရစေ”

“ကောကာလိက ကျွန်ုပ်က အမိန့်ပေးတဲ့အတိုင်း လုပ်စမ်း ရှင်ဒေဝဒတ္တကို သင်ဘာမှ ပြန်ပြောနေစရာမလိုဘူး၊ သွား... အခုဝင်သွားစမ်း”

ကောကာလိက၏ ကိုယ်လုံးကြီးသည် ဝက်ဝံကြီးတစ်ကောင်လို ဂယာသီသခန်းမထဲသို့ ဝင်သွားလေသည်။

သူက ကျောင်းအောက်သို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။

“အဂ္ဂသာဝကနှစ်ပါးသည် ဂယာသီသထဲသို့ ဝင်လာကြပေပြီ။

+ + + + +

သူစိတ်ကူးကို ချက်ချင်းပြစ်ပစ်လိုက်သည်။ အရှင်သာရိပုတ္တနှင့် အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန် အဂ္ဂသာဝကနှစ်ပါး ရောက်ရှိလာခြင်းအကြောင်းကို ဂယာသီသခန်းမထဲမှ သူ့နောက်လိုက် ရဟန်းများအား ကြောညာအသိပေးရန် ကောကာလိကကို သူ့တာဝန်ပေးလိုက်သည်။ ကောကာလိကသည် သူ့အမိန့်အတိုင်း ပြုလုပ်ရန် တွန့်ဆုန်နေခဲ့သည်။ ထိုမျှသာမက သူ့ကိုပင် မကျေမနပ် စကားနှုတ်လှန်ဆိုခဲ့သေးသည်။ သူက

အရှိန်အဝါကိုသုံး၍ ဟိန်းဟောက်လိုက်သည်တွင်မှ ကောကာလိက ထွက်သွားသည်။

ကောကာလိက၏ လေသံနှင့်အမှုအရာကို သူသိပ်သဘောမတွေ့ချင်း မျက်ထောင့်နီကြီးဖြင့် တစ်ချက်ဝေကြည့်သွားသော အကြည့်ကိုလည်း မကြိုက်လှ။

ကောကာလိကကို သိပ်စိတ်မချရဘူး။ သင်ဟာ ခန္ဓာအတ္တဘောကြီးမားထွားကျင်းသလောက် အမြော်အမြင်နည်းတဲ့သူ ဖြစ်တယ်။ ဒဏ်ရာရတဲ့ ကြံတစ်ကောင်လို ဦးချိုတူရုရာအရပ်ကိုသာ မဆင်မခြင် စိုက်ပိုက်မဲမဲ တရူးတိုး ပြေးဝင်တတ်တဲ့သူမျိုး။ တော်ကြာ ငါ့ခိုင်းတဲ့အတိုင်း မလုပ်ဘဲ...

‘ကောကာလိကကို စိတ်ထဲမှကချိတ်၍ ဖြစ်တင်ရေရွတ်ကာ သူခန်းမထဲ ပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။ ကောကာလိကကို ခန်းမတံခါးဝအနီးတွင် တွေ့လိုက်ရသည်။ ကောကာလိကသည် ရဟန်းများစုဝေးရာ ခန်းမထဲသို့ မဝင်သေး။ သူက ကောကာလိက၏ဘေးမှ ပန်းတက်ကာ တံခါးဘောင်ကို လက်နှင့်ထောက်၍...

“ကောကာလိက... သင့်နေရာမှာပဲ သင်ပြန်ထိုင်ပေတော့”

“ထိုင်ပြီး ကျွန်က ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

ပြန်ပြောလိုက်သော လေသံများ မာမာကျောကျော မျက်နှာကလည်း ခပ်ထန်ထန်အမှုအရာ။

သူက ကောကာလိက၏ မျက်နှာဆီသို့ နီးကပ်စွာတိုးရင်း-

“ဘာမှ လုပ်စရာမလိုဘူး။ ဂယာသီသရဲ့ ခေါင်းဆောင် အမိန့်ပေးတဲ့အတိုင်းသာနေ၊ ကျွန်ုပ်က ထိုင်ဆိုထိုင်၊ ထဆိုထ၊ ဒါပဲ”

မာန်နီးသော မြွေတစ်ကောင်၏ ရူးခနဲအသံမျိုး ကောကာလိကထံမှ ထွက်လာသည်။ သူကပို၍ ခက်ထန်သော အသွင်ကို ယူလိုက်ပြီ...

“သင်ဟာ ဂဏာပါမောက္ခတစ်ယောက် ဖြစ်တယ်ဆိုတာ မေ့မထားနဲ့ ကောကာလိက၊ ကျွန်ုပ်က ဂယာသီသရဲ့ ခေါင်းဆောင်ပဲ။ မြတ်စွာဘုရားနဲ့အပြိုင် သံဃာဂိုဏ်းထောင်ထားတဲ့ ခေါင်းဆောင်ကြီးပဲ။ သင့်မှာ ကျွန်ုပ်ပေးတဲ့ အမိန့်ကို နာခံဖို့ကလွဲပြီး တခြားဘာမှလုပ်စရာ မလိုဘူး။ အခု သာဝကနှစ်ပါး ရောက်လာတော့မယ်။ သူတို့နှစ်ပါး ဒီမှာရှိနေတဲ့ တစ်ချိန်လုံး ကျွန်ုပ်ဆီက အမိန့်တစ်ခုခုမရဘဲ ဘာမှ မလုပ်ရှားရဘူး။ ပြောတာ နားလည်ရဲ့လား”

ကောကာလိက၏ ကြီးမားသော ရင်အုပ်ကြီးသည် လေပြည့်သော ဖားဖိုကြီးကဲ့သို့ ဖောင်းကြွလာသည်။ လည်ပင်းကြောများ ထောင်တက်လာသည်။ ထို့နောက် ကိုယ်ကို ရုတ်ခနဲပြင်ကာ သူ့ရှေ့မှဖြတ်လျက် ခန်းမထဲသို့ ဝင်သွားလေသည်။ ကောကာလိက၏ ကျိုးနွံခြင်းအလျှင် မရှိသော ဆက်ဆံမှုအပေါ် သူ့ဒေါသ ထွက်သွားသည်။ သို့သော် ယခုအချိန်သည် ကောကာလိကနှင့် ဖက်၍ အချင်းများနေရမည်အချိန် မဟုတ်ဟု သူချက်ချင်း သတိပြန်ဆည်လိုက်သည်။

ခန်းမထဲသို့ သူဝင်ခဲ့သည်။ သူ့အတွက်ထားသော နေရာတွင်

ဝင်ထိုင်သည်။ ခန်းမထဲမှ ရဟန်းပရိသတ်သည် သူဝင်လာသောအခါ လှုပ်လှုပ်ရွှရွ ဖြစ်သွားသည်။ စောစောကပင် သူ တရားဟောခဲ့သည်။ ခေတ္တအနားယူမည်ဟုဆိုကာ အပြင်ထွက်ခဲ့သည်။ ချက်ချင်းလိုလိုပင် ပြန်ဝင်လာသောကြောင့် ရဟန်းတို့မှာ အံ့အားသင့်နေကြလေသည်။

သူက သမုဒ္ဒဒတ္တဘက်သို့ လှည့်၍-

“အလွန်အရေးကြီးတဲ့ အကြောင်းတစ်ခုပေါ်လာလို့ ကျွန်ုပ်ကိုယ် တိုင်ပဲ ညဉ့်ဦးယံတရားသဘင်ကို ဆက်ပြီးဟောပြောမှာ ဖြစ်တဲ့ အကြောင်း ကြေညာလိုက်စမ်း သမုဒ္ဒဒတ္တ”

“ကောင်းပါပြီ ရှင်ဒေဝဒတ္တ”

သမုဒ္ဒဒတ္တ ပရိသတ်ကို ပြောပြနေချိန်တွင် သူက ကောကာလီ ကဆီသို့ လှမ်း၍ အကဲခတ်လိုက်သည်။ မျက်ထောင့်နီကြီးများကို တွေ့လိုက်ရပြန်လေသည်။ သမုဒ္ဒဒတ္တ ကြေညာအပြီးတွင် သူကသင်္ကန်း ကိုပြန်ရုံကာ ခါးကို ရှေ့သို့အနည်းငယ် ကိုင်ညွတ်လိုက်သည်။

“ရဟန်းတို့...စောစောက ညနေချမ်း တရားသဘင်မှာ ကျွန်ုပ် ဟောခဲ့တဲ့ တရားတော်ကို ယခုဆက်ပြီး ဟောကြားရဦးမှာဖြစ်တယ်။ ကောင်းစွာ ဟောကြားအပ်သော တရားဓမ္မဆိုတာ အချိန်ပိုင်းအခြား ကန်သတ်လို့ မရစကောင်းဘူး။ နာယူသူများကလည်း ရောင်ရဲတင်း တိမ် မနေအပ်ဘူး။”

စပြောရင်း သူက သူထိုင်နေရာမှ လှမ်းမြင်သာသည် ကျောင်း ဆောင်လှေကားဝဆီသို့ တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူထံသို့

မျက်နှာမူနေသော ရဟန်းပရိသတ်အဖို့မှ လှေကားဝကို ကျောပေး နေလျက်သား ဖြစ်သောကြောင့် မမြင်ရ။

သူဆက်ပြောပြန်သည်။

“မြတ်စွာဘုရား ခွင့်ပြုတော်မမူတဲ့ ပဉ္စဝတ္ထုအကြောင်း ဝေဠုဝန်က ပယ်ချလိုက်တဲ့ ပဉ္စဝတ္ထုအကြောင်း၊ အလွန်မြင့်မြတ်တဲ့ ဝိနည်းသိက္ခာ ပုဒ် ငါးခုအကြောင်းပဲ သင်တို့ နားလည်သည်ထက် ပိုပြီးနားလည် အောင် ကျွန်ုပ် ဟောပြောသွန်သင်မှာ ဖြစ်တယ်”

စကားလုံးတိုင်းကို သူဂရုစိုက်၍ ပြောသည်။ အကောင်းဆုံး အဆွဲဆောင်နိုင်ဆုံး အကြွယ်ဝဆုံး ဝိသေသစကားဖြင့် တန်ဆာဆင်၍ ပြောသည်။

“ခြုံချသောအကျင့်၊ ခေါင်းပါးသော အကျင့်ကို ခက်ခဲပြင်းထန် စွာ ကျင့်ခြင်းအားဖြင့် ကိလေသာကို အပြီးတိုင်အောင် ခါထုတ်ပစ်ရ မယ်၊ ဝေဠုဝန်က လျစ်လျူရှုလိုက်တဲ့ မြတ်သောအကျင့်တွေကို ဂယာ သီသကတော့ နက်နက်စိုင်းစိုင်း နှလုံးသွင်းရလိမ့်မယ်”

လှေကားဝဆီသို့ လှမ်းကြည့်ပြန်သည်။ စိတ်မုန်းဖြင့် တွက်ကြည့် သည်။ အရှင်သာရိပုတ္တရာနှင့် အရှင်မောဂ္ဂလန်တို့သည် အချိန်လောက် ဆိုလျှင် လှေကားထစ်များပေါ်တွင် တက်နေကြလောက်ပြီ။

“ဒီမြတ်သော အကျင့်တွေရဲ့ အခြားလေးနက်သော အကျိုးပေး များကို အပထားဦး၊ အခုဆိုရင်ပဲ ဝေဠုဝန်က ကျွန်ရဲ့တို့ ရဟန်းတော် များများဟာ ဒီအကျင့်မြတ်ငါးပါးကို နှစ်သက်ကြလွန်းလို့ ဂယာသီသ

ကို ကူးပြောင်းလာကြဖို့ ရှိနေတယ်လို့ ကျွန်ုပ်ကြားသိရပေတယ်”

ပရိသတ်သည် ပကတိ ငြိမ်သက်နေသည်။ အာရုံစွင့်ထားသော သူနားများက လေကူးထစ်များဆီမှ လှုပ်ရှားသံကို ဖမ်းမိနေသည်။ အားရတက်ကြွစွာ ဆက်၍...

“ကျွန်ုပ်ကြားသိရသလောက်တော့ ဝေဠုဝန်က တကယ်အမာခံ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများသော်မှ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ ပဉ္စဝတ္ထုသုံးသပ် သဘောကျလာ ကြပြီး ဗုဒ္ဓကို စွန့်ခွာ၊ ဂယာသီသကို ကူးပြောင်းချင်ကြလို့ လှုပ်လှုပ် ရှားရှား ဖြစ်နေတယ်လို့ ကြားရတယ် ရဟန်းတို့”

မကြည်ရဘဲ သူ့အမြင် အဝန်းနယ်နိမိတ်ထဲသို့ ရောက်လာသော မြင်ကွင်းကို တွေ့လိုက်ရတော့သည်။ အဂ္ဂသာဝကနှစ်ပါး ရောက်လာကြ ပေပြီ ပရိသတ်က မသိသေး။ သူကလည်း မမြင်ဟန်ပြုကားချက်လွှာ ချလျက်...

“တရားစစ်၊ တရားမှန်ကို ရှာဖွေသူတိုင်းဟာ သူတို့အလိုရှိတဲ့ အရာကို ဂယာသီသမှာသာ တွေ့ရှိကြပေမှာပဲ။ ဂယာသီသဟာ ကျွန်ုပ် ရဲ့ ဂယာသီသဟာ တရားဓမ္မမှန်သမျှရဲ့ မဟာသမုဒ္ဒရာပဲ ဖြစ်ပေတော့ တယ်”

ရဟန်းများအားလုံး လေကူးထစ်ဆီသို့ လှည့်ကြည့်ကြသည်။ အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် အသံများ ပေါ်လာလေသည်။

“သမုဒ္ဒဒတ္တ၊ အဂ္ဂသာဝကနှစ်ပါးကို သွားပြီး ကြိုဆိုလိုက်ပါ”
“သမုဒ္ဒဒတ္တ နေရာမှထ၍ ခန်းမဆောင်၏ ဗဟိုတံခါးဆီ ထွက်သွား

သည်။ အရှင်သာရိပုတ္တရာနှင့် အရှင်မောဂ္ဂလာန်တို့ ခန်းမထဲသို့ ဝင် လာကြသည်။ ရဟန်းပရိသတ်၏ တီးတီးရွေ့တတ်သံများဖြင့် ခန်းမတစ် ခုလုံး ဟိန်းနေလေသည်။ ထိုအသံများကို အခွင့်ကောင်းယူကာ သူက လက်ယာဘက်တွင် ရှိနေသော ကောကာလိကဘက်သို့ လှည့်၍ မေးလိုက်သည်။

“ဘယ်နှယ်လဲ ကောကာလိက၊ ဘာပြောချင်သေးသလဲ”
ကောကာလိကသည် ကြွပ်ဆတ်သော သစ်ကိုင်းခြောက်ကဲ့သို့ ချက်ချင်းပင် တုံ့ပြန်လေသည်။

“ပြောချင်တာကတော့ သင်မားနေပြီ၊ ဒါပဲ”

“ဘာ”

“သာဝကနှစ်ပါးဟာ သင့်တရားကို နှစ်သက်လို့ ဂယာသီသကို ရောက်လာတယ်လို့ ကျွန်ုပ် လုံးဝမယုံကြည်ဘူး။ ဂယာသီသကို အန္တ ရာယ်ပေးဖို့ လာတာပဲ”

“ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်စမ်း ကောကာလိက”

“သင်မေးလို့ ကျွန်ုပ်ဖြေတယ်၊ ပြောစရာရှိတာ ဆက်ပြောရလိမ့် မယ်၊ သူတို့ ရောက်လာတာကို လုံးဝသဘောမကျဘူးလို့ ကျွန်ုပ်ထပ် ပြောတယ်”

“ကောကာလိက ခန်းမထဲက ထွက်သွားလိုက်စမ်း၊ သင်ညောင် စောင်းရှိရာ သင်သွားနေလိုက်စမ်း၊ ဒါ ရှင်ဒေဝဒတ္တရဲ့ အမိန့်ပဲ”

ပရိသတ်၏ အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် အသံများကြောင့် သူနှင့်

ကောကာလိကတို့ ကျိတ်၍ အချင်းများနေသည်ကို မည်သူမျှ သတိမထားမိချေ။ ကောကာလိကသည် မီးလျှံထွက်မတတ် မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်နေလေသည်။

“ထွက်သွား...”

“ကောင်းပြီ၊ အဂ္ဂသာဝကနှစ်ပါး ရောက်ရှိလာခြင်းရဲ့ နောက်ပိုင်း ဖြစ်ပေါ်လာမယ့် အကျိုးရလဒ် မှန်သမျှကို သင်တာဝန်ယူရလိမ့်မယ်”

“ထွက်သွား...”

ထိုအချိန်မှာပင် အရှင်နှစ်ပါးသည် ခန်းမထိပ် ပရိသတ်၏ရှေ့သို့ ရောက်လာပြီဖြစ်သည်။ အားလုံးသော ပရိသတ်မှာ အရှင်နှစ်ပါး ဆီသို့သာ အာရုံရောက်လျက် ရှိသောကြောင့် ကောကာလိက ထွက်သွားခြင်းကို မည်သူမျှ သတိမထားမိကြ။

“ငါ့ရှင်သာရိပုတ္တရာ၊ ကျွန်ုပ်နေရာမှာ လာထိုင်ပါ”

“ရှိပါစေ ရှင်ဒေဝဒတ္တ”

“ငါ့ရှင်မောဂ္ဂလာန် ကျွန်ုပ်နေရာမှာ လာထိုင်ပါ”

“ရှိပါစေ ရှင်ဒေဝဒတ္တ”

အရှင်နှစ်ပါးစလုံးကပင် အလိုက်အထိုက် ငြင်းပယ်ကာ သင့်တော်သော တစ်နေရာတွင် နေရာယူကြလေသည်။ အဂ္ဂသာဝကကြီး နှစ်ပါးအပေါ် နန္ဒညွတ်ယဉ်ကျေးစွာ ဆက်ဆံခြင်းဖြင့် သူ၏ သဘောထားပြောင်းလဲမှုကို ပြရမည်ဟု သူနားလည်ထားသည်။

“ကျွန်ုပ် ညဉ့်ယံ တရားဟောစရာများ ရှိနေပါတယ် ငါ့ရှင်ထံ”

“ကျွန်ုပ်တို့အတွက် ဝန်တာမဖြစ်ပါနဲ့ ရှင်ဒေဝဒတ္တ သင်ပြောလို့ရှိတာသာ ပြပါ”

ရှင်သာရိပုတ္တရာက တည်ငြိမ်စွာ ဆိုသည်။

အောင်ပွဲရအံ့ပြီးမျိုးဖြင့် သူက ပြန်ပြောလိုက်သည်။ အဂ္ဂသာဝက နှစ်ပါးကား သူ့ကို မကြည့်ကြ။

သူ့အားပါးတရ အသက်ရှိုက်သွင်းသည်။ ထိုအခိုက်ဝယ် သူ့ကိုယ်သူ မြားတံတပ်ဆင်ကာ တဟုန်ထိုး ဆွဲငင်မောင်းတင်လိုက်သော လေးညှို့ကြိုးကြီးတစ်ခုကို ထင်လိုက်သည်။

အားကောင်းမောင်းသန် ငါ့ပဲ၊ ငါသာလျှင် မဟာပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်တယ်။ ဗုဒ္ဓရဲ့ လက်ရုံးကြီးနှစ်ဆူဟာ ငါ့ဆီကို ဒုတ်ဒုတ်ထိဆိုက် ရောက်လာကြပြီလေ။ အခုအချိန်လောက်ဆိုရင် ဝေဠုဝန်မှာ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်နေလောက်ပြီ။ တကယ်အောင်ပွဲပဲ။ ထပ်ဆင့် အောင်ပွဲ၊ ပြဿဒ်ဖြစ်နေလောက်ပြီ။ တကယ်အောင်ပွဲပဲ။ ထပ်ဆင့်အောင်ပွဲ။ ပြဿဒ်တုံဆင်လို တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် မြင့်တက်လာတဲ့ ငါရဲ့အောင်ပွဲ။

ပရိသတ်ကို တဖြန့်ဝေကြည့်လိုက်သည်။ ရှင်သာရိပုတ္တရာနှင့် ရှင်မောဂ္ဂလာန်တို့ကို တစ်လှည့် သူ့ကိုတစ်လှည့် ကြည့်နေကြသော မျက်လုံးအစုံပေါင်းများစွာ။

“ငါ တရားဟောရမယ်၊ ဗုဒ္ဓကို ပညတ်ပေးဖို့ ငါတောင်းဆိုခဲ့တဲ့တရား ပဉ္စဝတ္ထုကိုပဲ ငါဆက်ဟောရမယ်၊ ခုချိန်မှာ ဒီတရားကို ဟောဖို့ အကောင်းဆုံးပဲ၊ အဂ္ဂသာဝကနှစ်ပါး ရောက်လာကြတဲ့ အချိန်”

ဒီတရားကြောင့် သူတို့ ရောက်လာကြတာ။ ဒီတရားနဲ့ပဲ ငါထပ်ပြီး ရပ်ပတ်ချင်နေရမယ်”

ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ရှိလှလွန်းသောကြောင့် အသံတုန်ချင်နေ သည်။ သို့သော်...ဟောပြောပို့ချခြင်းအတတ်၊ စည်းရုံးဆွဲဆောင်ခြင်း အတတ်နှင့် ရွှန်းရွှန်းဝေအောင် ပြောတတ်ဆိုတတ်အောင် ဝစနာ လင်္ကာရ အတတ်တို့၌ တစ်ဖက်ကမ်းခတ်သော သူ့အရည်အသွေး ကို သူယုံကြည်စိတ်ချစွာဖြင့်...

“ဂယောသီသကို အခုပဲ ရောက်ရှိလာကြတဲ့ ရှင်သာရိပုတ္တရာ၊ ရှင်မောဂ္ဂလာန်နဲ့တကွကံသော ဂယောသီသ ငါ့ရှင်ရဟန်းတို့...”

အာလုပ်သံ ပြုလိုက်သည်။ ထိုပဏာမ စကားထဲမှာပင် သူ၏ ပရိသတ်ထံသို့ အဂ္ဂသာဝကနှစ်ပါးကို ဆွဲသွင်းလိုက်သည်။

“အလိုနည်းခြင်း၊ ရောင်ရဲခြင်း၊ ကိလေသာခေါင်းပါးခြင်း၊ ကိလေ သာကို ခါထွက်ခြင်း၊ ဓူတင်ဆောက်ခြင်း၊ ကြည်ညိုဖွယ်ဆောင်ခြင်း၊ မကောင်းမှုကို ဖျက်ဆီးခြင်း၊ ဝိရိယရှိခြင်းတို့ရဲ့ အကျိုးကို ဆောင်ကြဉ်း အပ်သော ငါးပါးသော အကျင့်တို့ကို ကျွန်ုပ် ယခုတစ်ထစ်စီ တစ်ပိုင်း စီ စိတ်စိတ်ခွဲခွဲ ဟောကြားမှာ ဖြစ်ပါတယ်”

ပရိသတ်ထံမှ အသက်ရှူသံပင် မကြားရ။

“ပထမအချက် အသက်ထက်ဆုံး ဆွမ်းခံ၍ စားရသော ရဟန်း နဲ့ ပင့်ဖိတ်သောဆွမ်းကို လက်ခံခဲ့တဲ့ရဟန်း ထိုရဟန်းအမျိုးအစား နှစ်ပါးတို့ရဲ့ ကွဲပြားခြားနားမှု၊ အကျိုးအပြစ်တို့ကို ဦးစွာဟောကြားဖို့

ရှိပေတယ်။ သပိတ်ကိုပိုက်ပြီး ခေါင်းပါးခြင်းသော အကျင့်ကိုကျင့်ပြီး ဆွမ်းခံစားသူ ရဟန်းတို့ဟာ...

တကူးတက စဉ်းစားစိစဉ်နေစရာ မလိုတော့သော စကားလုံး များသည် ဥဒါဟရဏ်များ၊ ဥပမာဥပမေယျများ၊ ဝိသေသများ ဝေဆာ ခမ်းနားစွာဖြင့် သူနှုတ်မှ အလိုအလျောက် စီရရီ ထွက်ကျလာကြသည်။

ဤတရားများအတွက် သူ့အထပ်ထပ်အခါခါ စဉ်းစားလေ့ကျင့်ခဲ့ ပြီးဖြစ်သောကြောင့် အဦးအစ စကားလုံးကို ကောက်လိုက်ပြီဆိုလျှင် ပင် နောက်စကားလုံးများက အလိုလိုစီကာ စဉ်ကာ ချိတ်ဆက်တွဲကပ် ပါလာကြသည်။ ဤတရားများကို သူနှုတ်က အလိုအလျောက် ယန္တ ရားသဖွယ် ရွတ်နေချိန်ဝယ် သူ့အတွေးကမူ လွတ်လပ်စွာ ကျက်စား ခွင့်ရနေလေသည်။

အခု ရှင်သာရိပုတ္တရာနဲ့ ရှင်မောဂ္ဂလာန် အင်း နောက်တစ်နေ့ ဆိုရင်ပဲ ရှင်အာနန္ဒာတို့ ရှင်မဟာကဿပတို့ ရောက်လာဦးမယ်။ သူ တို့နဲ့အတူ သူတို့ကို သက်ဝင်လေးစားတဲ့ တခြားရဟန်းတွေ ရဟန်း တွေ ဒီလိုနဲ့ပဲ ဝေဠုဝန်က ရဟန်းထုတစ်ရပ်လုံးဟာ မရပ်မနား တဖွဲ ဖွဲ လာကြတော့မယ်။ ဒီအခါမှာ ငါ့ရဲ့ ဂယောသီသဟာ...

ညဉ့်ယံများ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဖြတ်သန်းကုန်ဆုံးသွားသည်။ သူ သတိမထားမိ။

သူနှုတ်ကလည်း တရားရေအလျဉ် တသွင်သွင်။

သူ့အတွေးကလည်း ဆုံးစမမြင်သော နယ်ပယ်ဆီသို့။

၂၀၂ ခုနှစ်ညို

ကြည်စမ်း အောင်မြင်မှုဆိုတာကလည်း ရမယ်ရတော့ မြန်ဘိခြင်း၊ အတတ်သတ်နဲ့ ပူးပေါင်းပြီး ငါအကြိမ်ကြိမ် ကြိုးစားခဲ့စဉ်ကတော့ အရာမထင်၊ ခရီးမရောက်ခဲ့ဘူး။ ပက်လက်လှန် တံတွေးထွေးသလိုပဲ ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ အခုတော့လာ ငါ့ဘက်က အပိုင်အနိုင် အသာစီးရနေပြီ။ ဝေဠုဝန်လဲ ပြိုကွဲ၊ ငါလဲ ဗုဒ္ဓဖြစ်၊ ဒီအခါမှာ ရဟန်းပရိသတ်သာမက ရာဇဂြိုဟ်တစ်မြို့လုံး မဇ္ဈိမတစ်ခွင်လုံး တလောကလုံး။

အတိုင်းမသိသော ဝမ်းမြောက်ပျော်ရွှင်မှုကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး လွင့်မျောဝံ့ပျံနေပြီဟုပင် သူခံစားနေရသည်။ အဆုံးစွန် အောင်ပွဲ၏ ချို့မြန်သော အရသာကို အမြည်းအစမ်း စားသုံးနေရသည်ကိုပင် သူရင်ထဲမှာ တလုပ်လုပ်ဖြစ်နေသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးရှိ သွေးကြောများ အတွင်း လှည့်ပတ်နေသော သွေးများကပင် အောင်ပြီ...အောင်ပြီဟု ကြွေးကြော်နေကြသယောင် နှလုံးခုန်နှုန်းကလည်း အောင်ပြီ၊ အောင်ပြီကွဟု အော်မြည်နေသယောင်။

“ကဲ...ဒီငါးပါးသောအကျင့်နဲ့ မြဲမြဲ လုံခြုံမှုသာလျှင် မြတ်သော ရဟန်း၊ အဆုံးစွန်ဖြူစင်သော ရဟန်းလို့ ဆိုရပေမယ်။ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး”

ဒီအကျင့် ငါးပါးရဲ့ လမ်းကြောင်းအတိုင်း မဆုတ်မသွေ တိကျ ခိုင်မြဲစွာ ကျင့်ကြံလျှောက်လှမ်း သွားကြပါစို့ ငါ့ရှင်များ။”

သူနှုတ်မှ အသံရပ်သွားသည်။ ထိုအခါမှာပင် သူ့အတွေးစများလည်း ပြန်လည်စုစည်းမိသွားကာ တရားဟောပြီး သွားကြောင်း သူ

ရန်အောင်စာပေ-၂

ကိုယ်သူ သတိထားလိုက်မိလေသည်။

ဦးစွာ ရှင်သာရိပုတ္တရာနှင့် ရှင်မောဂ္ဂလာန်တို့ ထိုင်နေရာသို့ သူလှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ အရှင်နှစ်ပါးကား စက္ခုမြေ့ကို ဆောက်လျက် မူလထိုင်မြဲနေရာမှာပင် မလှုပ်မရှားရှိနေကြသည်။ သူကရိုက်၍ ပြုံးလိုက်သည်။ သူကရိုက်၍ ပြုံးလိုက်သည်။

ပရိသတ်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ တုတ်တုတ်မှုမလှုပ်။

ညဉ့်သန်းခေါင်ယံ ကျော်သွားခဲ့လေပြီ။

ထိုအခါမှာပင် သူ့ကိုယ်သူ ဂရုထားမိတော့သည်။ အဆမတန် မောဟိုက်နေချေသည်။ နားထဲမှလေများ တဟူးဟူး ထွက်နေသည်။ ခံတွင်းခြောက်ကာ တံတွေးများ စေးနေသည်။ လက်ဖျား ခြေဖျားများ အေးစက်နေသည်။ အရပ်အနားအပိုင်း အခြားမရှိ တစ်ညလုံးလည်း တရားဟောခဲ့သည်။ ရှင်သာရိပုတ္တရာနှင့် ရှင်မောဂ္ဂလာန်တို့ ရောက်လာကြသောကြောင့်လည်း ပို၍ တက်ကြွစွာ ညဉ့်တစ်ဝက်လုံးလုံး တရားဟောခဲ့သည်။ တရားဟောနေချိန်မှာလည်း သူ့အတွေးစဉ်က ကြီးစွာသော ဝမ်းမြောက်ပျော်ရွှင်ခြင်း နယ်ပယ်ကြီးအတွင်း လူးလာခေါက်တုံ့ ကျက်စားခဲ့လေသောကြောင့် စိတ်နှလုံးပါ မောဟိုက်နေသည်။ သူ သိပ်ပင်ပန်းနေပြီ။

ထိုသို့ သတိထားလိုက်မိမှပင် မျက်ခွံများက ပြန်၍ပင်တင် မရတော့လောက်အောင် လေးလံစွာ တွဲအိကျဆင်းလာသည်။

“ငါ့မျက်လုံးတွေ ကျိန်းစပ်နေပြီ ငါအိပ်စက်မှ ဖြစ်မယ်”

ရန်အောင်စာပေ-၂

မျက်လုံးနှင့် ပါးစပ်ကို အနိုင်နိုင်ဖွင့်လျက်...

“ငါ့ ရှင်သာရိပုတ္တရာ”

“ဆိုပါရှင် ဒေဝဒတ္တ”

“ငါ့ရှင်သာရိပုတ္တရာ၊ ကျွန်ုပ်တော့ တစ်ကိုယ်လုံးညောင်းညာ ကိုက်ခဲပြီး နွမ်းနယ်နေပြီ။ ရဟန်းအပေါင်းတို့မှကြတော့ တက်ကြရွှင်လန်းကြဆဲပဲရှိတယ်။ ကျွန်ုပ်က ခေတ္တမျှလျောင်းစက်ဦးမယ်၊ ငါ့ရှင်သာရိပုတ္တရာကပဲ ရဟန်းတို့ကို တရားနှင့်စပ်သော စကားဟောကြားပေးဦး”

“ကောင်းပါပြီ၊ ရှင်ဒေဝဒတ္တ”

သူ့ကိုယ်သူ ကျေနပ်သွားပြန်သည်။ သူ့နှုတ်မှ ထွက်သွားသော ထိုစကားမှာ မြတ်စွာဘုရားက ရှင်သာရိပုတ္တရာအား မိန့်ကြားတော်မူနေကျ စကားမျိုးနှင့် ဆင်ဆင်တူသွားသည်။ ကျွန်ုပ် ခေတ္တမျှ လျောင်းစက်ဦးမည်။ တရားနှင့်စပ်သော စကားများကို သင်ဟောကြားလော့ဟူသော စကားမျိုး။

ကမ္မလာဝံထက်မှ သူဆင်းလာသည်။ သမုဒ္ဓဒတ္တလှမ်းပေးသည် ဒုက္ခသင်္ကန်းကို လေးထပ်လေးခေါက် ခေါက်စေသည်။ ထိုအမှုအရာသည်လည်း မြတ်စွာဘုရား ပြုမူနေကျပင် တရားဟောပြီး ခေတ္တလျောင်းစက်လိုသည် အခါတိုင်း မြတ်စွာဘုရားသည် ဒုက္ခသင်္ကန်းတော်ကို လေးထပ်လေးခေါက်ပြုစေကာ လက်ယာနံတောင်းဖြင့် လဲလျောင်းခြင်း ပြုတော်မူသည်ကို သူသတိထားသည်။ ရှင်သာရိပုတ္တရာ

နှင့် ရှင်မောဂ္ဂလာန်တို့ရှေ့တွင် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ပြုမူပြောဆိုလိုက်ရသည်တွက် အလွန်အမင်း ကျေနပ်သွားပြန်သည်။

လက်ယာနံတောင်းဖြင့် လဲလျောင်းလိုက်သည့် သဘောပင် သူသည် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ကြီး အိပ်ပျော်သွားလေတော့သည်။

တရားရရန်း ဆွဲယမ်းလိုက်သော အရိန်ကြောင့် သူတစ်ကိုယ်လုံး သွက်သွက်ခါသွားသည်။ ဆွဲရမ်းနေသော အဟုန်မှာ ပြင်းထန်လာသဖြင့် အရိုးအဆစ်တွေ ဖျစ်ဖျစ်မည်သွားပြီဟု နာကျင်စွာ ခံစားလိုက်ရခြင်းနှင့်အတူ မျက်စိနှလုံးကို ကယောင်ကတမ်း ဖွင့်လိုက်သောအခါ-

ပေါက်ထွက်လှမခန်း ပြူးကျယ်နေသော မျက်လုံးနီနီရဲရဲကြီး စစ်လုံး။ ကောကာလိက၏ သွေးရောင်လျှမ်းနေသော မျက်နှာပြင်ကြီးသည် သူ့ပေါ်မှ စီးမိုးလျက်ရှိသည်။

“ဟာ...ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ ထကြည့်စမ်းပါလေ၊ ရှင်ဒေဝဒတ္တရဲ့ ထကြည့်စမ်းပါလေ”

ကောကာလိက၏ ဝမ်းခေါင်းသံကြီးကား ထစ်ချွန်းပေါက်ကွဲစွာ။ ကျိန်းစပ်နေသော မျက်လုံးများကို ဖျစ်ညှစ်လျက် သူ့အမြင်အာရုံကို သဲကွဲအောင် ဦးစွာလုပ်ရသည်။ သမုဒ္ဓဒတ္တ ကုဋမောဒကတိ သာသဏ္ဌာဒေဝီပုတ္တ ဂဏပါမောက္ခသုံးဦးစလုံးကို တွေ့ရသည်။ သူတို့မျက်နှာများမှာ သွေးဆုတ်ဖြူရောင်နေကြလေသည်။

“ဘာဖြစ်ကြတာတုံး...ဘာဖြစ်လို့ နှိုးကြတာတုံး”

၂၈၆ နှစ်ညီ

သမုဒ္ဒဒတ္တတို့ထံမှ အဖြေစကားမရကြားရ၊ ကောကာလိက၏ ကြိတ်ပုတ်လိုက်သလို ဖြစ်သွားကာ ခြိတ်ခနဲ လင်းသွားလေသည်။

“ဟဟဟဟဟ အသံကြီးသာ ထွက်ပေါ်လာကာ... “ဗုဒ္ဓလုပ်မယ်သူတဲ့... “ကြိတ်လမ်းအတိုင်း သူကမူမှူးမှူးထိုး နောက်ကြောင်ပြန်လှည့်ကာ မပြေးရဲ

ဒီလောက်အအိပ်အနေ စုံမက်ထုံထိုင်း နေတဲ့သူကများ... “ထို့” ဘာမည် ခြေလှမ်းများဖြင့် သွားသည်။

ကောကာလိက၏ အမူအရာ အားလုံးမှာ ရွံရှာစက်ဆုပ်ဟန်၊ ကောကာလိက၏ ရင်အုံကြီးဖြင့် ဝင်တိုက်သည်။ သူလဲပြီလုနီး

အပြည်။ : ဖြစ်သွားသော်လည်း ကောကာလိကမူကား ဘာမှမဖြစ်သလိုပင်

“မောက်မာစော်ကားလှသည်လား ကောကာလိက၊ သင်ကမူကွဲပြားမတ်မတ်ကြီး ရပ်နေသည်။ အပြေပြေ အလျော့လျော့ သင်ကန်း

ကျွန်ုပ်ကို” များကိုပင် မသိမ်းဆည်းနိုင်ဘဲ သူထံကုန်းအော်လေသည်။

“တိတ်စမ်း...ဘာမှ ဆက်မပြောနဲ့၊ ခန်းမဆောင်ထဲကို အလျင်

သွားကြည့်ဦး” “ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ၊ ဘယ်ရောက်ကုန်ကြပြီလဲ”

ကောကာလိက သူလက်မောင်းကို ကြမ်းတမ်းစွာ ဆွဲကိုင်မတ်

ကာ စက်ရာခန်းအပြင်သို့ တွန်းတိုးထုတ်သည်။ ဒယ်ဒယ်ပိုင်ဖြင့် သူလွှဲ

သွားကာ စကြိုလမ်းမှ လက်ရန်းတိုင်များကို ဖရိုဖရဲ တိုက်မိခိုက်မိရင်

ခန်းမဆောင်၏ ခေါင်းရင်းဘက်တံခါးဝသို့ ရောက်သွားသည်။

နံနက်လင်းစ နေရောင်ဖြင့် ခန်းမဆောင်သည် ဖျော့တော့

ထင်နေသည်။ “တိတ်...ဘယ်သူမှမပြောနဲ့ ဒီမှာ ရှင်ဒေဝဒတ္တ၊ ဂယာသီသမှာ

ထိုခန်းမဆောင်ထဲတွင်ကား... ဂွင်းကျန်တဲ့ ရဟန်းတွေလေ၊ သင် အစည်းအရုံး ကောင်းလွန်းလို့

အိပ်မဲ့စုံဖွား ဖြစ်နေခြင်းကြောင့်လားဟု သူ့မျက်လုံးများကို ဖွင့်

သပ်ကြည့်နေပြန်သည်။ စောစောက မြင်ကွင်းကိုပင် အထင်အရှည်

တွေ့ရသည်။ ဟာသိမ်းသွင်းပြီး အားလုံးကို ပြန်ခေါ်သွားပြီ၊ အားလုံးပြန်ပါသွားပြီ

ကျိန်းစပ်နေသော သူ့မျက်လုံးများကို တစ်စုံတစ်ခုက ပြင်

“ဘာ...ဘယ်လို”

သူက အံ့သြထိတ်လန့်လွန်းသဖြင့် စကားဆက်မပြောနိုင်။

ကောကာလိကလည်း ဒေါသ အစိုင်အခဲတို့ တစ်ဆို့နေဟန်ဖြင့် ဘာမျှဆက်မပြောနိုင်။ ထိုစဉ် သမုဒ္ဒဒတ္တက အက်ကွဲတုန်သင်စွာ ဝင်ပြောလေသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ရှင်သာရိပုတ္တရာက တရားဓမ္မဟောတယ်၊ ရှင်မောဂ္ဂလာန်က တန်ခိုးပြာဋီဟာ ပြတယ်။ မနက်အရုဏ်တက်ချိန်မှာပင် ရဟန်းငါးရာတို့ကို ဦးဆောင်ပြီး အရှင်နစ်ပါးဟာ ဝေဠုဝန်ကို ပြန်ကြသွားပြီ”

ကောကာလိကထံမှ ထူးဆန်းသော ဂရုးဂရုး အသံကြီးများ ထွက်နေသည်။

သူယောင်ယမ်း၍ အရှေ့ဘက်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်သည်။ အာရုဏ်လင်းပြီးဖြစ်သော ကောင်းကင်ဆီတွင် ဝါရွှေပြီးပြန်သည့်သဏ္ဌာန်များ တဖြည်းဖြည်း စေးကာသေးငယ်သွားသည်ကို မြင်ရသလိုလို။

“မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

လက်ရန်းကိုဆုပ်ကိုင်ရင်း သူ့ခြစ်ခြစ်ပါအောင် အော်လေသည်။

“ဘာမဟုတ်ရမှာလဲ၊ ဒီအရေးတွေကို မြင်မိလို့ အစကတည်းက

ကျွန်ုပ် ပြောခဲ့တယ်၊ သတိပေးခဲ့တယ်၊ ဟင်...ရှင်ဒေဝဒတ္တ၊ သာဝကကြီးနစ်ပါးလာတာကို ကျွန်ုပ်မကြိုက်ဘူးလို့ ပြောခဲ့တယ်။ ဒါကိုသင်က လက်မခံတဲ့အပြင် ကျွန်ုပ်ကိုပါ အော်ဟစ်မာန်မဲပြီး ခန်းမထဲ မောင်းထုတ်သည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဂယာသီသရဲ့ ခေါင်းဆောင်ဆိုပြီး အာ

အဆုံး သင်မဟုတ်တာတွေချည်း လုပ်ခဲ့တယ်။ ယခု သင့်ထက်အဆပေါင်းများစွာ အင်အားကြီးတဲ့ ဟိုရဟန်းနစ်ပါးနောက်ကို အားလုံး ပါသွားပြီလေ။ သင် ဘာတတ်နိုင်သေးသလဲ၊ ဟင်...ဘာတတ်နိုင်သေးသလဲ၊ ဘာမှ တတ်နိုင်တော့ဘူး၊ မဟုတ်လား၊ ကောင်းပြီ ဘာမှ မတတ်နိုင်တဲ့သူဟာ ခံဖို့ကလွဲရင် ဘာမှမရှိတော့ဘူး ရှင်ဒေဝဒတ္တ ကိုယ့်အဖြစ်ကို ကိုယ်ပေးဆပ်ပေတော့ကဲ...”

ကောကာလိက၏ ဒူးကြီးမြှောက်တက်လာသည်ကို မြင်လိုက်ရ ပြီနောက် သူ့ရင်ဘတ် တစ်ခုလုံး မခံမရပ်နိုင်အောင် နှင်ခနဲအောင် သွားသည်။ အသက်ရှူရပ်သွားကာ ကိုယ်ထဲမှ လေများလည်း နှာခေါင်းပါးစပ်၊ နားပေါက်တို့မှ ထွက်သွားသည်ဟု ခံစားလိုက်ရသည်။ မျက်လုံးတွေ ပြာသွားကာ ခေါင်းထဲမှလည်း မိုက်ခနဲဖြစ်သွားပြီး ကစဉ့်ကလျားလဲကျလေသည်။

စကြိုလက်ရန်းတိုင်ကို အားပြုဆုပ်ကိုင်ရင်း သူထရန် ကြိုးစားသည်။ သို့သော် သူမထနိုင်မီမှာပင် ကောကာလိကသည် သူဘေးတွင် ခြေထောက်ကို ကား၍ရပ်လျက်...

“ဒီမယ် ရှင်ဒေဝဒတ္တ၊ သင်လိုပဲ အောက်မေ့လိုက်-ကောကာလိကဆိုတဲ့ ကျွန်ုပ်ကလဲ ကိုယ်ရည်မှန်းထားတဲ့အတိုင်း ဖြစ်မလာဘူးဆိုရင် ကိုယ်ရည်မှန်းချက်ရှေ့မှာ ကန့်လန့်ဖြစ်လာတယ်လို့ထင်ရင် အဲဒီအဟန့်အတားတွေ မှန်သမျှကို ကျွန်ုပ်က သည်းခံနေမယ်သူ မဟုတ်ဘူး။ ဘာတဲ့ သင်က ဗုဒ္ဓဖြစ်လာရင် ကျွန်ုပ်က လက်ယာရံတဲ့ ဟုတ်စ

ကုဋေမကတဲ ခြွေအရံတွေ၊ ပရိသတ်တွေနဲ့ ဘုန်းတန်ခိုးကြီးရစေမယ် တဲ့ ဟုတ်စ၊ သင်မှတ်မိရဲလားဟင် ရှင်ဒေဝဒတ္တ၊ သင်မမှတ်မိရင် ဟောဒီမှာ မှတ်ဉာဏ်ထဲ ပြန်ပေါ်လာအောင်”

နံဘေးတစ်ခုလုံး သည်းစွာနာကျင်သွားပြန်သည်။ နံရိုးတွေ ဖျစ် ဖျစ်မြည် ကျိုးကြေသွားကြပြီဟု သူထင်သည်။ ရင်ဘတ်ထဲမှာလည်း မခံမရပ်နိုင်အောင် အောင့်လာသည်။

ကောကာလိကသည် ယခင် သူသိခဲ့သော ကောကာလိက မဟုတ်တော့ပြီ။

ကောကာလိကသည် ယခင်ကလို သူ့အမိန့်စကားများအတိုင်း မတုန်မလှုပ် နာခံတတ်သော သူမဟုတ်တော့၊ ကြီးမားထွားကျင်းသော ခန္ဓာကြီးထဲတွင် ကြောက်စရာဒေါသနှင့် ခွန်အားတို့ကို သူတွေ့နေရ ပြီ။

“သတိပေးတဲ့ လူကိုတော့ . . . အော်ဟစ်နှင့်ထုတ်ပစ်ခဲ့တယ်၊ ကဲဟာ”

“ဗုဒ္ဓနေရာယူခဲ့သူတဲ့၊ ကိုယ့်ခန်းမထဲ ဘာဖြစ်နေမှန်း မသိတဲ့သူ”
“ခေါင်းဆောင်ဆိုပြီး ခေါင်းဆောင်အင်္ဂါနဲ့ မညီတဲ့သူ ကဲ . . .”

သူ့ရင်ဘတ်၊ ကျောက်ကုန်း၊ နံဘေးများဆီသို့ ကောကာလိက၏ အဆက်မပြတ်သော ကန်ကျောက်တိုက်ခိုက်မှုများ မည်မျှကျရောက် လာသည်ကို မသိနိုင်တော့၊ သူ စကားပြောရန် ကြိုးစားသည်။ အော် ဟစ်တောင်းပန်ရန် ကြိုးစားသည်။

“ခဏနေပါဦး ငါပြောပါရအောင်”ဟု သူပြောချလိုက်သည်။ သို့ သော် စကားလုံးပေါ်မလာ၊ အသံထွက်မထား စကားလုံးနှင့် အသံအ စား သူခံတွင်းမှ ထွက်ကျလာသည်များက သွေး၊ သွေးမှ သွေးတုံး သွေးခဲများ။ ရင်ဘတ်တစ်လျှောက် ပူနွေးနီရဲသွားသဖြင့် သူ ထိတ် လန့်တကြား အော်ပြန်သည်။

လည်ချောင်းထဲတွင် ထူးဆန်းသော အသံများနှင့်အတူ သွေး များသာ တပွက်ပွက် အန်ထွက်လာပြန်သည်။ သွေးရူးသွေးတန်ဖြင့် သွေးခဲများကို လက်ဖြင့် ကိုင်ကြည့်မိသည်။ ထိတ်လန့်တကြား ဖယ်ချ ပစ်ပြန်သည်။ အသံကုန်အော်လည်း သွေးများ အန်ကျပြန်သည်။

အမျိုးအမည် မတတ်နိုင်စွမ်းတော့သော အနိဋ္ဌာရုံဝေဒနာများ၏ တိုးဝေ့စုပြုံ တိုက်ခိုက်မှုဖြင့် သူလဲကျသွားသည်။ သတိကင်းကွာသွား သည်။ မေ့မြောသွားသော သူ၏ အာရုံရိပ်ထဲမှ တစ်ခဲနက်သော အ ရောင်ကား အမှောင်မဟုတ်၊ အမည်းမဟုတ်၊ အနီရောင်၊ သွေးရောင်။

+ + + + +

အနီရောင်ပြင်ကွယ်ကြီး တဖြည်းဖြည်း ဖျော့တော့လာသည်။ ပန်းသွေးရောင်၊ ပန်းနုရောင် . . . ထို့နောက် ဖွေးဖွေးဖြူ ဟင်း လင်းပြင် . . .

မျက်ခွံများကို ပင်ပန်းတကြီး ဖွင့်လိုက်သည်။ မျက်ခွံများ နာကွန် နေသည်။ မြင်ကွင်းကား မဝီသ၊ သမုဒ္ဒဒတ္တ၏ မျက်နှာကို ရေးရေး တွေ့ရသည်။ တံလုပ်များကို ဖောက်၍ကြည့်နေရသည်နယ်ပယ်။

“ရှင်ဒေဝဒတ္တ...သတိရပြီလား”

အခြေတစ်ခုပေးပါရန် ပါးစပ်ကိုဖွင့်လိုက်သည်။ မေးရိုးများ၊ ပါ
ကြောများ နာကျင်သွားပြန်သည်။ နာကျင်မှုသည် နေရာတိုင်းမှာ ရှိ
နေသည်။ စကားပြောရန် မစွမ်းသောသေးသောကြောင့် လက်မြှောက်
၍ အပြေပေးရန် ကြိုးစားသည်။ ပခုံး၊ လက်မောင်း၊ တံတောင်၊
လက်ဖျံတစ်ခုလုံး နာကျင်သွားပြန်လေသည်။ လှုပ်ရှားလိုက်သော
နေရာတိုင်းတွင် နာကျင်မှုက ပေါ်လာသည်။

အတန်ကြာအောင် နှုတ်ခမ်းများ ဆတ်ဆတ်တုန်နေပြီးမှ အသံ
သဲ့သဲ့ထွက်လာသည်။

“ဘယ်...ရောက်နေသလဲ”

“ဂယာသီသမာပဲ ရှင်ဒေဝဒတ္တ”

“ကောကာလိကကော”

“မရှိတော့ဘူး...ထွက်သွားပြီ”

“ဟင်...”

“သင် အိပ်ရာက မထနိုင်တာ ကိုးလရီသွားပြီ”

“ကိုးလ...”

“ဟုတ်တယ်...ကိုးလရီသွားပြီ”

မျက်ခွံများကို ပင်ပန်းကြီးစွာ ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။ အဖြူဟင်း
လင်းပြင်ထဲတွင် ရပ်ပုံ ပေါ်လာသည်။ သူ မေ့မြောမသွားစဉ် နောက်ဆုံး
ကြုံခဲ့ရသည်အဖြစ်၊ ရဟန်းငါးရာ၊ ဂယာသီသခန်းမ၊ ရှင်သာရိပုတ္တရာ

နှင့် ရှင်မောဂ္ဂလာန်၊ ထို့နောက် ကောကာလိက၏ ကြောက်မက်ဖွယ်
မျက်နှာ၊ အသက်ပြင်းပြင်း တစ်ချက်ချင်းချက်ကာ ထိုရပ်ပုံများကို အ
မြင်အာရုံရိပ်မှ ဖယ်ရှားပစ်လိုက်သည်။

ဗလာနေရာတွင် ပုံရိပ်တစ်ခု ပေါ်လာသည်။

မြတ်စွာဘုရား၏ ရုပ်သွင်တော်၊ ဘုရားရှင်သည် သူ့ကို မဟာဂရ
ဏာ မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်နေတော်မူသည်။

“ဘုရားရှင် ဘယ်မှာလဲ”

သူနှုတ်မှ ဝိသစ္စာ ထွက်သွားသည်။

“ရာဇဂြိုဟ်မှာ မရှိတော့ဘူး သာဝတ္ထိကို ကြွသွားပြီ ဝေဝဏ်မှာပဲ
သီတင်းသုံးနေတယ် ရှင်ဒေဝဒတ္တ”

“ဪ...”

အက်ကွဲစွာ ရေရွတ်ပြန်သည်။ သူ့နှလုံး၏ အနက်ရိုက်ဆုံးနေရာ
တွင် သူ့ကိုယ်တိုင်၏ အသံများ ရိုက်ခတ်နေသည်။

ငါဟာ မြတ်စွာဘုရားအပေါ်မှာ အဆိုးဆုံး အယုတ်ဆုံး အကြံ
များနဲ့ ပြုမူပြစ်မှားခဲ့ပေတယ်၊ နည်းလမ်းအမျိုးမျိုးနဲ့ အသက်ကိုလုပ်
ကြံသတ်ဖြတ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်။ မြတ်စွာဘုရားနှင့်တကွသော အသီး
သီး သာဝကမထေရ်မြတ်တို့ကတော့ ငါ့အပေါ်မှာ ရန်ငြိုးဖွဲ့ဖို့ဝေးစွာ
လုံးဝခွင့်လွှတ်တော်မူကြပေတယ်။ အခုတော့ ငါသာ ကိုးကွယ်ရာမဲ့
ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ ကြီးစွာသော ဝေဒနာနဲ့ ကြီးစွာသော ဒုက္ခတွင်းထဲ ရောက်
ခဲ့ရပြီ...။

နုလုံးအိမ်မှ ကြိတ်ချေလိုက်သော မွှက်ရည်ပူတို့ လိမ်ကျလာသည်။ သူနှုတ်မှလည်း...

“ငါ့ကို... မြတ်စွာဘုရားထံ ပို့ပေးကြပါ။ ငါ ဘုရားရှင်ကို ကန်တော့ချင်တယ်။ ဘုရားရှင်ကို ဖူးမြင်ချင်ပါတယ်။ ငါ့ကို ပို့ပေးကြပါ” သမုဒ္ဒဒတ္တ၏ကိုယ်သည် နောက်သို့ ယိုသွားသည်။ ခဏ္ဍာဒေဝီ ပုတ္တက ညောင်စောင်းပေါ်တွင် လက်တင်လျက်...

“ရှင်ဒေဝဒတ္တ ဘာတွေပြောနေတာလဲ။ သင့်ကို ဘုရားရှင်ထံ ကျွန်ုပ်တို့ မပို့ဝံ့ဘူး။ သင်ကျန်းမာစဉ်က သင်က ဘုရားရှင်ကို ရန်ပွဲပြီး သတ်ဖြတ်ဖို့ အကြိမ်ကြိမ်ကြိုးစားခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

“ဘုရားရှင်ကို ဖူးမြင်ပါရစေ၊ ဘုရားရှင်ကို ငါကန်တော့ပါရစေ သူပြန်၍ မေ့ခြောသွားလေသည်။ ခဏ္ဍာဒေဝီကြာတွင် သတိပြန်ရလာသည်။ သတိနှင့်အတူ ကပ်၍ပါလာသော အသံကား...

“ဘုရားရှင်ကို ငါကန်တော့ပါရစေ၊ ငါ့ကို ပို့ပေးကြပါ...”

အကြိမ်ပေါင်းများစွာ သတိလစ်သွားလိုက်၊ သတိပြန်ရလာလိုက်၊ သွေးဆုတ်အက်ကွဲသော နှုတ်ခမ်းများ လှုပ်လာလိုက်...

“ငါ့ကို ပို့ပေးကြပါ၊ ဘုရားရှင်ကို ဖူးမြင်ပါရစေ၊ ကန်တော့ပါရစေ”

သမုဒ္ဒဒတ္တ၊ ခဏ္ဍာဒေဝီပုတ္တနှင့် ကဋမောဒတ္တိတိဿ ကဏ္ဍပါမောက္ခသုံးဦးတို့သည် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ငေးကြည့်ရင်း တစ်ပြိုင်တည်း သက်ပြင်းချလိုက်ကြသည်။

+ + + + +

ဇူးဆစ်သည်မှ ခါးလယ်၊ ခါးလယ်ထဲ၌ နေသော မှိုဘတ်မှ လည်ပင်း။

စုပ်ယူဝါးမျိုးနေသော မြေထုခံတွင်းထဲသို့ တစ်ထောင်တစ်ထောင် ဖြုတ်ကျွံဝင်နေပေပြီ။

တရိပ်ရိပ် ပြေးလွှာနေသော ရုပ်ပုံရိပ်များသည် သူ့အတွက် ဝယ် ပြည့်စုံစွာ ထင်ဟပ်ပြီးစီးခဲ့ပေပြီ။ နောက်ဆုံးဖြစ်ရပ်တို့ကို သူ ပူနွေးစွာ အောက်မေ့မြင်ယောင်ကြည့်သည်။

ကောသလတိုင်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။ ပြင်းထန်သော ဝေဒနာတို့ဖြင့် သွေးပွက်ပွက်အန်လျက် ထမ်းစဉ်ပေါ်တွင် သူ လိုက်လာခဲ့သည်။ သတတ္တိမြို့တံခါးသို့ ရောက်သည်။ မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြင်ရတော့မည် ဟူသော မျှော်လင့်ခြင်းဖြင့် သူ့ကိုယ်သူ အားတင်းခဲ့သည်။ ထို့နောက် လေတဝန်ရေကန်။

ရေကန်အနီးရှိ ညောင်စောင်းထက်တွင် သူ့ကို လဲလျောင်းစေကာ သူ့အဖော်များ အနားယူနေကြသည်။ လဲလျောင်းနေရာမှပင် မြတ်စွာဘုရားဆီ သတင်းသုံးနေတော်မူသည် လေတဝန်ကျောင်းတော် မှန်တံတိုင်းဆီသို့ လှမ်းမျှော်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် ညောင်စောင်းမှထကာ မြေပေါ်သို့ ခြေချလိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် သူ၏ခြေနှစ်ဘက်မှ အစပြုလျက်၊ မေးရိုးအထိ သူတစ်ကိုယ်လုံး မြေသို့ဝင်သွားခဲ့ပြီ။

၂၉၆ ချစ်ဦးညို

မလှုပ်ရှားနိုင်သော လည်ပင်းကြောင့် ဦးခေါင်းပိုင်းသည်လည်း အသေနှင့်မကြာ။ သို့သော်... အပြီးတိုင် ကွယ်ပျောက်မသွားသေးသော မြင်ကွင်းတွင် မလှမ်းမကမ်းဆီမှ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်ကို တွေ့နေရသေးသည်။

မှန်တံတိုင်းအဝဆီသို့ ဘုရားရှင် ရောက်လာလေမည်လား။ ပရဝဏ်အဝတွင် ဘုရားရှင်ကို ဖူးမြင်ရလေမည်လားဟု ဆန္ဒပြင်းစွာဖြင့် ဝေးမျှော်ကြည့်သေးသည်။

မှန်တံတိုင်း ပရဝဏ်အဝတွင် ပကတိဗလား။

ကျောင်းတော်ပေါ်မှာကော၊ ကျောင်းတော်ရဲ့ တစ်နေရာဆီမှာ မြတ်စွာဘုရားကို ငါလှမ်းမြင်ရဦးမလား။ ဘုရားရှင်ကို ငါဖူးမြင်ချင်လှချည်ရဲ့ ဘုရားရှင်ရဲ့ ရုပ်သွင်တော်ကို တွေ့ရရင် ငါလက်အုပ်ချီကန်တော့ ချင်ပါရဲ့ အို... ဒါပေမယ့် ငါ့လက်တွေ မြေကြီးထဲ ဝင်သွားကြပါကောလား။

မျက်ရည် ပိတ်ဖုံးနေသော မျက်လုံးများ ရုတ်တရက် ကြည်လင်သွားသည်။

ကျောင်းတော်ဆီသို့ မမှိတ်မသုန်ကြည်သည်။

နောက်ဆုံး လှုပ်ရှားရနိုင်သေးသော သူ၏ နှုတ်အစုံ ဖွင့်ဟလာသည်။

“အမြတ်ဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်တော်မူသော နတ်တကာတို့ထက် မြတ်သော ဝိသုဒ္ဓိနတ်ဖြစ်တော်မူသော လူကြမ်းတို့ကို ဆုံးမတော်မူနိုင်သော

ရန်အောင်စာပေ-၂

ရထားထိန်းဖြစ်တော်မူသော ထက်ဝန်းကွင် သိမြင်တတ်သော သတ္တုတဉာဏ်တော်ရှင်ဖြစ်သော အရာမကသော ဘုန်းသမ္ဘာညကိုပြသော လက္ခဏာရှိတော်မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးအား ဤရှိသေးလေးစားအပ်သော အသက်တို့ဖြင့် ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ပါ၏ အရှင်ဘုရား”

ဇေတဝန်ကျောင်းတော်မြင်ကွင်း၏ အောက်ပိုင်း ရပ်ပုံများ တဖြည်းဖြည်း ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ တိုင်လုံးများ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ဝိဟာရခန်းဆောင်၏ ပြတင်းများ ထို့နောက် ကနုတ်သွန်းထုအပ်သော ခေါင်မိုးစပ် ထို့နောက် ပြဿဒိဘုံအဆင့်များ စုလစ်မွန်းချွန်းများ၏ အပေါ်ပိုင်းသို့ တဖြည်းဖြည်းရောက်လာသည်။

အအိအိ နှစ်ကျသားခြင်းနှင့်အတူ မြေပြင်အရေးအကြောင်းမျိုး တန်းသည် မျက်လုံးများနှင့် တပြေညီ ဖြစ်သွား၏။ အခြားမဲ့

+ + + + +

“ဟအဌိသာရ” အမည်ရှိသော ပဒ္ဒေကဗုဒ္ဓအဖြစ် သူပြန်လည်ရောက်ရှိလာမည်ဖြစ်သော်လည်း ဤကမ္ဘာမှာ နောက်ကမ္ဘာတသိန်းတိုင် ကြာမြင့်ဦးမည်ဖြစ်သည်။

ကမ္ဘာတသိန်းကာလပတ်လုံး သူသည် အနန္တရိယံဖြင့် မဟာအဝိဝိဇရဉ္စိ ကျခံနေရဦးမည်တကား။

ချစ်ဦးညို

ရန်အောင်စာပေ-၂